ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Λάγια Ράνη

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Συνδεθήκαμε μὲ φλογερὸ ἔρωτα δυὸ χρό-νια...).

Κάθε μιὰ μὲ τὸ παρελθόν της

ΕΙΝΑΙ ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ γνωρίζονται. Τοῦ τὴ γνώρισε ἕνας φίλος του ποὺ συνδεόταν μαζί της. Σύνδεσμος κουραστικός. Ξεφτισμένος, ἕτοιμος γιὰ διάλυση. Οὔτε πρὸς τὸ νάμο ἐπήγαιναν, οὔτε οἱ ἐλεύθερες σχέσεις τους εἶχαν πιὰ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ τὶς καταστάσεις ποὺ σέρνονται κι' ἀπὸ ἀδράνεια ἢ ἀπὸ ντροπὴ οἱ θαρεμένοι δὲν τὸ παίρνουν ἀπόφαση νὰ προχωρήσουν στὴ διάλυση.

Ἴσως καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τίποτα καλύτερο νὰ κάνουν· δὲν ὑπάρχει ἡ ἱδιάδοχη κατάσταση ποὺ θὰ καλύψη τὸ κενό. Ἀνιαρὴ τοὺς γίνεται ἡ κοινὴ πορεία, ἀλλά, ἐπὶ τέλοις, εἶναι μιὰ πορεία. Ἡ διάλυση θὰ πολλαπλασίαζε τὴν ἀνία τους. Καὶ μένουν ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται, στὴ νεκρὴ ζώνη. Θάλασσα.

Πηγαίνουν μαζὶ ἀπὸ ἀκετιμιένη τοκύτητα. Ἂν ὅμως βρεθῆ ὁ κτ*όλος καὶ ἡ κάποια μπροστά τους, νοιώθουν ἐλεύθεροι καὶ δὲν δυσκολεύονται πάνω στὰ ἐρείπια τῶν παλιῶν σχέσεων νὰ καλλιεργήσουν καινούργιες.

Φαινόμενο ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα. Σ' αὐτὸ τὸ στάδιο βρισκότανε τὸ ζεύγος τῶν κουρασμένων. Βλέποντας τακτικὰ, ὡρισμένες μέρες, ὡρισμένες ὧρες. Ἀθῆμοι, ὅπως συμβαίνει καμιὰ φορὰ μὲ ἀνθρώπους. Δὲν ἔχουν, τί νὰ ποῦν. Μειωμένο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ στὴν αἰσθησιακὴ ἐπικοινωνία τους. δὲν τοὺς φλόγιζε ὅπως πρῶτα. Γιὰ τίποτα δὲν καπνιγορύσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ τίποτα δὲν τοὺς πραβοῦσε.

Βαρεμάρα ποὺ αἰσθάνονταν ὅταν πήναν σὲ κανένα κέντρο! Τὰ καταθλιπτικὰ ἐκεῖνα κενὰ τοῦ λόγου ποὺ ἀκόμη καὶ ὅρῆς κανένα θέμα καὶ δὲν τὸ βρίσκεις.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν κάτι τέτοια κενὰ φρόντιζαν νὰ μὴ μένουν μόνοι. Ζητοῦσαν συντροφιές. Συγκροτημένα ζευγάρια. ἢ μόνες φίλες της ἐκείνη, μόνους φίλους του ἐκεῖνος.

Καμμιὰ φυσικὰ ζήλεια. Ὑπωσδήποτε θὰ εὔχονταν κι' οἱ δυὸ τους νὰ μεσολαβήσῃ κάτι ποὺ νὰ παράξῃ τὰ λιγάντζοντα νερά τους.

Ἔτσι βρέθηκε παρέα μαζί τους καὶ ὁ νέος ποὺ μᾶς γράφει. Φίλος τοῦ φίλου. "Γοτερ" ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι. δὲν ἔκρυψε ὁ καλεσμένος τὴν ἐντύπωσί του:

— Πολὺ νόστιμο, τὸ κορίτσι σου.

— Νόστιμο, ἀλλὰ βαρέθηκα.

— Ἐκείνη;

— Νομίζω τὸ ἴδιο κι' ἐκείνη.

Καὶ τὸν ἄφησε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲ θὰ τοῦ ἦταν καθόλου δυσάρεστο ἂν τοῦ ἔπαιρνε τὴ θέσι.

—Ναί. μὰ ἐκάνουμε λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξενοδόχο...

Τὸν ἐνεθάρρυνε. Τὸν βεβαίωσε ὅτι τῆς ἦταν ἀνδιαφέρων. Τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε.

Συνηθίζονται σιὸν καιρό μας κάτι τέτοιες εὐκολίες. Οἱ συναντήσεις τῶν τριῶν γίνανε λαυβάνονταν. Σὲ κάθε δὲ συνάντησι, ὁ τρίτος ἀποκτοῦσε περισσότερη οἰκειότητα, μεγαλύτερο θάρρος. Μὲ τὴ συμπάθειά της τὸν περιέβαλλε ἐκείνη. Κάπου - κάπου μάλιστα, οἱ ματιές της ἦταν τόσο ἐνθαρρυντικές!...

Τοὺς θέλανε παντοῦ μαζί τοὺς τρεῖς. Ἡ μετοβίασι γινόταν ὁμαλά, ρυθμικά, χωρὶς δυσαρέσκειες καὶ παρεξηγήσεις. Ὁ πρῶτος φίλος ἀποχωροῦσε διακριτικά. Τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο ὁ δεύτερος, τὴ χόρευε... Δὲν προχωροῦσαν ὅμως περισσότερο, ὡς τὸ βράδυ ποὺ ὁ πρῶτος δὲν ἤοβε στὸν τόπο τῆς συναντήσεώς τους. Μάταια τὸν περίμεναν οἱ δυό τους. Δὲν τοὺς στενοχώρεσε καὶ πολὺ ἡ ἀπουσία του. Καπιὰ μόνο ἀντισυχία μήπως τοῦ συμβαίνῃ τίποτα δυσάρεστο. "Οταν ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία, θεβαιώθηκαν ὅτι σὲ ἄλλους λόγους ὀφειλόταν ἡ ἀπουσία του καὶ ἀκουσαν νὰ τοὺς εὐχεται ἀπὸ τὸ σύρμα («καλὴ διασκέδασι») δέθεξαν. χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὴν ἱκανοποίησί τους ποὺ ἔμειναν μόνοι.

"Ηπαν τὸ θράδυ, ποὺ ἐκεῖνος ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία.

— Ξέρεις θὰ ἤθελα... Ἀλλὰ σκέπτομαι μήπως εἶσαι ἀκόμα ἐρωτευμένη.

Γέλασε ἐκείνη. Τοῦ ἐπανέλαβε ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ φίλος του:

— Δὲν εἶμαστε πιὰ ἐρωτευμένοι. Μένουμε ἀπὸ συνήθεια. Τὸν συμπαθῶ, τὸν ἐκτιμῶ. Εἶναι τόσο καλὸ παιδί... Ὁ ἔρωτας ὅμως ἀντίκει στὰ περασμένα.

— Ἤοτε...

Τῆς κράτησε τὸ χέρι. Ἐκείνη τοῦ τόσφιξε. Αὐτὸ ἦταν. Τί σᾶς χρειάζονται οἱ λεπτομέρειες τῆς διαδικασίας γιὰ τὴ συνέχεια; ("Ὁ φίλος μου ἀποσύρθηκε... φιλικώτατα. Συνδεθήκαμε μὲ φλογερὸ ἔρωτα. Δυὸ χρόνια πέρασαν, καὶ ἀνανιώσατε ὅπως πρῶτα. Ἡ ἐπιθυμία τῆς καὶ ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ παντρευτοῦμε. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα ἐμπόδιο: Τὸ παρελθόν της...»).

Ἀναφέρεται στὸ δικό της παρελθόν. Τὸ παρελθόν τοῦ ἄντρα δὲ λογαριάζεται. Ἐντατικὴ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὴ γνώρισε ἦταν ἡ ἐρωτική του ζωή. Ἡ κοπέλλα ὅμως δὲν τὸ θεωρεῖ ἐμπόδιο. Ἐμπόδιο θεωρεῖ ἐκείνος τὴ δική της ζωή. Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸ φίλο του. Ὑπάρχουν ἄλλοι. Πολλοί ἄλλοι. Μεγάλη ζωηρότητα ἀπὸ τὰ πρῶτα της χρόνια, πρὶν ἀκόμα πάει στὸ Γυμνάσιο. Μαθητές. καθηγητές, φοιτητές, ἄλλοι ἔξω ἀπὸ τὸ κῶρο της παιδείας. Δὲν τοῦ τόκρυψε. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα θέλησε νὰ ξεκαθαιρίση τὴ θέσι της. («Ἔχω τὸ παρελθόν μου»), τοῦ εἶπε. Ἐκείνος σήκωσε τοὺς ὤμους του: Πῆνε νὰ κάνη τὸν ἀντίτερο, τὸν πολιτισμένο. («Τῆς εἶπα ὅτι δὲ μ' ἐνδιαφέρει ὅτ' κι' ἐγὼ ἔχω τὸ δικό μου παρελθόν» δτι σπιασία δὲν ἔχει τὰ ὅσα ἔκανε, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα»).

"Εδωσαν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι εἰλικρινείας. Νὰ μὴ ἀπατήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. "Οποιος κουραστῆ, ἐλεύθερος νὰ φύγη. "Οσο δμως μένουν μαζί νὰ μὴ λερώσουν τὴ φωλιά τους.

Συμφωνία κυρίων. Τὸ εἶπαν καὶ τὸκαναν. Ἡ συμφωνία τηρεῖται. Εἶναι βέβαιος γι' αὐτὸ ὁ νέος. Τὸν βασανίζει ὅμως τὸ κτές. Ἐκεῖνο τὸ («δὲ μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν»). ποὺ τῆς εἶπε. στὴν ἀρχή, ἦταν κουβέντα μιᾶς στιγμῆς. Ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς γίνεται θηλειὰ ποὺ σφίγγε τὸ λαιμό του.

Πόσο τὴ βασανίζει... Δὲν τοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ γενικότητα. Τὸ πάθος του εἶναι νὰ μπῆ στὶς λεπτομέρειες. Ὀνόματα, χρονολογίες, δρόμους τῆς ἀκολασίας.

Ἀποροῦμε καὶ στὶς δυο περιπτώσεις.

— Αὐτὴ νὰ θγῆ τόσο καλὴ σύζυνος!

— Αὐτὴ νὰ θγῆ τόσο ἀκάθαστη!

Δὲν ἔχει, φυσικά, αὐτὸ τὴν ἔννοια ὅτ' ἡ ἀρετὴ εἶναι συνέχεια τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ ἀκολασία συνέχεια τῆς ἀγνότητος. Ἁπλῶς σημαίνει ὅτι τὸ παρελθὸν δὲν ἀποτελεῖ ἐνύπιο τοῦ μέλλοντος. Οἱ περιπτώσεις, οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς, οἱ συμπτώσεις κ' ἀκόμα ἡ ἰδιοσυγκρασία εἶναι οἱ παράγοντες ποὺ προσδιορίζουν τὴν κατεύθυνσι τοῦ καθενός μας.

Σήμερα ὅμως δὲ θρισκόμαστε σὲ περίπτωσι διαφθορᾶς, γιὰ νὰ ἐξετάσουμε ἂν μιὰ ἐφθαρμένη εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐνταχθῆ σὲ ἠθικὸ βίο. Ἡ κοπέλλα γιὰ τὴν ὁποία σπιτοῦμε δὲν ἀνήκει στὶς διεφθαρμένες. Ἀνήκει σ' αὐτὲς ποὺ κάνουν, ὅπως λέμε, τὴ ζωή τους. Ἂν δὲν εἶστε σὲ θέσι νὰ καταλάβετε τὴ διαφορά, τόσο τὸ χειρότερο. Ἡ διαφορὰ ὅμως στὶς σύγχρονες κοινωνίες ὑπάρχει.

Ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς ἀραιώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν κυριῶν ποὺ δὲν ἔχουν παρελθόν. Ἡ χειραφέτησι, ἡ κατάργησι τοῦ νυνα κωνίτη, ἡ ἐξέλιξις τῆς Ἑλληνίδας στὴν ἐπαγγελματικὴ στὴ δραστηριότητα, στὰ ποικίλα ἐπαγγέλματα, τὴ φέρνει στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸν ἄντρα. Ζῆ κι' αὐτή. "Οχι ὅσο ἐκεῖνος. Ἡ ἀπόστασι ὅμως ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἐπίπεδα δὲν εἶναι ὅσο ἦταν πρῶτα.

Κάθε μιὰ μὲ τὸ παρελθόν της. "Οχι ὅλες. "Οχι ἴσως οἱ περισσότερες. Ἀλλὰ δὲν εἶναι λίγες κι' αὐτὲς ποὺ γεύονται τὴ ζωὴ ποὺν φθάσουν στὸ γάμο. Τί σημασία ἔχει ἂν ποῦμε «καλὰ κάνουν», «ἄσχημα κάνουν»; Δὲν πρόκειται ἕνας φαινόμενο, μιὰ σεισμικὴ δόνησι, μιὰ θύελλα, τὸ κρύο, τὴ ζέστη. Δὲν τὰ κρίνεις. Τ' ἀντιμετωπίζεις. Εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶναι καὶ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἐργάζεται ἡ Ἑλληνίδα. Σπουδάζει ἡ Ἑλληνίδα. Ἀνάγκη καὶ τὰ δύο. Δὲν ὑπάρχει δύναμι ποὺ εἶναι ἱκανὴ ν' ἀνακόψη τὴν ὁρμή. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ γυναίκα ἐναλλάσσεται στὸν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἀέρα, ἀκολουθεῖ μοιραία τὴ διοκὴ μας τροχιά. τοὺς τρόπους τῆς δικῆς μας ζωῆς.

Θὰ τὸ ὀνομάσουμε διαφθορά; Ἡ διαφθορὰ ἀρχίζει ἀπὸ ἀρχῆς τὸ ἐμπόριο. ἡ ἐπικερδὴς τοποθέτησι τῆς ἐρωτικῆς προσφορᾶς. Μιὰ κοπέλλα ὅμως ποὺ πειθαρχεῖ στὰ συναισθήματά της δὲ θὰ τὴν πῆτε διεφθαρμένη.

Τὸ νὰ μάθουμε νὰ θρούμε δίκαιο ποὺς θῆκα τὰ ὅσα ἔζησε ἱστὸ κρύο κὸ διάστημα ποὺ ἦταν ἔξὼ πρὸς ἐμᾶς, ἀποτελεῖ δείγμα ἀπρόπεπειας ἀσ'αἰσιοδοξίαι κακῆς συμπεριφορᾶς, ἀδ ακριοσίας. Οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ συγχρονισμένοι ἀκροῦνται σὲ μιὰ γενικὴ ἐνημέρωσι, σ' αὐτὸ ποὺ εἶπε στὸν ἐπισκολογράφο ἡ φίλη του: («Ἔχω τὸ παρελθόν μου»). Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο τὸ παρόν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1961—ΕΤΟΣ ΚΔ'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1189.—Δρ. 4

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ιδρυτὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

ΗΑΘΗΝΑ ἔχει γεμίσει ἀπὸ πολυκατοικίες, ποὺ... φύονται κατὰ ἑκατοντάδες, σὲ κέντρα καὶ συνοικίες. Μερικὲς εἶναι καλοφτιαγμένες, τί' εὐρυχωρία καὶ μὲ γοῦστο. 'Αλλὰ εἶναι καὶ ἄλλες, ποὺ ἔχουν οἰκοδομηθῆ μὲ τόση προχειρότητα κι' ἐπιπολαιότητα, ὥστε πραγματικὰ προκαλοῦν τὴν ἀνανάκπηοι. Σᾶς ἀνα-

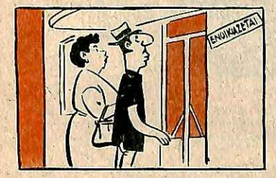

φέρουμε. λοιπόν, τὸ ἑξῆς περιστατικό:

Ὑποψήφιοι ἐνοικιασταὶ εἶδαν στὴν πόρτα μιᾶς πολυκατοικίας: ("Ἐνοικιάζεται διαμέρισμα δύο δωματίων μὲ ὅλα τὰ κομφόρ εἰς τὸν δον δροφον»). Ἐζήτησαν νὰ τὸ ἰδοῦν. 'Ο θυρωρὸς τοὺς ἀνέβασε ἐπάνω μὲ τὸ ἀσανσέρ. Τὸ διαμέρισμα δὲν ἦταν ἄσχημο. Θέλησαν, ὅμως, νὰ ἰδοῦν καὶ τὸ κλιμακοστάσιο. Ἀλλὰ αὐτὸ σταματοῦσε στόν... πέμπτον δροφο.

— Μόνο μὲ τὸ ἀσανσὲρ θ' ἀνεβαίνετε καὶ θὰ κατεβαίνετε, τοὺς εἶπε ὁ θυρωρός.

— Καλά. Καὶ ἂν καλάση τὸ ἀσανσέρ;

— Θὰ χρησιμοποιῆτε τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας!

Τότε ἐρώτησε ἡ κυρία:

— Ἔσσω. Ἀλλὰ τὰ ἔπιπλα πῶς θὰ τ' ἀνεβάσουμε: Μὲ τὸ ἀσανσὲρ δὲ γίνεται.

— Γι' αὐτὸ ρωτῆστε τὸ μπαγιανκὸ ποὺ ἐβτιαξε τὴν πολυκατοικία, ἀπάντησε ὀρθῶς ὁ θυρωρός, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Αὐτὰ καὶ ἄλλα... χειρότερα θλέπει κανεὶς στὶς πολυκατοικίες. ἰδίως τὶς λενόμενες ("τοιμα τζίικες»).

★

ΕΝΑ αὐτοκίνητο Ι.Χ. κατέβαινε τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου στὶς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. 'Οδηγὸς ἕνας τριαντάρης περίπου. τύπος λαϊκὸς μάλλον, μὲ ἄσπρο ἀνοιχτὸ πουκάμισο καὶ μαῦρο μουστακάκι. Στὴ γωνία 'Εδουάρδου Λώ, μιὰ κυρία, ἐπίσης τριαντάρα, μελαχροινή. φανταχτερὴ καὶ ἀρκε-

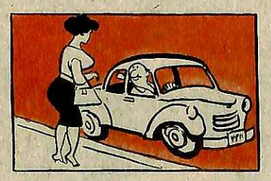

τὰ ἐνδιαφέρουσα, στάθηκε περιμένοντας ν' ἀνοίξη τὸ πράσινο γιὰ νὰ περάση ἀπέναντι. 'Ο ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. τὴν κάλιόησε καὶ φρενάρησε μπροστά της. Καὶ τότε, στὸ πίσω παράθυρο, ἐφάνηκε μιὰ μεγάλη χάντινη κοβέλλα μὲ τὴ λέξι («ΠΟΛΕΙΤΑΙ»). Χωρὶς νὰ λάθη ὑπ' ὄψι του, αὐτὸ τό... μειονέκτημα, ὁ ὁδηγός. μὲ ὕφος ἰδιοκτήτου τουλαχίστον 10 Καντιλλάκ, εἶπε στὴν ἀνομένουσα. εἰς ἀπταιστον... ἑνικόν:

— Γιὰ κάτω εἶσαι:

'Η κυρία ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ. 'Ο ὁδηγὸς ἐπέμεινε:

— Ἂν εἶσαι γιὰ κάτω, ἔμπα νὰ σὲ πάω. Τόσο σκληρὸ πλάσμα εἶσαι, δηλαδή;

'Η κυρία ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ. Καὶ εἶπε:

— Σὰν δὲ σκεπτεσαι τὴ θέσι σου, καϋμένε. Κοτζάμ «Πωλεῖται» στὸ τζάμι κι' ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ ψαρεύῃς καὶ ὑποστόρι!...

Καὶ ὁ ὁδηγός, ἀναλογισθεὶς φαίνεται τὴ θέσι του, πάτησε γκάζι καὶ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς... προσβολῆς, συνοδευόμενος μόνο ἀπὸ τό... «Πωλεῖται»!

★

ΗΠΕΡΙΟΔΟΣ τῶν «διακοπῶν» συνεχίζεται. 'Εργαζόμενοι, ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίες κλπ., οἱ μὲν ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις ὅπου ἐργάζονται, οἱ δὲ ἀπὸ τόν.. ἑαυτούς τους, παίρνουν τὴν ἄδειά τους καὶ ἀναχωροῦν γιὰ θουνό, νὰ θάλασσα ἢ καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Κανενός, ὅμως, ἡ ἀπουσία δὲ γίνεται αἰσθητή, παρὰ μόνο μιᾶς τάξεως: τῶν γιατρῶν! Σὰν ἄνθρωποι φεύγουν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ ξεκουρασοῦν. μεσοικὲς ἡμέρες ἢ ἑβδομάδες. 'Αλλὰ συμβαίνει ν' ἀρρωστήσουν πολλοὶ πελάτες τους. Παίρνουν. λοιπόν. τὸ τηλέφωνο:

— Τὸ γιατρό, παρακαλῶ.

— 'Απουσιάζει: 'Εχει διακοπές.

— Καὶ τί θὰ γίνη τώρα. ποὺ τὸν χρειαζόμαστε;

—'Εχει ἀφήσει ἀντικαταστάτη.

"Ετσι κάνουν οἱ γιατροί. ὅταν φεύγουν γιὰ διακοπές, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν χωρὶς ἐπιστημονικὴ παρακολούθησι τοὺς πελάτες τους. ὁπότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά.. γίνουν καλά. 'Ο ἀντικαταστάτης ἀπευθεῖ στὸν ἀσθενῆ. Ἁπλῶς. Καὶ συχνὰ μὲν συμβαίνει ὁ νέος γιατρὸς νὰ μὴν ἐμπνέη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἀσθενῆ. ποὺ εἶχε συνηθίσει στὸ δικό του. 'Αλλὰ συχνὰ ἐπίσης συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετο: Νὰ θρῆ τὸν ἀντικαταστάτη καλύτερο ἀπὸ τὸν παλιό, ὁπότε καί... προχωρεῖ στὸ νέο. Αὐτὸ ἔκουν ὑπ' ὄψι τους μερικοὶ σοφοὶ γιατροί καὶ ἀποφεύγουν τὶς... ἐπικίνδυνες αὐτὲς διακοπές. Προτιμοῦν ν' ἀντικαθέστουν τοὺς ἀπερχομένους ὁπότε κουράζονται μέν περισσότερο, ἀλλὰ αὐξάνουν τὴν πελατεία τους...

★

ΣΤΙΣ ταράτσες τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν, ἐστρώθηκαν κι' ἐφέτος οἱ στρωματσάδες. Ὑπνος εὐχάριστος, στὸ ξενοδοχεῖο τῶν... ἀστέρων. Σαπλώνουν στὶς ταράτσες ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ ἀπολαμβάνουν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Αὐτὸς ὁ ὕπνος τῆς ταράτσας ἔχει θεβαίως τὰ ἀνάθά του — καθαρὸς ἀέρας. δροσιά κλπ. — ἔχει. ὅμως. καὶ τὰ μειονεκτήματά του.

Συνέθη. λοιπόν, τὸ ἑξῆς... σχετικὸν μὲ ἀθηναϊκὴ ταράτσα:

Κοιμιόταν ἕνας νοικοκύρης. καὶ κοντά του ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δύο του κορίτσια. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄνθρωπος ἐξύπνησε. ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ θλέπει ἕναν ἄννω. στο, ποὺ στεκόταν πιὸ πέρα καὶ... ἐθαύμαζε.

Τί κάνεις ἐδῶ βρέ; ἐφώναξε ἐξαλλος ὁ ἀφυπνισθείς.

— Πάω στὴν ἀπὸ κεῖ ταράτσα. τοῦ ἀπαντᾶ ὁ παρεισέκτος. πιὸ θέστατα.

— Κι' ἐδῶ, στὴ δική μου ταράτσα, τί θέλεις;

— Τίποτα. Περνάω νιὰ νά... κόψω θρόμο!

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, παλιάνθρωπε!

'Αλλά, ὡς ποὺ νὰ σηκωθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄλλος εἶχε πηδήσει κι' ἄλλας στὴ διπλανὴ ταράτσα καὶ εἶχε... κόψει δρόμο ἀπὸ ἄλλοῦ.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

—Ὁ ἄντρας μου εἶδε τὴ Μπαρντὸ νὰ φορῆ αὐτὸ τὸ μπικίνι καὶ τοῦ ἄρεσε πολύ!

Μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ τοῦ τεύχους

ΓΝΩΡΙΜΙΑ Μ' ΕΝΑ «ΓΙΟΓΚΙ» ΣΕΛ. 4
Οἱ ἐκπληκτικὲς ἐπιδεῖξεις ἑνὸς 'Ινδοῦ σοφοῦ.

ΠΑΝΤΡΕΙΕΣ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ!... » 9
"Αντρες ποὺ παγιδεύονται καὶ παντρεύονται μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὄπλων.

ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ ΜΙΑΣ ΚΡΙΣΕΩΣ » 17
Βερολίνο—Μπιζέρτα—'Αλγερινό.

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ » 32
Δυὸ γιατροὶ θεραπεύουν τὴν κολπίτιδα μὲ καλλιέργεια βακίλλων.

Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ ΕΧΕΙ ΚΥΡΙΩΣ ΨΥΧΟΝΕΥΡΙΚΑ ΑΙΤΙΑ » 35
Γιὰ πρώτη φορὰ ἐτέθησαν οἱ βάσεις τῆς ριζικῆς θεραπείας της.

ΑΝΝΑ ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ » 38
'Η «ἱέρεια» τῆς Τέχνης καὶ ἡ γυναῖκα.

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ » 57
'Η «βασίλισσα» τοῦ τραγουδιοῦ καὶ ἡ... ἀλλαγὴ φρουρᾶς.

ΤΟ ΖΟΦΕΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ » 60
Εἶναι ἡ μικρότερη κόρη τοῦ τσάρου Νικολάου 2ου;

ΤΟ «ΑΕΡΟΚΙΝΗΤΟ» ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ » 49
Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ κινῆται μέσα σὲ σωλῆνα μὲ 1500 μίλια τὴν ὥρα.

ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ!... » 58
Οἱ ἕξη ἐπικρατέστεροι τύποι τοῦ.

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ » 55
Τὸ ὕφασμα τῆς ἐποχῆς.—Φθινοπωρινὰ ταγιέρ.—'Απλὰ φορέματα.—'Η μόδα τῶν παιδιῶν.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ » 63
"Οσα δὲ βλέπουν τὰ φῶς στὶς καθημερινὲς ἐφημερίδες.

Η ΑΦΥΔΑΤΩΣΕΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΑΣ ΕΧΘΡΟΣ!.. » 75
Πῶς θὰ ξαναδώσετε στὸ δέρμα σας τὸ νερό, ποὺ τοῦ λείπει.

Υστερα από κάθε επίδειξη, ο 'Ινδός σοφός μεταφέρεται από τους βοηθούς του — σωστό ανθρώπινο ράκος! — στό καμαρίνι του

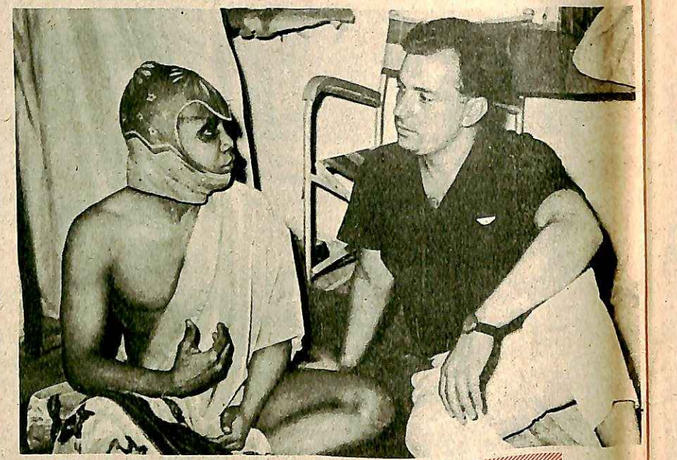

Ο γιόγκι Κλεμεντόρι συνομιλεί με τον συνεργάτη μας κ. Π.Ν. Ευστρατίου

Γνωριμία μ' ένα γιόγκι

ΟΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΞΕΙΣ ΕΝΟΣ ΙΝΔΟΥ ΣΟΦΟΥ

ΤΟΝ γιόγκι Τζόζεφ Ραμπουκιζάν Κλεμεντόρι, τον σοφό 'Ινδό, που μπορούσε, «νὰ διαχωρίση τὸ πνεῦμα του ἀπ' τὸ κορμί του», τον συνήντησα για πρώτη φορά κάτω ἀπ' τη μεγάλη σκηνή τοῦ «Γκρὴν Πάρκ».

'Ηταν ξαπλωμένος πάνω σ' ένα χαλί και προσεύχοταν.

"Ολοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν, γιὰ τὰ καταπληκτικὰ θαύματα ποὺ κάνει, ἀλλὰ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν τὸν εἶχα δῆ καὶ συνεπῶς δὲν πίστευα οὔτε λέξι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ λεγόντουσαν γιὰ τὸν «'Ινδὸ μάγο».

Περίμενα νὰ τελειώση τὴν προσευχή του, καὶ τὸν πλησίασα.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἀπέραντη γαλήνη καὶ οἱ κινήσεις του δὲν ἔδειχναν καμμιὰ νευρικότητα ἢ δύναμι. Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ πιστέψη κανεὶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκρυβε τόσες ἀπέραντες δυνάμεις θελήσεως μέσα του.

— Εἶναι ἀλήθεια, τὸν ρώτησα, ὅτι μπορεῖτε νὰ ἐπιβάλλετε ἀπόλυτα τὴ σκέψι σας στὸ σῶμα σας;

— Ναί, μοῦ ἀπήντησε. 'Αλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι προνόμιο δικό μου. Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἴδιο, ὅπως ἀκριβῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς!... "Οσοι θέλουν, μποροῦν νὰ γίνουν γιόγκι, ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες. Χρειάζεται ὅμως πίστι!

— Τί ἐννοεῖτε, τὸν ξαναρώτησα, μὲ τὴ λέξι «πίστι»;

Γέλασε καλοκάγαθα:

—'Αν στ' ἀλήθεια, πιστεύετε, σὲ κάτι, χωρὶς ἴχνος ἀμφιβολίας, μοῦ εἶπε, τότε εἶστε ἱκανὸς νὰ τὸ πραγματοποιήσετε. 'Η πίστι — προσέθεσε — μπορεῖ νὰ κάνη καὶ τὰ βουνὰ νὰ μετακινηθοῦν!...

—"Ενας γιόγκι, εἶναι ἀλήθεια ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη τὰ πάντα;

— Εἶναι γερό;

— Μάλιστα σὰν σίδερο, τοῦ ἀπήντησα.

Τότε, ἔκανε κάτι ποὺ μὲ ἄφησε ἄναυδο. "Αρπαξε τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του, μὲ τὸ δεξὶ ἀριστεροῦ χεριοῦ του, μὲ τὸ δλη τὴν χέρι καὶ τὸ τράβηξε μὲ ἕνας ξεδύναμί του. 'Ακούστηκε ρὸς κρότος ἀπ' τὰ κόκκαλα ποὺ ετρίζαν. 'Ο καρπός του θέσι του. τώρα δγαλμένος ἀπ' τὴ θέσι του. 'Ο γιόγκι μὲ κυττοῦσε πάντα ἤρεμος γαλήνιος, χωρὶς ἴχνος πόνου στὰ μάτια του

— Βλέπετε; μοῦ εἶπε. Μὲ τὴ σκέψι ἐπιβάλλομαι στὸ σῶμα μου! 'Εξάρθρωσα τὸ χέρι μου. Καὶ γιὰ νὰ τὸ πιστέψετε ἀπόλυτα νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξι.

Αρχισε τότε νὰ στρίβη τὸ δγαλμένο καρπὸ τοῦ χεριοῦ του γύρω ἀπὸ τὸν δραχίονα. Στὴ θέσι τῆς κλειδώσεως ὑπῆρχε μόνον ἕνα στρυμμένο, σὰ σχοινί πετσί. Μετά, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἐπανέφερε τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του στὴν προτέρα θέσι του. "Υστερα, προσευχήθηκε στὸ Θεό, ποὺ ὅπως μοῦ εἶπε, τοῦ ἔδωσε τὴν ἐσωτερικὴ δύναμι νὰ ἐπαναφέρη τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του στὴν κανονικὴ θέσι καὶ συνέχισε τὴ συζήτησι, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο.

— Πρέπει, προσέθεσε, οἱ ἄνθρωποι νὰ κυττάξουν νὰ βροῦν τὸν ἐσωτερικό τους κόσμο. 'Η ζωὴ ἀρχίζει καὶ τελειώνει ἀπὸ μέσα μας. Μόνο, συνεπῶς, ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος μας μπορεῖ νὰ μᾶς δώση τὴν δύναμι καὶ τὴν εὐτυχία.

»"Ολοι ψάχνουν ἐναγωνίως νὰ βροῦν αὐτὴ τὴν ἄγνωστη δύναμι στὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, στὰ ἀντικείμενα. Πολλοὶ τὴν φαντάζονται ψηλά, ἀναρριχῶνται στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, ἄλλοι μαζεύουν χρήματα, ἄλλοι καταλαμβάνουν μεγαλύτερες καὶ ἰσχυρότερες κοινωνικὲς θέσεις. Τί προσπαθοῦν ὅλοι αὐτοὶ νὰ πετύχουν; Γιατί θέλουν ν' ἀνέβουν πιὸ ψηλά; Τί ψάχνουν νὰ βροῦν; 'Η ἀπάντησι εἶνε μία καὶ μόνη: Δύναμι! 'Αλλ' αὐτὴ εἶνε μέσα μας. "Αν μπορέσουν καὶ τὴ βροῦν, θὰ ἡσυχήσουν, δὲν θὰ χαθοῦν ποτὲ καὶ θὰ αἰσθάνωνται αἰώνια εὐτυχία.

»Μὴ ξεχνᾶτε —μοῦ εἶπε— ὅτι, στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ κάθε πρᾶγμα εἶνε δικό σας, ἀλλὰ τίποτα δὲν σᾶς ἀνήκει. 'Η εὐδαιμονία, συνεπῶς, δὲν βρίσκεται στὴν ὕλη, ἀλλὰ στὸ πνεῦμα Καὶ τὸ πνεῦμα μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῆ σὲ κάθε ὑλικὸ στοιχεῖο, ἀκόμη καὶ στὸ ἀνθρώπινο κορμί.

Καὶ συνέχισε ὡς ἑξῆς:

—Αὐτοὶ ποὺ γίνονται κάτι στὴ ζωή, πετυχαίνουν γιατὶ ἔχουν πίστι στὶς ἱκανότητές τους. Διακρίνονται ἀκριβῶς, γιατὶ πιστεύουν στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους. Τρόπον τινὰ εἶνε λίγο γιόγκηδες.

— Τί ἐννοεῖτε γιόγκηδες; τὸν ρώτησα.

—Γιόγκι ἢ γιόγκα—μοῦ ἀπάντησε — εἶνε σύνθετη σανσκριτικὴ λέξι καὶ σημαίνει ἕνωσι μὲ τὸ Θεό. 'Ο Θεός, φυσικά, εἶνε ἕνας γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώματος καὶ θρησκείας.

— Οἱ γιόγκι εἶνε θρησκευτικὴ αἵρεσι;

—"Οχι. Πρόκειται γιὰ ἕνα φιλοσοφικὸ σύστημα. Δὲν εἶνε θρησκεία.

"Οπως μοῦ ἐξήγησε ὁ συνομιλητής μου, σπούδασε γιόγκι ἐπὶ δέκα χρόνια στὴ Σχολὴ 'Ασράμ, ποὺ διδάσκει τοὺς σπουδαστὰς «νὰ διευθύνουν τὴ σκέψι τους».

'Ηταν 19 χρόνων, ὅταν ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήση τὴν φιλοσοφία τῶν γιόγκι. "Οταν ἔγινε «ἕνας τέλειος γιόγκι», ἱκανὸς νὰ διαχωρίζη τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ὕλη, ἡ Σχολὴ του ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλη σὲ ἀποστολὴ στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ ἐπιδείξη τὶς ἱκανότητες τῶν γιόγκι καὶ νὰ διαδώση τὸ φιλοσοφικό τους σύστημα 'Ετσι ὁ Κλεμεντόρι ἐπὶ δυὸ συνεχεῖς μῆνες θὰ ἐπιδείξη στὶς μεγαλύτερες εὐρωπαϊκὲς πόλεις τὶς ἱκανότητές του, νὰ διαχωρίζη δηλαδὴ τὸ πνεῦμα του ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Καὶ πράγματι, ὁ γιόγκι κάνει καταπληκτικὰ πράγματα. Μπορεῖ νὰ ἐξαρθρώση τὶς ὠμοπλάτες του καὶ νὰ τὶς κατεβάση στὴ μέση του, νὰ ἐξαρθρώση τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του, νὰ μετακινήση πρὸς οἱαδήποτε κατεύθυνσι τὸ στομάχι του, νὰ φέρη τὸ πόδι του «κουλούρα» γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του, νὰ σταθῆ ἐπὶ ὧρες ἀνάποδα κι' ἀκόμη νὰ σταματήση τὴν καρδιά του!...

Μετὰ ἀπὸ κάθε ἐπίδειξι (κάνει δύο κάθε μέρα) ἀνθρώπινο ράκος, μεταφέρεται στὰ χέρια ἀπὸ τοὺς βοηθούς του, στὸ καμαρίνι του, ὅπου ξαπλωμένος πάνω σ' ένα μάλλινο χαλὶ προσεύχεται ἐπὶ 30 περίπου λεπτά. Στὸ διάστημα αὐτὸ ξαναβρίσκει τὶς δυνάμεις του.

Κοιμᾶται λίγο καὶ τρέφεται μὲ χυμοὺς φρούτων. Τρώγει κρέας μονάχα μιὰ φορὰ τὸν μῆνα. «'Η δίαιτα καὶ ἡ κίνησι, μοῦ ἐξήγησε, εἶνε ὁ καλύτερος φρουρὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑγείας. 'Η ἀνθρωπότης γέμισε ἀρρώστειες, ὅπως π.χ. ἀπὸ καρκίνο, γιατὶ τρώγει ἀκατάπαυστα χωρὶς ἔλεγχο καὶ χωρὶς νὰ κινῆται».

'Ο γιόγκι Κλεμεντόρι εἶναι ἡλικίας 39 ἐτῶν, ἀλλὰ δείχνει μόλις 20. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Τρίνιντανταντ καὶ εἶνε ἀνύπαντρος. 'Ισχυρίζεται ὅτι οἱ γιόγκι ζοῦν πάνω ἀπὸ 100 χρόνια καὶ ὅτι μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ γνωρίζουν διατηροῦν τὸ σφρίγος τους καὶ τὴν νεότητά τους. Ἀξιοσημείωτο εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ τὶς ἐπιδείξεις τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ 'Ινδοῦ σοφοῦ ἐνδιαφέρθηκαν οἱ καθηγητὲς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τὸν ἀκτινοσκόπησαν γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν «μὲ τὰ μάτια τῆς ἐπιστήμης» πῶς κατορθώνει νὰ ἐξαρθρώνη ὅλες τὶς κλειδώσεις του. Πράγματι, οἱ ἀκτινογραφίες ἔδειξαν ὅτι ὁ γιόγκι εἶχε τὴ δύναμι νὰ διαλύη κυριολεκτικῶς ὁλόκληρο τὸν σκελετό του. Οἱ καθηγητές μας δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμιὰ ἐξήγησι στὸ φαινόμενο αὐτό.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

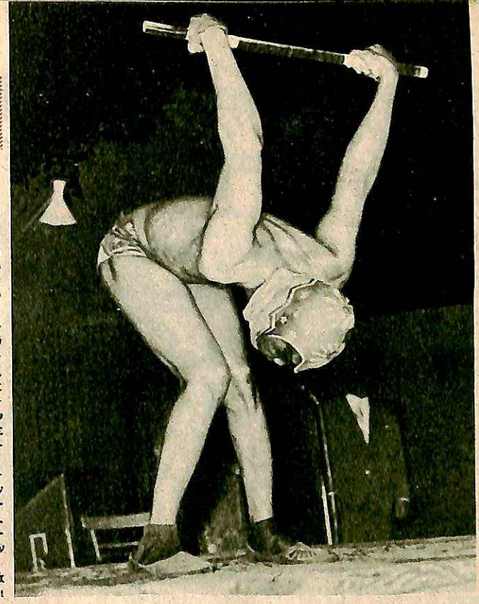

Αριστερά: Εξαρθρώσεις των ώμων και θεαματική περιστροφή τους! Δεξιά: Ο γιόγκι έχει κυριολεκτικά «περιδέσει» τα χέρια και τα πόδια του

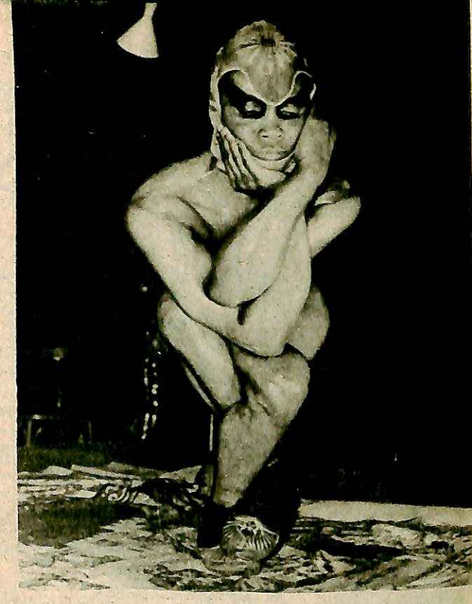

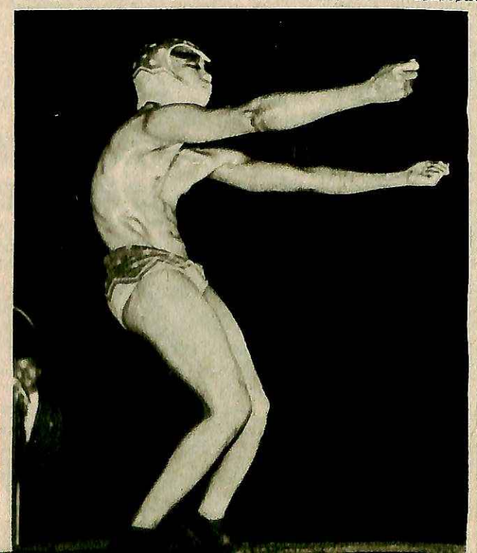

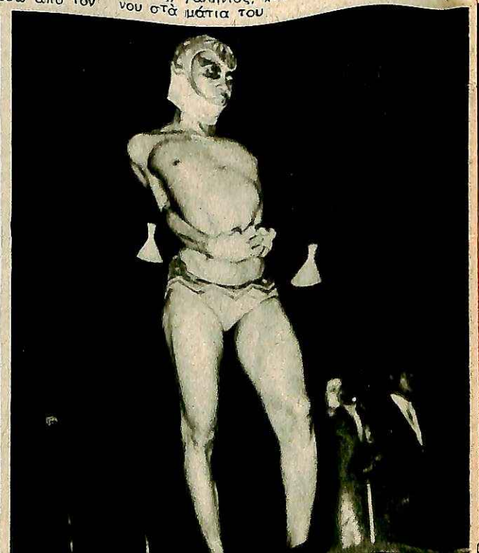

Αριστερά: Ο γιόγκι προετοιμάζει το σώμα του για τις εκπληκτικές ασκήσεις του. Δεξιά: Η «ζωντανή ζωή». Ο γιόγκι φέρνει το αριστερό του χέρι από τη δεξιά πλευρά και το δεξιό από την αριστερή

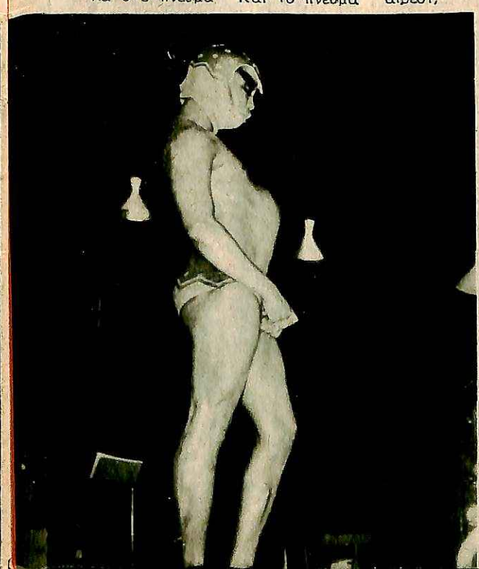

Αριστερά: Ο γιόγκι μετακινεί κατά βούλησι το στομάχι του. Δεξιά: Ο Κλεμεντόρι μπορεί θαυμάσια να πάρη το αριστερό πόδι του στους ώμους του!

Γυναῖκες καί κραβατά

Ἀρκετοί τιμοῦν κι' ἐφέτος τοῦ Κρασιοῦ τήν ἑορτή
κι' εἶναι ἄλλοι, ἀντιθέτως, ποὺ τήν βρίσκουν περιττή,
γιατί βλέπουνε στά κέντρα καί πρό πάντων, καθ' ὁδόν,
θηλυκά ποὺ μοιάζουν πάντα μέ... κρασιά εἰδῶν - εἰδῶν!
Κι' ὅλοι, πράγματι, στούς δρόμους συναντᾶμε τακτικά
αὐστηρῶν ἀρχῶν κοπέλλες καί μοντέρνα θηλυκά,
ποὺ ζαλίζουν, ποὺ μεθᾶνε, ποὺ τά βλέπεις καί τραυλίζεις
καί, χωρίς πολλές κουβέντες, παραπαίεις καί... τρεκλίζεις!

★

Συναντᾶς, σέ κάθε βῆμα, νεαρές μελαχροινές,
δίχως ρίμελ καί ψιμμύθια, γλυκομίλητες, σεμνές
καί μπορεῖς νά ὑποστηρίξῃς καί μπορεῖς νά πῆς φαρσί,
πῶς γλυκειά σοῦ φέρνουν ζάλη σάν σαμιώτικο κρασί!
Συναντᾶς, ὅλες τίς ὧρες, στήν Ἀθήνα τήν παλιά
καί στήν σύγχρονη Ἀθήνα, χίλιες δυό ἄβρές ὑπάρξεις μέ γρυσόξανθα μαλλιά
κι' αὐθωρεί τίς παρομοιάζεις μέ ἀνόθευτη... ρετσίνα!

★

Βλέπεις, ὅμως, παραλλήλως καί ὑπάρξεις ὡρισμένες,
ἀπεριγράπτα βαμμένες
μέ λογιῶν - λογιῶν βαφές
καί, περίπου, παστωμένες μέ πομάδες κι' ἀλοιφές
κι' αὐτομάτως σοῦ θυμίζουν, σέ γραμμές τους γενικές,
τά κρασιά ποὺ διατηροῦνται μέ «οὐσίες... γηικές»!

★

Μέσ' στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἀφθονοῦν κι' οἱ νεαρές,
οἱ καθ' ὅλα τολμηρές
ποὺ μέ μιᾶς σοῦ φέρνουν ζάλη
καί 'ψερά κρασιά θυμίζουν, ποὺ «γτυπᾶνε στό...κεφάλι»!
Δηλαδή, ἐὰν πειράξῃς καθ' ὁδόν μιά τέτοια νέα,
αὐθωρεί σέ κατασιάζει καί σέ λούζει στά γενγαία
κι' ἂν τσαντιά σοῦ κατεβάσῃ κατακέφαλα ἡ μαργιόλα,
τά κεφάλι σου γυρίζει καί... διπλᾶ τά βλέπεις ὅλα!

★

Στήν καρδιά τῆς πρωτευούσης καί σέ κάθε συνοικία,
συναντᾶς ἐκτός τῶν ἄλλων καί μιά τάξι γυναικεία,
ποὺ σέ κάθε ἐνδιήλωσί της παριστάνει τήν σπουδαία
καί, μέ δυό κουδέντες, εἶναι «ὅλο λοῦσο καί ἰδέα»!
Μέ πανάκριβα στολίδια ἐμφανίζεται στό πλῆθος
καί θυμίζει, κατά βάθος, κάθε μιά τέτοια κοκέττα,
τ' ἀκριβά κρασιά ἐκεῖνα, ποὺνται ἀνούσια συνήθως
καί μοστράρουν στούς γλεντζέδες μόνο φίρμα κι' ἐτι-κέττα!

★

Μέσ' στίς τόσες τίς γυναῖκες τίς ξανθές καί μαυρομάτες
συναντᾶς καί δεσποινίδες παχυλές, εἴτε γεμάτες,
ποὺ τό μάτι σοῦ γεμίζουν
καί σέ κάθε πέρασμά τους γιοματάρι σοῦ θυμίζουν!
Βλέπεις, ἔπειτα, κοπέλλες καί νεάζουσες κυρίες,
ποὺ σέ δίαιτες τό σίγνουν καί συγνές πεζοπορίες
καί τό ἀδυνάτισμά τους καί τό σῶμα τό στεγνό,
ἀρκετές φορές τίς κάνει νάναι... σῶσμα ἀληθινό!

★

Στήν πληθώρα τῶν θηλέων
ἀντικρύζεις ἐπί πλέον
καί γυναῖκες οὐκ ὀλίγες, ποὺνται πάντα μουτρωμένες,
ἢ ἀφάνταστα ζηλιάρες καί γκρινιάρες καί «στριμμένες»
καί, χωρίς ἀμφιβολία, τέτοια θήλεα θυμίζουν
τά κρασιά τά σφραγισμένα, ποὺ ἀφρίζουν καί στυφίζουν!

★

Συναντᾶς, ἀνυστερθέτως, μέσ' στήν τόση ποικιλία
καί γυναῖκες ποὺ μιλᾶνε γιά παλιά τους μεγαλεῖα,
γιά παλιές τους κατακτήσεις, γιά «σουξέ» τους περασμένα
καί μπορεῖς νά πῆς πῶς μοιάζουν μέ κρασιά... ξεθυμασμένα!

Βλέπεις, τέλος καί δεκάδες, σαραντάχρονες, Ἀθῖδες,
πού γιά βέρα καί στεφάνι κάνουν ὄνειρα κι' ἐλπίδες
καί καθώς τίς ρυτιδώσεις τοῦ προσώπου τους προσέχεις,
λὲς μπροστά σου, τέτοιες ὧρες...σταφιδόκρασο πῶς ἔγεις!

★

Μέ κρασιά ὅλες οἱ Ἐδῶν παραβάλλονται ὡρισμένως
κι' ὅταν, φίλε μου, συμβαίνει γάσαι κακοπαντρεμένος,
ἀσφαλῶς ἀπολαμβάνεις μιά ζωή... μεθυστική,
μόνον ὅσο διαρκεῖ
τό γαμήλιο ταξίδι
κι' ἀπό κεῖ καί πέρα, πλέον, πίνεις κάθε μέρα... ξύδι!

Ἐπιμέλεια Ἀντ. Γάλλα ὁ Συνεργάτης Γ.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἐπεισόδια τοῦ θεάτρου

Ἐπηγαίναμε τακτικά στό θέατρο, τουλάχιστον κάθε δυό μῆνες. Καί πάντα μέ τή Σόφη, τή μνηστή μου. Θά πήγαινα πιό συχνά, ἂν ἐπρόκειτο νά εὐχαριστηθῶ. Ἄλλα πάντα κάτι συνέβαινε, ἐντελῶς ἀσχετο μέ τό ἔργο, πού παιζόταν στή σκηνή. Κάποια μικρή παρεξηγησούλα, ποὺ μοῦ χαλοῦσε τό κέφι, καθώς καί τῆς Σόφης. Ἔτσι καί ἡ μνηστή μου δέν ἐπέμενε νά δίνουμε πιό συχνά τό παρών στά θέατρα. Σοῦ λεγε, ἂν εἶναι νά μᾶς τύχη πάλι κανένα συμβάν, καλύτερα γιά λείπη. Καί τό χειρότερο ἦταν ὅλα εἶναι ποὺ ἡ Σόφη τήν εὐθύνη τήν ἔριχνε πάντα σέ μένα.

— Δηλαδή, Σόφη, εἶχα ἄδικο;

— Ὄχι, Ἡρακλῆ μου, ἀλλά καμμιά φορά ὁ ἄνθρωπος παραθλέπει. Στό θέατρο, πάει κανείς νιά τέρψη, δέν πάει νιά νά στενοχωρηθῆ. Κι' ἐμεῖς πᾶμε σέ κωμωδία καί γίνεται δράμα μέ μᾶς. Κάνε πῶς παραθλέπεις καί λίγο.

— Νά μέ συχωρῆς Σόφη, ἀλλά εἶναι ὁ χαρακτήρας μου τέτοιος.

Ἐπαιζαν, λοιπόν, ἐκεῖνες τίς μέρες κάποιο ἔργο, ποὺ τό εἶχαν νιά σπουδαῖο καί διδακτικό.

— Δέν πρέπει νά τό χάσουμε Σόφη.

Δέν τήν εἶδα νά ἐνθουσιάζεται.

— Ἔστω, ἀλλά θά μοῦ δώσης τό λόγο σου ὅτι θά εἶσαι ψύχραιμος καί συγκρατημένος...

— Θά προσπαθήσω.

Καί προσπάθησα. Ἀλλά δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τή δική σου προσπάθεια νά συγκρατηθῆς. Πρέπει νά προσπαθήσουν κι' ἄλλοι. Καί τώρα θά σᾶς διηνηθῶ τά γενονότα καί θά σᾶς παρακαλέσω νά μοῦ πῆτε ποῦ ἔχω δίκο.

★

Ἤσυχα, πολιτισμένα, καί πειθαρχικά, πῆγα τό πρωΐ νά ἀγάλω τά εἰσιτήρια. Ἤμαστε πέντε - ἕξη ἀνθρωποι στό ταμεῖο. Δέν ἐσχημάτισαμε οὐρά, ὅπως ἄγανε τό σωστό, γιατί πέντε - ἕξη δέν εἶναι κανένα ποσόν ἀνθρώπων ποὺ χρειάζεται νά κάνουν οὐρά γιά νά ἐξυπηρετηθοῦν. Ὁ ἕνας θλέπει τόν ἄλλον καί ξέρει πότε εἶναι ἡ σειρά του. Ἐνῶ, λοιπόν, πλησίαζε ἡ δική μου, ἕνας τύπος ποὺ εἶχε ἔρθει μετά ἀπό μένα, μέ σκουντάει ἀναιδέστατα καί πάει νά μοῦ πάρη τή σειρά.

— Παρακαλῶ, κύριε, τοῦ λέω εὐγενικά, ἀλλά μέ σταθερότητα. Προηγοῦμαι.

— Γιατί; φωτᾶ ἐκεῖνος μέ θράος.

— Γιατί ἤρθατε μετά ἀπό μένα. Καί ὁ ἐρχόμενος μετά τόν ἄλλον, ἐπεται τοῦ ἄλλου, ὁ ὁποίος προηγεῖται τοῦ ἄλλου.

— Ὄχι, καϋμένε κι' ἐσύ. Ἄει παράτα με!

— Ὄχι δέ σᾶς παρατάω, κύριε. Ἐννοῶ νά ὑπερασπίσω τό δικαίωμα τῆς προτεραιότητός μου.

Ἐκεῖνος δέν δίνει σπουδαιότητα καί πετάει ἕνα κατοστάρικο στόν ταμία λέγοντας: «Δυό εἰσιτήρια». Ἐφούντωσα. Ὅπως ἁπλωνε τό χέρι του νά τά πάρη τοῦ δίνω μιά σπρωξιά καί τόν ἀποσύρω. Μοῦ δίνει ἄλλη αὐτός κι' ἐρχόμαστε στά χέρια. Ἀνταλλάξαμε δυό - τρεῖς γροθιές, ὡς ποὺ μπῆκαν στή μέση οἱ ἄλλοι καί μᾶς χώρισαν.

— Ντροπή, κύριοι!... ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριοι. Προηγοῦμαι ἢ ὄχι;

— Προηγεῖσθε, ἀλλά δέν εἶναι καί ζήτημα. Ἕνα λεπτό τῆς ὥρας καθυστέρησι.

— Δέν πρόκειται γιά τήν καθυστέρησι. Πρόκειται περί ζητήματος πολιτισμοῦ. Αὐτός ὁ θάρβαρος...

Αὐτός ὁ θάρβαρος, ὅμως, εἶχε θέσεις, ὄχι στή δική τους. Ὅμως, ὄχι. Ὁ ταξιθέτης διαπιστώνει πῶς κι' αὐτοί ἔχουν εἰσιτήρια ἕκτη σειρά, 5-7.

— Πότε τά ἀγάλατε; ρωτάει τόν κύριο.

— Πρό μιᾶς ὥρας.

— Ἐνῶ τάθναλα τό πρωΐ! δηλώνω, γιά νά ὑπονραμμίσω τήν προτεραιότητά μου.

— Μιά στιγμή, λέει ὁ ταξιθέτης καί φεύγει μέ τά εἰσιτήρια.

Ἐπιστρέφει σέ λίγο:

— Θά καθήσετε ἐκεῖ, μοῦ λέει, ἑβδόμη σειρά 5-7. Μιά σειρά πιό πίσω.

— Ὄχι, τοῦ ἀπαντῶ. Θά καθήσω ἐδῶ πού λένε τά εἰσιτήριά μου καί τά κατέχω νομίμως.

Καί ἀπευθύνομαι πρός τούς σφετεριστάς τῶν θέσεών μας:

— Παρακαλῶ, κύριε, περάστε στίς ἄλλες.

— Καλά εἶπ' ἐδῶ, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος βαρειά καί ἀποφασιστικά. Τά εἰσιτήριά μου δέ λένε ἕκτη. 5-7: Ἐδῶ κάθομαι.

— Μάλιστα, ἀλλά ἔνινε λάθος.

— Καί τί μέ νοιάζει ἐμένα;

— Μέ νοιάζει ἐμένα, κύριε. Γιατί ἐγώ ἔχω προτεραιότητα. Τά εἰσιτήριά μου τά ἔθγαλα τό πρωΐ καί, ὅπως σεῖς ὁ ἴδιος ὡμολογήσατε, τά δικά σας τά πήσατε πρό μιᾶς ὥρας.

— Μιά φορά ἐγώ δέ σπκώνομαι.

— Δηλαδή, τό πᾶτε στό «μακάριοι οἱ κατέχοντες»;

— Ὅπως θές πάρτο! Μιά φορά ἐγώ εἶπα. Δέ σπκώνομαι κι' ἄντε καθάρισε μέ τόν ταμία!

— Θά σπκωθῆτε, κύριε, γιατί θά σπκώσω ὅλο τό θέατρο στό πόδι!

Καί εἶχε μισοσπκωθῆ, δηλαδή. Ὅλοι παρακολουθοῦσαν τό ἐπεισόδιο, ἄλλοι τό σχολίαζαν, ἄλλοι χαμογελοῦσαν εἰρωνικά — ἔσπασαν πλάκα. Ἐνῶ εἶχα ἐξαφθῆ στό ὑπέρτατο σημεῖο, ἡ Σόφη μέ τραθοῦσε ἀπ' τό μανίκι.

— Δέν πειράζει, Ἡρακλῆ. Καλά εἶναι κι' ἐκεῖ.

— Ἄσε με σέ παρακαλῶ. Ἐννοῶ νά καθήσουμε στίς θέσεις μας. Καί θά καθήσουμε!...

Στό μεταξύ χτυποῦσαν τά κουδούνια ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασι. Ἐνῶ πῆρα τά εἰσιτήρια κι' ἔτρεξα στόν ταμία. Μέ ἀκολουθοῦσαν ἡ Σόφη καί ὁ ταξιθέτης, προσπαθῶντας νά μέ συγκρατήσουν. Ἀλλά ἐχεῖ συγκρατημό τό ἠφαιστεῖο.

— Κύριε ταμία! Τό πρωΐ ἀν ἐνθυμῆσθε.

— Μάλιστα, κύριε. Θυμᾶμαι. Εἴσατε σεῖς ποὺ κάνατε τόν καυγᾶ...

— Ἐκανες κι' ἄλλον καυγᾶ; λέει ἡ Σόφη.

Ἀλλά δέν τῆς δίνω ἀπάντησι.

— Μάλιστα, κύριε. Καί μοῦ δώσατε αὐτές τίς θέσεις, τίς ὁποῖες καί μοῦ διαφημίσατε, ἂν ἐνθυμῆσθε. Κι' αὐτές τίς θέσεις, κύριε ταμία, τίς βρίσκω κατελημμένες. Τίς διπλοπουλήσατε, κύριε τσμία.

— Καμμιά φορά συμβαίνουν τέτοια λάθη. Σᾶς ζητῶ συνννώμην.

— Δέν μοῦ ἀοκεῖ.

— Σᾶς ἔδωσα μιά σειρά παραπάνω. Ἀκριθῶς πίσω.

— Ἐνῶ θέλω τίς θέσεις μου, κύριε ταμία.

— Τότε... μιά στινιμή. Θά σᾶς δώσω δυό ἀκόμη καλύτερες, ποὺ δέ μοῦ τίς ἐζήτησαν. Τρίτη σειρά, διάδρομο.

— Ὄχι. Θέλω τήν ἕκτη σειρά.

— Μά σᾶς δίνω πολύ καλύτερες. κύριε.

— Ἐνῶ θέλω τίς δικές μου.

Ἡ Σόφη μέ ξανατράθηξε ἀπό τό μανίκι.

— Ἡρακλῆ, σέ παρακαλῶ. Δέν πρόκειται νά τίς ἀγοράσουμε γιά ὅλη μας τή ζωή. Ἐξ ἄλλου μᾶς δίνει πιό μπροστά.

— Ἐσύ νά μή μιλᾶς, σέ παρακαλῶ. Ἐνῶ θέλω τίς θέσεις μας!...

— Εἴσθε πολύ παράξενος, λέει ὁ ταμίας.

Τόν κακό σου τόν καιρό! τοῦ ἀπαντῶ κι' ἐνῶ, ποὺ ἔχω περιέλθει σέ μιά κατάστασι τέτοια, ὥστε αἰσθάνομαι σάν νά μοῦ χαλκεύη ἕνας ἀστακός τά μέσα μου.

Τώρα θυμώνει καί ὁ ταμίας:

— Σέθομαι τή θέσι μου καί τή δουλειά μου! Ἀλλοιῶς ἤξερα ἐνῶ τί θάκανα.

— Τί θάκανες θρέ;

— Θάβγαινα ἔξω νά τό ποῦμε.

— Ἔβγα ρέ! Ἔβνα ἀν εἶσαι ἄντρας!

Ἡ εἴσοδος τοῦ θεάτρου εἶχε πλημμυρίσει ἀπό κόσμο, ποὺ μαζεύεται μόλις δῆ ἐπεισόδιο. Σοῦ λένε: τσακώνονται, ἂς πᾶμε νά νελάσουμε. Ἡ Σόφη μέ τραθοῦσε καί μ' ἔσπρωχνε, ἐνῶ ὁ ταξιθέτης πάσχιζε νά μέ καλμάρη. Ἔτσι ξαναθρεθήκαμε μέσα στό θέατρο. Ἡ παράστασι εἶχε ἀρχίσει.

— Περάστε νά καθήσετε, μοῦ λέει ὁ ταξιθέτης.

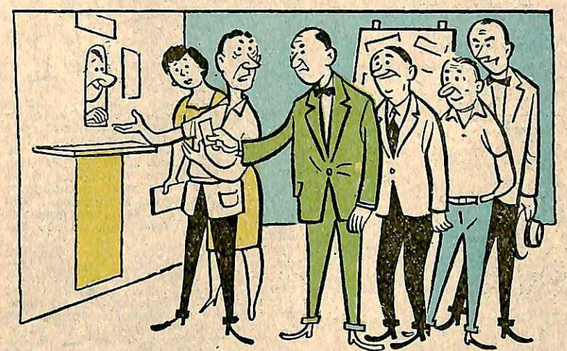

— Θά καθήσετε ἐκεῖ, μοῦ λέει, ἑβδόμη σειρά 5 - 7...

— Θέλω τό διευθυντή τοῦ θεάτρου! φωνάζω.

— Στό διάλειμμα, κύριε.

Ὑψώνω τή φωνή:

— Τώρα τόν θέλω! Τό διευθυντή τοῦ θεάτρου.

Οἱ θεαταί διαμαρτύρονται:

— Σσσς!...

Ἀλλά ποιός τούς ἀκούει: Τέλος ἔρχεται ὁ διευθυντής τοῦ θεάτρου.

— Τί συμβαίνει, κύριε;

— Συμβαίνει, ὅτι δέν ἔχετε καμμιά τάξι στό θεατρό σας. Μοῦ πουλᾶτε θέσεις καί τίς ξαναπουλᾶτε... Εἶναι αἶσχος.

— Σσσς! οἱ θεαταί.

— Ἀπαιτῶ τίς θέσεις μου!...

— Σᾶς παρακαλῶ. Θά μᾶς χαλάσετε τήν παράστασι.

— Νά χαλάση ἑκατό φορές!

Μεμιοκοί θεαταί φωνάζουν:

— Φύγαλτε τον έξω!

Ἐγὼ ἔχω ἐξαγριωθῆ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ δυὸ ταξιθέτες μὲ σπρώχνουν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῶ φέρνω ἀντίστασι καὶ δίνω μιὰ γροθιὰ κι' ὅπου πέσῃ. Κι' ἐκεῖ γίνεται συμπλοκή, ὡς ποὺ ἕνας πόλισμαν καταφθάνει.

— Μᾶς ἀναστάτωσε τὸ θέατρο, κύριε ἀστυφύλαξ καὶ μᾶς ἐπετέθη! Εἶναι βαλτὸς ἀπὸ ἄλλο θέατρο.

— Ἔκανε ἐπεισόδιο καὶ τὸ πρωῒ! προβάλλε τὸ κεφάλι του κι' ὁ ταμίας.

★

Στὸ τμῆμα ἔχω δραματικὴ σύγκρουσι μὲ τὸν ἀστυνόμο. Δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδεχτῇ τὸ δίκηό μου. Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος γιὰ δυὸ θέσεις, ἐφ' ὅσον σᾶς δώσανε καλύτερες.

— Ἐσεῖς τί λέτε; ρωτάει τὴ Σόφη.

— Αὐτὸ ποὺ λέτε καὶ σεῖς.

Λυποῦμαι πολὺ κύριε ἀστυνόμε ἀλλὰ παραβαίνετε τὸ καθῆκον σας. Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ ἀστυνομία ἔχει καθῆκον νὰ ὑπερασπίζεται τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου. Κι' ἐγὼ εἶχα δίκαιωμα ἐπὶ τῶν θέσεων ἔκτη σειρά, 5—7. Καὶ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ στείλετε δύο ὄργανα καὶ νὰ μ' ἐγκαταστήσουν.

— Τώρα τὸ ἔργο εἶναι στὴ μέση.

— Ἂς εἶναι.

— Καὶ πῶς θὰ ἰδοῦμε τὸ ἔργο, ἐπεμβαίνει ἡ Σόφη. Ἔχεις κέφι τώρα νὰ ἰδῇς παράσταση;

— Ἐσὺ νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!

— Δὲν μὲ παρατᾶς λέω γώ! ξεσπάει κι' ἐκεῖνη. Ποῦ ἔποτε θὰ πᾶμε στὸ θέατρο, νἰνόμε θέατρο οἱ ἴδιοι!...

— Μπᾶ. Ὡσ. ἕνας συστηματικὸς...

— Σέρω κι' ἐγώ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ μὲ πάῃ στὸ θέατρο, θὰ κάνῃ ἐπεισόδιο! Καὶ μόνο στὸ θέατρο; Καὶ στὸ σινεμὰ καὶ στὸ τρόλλεϋ καὶ στὸ ρεστωράν καὶ στὸ ταξὶ καὶ στὰ μαγαζιὰ καὶ στὸ δρόμο καὶ παντοῦ. Ὅλο φαντάζεται πὼς τοῦ καταπατοῦν τὰ δικαιώματα. Ἔχω μπαφιάσει πιὰ μὲ δαύτον!

— Τί σᾶς εἶναι ὁ κύριος;

— Δὲ μοῦ εἶναι. Ἦταν μνηστήρ μου. Χαίρετε!

Κι' ἔφυγε, ἀφήνοντάς με στὴ διάθεσι τῆς ἀστυνομίας. ἀνυπεράσπιστο. Δὲν τὴν ξαναεῖδα. Τοῦ κάκου τὴν πῆρα στὸ τηλέφωνο τοεἰς μέρες συνέχεια. Ἀμετάπειστη.

— Ἄσε με. ἡσυχη. Βρὲς καιιμιὰ ἄλλη νὰ κάνῃς τὰ ἐπεισοδιά σου.

Ἦταν ἡ πέμπτη μνηστὴ ποὺ ἔχανα.

★

Δὲν τὴν ξαναεῖδα, παρὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες καὶ — κυττάζετε κάτι συμπτώσεις ποὺ σκαιώνει ὁ διάολος— κάτω ἀπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες, ὅπως τότε ποὺ εἶχαν συμβῆ τὰ ἱστορικὰ ἐκεῖνα γενονότα. Πάλι στὸ θέατρο. Δὲν ἤμουν μόνος, ἀλλὰ μὲ τὴ θεία μου τὴν Εὐρυδίκη. ποὺ τὴν παίρνω πάντα μαζί μου, ὅταν δὲν ἔχω μνηστή. Ἤμαστε καθησμένοι, τετάρτη σειρά, 6—8.

— Παντοτνόν, κύριε μου λέει ὁ ταξιθέτης. μπορῶ νὰ ἰδῶ τὰ εἰσιτήριά σας:

— Ὁρίστε.

Τὰ συγκρίνει μὲ κάτι ἄλλα:

— Λάθος ἔγινε, λέει σὲ κάποιο ζευγάρι ποὺ εἶχε τοὺς ἴδιους ἀριθμούς. Μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ τὰ κανονίσω.

Τότε γυρίζω τὸ κεφάλι μου. Ἦταν ἡ Σόφη μ' ἕνα νέο κύριο ποὺ φοροῦσε καὶ γυαλιά.

— Παροντόν, ἀπευθύνομαι στὸν κύριο, πότε θἀλατε τὰ εἰσιτήριά σας:

— Σήμερα τὸ μεσημέρι.

— Ἐγὼ τὰ ἔβγαλα τὸ ἀπόγευμα. Ὥστε δικαιωματικῶς σᾶς ἀνήκουν οἱ θέσεις!

Εὐλόγησα τὴν τύχη ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ δεῖξω τὴν ἀνωτερότητά μου. Νὰ δεῖξω πὼς, ὅπως ξέρω νὰ διεκδικῶ τὰ δικαιώματά μου, ξέρω ἐπίσης νὰ σέβωμαι καὶ τοῦ ἄλλου. Νὰ ἰδῇτε τί ἄνθρωπο χάσατε. Δεσποινὶς Σόφη. Ἀλλὰ ὁ συνοδός της δὲ φαίνεται νὰ συγκινῆται. Ἀπάνω ποὺ λέω (Σήκω θεία). ἐκεῖνος μᾶς καθησυχάζει.

— Σᾶς παρακαλῶ κύριε. δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἐνοχλήσουμε τὴν κυρία. Ὁρίστε, ὁ ταξιθέτης μᾶς φέρνει ἄλλες θέσεις.

— Θὰ καθήσετε στὴν ὀνδόη σειρά. κύριε. Δυστυχῶς...

— Δὲν πειράζει.

— Πειράζει, κύριε. τοῦ ἀπαντῶ. Ἔχετε προτεραιότητα. Οἱ θέσεις εἶναι δικές σας.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ζήτημα. σᾶς λέω, ἐπιμένει ἐκεῖνος. Κι' ἀπὸ κεῖ θλέπουμε. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ταξιθέτη. στὰ πιὸ πίσω καθίσματα. Τοὺς παρακολουθῶ μὲ τὸ θλέμμα. Ἡ Σόφη γυρίζει τὸ κεφάλι της καὶ μοῦ στέλνει ἕνα καμόνελο νεμάτο εἰρωνεία. "Ἦταν σὰν νἄλεγε: (Βλέπεις τί ἄνθρωπο βρῆκα;)

Νὰ τὸν χαίρεσαι, δεσποινὶς Σόφη. Νὰ τὸν χαίρεσαι καὶ νὰ τὸν τραβᾶς ἀπ' τὴ μύτη καὶ νὰ τὸν πλάθῃς ἀπὸ προζύμι. Τέτοιους βρίσκεις ὁσους θέλεις. Σὰν καὶ μένα ὅμως, ἄμα βρῆς, νοᾶψε μου!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

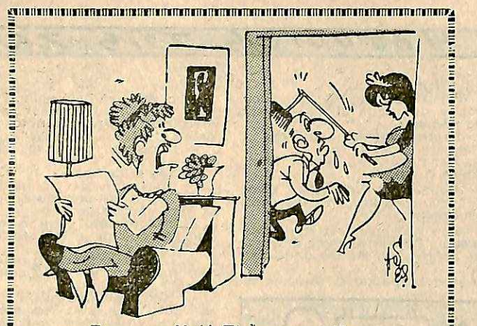

— Τριανταφυλλιά! Τί ἔσπασες πάλι,

Επίκαιροι στίχοι

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ

Οἱ χρόνια ἐπιβαίνοντες συρμῶν ἠλεκτρικῶν
κατάπληξιν δοκίμασαν καὶ ρίγος ξαφνικόν,
γιατὶ τὰ εἰσιτήρια τὰ καθιερωμένα,
ἀπότομα κι' ἀνέλπιστα τὰ βρῆκαν αὐξημένα...

★

Τῶν ναύλων τους ἀκρίβηναν, τούτεστι, τὴν τιμή,
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «τρόλλεϋ» κι' οἱ τῆς Η.Ε.Σ. συρμοί.
Ἐφ' ᾧ καὶ τ' ἄλλα εἴδη μας, μοιραίως, θ' ἀκριβήνοι
καὶ οἱ τιμές τους οἱ ψηλές,
χωρὶς πολλὲς ὑπερβολές,
θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουνε καὶ τοῦ... «συρμοῦ» θὰ (γίνουν!

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ ..

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀπέκτησε κι' ἡ χώρα μας θαυμάσιον
κι' ἐν γένει ἀρτιώτατον ζαχαρο-ἐργοστάσιον
ζητᾶ τὸ Πανελλήνιον ν' ἀλλάξουνε οἱ ὅροι
καὶ τῆς λευκῆς ζαχάρεως νὰ μειωθοῦν οἱ φόροι...

★

Ἀλλὰ κι' ἂν ὅλοι οἱ "Ελληνες γιὰ μείωσι μιλάνε
καὶ στὴ φτηνὴ τὴ ζάχαρη στριφογυρίζει ἡ ἔννοιά τους
κεἰδέλου οἱ ἁρμόδιοι δὲν πονοκεφαλιάνε
καὶ οὔτε θὰ χαλάσουνε ποτὲ τή.. ζαχαρένια τους!

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

Στὰ κλασσικὰ Γυμνάσια καὶ στ' ἄλλα γενικά,
θὰ γίνουνε λιγώτερα τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ
καὶ ἄλλοι μὲν ἐγκρίνουνε τὸν περιορισμό τους
καὶ ἄλλοι, πάλι, κόπτονται γιὰ τὸν παλιὸ θεσμό τους!

★

Ὀρθόν, πάντως, θὰ ἦτανε νὰ μείνῃ ἡ ἀρχαία γλῶσσα
καὶ τὴ προτεραιότητα σ' αὐτὴν πάντα νὰ δίνουμε,
γιατὶ μὲ τὶς στερήσεις μας καὶ τὰ δεινὰ τὰ τόσα
θ' ἀλλάξουμε ὅλοι ἐμφάνισι κι' ἀρχαῖοι πιὰ θὰ γίνουμε!

ΣΚΟΠΟΣ ΛΕΚΟΠΟΣ

Εἰς ἐποχὴν προόδου μας κι' ἀναδημιουργίας
πολλὴ κουβέντα γίνεται καὶ περὶ ὑφαντουργίας
καὶ βάσει, ὅπως λέγεται, μελέτης εἰδικῆς,
θὰ γίνουν καὶ στὸν τόπο μας σχολές.. ὑφαντικῆς!

★

Μὰ περιττὲς τέτοιες σχολὲς τὶς βρίσκει ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ βλέπει τόσα ἔξοδα χαμένα νὰ πηγαίνουν,
διότι, στὸν αἰῶνα μας, ὀργιάζει ἡ ἀπσιδωσύνη
κι' οἱ πιὸ πολλοὶ συνάνθρωποι «κομπίνες...ἐξυφαίνουν!».

ΠΛΟΥΣΙΑ «ΜΠΕΡΚΕΤΙΑ»

Στὴν ἐποχὴ ἐμπήκαμε τοῦ κυνηγιοῦ κι' ἐφέτος
κι' ἐδῶ καὶ πέρα δύναται κάθε «νεμρῶδ», ἀνέτως,
νὰ παίρνῃ τὸ τουφέκι του ἀπ' τὰ βαθιὰ χαράματα
καὶ νὰ χτυπᾶη ἐλεύθερα λαγοὺς κι' ἄλλα θηράματα!

★

Μὰ σημασία στοὺς λαγοὺς ὀλίγοι μόνο δίνουν,
γιατὶ καινούργιες ἐκλογὲς ἐπίκειται νὰ γίνουν
κι' ἀμέτρητα μελίρρυτα ὑποψηφίων χεῖλια
θ' ἀρχίσουν νὰ μᾶς τάζουνε ἐλαγοὺς μὲ...πετραχήλια»!

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ....

Ἐλέχθη, μέχρι σήμερα, κι' ἐγράφη κατὰ κόρον,
ὅτι θὰ δῇ τὸ Ι.Κ.Α. μας βελτίωσι τῶν ὅρων,
διότι πᾶς ἀρμόδιος τὸν ζῆλον του ἐντείνει
καὶ πλήρης ἐξυγίανσις στὸ "Ιδρυμα θὰ γίνῃ!

★

Ὡσότου, ὅμως, τὸ ζήτημα καλομελετηθῇ
κι' ὡσότου ἡ... ἐξυγίανσις πραγματοποιηθῇ,
συνταξιοῦχοι πάμπολλοι θὰ ζοῦν ἐν ἀφαγίᾳ,
καὶ μάλιον στὰ ἐγκάσμια «ὃ' ἀφίσουνε... ὑγεία»!

ΓΥΜΝΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Σχεδὸν ὅλες τὶς ὄρες μας καὶ ὅλες τὶς στιγμές,
ἀκοῦμε καὶ διαβάζουμε στὰ ἔντυπα οἱ πάντες,
πὼς ὅλο ἀποκαλύπτονται καινούργιες τροτομές,
καθὼς καὶ ἀναρίθμητοι καινούργιοι ἀνδριάντες!

★

Κατόπιν τούτου, φίλτατοι, σκεπτόμαστε μὲ λύπη,
τὶς ἀ ραφεῖα ἔγιναν πραγματικὰ «κοφτήρια»
κι' ἂν κάνῃ τὸ κοστοῦμι μας πὼς μᾶς ἐγκαταλείπει,
πᾶμε κι' ἐμεῖς γιὰ γύμνωμα καὶ γι' ἀποκαλυπτήρια!...

Γ ΘΙΣΒΙΟΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

ΟΙ ΓΛΑΣΤΡΕΣ

Ποῦ θὰ πάη αὐτὴ ἡ κατάστασι, μαντάω; Σὲ σᾶς τὸ λέω. στὸ ἀπέναντι μπαλκόνι, καὶ μάλιστα ὥσαν τρίτην πρωϊνήν. Πῶς; Ποίαν κατάστασιν ἐννοῶ; Αὐτὴ τὴν κατάστασι τῶν μεταμεσονυκτίων καταρρακτῶν τοῦ Νιανάρα. Κάθε νύχτα, στὶς τρεῖς ἢ τὶς τρεῖς καὶ μισή. ἀπάνω στὸν ὕπνο ποὺ δικαιοῦμαι ὡς ταλαιπωρούμενος ἄνθρωπος, ἀρχίζει ξαφνικὰ ἕνα συνεχὲς καὶ ἀναιδέστατον «(τσοὺρ – τσοὺρ)» στὸ μπαλκόνι σας. τὸ ὁποῖον δυκτυχῶς καὶ κατὰ κακὴ μου μοῖρα εὑρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἀτυχὲς παράθυρό μου. ὁπισθεν τοῦ ὁποίου καὶ ζαπλώνω γιὰ νὰ κοιμηθῶ.

Ἕνα «τσοὺρ – τσοὺρ» μὲ τὸ νερὸ ποὺ ἐξεχύνεται ἀπὸ τὸν τέταρτο ὄροφο καὶ πέφτει στὸ πεζοδρόμιο καὶ στὴν ἀσφαλτο, μ' ἕνα θρῦλο ἀπείρως ἐκνευριστικό. Καὶ μὲ ζυπνᾶτε, κυρία μου. Διότι μπορεῖ μέν, ἄλλοι νὰ κοιμῶνται κτηνωδῶς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν ἀναισθησία, μαντάω. Ἔχω ὕπνο εὐαίσθητο καὶ μοῦ τὸν διακόπτετε ἐπὶ μισὴ ὥρα καὶ τοία τέταρτα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Λοιπόν;

Τί εἶπατε; Ποτίζετε τὶς γλάστρες σας; Νὰ τὶς ποτίσετε, κυρία μου. Ἀλλὰ σὲ ὥρες ἀνθρωπινές. Νὰ τὶς ποτίσετε τὸ πρωῒ. τὸ ἀπόγευμα, ἢ νωρὶς τὸ θράδυ. "Οχι στὶς τρισήμισι σπ τὸ πρωῒ. Ἔτσι κάνουν οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι. Δὲ θναίνουν στὶς τρισήμισι τὴ νύχτα ν' ἀρχίσουν τὸ τσοὺρ – τσοὺρ καὶ νὰ ζυπνᾶνε τὸν κόσμο. Καί, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, τί εἶδους πότισμα εἶναι αὐτό; Διότι ἐγὼ, καθ' ὅσον ἔξερω ἀπὸ τὰς ἀνθοκομικάς μου γνώσεις, μιὰ γλάστρα θέλει λίγο νεράκι νὰ ποτισθῇ καὶ εἶναι ἐν τάξει. Ἐσεῖς ὅμως, κάνετε καταχλυσμό. Ρίχνετε τὸ νερὸ μὲ τὸ κανᾶρι. Καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγκαταστάθηκαν ἀπέναντι οἱ πιδακες τῆς Ὁμονοίας, γιὰ νὰ ποτίσουν πέντε · δέκα παληόγλαστρες. Ἐν πάση περιπτώσει, κυρία μου, δὲ μπορεῖτε νὰ τοὺς ἀλλάξετε τὸ ὡράριον ποτίσματος: Εἶναι ἀνάγκη. Δηλαδή, αὐτὴ ἡ ἐργασία νὰ γίνεται στὶς τρισήμισι τὸ πρωῒ; Τί εἴπατε; Αὐτὴ τὴν ὥρα τὰ ἔχετε συνηθίσει; Καὶ τί εἶναι ἡ γλάστρα, κυρία μου: Βρέφος ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ γαλατάκι του ἀνὰ ἑξάωρον; Νὰ τὶς ξυσυνηθίσετε. Ὁρίστε; Δικαίωμά σας εἶναι νὰ τὶς ποτίζετε ὁποτε θέλετε: Ὥστε δὲν ἀρκεῖ ποὺ διαταράσσετε τὴ νυχτερινὴ ἡσυχία, ἀλλὰ ἔχετε τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ θγάζετε καὶ γλῶσσα!

Τί εἴπατε; Αὐτὴ τὴν ὥρα συνήθως δὲ μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε, γιατὶ ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνία; Ἄμ, ἔτσι μιλᾶντέ. Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικό. Ἐπειδὴ δὲ σοῦ κολλάει ὕπνος ἐσένα, ἐννοεῖς νὰ ἐκδικηθῆς τοὺς ἄλλους ποὺ κοιμῶνται. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τοὺς ζυπνήσῃς, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὸ σαδιστικό σου ἔνστικτο. Καὶ κατορθώνεις νὰ ζυπνήσῃς ἐμένα καὶ μὲ τὸ τσοὺρ – τσοὺρ μάλιστα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ φοβᾶσαι καὶ νὰ τὸ τρέμῃ νὰ τὰς ἐνδεχομένας συνεπείας.

Τί εἴπες; Ἂν ἔχω παράπονα νὰ πάω νὰ τὰ ὑποβάλω στὴν ἀστυνομία. Ἄ! Ὀχι. Θὰ λάβω μέρος μου τὰ ἀστυνομικά μου μέτρα. Καὶ σὲ πληροφορῶ, λοιπόν, ὅτι, ἂν δὲν ἀλλάξῃς τὶς ὧρες ποτίσματος. αὐριο θὰ εἶμαι στὸ παράθυρό μου μ' ἕνα κοφίνι πέτρες. Δὲ θὰ σ' ἀφήσω γλάστρα νὰ γλάστρα καὶ οὔτε τζάμι. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, λοιπόν, συμμορφώσου, γιατὶ θὰ σοὔρθη καὶ καμιὰ στὸ κεφάλι. Καὶ θὰ τρέκῃς τοῦ λόγου σου στὴν ἀστυνομία, μετὰ ἀπὸ τὴν Πρώτην Βοηθειῶν, βεβαίως. Εἶπα καὶ ἐλάλησα. Κι' ἔθνα αὐριο τὴν ἴδια ὥρα καὶ γράψε μου καιρετίσματα. Κακοηθεστάτη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

**

Αὐτοθυσία!

— Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, νυναικούλα μου, ὥστε θἄμουν πρόθυμος νὰ περάσω ἐγὼ ὅλους τοὺς πόνους ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ἡ ζωή.. Ἀντὶ νὰ ποιέση τὸ δόντι σου, νὰ πονέσῃ τὸ δικό μου. Τὸ δῖδο καὶ γιὰ τὸ κεφάλι σου, τὸ στομάχι σου... Νὰ ὑποφέρω πάντα ἐνῶ ἀντὶ γιὰ σένα!

— Κι' ἂν εἶναι νραφτό μου νὰ νίνω χήρα:

— Νὰ χηρέψω ἐνώ. ἀνάπη μου!...

Παντρεύες μέ τό ζόρι!..

"Ἄνδρες ποὺ παγιδεύθηκαν καὶ παντρεύτηκαν μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων

Τὰ πιὸ πολλὰ κορίτσια σήμερα βρίσκουν μόνα τους τὸ γαμπρό. Ἡ γνωριμία του ἔπαψε πιὰ νὰ γίνεται μέσα στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Τὸν γνωρίζουν μέσα στὴ δουλειά τους. Τὸν συναντοῦν καὶ συνδέονται μαζί του στὰ διάφορα πάρτυ. Σπάνια πιὰ ἡ γνωριμία θὰ γίνῃ μέσα στὸ σπίτι τῶν γονέων καὶ πιὸ σπάνια τὸ κορίτσι θὰ παντρευτῇ μὲ προξενειό. Γι' αὐτὸ κιόλας, μὲ ὅση εὐκολία γνωρίζονται, μ' ἄλλη τόση παντρεύονται καὶ γίνονται δυστυχισμένοι καὶ χωρίζουν...

Γιὰ ἕνα ὁμορφο κορίτσι ἡ παντρειὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολη δουλειά, φτάνει ν' ἀποφασίση νὰ περάση ἀπό... σαράντα κύματα. Ἀκολουθῶντας τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, εἶναι μοιραῖο νὰ κάνη τὴ ζωή του, νὰ δημιουργήσῃ τὶς ἰδιαίτερες σχέσεις του, νὰ ἔχη τὶς χαρὲς καὶ τὶς ἀποτυχημένες τοῦ αἰσθηματικοῦ κόσμου του καί, τέλος, νὰ φτάση μέχρι τὸν παπᾶ μὲ τὸ κατάλευκο ψυφικὸ καὶ τὴν ἀκολουθία τῶν παρανύμφων.

Ὡστόσο, ὅλα τὰ κορίτσια δὲ μποροῦν νὰ κάνουν ἐλεύθερα τὴ ζωή τους. Οἱ γονεῖς κι' οἱ συγγενεῖς εἶναι δεμένοι στὶς βαρειὲς ἀλυσίδες τοῦ παρελθόντος. Κι' εἶναι ἐπίσης καὶ πολλὰ κορίτσια, ποὺ δὲν εἶναι τόσο ὁμορφα, οὔτε τόσο προσαρμοσμένα στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἔτσι ποὺ ἢ μένουν στὸ ράφι ἢ πέφτουν θύματα τῶν διαφόρων ἐπιτηδείων, ποὺ κυττάζουν νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, δίνοντας μιὰ ἀόριστη ὑπόσχεσι γάμου, ποὺ σπάνια πραγματοποιεῖται.

Γιὰ κάθε ἄνδρα ἡ θάλασσα σήμερα ἔγινε... γιαούρτι. Τοὐλάχιστον στὶς μεγαλουπόλεις κι' ἰδιαίτερα στὴν Ἀθήνα. Γλεντάει τὶς γνωριμίες του, ποὺ τὶς φαρεύει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἀπὸ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, ἀπὸ τὴν καθημερινὴ κίνησί του. Κι' ἔτσι ἀρχίζει ἕνα παράξενο παιχνίδι: τῆς φάκας καὶ τοῦ ποντικοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ... ποντικὸς εἶναι βέβαια ὁ ἄντρας. Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔννοοῦν νὰ χωνέψουν τὸ ξεγέλασμα καὶ τὴν ἀθέτησι τῆς ὑποσχέσεως γάμου. Ἄλλες, παμπόνηρες, συνεργάζονται μὲ ὅλο τὸ συγγενολόϊ, προκειμένου νὰ τυλίξουν καὶ νὰ παντρευτοῦν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχουν βάλει στὸ μάτι.

Ἂς ἀναφέρουμε μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Δελτίο καὶ ἀπασχόλησαν τὰ Δικαστήρια. Καὶ μὴ φαντασθῆτε, ὅτι τὶν ἔχουν πάθει.. ἀγαθούληδες. Ἀτσίδες κι' ἀετοὶ καὶ διαβόλου κάλτσες καὶ «γόητες» καὶ «ζόρικοι» ἄντρες, ἀρπάχθηκαν ἀπὸ τ' αὐτὶ κι' ὡδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν παπᾶ, γιὰ νὰ χορέψουν τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας μας ἦταν ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν. Μέχρι τὰ 55 χρόνια του ἔνα εἶδος κατορθώσει νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος κι' ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του. Ἦταν, βέβαια, λιγάκι παράξενος καὶ ἰδιόρρυθμος, μὰ κατὰ βάθος καλὸς καὶ συμπαθὴς ἄνθρωπος. Δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ τρελλὲς συντροφιὲς τὰ ξενύχτια καὶ τὰ γλέντια. Ἔκανε μιὰ πολὺ μετρημένη ζωή. Ἔτσι, εἶχε δημιουργήσει καὶ μιὰ περιουσία μὲ τὶς οἰκονομίες του καὶ τοὺς διαφόρους συνδυασμούς. Τὴ γυναῖκα δὲν τὴν εἶχε σκεφθῆ ὡς τότε ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς. Ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα.. ἀναγκαῖο κακό.

Μὰ τὸ ἴδιο δὲ σκεφτόντουσαν καὶ πολλὲς γυναῖκες, ποὺ τὸν ἤξεραν. Ἡ μιὰ τοῦ ἔκανε τὴν ἐρωτευμένη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκινήσῃ, μ' αὐτὸς χαμπάρι δὲν ἔπαιρνε. Ἡ ἄλλη μετακειριζόταν ὅλα τὰ θέλγητρά της γιὰ νὰ τὸν γοητέψῃ, μὰ κεῖνος κύτταζε τ' ἄστρα... Τέλος, ὅ,τι κι' ἂν ἔκαναν, ὁ ἥρως μας ἦταν βράχος ἀκλόνητος.

— Ἀκοῦστε, κορίτσια, δήλωνε στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν του, ἔχω τὸ «γνῶθι σ' αὐτόν». Πέρασα τὴν ἡλικία, ποὺ μποροῦσα νὰ παρασταθῶ τὸ γόητα. Ὅταν ἔπρεπε νὰ σπουδάσῃ, δὲν παντρεύτηκα, ἀπὸ μιὰ ἔμφυτη δειλία κι' ἀπὸ τυφλὸ ἐγωϊσμό. Ἤθελα νὰ ἔχω τὴν ἡσυχία μου καὶ νὰ μὴ βάλω συνεταῖρο στὶς ἀπολαύες μου. Τώρα πιὰ εἶναι ἀργὰ καὶ γιὰ τὸ γάμο...

— Καὶ πῶς ζῆτε ὁλομόναχος στὸ σπίτι; Δὲ σᾶς στενοχωρεῖ ἡ μοναξιά; Ποιὸς σᾶς φροντίζει;

— Ἔρχεται μιὰ παραδουλεύτρα καὶ ταχτοποιεῖ τὸ σπίτι. Ἔπειτα, τόσα χρόνια τώρα, συνήθισα!...

— Κι' ὅμως, ἐπέμεναν οἱ γνωστές του, κάποιος θὰ πρέπει νὰ βρεθῇ νὰ σᾶς νοικοκυρέψῃ...

Αὐτὴ τὴ σκέψι, λοιπόν, ἔκανε κι' ἡ τελευταία παραδουλεύτρα του. Τὸν εἶδε ἀρχοντάνθρωπο, καλόβολο, πλούσιο καὶ καλοστεκούμενο, καὶ τὸ μυαλό της πῆγε σὲ μιὰ κόρη της, ποὺ εἶχε μείνει νέα ζωντοχήρα! "Αν τὸν κατάφερνε, θὰ σωζόταν ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια! "Αρχισε ἔτσι νὰ φέρνῃ καὶ τὴν κόρη της στὸ σπίτι. Ἔπιασε φιλία μαζί του καὶ τέλος οἱ δυὸ γυναῖκες τὸν κάλεσαν στὸ φτωχικό τους. Πῆγε, ἀπὸ εὐγένεια, ὁ ἄνθρωπος καὶ γλέντησε. Τὸ ἔριξε ἔξω καὶ θυμήθηκε τὰ νειᾶτα του. Κάθε τόσο τοῦ γέμιζαν τὸ ποτῆρι καὶ τὸν κατάφεραν νὰ τὸ ἀδειάσῃ.

— Ἄστρο πάτο, κύριε Ντίνο..

— Ἄστρο πάτο!...

Μά, ξαφνικά, παρ' ὅλο τὸ μεθύσι του, ὁ κύριος Ντίνος εἶδε νὰ μπαίνῃ στὴν τραπεζαρία ἕνας παπᾶς. "Ενας μουστακαλὴς κρατοῦσε στὸ μπράτσο του τὴν κόρη τῆς παραδουλεύτρας, στολισμένη νύφη καὶ τοῦ τὴν ἔφερε καὶ τὴν ἔστησε δίπλα του.

— Ἄϊντε, φώναξαν οἱ καλεσμένοι, νὰ ζήσετε..

Ὁ νέος αὐτὸς παντρεύτηκε στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια πρὸ ἐτῶν τὴ νέα. ποὺ εἶχε ξεγελάσει γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ποινὴ δίωξι. Δεξιὰ ὁ συνεργάτης μας κ. Θ. Δράκος καὶ ἀριστερὰ ἕνας ἀστυφύλακας τῆς Ἀσφαλείας.

Ὁ παπᾶς ξεδίπλωσε καὶ φόρεσε τὸ πετραχείλι. Ὁ κύριος Ντίνος δὲ μποροῦσε, ἀπὸ τὸ μεθύσι, νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

"Αρχισε, λοιπόν, τὸ μυστήριο τοῦ γάμου. Τώρα πὼς εἶχαν καταφέρει νὰ βγάλουν τὶς ἀέσεις τοῦ γάμου, πῶς τὸν εἶχαν βάλει νὰ ὑπογράψῃ, εἶναι μιὰ μεγάλη ἱστορία! Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὅλα παρουσιαζόντουσαν, ὅτι εἶχαν γίνει νόμιμα. Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, τοῦ φέρεαν καὶ τ' ἄνθη τῆς λεμονιᾶς. Ἔφερε βόλτα καὶ μὲ τὸ "Ησαΐα χόρεψε. Τοῦ ἔριξαν κουφέττα καὶ ρυζι. Καί, ξαφνικά, μιὰ ἀκτίνα φώτισε τὸ θολωμένο μυαλό του. Τὸ μεῦσι ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ὑποχωρῇ.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε.

— Μὰ στὸ σπίτι μας, γαμπρούλη μου! τοῦ δήλωσε ἡ παραδουλεύτρα. Νὰ ζήσετε, πιτσούνια μου!...

— Νὰ ζήσουμε; Γαμπρούλη μου; Τί κουδέτες εἶναι αὐτές, κυρὰ-Κατίνα; ἀπόρησε. Ποῦ βρίσκομαι; Τί θέλει ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος; Τὰ λουλούδια, τὰ κουφέττα; Βρέ, μπῆκες;..

— "Αφησε τ' ἀστεῖα, κουμπάρε, τοῦ φώναξε αὐστηρὰ ὁ μουστακαλής. Ἐδῶ ἔγιμε γάμος μὲ παπᾶ καὶ στεφάνι. Δὲ χωράει μετάνοια... Κι' ἔπειτα τὸ κορίτσι δὲν εἶναι ὀρφανό. Ἔχει συγγενεῖς, μὲ ὑπόλιψι καὶ φιλότιμο... Νὰ λείπουν, λοιπόν, τ' ἀστεῖα.. Κάθησε φρόνιμα νὰ γλεντήσουμε...

Κι' ὁ κύριος Ντῖνος, τρομοκρατημένος, κάθησε φρόνιμα. Συνεχίστηκε τὸ γλέντι καὶ μάθησαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους κι' οἱ συγγενεῖς κι' οἱ καλεσμένοι. Τέλος, τὰ ξημερώματα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ «γαμπρὸς» νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸ σκάσῃ! "Ετρεξε ἀμέσως στὸ Τμῆμα κι' ἀνάφερε τὸ γεγονός. Διετάχθησαν ἀμέσως ἀνακρίσεις. Κι' ἔτσι συνελήφθη ἡ νύφη, ἡ μητέρα της, ὁ κουμπάρος κι' ὁ παπᾶς. Μὰ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, γιατὶ ἔλεγαν κανονικὰ ἐκδοθῆ οἱ ἄδειες τοῦ γάμου. Τὸ μυστήριο εἶχε γίνει ἐν τάξει! Κι' οἱ βέρες ἀκόμη εἶχαν χαραγμένη τὴν ἡμερομηνία! .. Πῆγε νὰ τρελλαθῇ ὁ δύστυχος ὑπάλληλος.

Ἀγωνιάσθηκε, στὸ τέλος, νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια ἑνὸς δικηγόρου. Ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου, ἀλλὰ ἀπερρίφθη, γιατὶ δὲν εἶχε κανένα αὐσιῶδη λόγο νὰ χωρίση ἀπὸ τὴ γυναῖκα του! "Ηταν καλὴ, νοικοκυρά, ἀκούραστη. Τὸν κύτταζε στὰ μάτια. Δὲν εἶχε, λοιπόν, νὰ τὴν κατηγορήσῃ γι

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ...

—ΟΧΙ είπε ο Πώλ κυττάζοντας άπ' το παράθυρο τού σαλονιού τό σκοτεινιασμένο ουρανό, δὲ θέλω νά πάς στό Σαίν - Ζερμαίν. Θά βρέξη πιστεύω... κι' άκόμη δέν έγινες έντελῶς καλὰ άπ' τή βρογχίτιδα. Θά ήταν μεγάλη άπερισκεψία σου... θυμήσου τι σοῦ εἶπε ὁ γιατρός!

'Η Λιάνα κύτταξε τόν ἄντρα της, μέ ὕφος παιδιοῦ πού τό μαλώνανε. Μά δέν κατώρθωσε νά τόν συγκινήση.

— Νά εἶσαι λογική, ἀγάπη μου, ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Εἶναι πολὺ φυσικό νά ἐνδιαφέρεται ἡ Λώρα. Συλέντ γιά τό Γκράν-Ποί, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστή φίλαθλη καὶ παίρνει μέρος σ' ὅλα τά ἀθλητικά συνέδρια. Ἐσύ ὅμως, πού δὲ μπορεῖς νά ξεκωρίσης τό δυναμό ἀπ' τό καρμπυρατέρ, δέν καταλαβαίνω τί ἐνδιαφέρον θά μπορούσες νά βρῆς σ' ἕνα ἀγώνα αὐτοκινήτων.

'Η Λιάνα δὲ βρῆκε γιά μιά στιγμή τί ν' ἀπαντήση... Τέλος, εἶπε στενοχωρημένα:

— Ἂν δέν πᾶω, ἐλπίζω νά μοῦ ἐπιτρέψῃς τουλάχιστον νά παρακολουθήσω τήν κούρσα στό ραδιόφωνο.

— Δέν εἶμαι δὰ κανένας τύραννος! ὅπλωσε ὁ Πώλ μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

'Η Λιάνα πλησίασε στό ραδιόφωνο καὶ νύρισε τό κουμπί. Σὲ μερικὰ λεπτά, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπίκερ:

— Πρίν ἀπ' τήν ἐκκίνηση, θά καλέσω καθέναν ἀπ' τούς ἀγωνιζομένους μπροστά στό μικρόφωνο, γιά νά σᾶς μεταδώσουν τίς ἐντυπώσεις τους.. Νά ὁ Ντόρε, πού ἀναίνει πρῶτος ἀπ' τήν πίστα. Θά στείλω νά τόν καλέσω. Αὐτός ἔχει τίς περισσότερες πιθανότητες νά νικήσῃ. Θά ὁδηγήσῃ μιά κούρσα τῆς ἑταιρίας αὐτοκινήτων «Λάμμα»...

»Καλημέρα, Ντόρε. Οἱ ἀκροαταί μας θἄναι εὐτυχεῖς νά μάθουν τι σκεπτεσθε γιά τό Γκραν - Πρί. Πέστε δύο - τρία λογι.α, καὶ θά σᾶς ἀφίσουμε ἀμέσως ἐλεύθερο.

— Πραγματικά, εἶμαι πολὺ διαστικός, ἀπαντησε μιά θαθεια φωνή, που ἔκανε τόν Πώλ ν' ἀνατριχιάσῃ. Ξεκινᾶμε σέ πέντε λεπτά. Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, θά σᾶς μεταδώσω τίς ἐντυπώσεις μου μετά τήν κούρσα... Ὅσο γιά τίς ἐλπίδες μου, εἶναι οἱ ἴδιες μ' ὅλων τῶν συναγωνιστῶν μου! Πιστεύω πῶς θά νικήσω! Θά κάνω ὅ,τι μπορῶ γιά νά νικήσω... Ὡρεθουλο σέ λίγο!

'Ο Πώλ κύτταξε τή Λιάνα. Τό πρόσωπο του φωτίστηκε ἀπό μιά ἀπότομη λάμψη.

'Εκείνη ἄκουνε μέ προσήλωσι, μέ μισοκλεισται μάτια καὶ τεντωμένο αὐτί...

— Ντόρε, εἶπε ὁ Πώλ. Μπῶς εἶναι τό ψευδώνυμο τοῦ Πιέρ Λυσάκ πού συναντήσαμε χτές ἀκόμη στό σπίτι τῶν Συλέντ;

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἡ Λιάνα, ξαναμυρίζοντας ἀπότομα στήν πραγματικότητα. Εἶναι φίλος τους καὶ τεχνικός σύμβουλος τῆς Λώρας.

'Ενα ἀπότομο δουντρό σκέπασε τή φωνή της.

—Προχώρουν πρός τή γραμμή ἐκκινήσεως, ψιθύρισε. Λίγο ἀκόμη, κι' ἀρχίζει ἡ κούρσα!

'Ο Πώλ πῆρε μιά ἐφημερίδα καὶ πῆγε νά καθήση στό γραφεῖο του.

'Απ' τή στιγμή πού εἶχε ἀκούσει τή φωνή ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, δὲ μποροῦσε πιά νά ἡσυχάσῃ. 'Ο Πιέρ Λυσάκ... Τώρα θυμότανε τήν προσθυμία του νά βοηθῆ μαζί μέ τή Λιάνα στή δεξίωσι τῶν Συλέντ... Ἴσως νά εἶχαν ἀρχίσει τήν ἴδια μέρα ἡ οἰκειότης τῶν δυό τους καὶ τό καταπληκτικό ἐνδιαφέρον τῆς Λιάνας γιά τους ἀγῶνες τῶν αὐτοκινήτων!

"Οταν ἡ γυναῖκα του εἶχε συνοδέψει τή Λώρα στούς ἀγῶνες γιά τό κύπελλο τῶν Πυρηναίων, ἦταν καὶ πάλι ὁ Ντόρε μεταξύ τῶν συναγωνιστῶν, κι' εἶχε νικήσει μάλιστα...

Τό ἐργοστάσιο, ὅπου εἶχε πάει ἡ κ. Συλέντ μέ τή Λιάνα, γιά νά παρακολουθήσουν τίς δοκιμες τῶν αὐτοκινήτων. Ἦταν τῆς ἑταιρίας «Λάμμα», πού ὁδηγοῦσε τ' αὐτοκίνητά της ὁ Λυσάκ... Ἄλλωστε, ἡ φιλία δυό γυναικῶν μήπως δέν εἶναι πάντα ἕνας συναισθηματισμός ἐναντίον κάποιου ἄντρα;

Ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν φανῆ ὡς τότε ἀνεξήγητα καὶ παράξενα, στή διαγωγή τῆς γυναίκας του, φωτίζονταν ξαφνικά ἀπό ἁπλετο φῶς! Τώρα ἐξηγοῦσε τή ζωηρή ἐπιθυμία της νά πάη στό Γκράν - Ποί, τήν ὑπερβολική στενοχώρια της ὅταν τῆς τό ἀπαγόρευε, τό χαμόγελο πού ἀνθοσε στά χείλη της ὅταν ἄκουσε τή φωνή τοῦ ἄλλου...

Τό αἷμα ἀνέβηκε ἀπότομα στό κεφάλι του. Σπκώθηκε, θυμωμένος, καὶ ξαναύρισε στό σαλόνι.

'Η Λιάνα καθόταν μπροστά στό ραδιόφωνο, μ' ἕνα μολύβι στό χέρι, καὶ σημείωνε τά διαστήματα πού περνοῦσε ἡ κούρσα (Λάμμα 6/5).

'Ο Πώλ στάθηκε στήν ἀνοιχτή πόρτα. 'Η ἀπότομη, θά νιωση ἐρώτησι πού ἑτοίμοζε, ἔσβυσε στά χείλη του.

'Ο θόμβος τοῦ μοτὲρ ἀκουνόταν στό μεγάφωνο.

— Τώρα θά περάση ὁ Ντόρε, ἀνήγγελε ὁ ἐκφωνητής. Ἀκόμη δὲ μπορῶ νά διακρίνω τό αὐτοκίνητο πού ἔρχεται... Εἶναι κόκκινο... Τό «Ζήτα 35», πού συμπλήρωσε τόν ἕβδομο νύρο...

Τό πέρασμα τοῦ αὐτοκινήτου μπροστά ἀπ' τήν ἐξέδρα ἀκούστηκε σάν ριπή πολυβόλου. Ὕστερα ὁ θόρυβος ἀπομακρύνθηκε κι' ἔσβυσε.

— Κατά τούς ὑπολογισμούς μου, ὁ Ντόρε ἔπρεπε νόχε ξεπεράσει τό «Ζήτα 35», συνεχίζει ὁ ἐκφωνητής. Δέ μπορεῖ νά βρίσκεται μακρυά.. Ντόρε, φίλε μου, τήν ἔχουμε ἀσχημα... Ἄ, ἀκούω ἐν' ἄλλο μοτέρ!

'Ακούστηκε ὁ θόμβος τοῦ μοτέρ, ἕνα στρίγγλισμα φρένων κι' ὕστερα πάλι ἡ φωνή τοῦ ἐκφωνητῆ:

— Εἶναι «Λάμμα» κι' αὐτό, ὄχι ὅμως τοῦ Ντόρε... Σταματάει. 'Ο ὁδηγός ξεφωνίζει κάτι ποὺ δὲ μποροῦ νά τ' ἀκούσω... Τρέχει κόσμος... Δέν ζέρω τί συνέβη... Μέ συγχωρεῖτε, ἀφίνω μιά στιγμή τό μικρόφωνο, γιά νά ζητήσω πληροφορίες.

'Ακούστηκε γιά λίγα λεπτά στό ραδιόφωνο ἡ φασαρία τοῦ κόσμου. "Επειτα, ὁ ἐκφωνητής συνέχισε:

— Ὁ σταθμός 6 γνωστοποιεῖ ὅτι τό αὐτοκίνητο «Λάμμα 675)» ὁδηγούμενον ἀπό τόν Ντόρε, ἀνετράπη ἀπό ἀπότομη στροφή. Ὁ ὁδηγός ἔμεινε νεκρός ἐπί τόπου...

'Η Λιάνα ἔσκυψε ἀφήτοντας τό κεφάλι. Τό μολύβι ἔφυγε ἀπ' τά δάχτυλά της κι' ἔπεσε στό χαλί. Μέ τό κεφάλι της ἀνάμεσα στά χέρια της, ἔκλαιγε σιωπηλά...

'Ο Πώλ ἔνοιωσε νά χτυπᾶ δυνατά ἡ καρδιά του. Γιά ποιό λόγο νά προφέρη τώρα πιά τά θάνατα λόγια πού εἶχε ἐτοιμάσει; Αὐτή ἡ ἐλπίς, αὐτός ὁ σπαραγμός, ἴσως νάταν ἡ πιό ἀθῶα ἐξομολόγησι.

'Εκείνος ἤξερε. Μά ὅλα εἶχαν τελειώσει πιά. Γιατί ἀνοιχτή ἡ ριψοκινδυνεύη τήν ἀνεπανόρθωτη καταστροφή τῆς εὐτυχίας του, πού τά θεμέλιά της εἶχαν ἤδη κλονισθῆ; Δέν ἦταν πρωτύτερο νά κάνη πῶς δὲν ἤξερε τίποτα, καὶ νά προσπαθήση νά ξαναστιάξη τήν εὐτυχία του;

'Η Λιάνα οὔτε τόν εἶχε ἀκούσει κἀν νά μπαίνη...

Πατώντας στά νυχια, συγκρατώντας ἀκόμη καὶ τήν ἀνάσα του, ὁ Πώλ ξαναγύρισε στό γραφεῖο του — ἐνῶ τό ραδιόφωνο συνέχιζε τήν περιγραφή τοῦ δυστυχήματος, μπροστά σέ μιά γυναῖκα πού ἔκλαιγε μέ λυγμούς...

Α. ΜΕΡΤ

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ «ΜΕΔΟΥΣΑ»

Στό Παρίσι, οἱ ἀδελφὲς Καριτά, πού θεωροῦνται κορυφές στήν τέχνη τοῦ μακιγιάζ καὶ τοῦ χτενίσματος, λανσάρουν γιά τό φθινόπωρο τή νέα κόμμωσι «Μέδουσα», πού ἀφίνει τό μέτωπο τελείως γυμνό καθώς καὶ τό κάτω μέρος τῶν κροτάφων καὶ συγκεντρώνει ὅλα τά μαλλιά στήν κορυφή. Γενικά, κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας ἴδιος, τά μαλλιά παραμένουν κι' ἐφέτος κοντά. Τό βράδυ ὅμως μπορεῖν εὐκολώτατα νά μακραίνουν, χάρις σέ καλλιτεχνικὲς περροῦκες.

Ο ΝΕΟΣ... ΧΙΤΛΕΡ

Στὸ Λονδίνο, ὁ παραγωγὸς Τζὼν Χόλντεν ἑτοιμάζεται νά γυρίση ἕνα φίλμ μέ θέμα τή ζωή τοῦ Χίτλερ. Γιά τό ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ διάλεξε τόν γνωστό ἠθοποιό Ρίτσαρντ Μπέϊζχαρτ, μέ τόν ὁποῖο γυρίστηκαν οἱ πιό ἱκανοποιητικὲς δοκιμαστικὲς σκηνές. Στή φωτογραφία μας ὁ Ρίτσαρντ Μπέϊζχαρτ, ὅπως θά ἐμφανισθῆ στίς πρῶτες σκηνὲς τοῦ φίλμ, πού ἀρχίζει μὲ τά πρῶτα βήματα τοῦ Χίτλερ στόν τομέα τῆς πολιτικῆς (1924). Τὸ φίλμ θά ρίξη ἄπλετο φῶς στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ καὶ θά τελειώση μὲ τὴν αὐτοκτονία του στὸ Βερολῖνο, μαζὶ μὲ τὴν Εὔα Μπράουν, τὸ μεγάλο ἔρωτα τῆς ζωῆς του.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γιουρούσιον

Πρὸ ἡμερῶν καταλῆφθείς ἐκ λαύρου ὑστερίας
καὶ ἐνεργῶν περιοδικῶς καὶ μετὰ μαεστρίας
ταχέως οὖν εἰς τὰς ἀκτὰς μετέβην τῆς Γλυφάδος
κι' ὡς Δὸν - Ζουὰν ἐξαίρετος μεστὸς ἐξ ὁμορφάδος,
ἀπέβαλον τὰ πάνδα μου μετὰ ὑφῆς ἀτρόμου
κι' ἐνεφανίσθην εἰς τὴν πλάζ, ὦ Ζεῦ! μὲ τὸ μαγιὸ (μου...

Κι' ἐν ἀκαρεῖ προκάλεσον ἐρωτικὴν ἀνδάραν
καθ' ὃ οἱ Μὶς μβανίζουσαι τὴν θείαν μου κορμάραν
πρὸς ἐμαυτὸν προσέτρεξαν μὲ φλογερώδες ὕφος
μβανίζουσαι περιπαθῶς καὶ πυθμενοκρούφως
σωματικὴν διάπλασιν θεβαίως ὀκτὼ νδούραν
καθ' ὅσον φέρω ὀπισθεν καὶ ἐλαφρὰν καμβούραν
Πλὴν τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς ἐξέπληξεν τὰς Μὶς
ἐφ' ὧ, ὡς γόης ἔγωγε ἀντάξιος τιμῆς
ἰσάμην παρὰ θίν' ἀλὸς κατέστρεστος ἐλπίδων
δεινῶς πασπατευόμενος ὑπὸ Μισσῶν καὶ Δίδων.

Ὁτε ἰδὼν τῶν 'Αθηδῶν, ὦ παίδες, τὸ (λεφουσιον
νὰ κάμνουν πρὸς πασπάτεμά κανονι- (κὸν γιουρούσ'ον:
—Πρὸς τί τοιαύτη ἔξασις; ἐβόησον (σφοδρῶς.
Μὲ ἀναπείτε τοιναρωῦν, τοσοῦτον φλο- (γερῶς:
'Οπότε Μὶς ἐκάγχασεν εἰποῦσα περαι- (τέρω:
— Γιὰ ποιές ἀγάπες φλογερὲς μᾶς (τσαμπουνᾶς βρὲ γέρο;
"Ωρες νὰ λιμπιστήκαμε τὴν ἀσκημιὰ (σου μούση,
πιάνουμε τήν... καμπούρα σου, βρὲ (θλάκα, γιὰ τὸ γοῦρι!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΚΟΥΛΑ ἡ καταφερτζού

Ὁ σωσίας

Η ΚΥΡΙΑ Κούλα εἶχε δώσει ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα ραντεβοῦ μέ τόν Πολύδωρο σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο στήν Ὁμόνοια, γιά νά πάνε σέ κάποια ἐπίσκεψι. Τό ραντεβοῦ ἦτανε γιά τίς ἕξη καὶ ἡ κυρία Κούλα, κατά τὴ συνήθειά της, εἶχε πάει κι' ἕνα τέταρτο νωρίτερα καὶ κάζευε πειημένοντας νά περάσῃ ἡ ὥρα.

Ξαφνικά, ἄκουσε πίσω της μιὰ ζωηρὴ συζήτησι. Γύρισε μὲ τρόπο καὶ εἶδε ἕνα ζευγάρι νὰ φιλονεικῇ. Ἐκεῖνος σαραντάρης καὶ κομψὸς μὲ μαῦρο μουστακάκι καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά. Ἐκείνη τῆς ἴδιας ἡλικίας, ἀλλὰ παχειά, ρυτιδωμένη καὶ ἀσουλούπωτη.

— Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἀλλοῦ! τοῦ ἔλεγε κατακόκκινη ἡ χοντρὴ κυρία. Ἀφοῦ σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Λιλίκα, σύνελθε! ἀπάντησε ὁ κομψὸς κύριος. Ἀφοῦ σοῦ λέω τὼς ἤμουνα στὸ καφενεῖο μὲ τὸν ὀπορο νιακὰ καὶ εἶχε καὶ τὰ μαλλιά της δεμένα μὲ μιὰ κίτρινη κορδέλλα. Καὶ μὴν ἐπιμένῃς νὰ μοῦ παριστάνης τὴν ἀθῶα περιστέρα, γιατί θὰ σοῦ φέρω τὴν καρέκλα στὸ κεφάλι...

— Βρέ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ νὰ πάρῃ! μουρμούριζε ἐκεῖνος κόκκινος σὰν παντζάρι ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

Καὶ σὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια ἀποσείσεως τῆς κατηγορίας προσέθεσε:

"Ει! λοιπόν, νομίζω πὼς τὸ βρῆκα. Φαίνεται πὼς ἔχω κάποιο σωσία... Δέν ἐξηνείται ἀλλοιῶς...

Σωσία ἔ; φώναξε κανχάζοντας εἰρωνικὰ ἡ κυρία Λιλίκα. Καὶ νομίζεις ὅτι τόχαμα τώρα; Ἂμ δέ!... Γιατί ἂς ποῦμε πὼς ἤτανε κάποιος ποὺ σοῦ μοιάζει. Τὰ ροῦχα ποῦ τὰ βάζεις, κύριε; Πὼς ἐξηνεῖς ὅτι φορᾶτε τὰ ἴδια ροῦχα; Γκρὶ ἐσύ, γκρὶ κι' αὐτός;

— Σύμπτωσι!...

— Καὶ τὸ μουστακάκι;

— Κι' αὐτὸ σύμπτωσι. Λιλίκα μου!

— Καὶ τὸ μαλλί μὲ τὴ χωρίστρα στὴ μέση;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, χρυσῆ μου: Σωρεία σατανικῶν συμπτώσεων!

— Καλά! Καλά! γρύλλισε μπαρουτισμένη ἐκείνη. Πᾶμε τώρα στὸ σπίτι καὶ θὰ τὶς θροῦμε τὶς συμπτώσεις...

Καὶ ξεκίνησε ἀφρίζουσα ἀπὸ τὸ κακό της. Τὴν ἀκολούθησε κίτρινος σὰν λεμόνι ὁ σύζυγος, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα εἶχε πέσει σὲ μελαγχολικοὺς συλλογισμούς. 'Απ' ὅ,τι εἶχε ἀκούσει κατάλαβε ὅτι τὸ ἀντρόγυνο θὰ εἶχε κακὰ ξεμπερδέματα. "Εβαζε μὲ τὸ μυαλό της τὶς σκηνές, ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν καὶ ἀνατρίχιαζε. Τὶς φωνὲς τῆς παχειᾶς κυρίας, τὰ ἀπαισιόπιστα, τὰ καροῦμπαλα τοῦ μουρτσιασμένου σύζυγου καὶ τὰ ρεζίλικια, τὶς ἀστυνομίες καί, στὸ τέλος, μπορεῖ νὰ φτάνανε καὶ στὰ χωρίσματα. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα τσιλιμπούδισμα τοῦ κυρίου, ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν καὶ σοβαρό. "Αϊ! ὄχι! 'Η κυρία Κούλα δὲ θὰ ἄφινε νὰ διαταραχθῇ ἡ συζυγικὴ γαλήνη ἑνὸς ἀνδρογύνου. Στὸ κάτω - κάτω, ποῦ ξέρεις: Μπορεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποὺ πῆρε αὐτὸς ὁ θλάκας, νὰ ἔστρωνε καὶ στὸ μέλλον νὰ ἤτανε ὑπόδειγμα συζύνου...

Καὶ στὴ στιγμὴ πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο, κι' ὅπως τόσο ὥρα ἔστεκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ τὰ μάτια τὸν ἄντρα της καὶ ὅτι ἐποκέιτο περὶ σωσίου...

— Ἂν ἐμοιαζε! Σὰν δύο σταγόνες νερὸ σᾶς λέω!... ἀπάντησε μὲ πειστικότητα ἡ κυρία Κούλα ἐνῶ συγχρόνως ἔκλεισε μὲ τρόπο τὸ μάτι στὸν μουρντάση κύριο....

— Τὰ εἶδες: εἶπε αὐτὸς μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος... Εὐτυχῶς ποὺ βρέθηκε ἡ κυρία...

— Ὄ! ναὶ ἀνάπη μου! ἀπάντησε αὐτὴ ταπεινωμένη. Ἔχεις δίκιο! Σοῦ ζητῶ συγνώμη.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία Κούλα, προσέθεσε:

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε, μαντάμ! Διαλύσατε μιὰ τραγικὴ παρεξήγησι... Σᾶς εὐγνωμονοῦμε..

— Καλὲ τί λέτε! ἀπάντησε πρόσχαρη ἡ κυρία Κούλα. Τέτοιες παρεξηγήσεις, συμβαίνουν καμιὰ φορά...

Κι' ἀφοῦ τοὺς χαιρέτησε, ξαναγύρισε στὸ πόστο της νὰ περιμένῃ τὸν Πολύδωρο, ἐνῶ τὸ ἀντρόγυνο ξεκινοῦσε ἀγκαζὲ χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο. Κι' ὅλα αὐτὰ χάρις στὴν ἀποφασιστικὴ παρέμβασι τῆς κυρίας Κούλας, ποὺ εἶχε σοφιστῆ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ σωσία μὲ τὴν ἐλπὶ στὸ φῶδι.

Καὶ τὰ κατάφερε πάλι μιὰ χαρά!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

**

Ἡ ἀρρώστεια ποὺ προτιμάει τὸ βορρᾶ

Ἡ ἀσθένεια ποὺ λέγεται «πολλαπλὴ σκλήρωσις» καὶ ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ περιβλήματος τῶν νεύρων, δὲν εἶναι μόνο μυστηριώδης ὅσον ἀφορᾶ τὴν αἰτιολογία της, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ μιὰ παράξενα ἀνόμοια κατανομὴ στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Πραγματι εἶναι γενικὰ πιὸ διαδεδομένη στὶς θόρειες χῶρες, παρὰ στὶς νότιες, πάσο στὴν Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρο ὅσο καὶ στὶς ἄλλες. Στὴ Ν. Ἀφρικὴ π.χ. εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Προσβάλλει μόνον ἐκείνους ποὺ μετανάστευσαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἢ ποὺ κάνουν συχνὰ ταξίδια στὴν Εὐρώπη, μεγάλης διαρκείας.

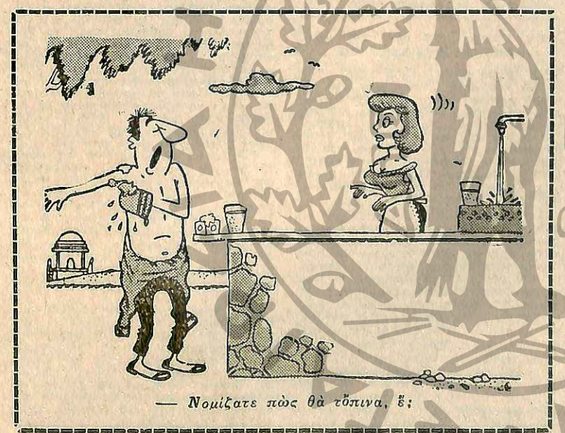

— Νομίζατε πὼς θὰ τὸπινα, ἔ;

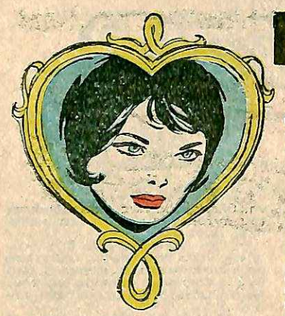

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ που άφεσει στους άντρες;

Οι άντρες δεν σᾶς ζηλεύουν!

Οι ΓΥΝΑΙΚΕΣ είναι βέβαιες πώς δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ κοινήσουν τὸ μικρό τους δακτυλάκι γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ἄντρες ζηλιάρηδες καὶ βασίζουν σ' αὐτὴ τὴ ζήλεια τὴν κυριαρχία τους πάνω σ' αὐτούς.

'Αλλὰ πρόκειται γιὰ μιὰ σφαλερὴ ἀντίληψη, ποὺ ὡθήγησε ὡς σήμερα πολλὲς γυναίκες στὴν καταστροφή. 'Εκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦμε ζήλεια στὸν ἄνδρα, ἀκόμη κι' ὅταν τὸν παραούρη σὲ πράξεις πρωτοφανοῦς ἀγριότητος, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ ζήλεια τῆς γυναίκας. Εἶναι ἕνα αἴσθημα ὁλότελα διαφορετικό. 'Ο ἄνδρας δὲ ζηλεύει συνήθως τὴ γυναίκα του. Τὴ θεωρεῖ, ὅμως, σὰν δικό του ἀγαθό, σὰν ἰδιοκτησία του καὶ γι' αὐτὸ δὲ θὰ ἐπιτρέψη ποτὲ σ' ἕναν ἄλλον νὰ τοῦ τὴν κλέψη. 'Η ζήλεια του,, συνεπῶς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ὑπερενωϊσμός,, ἕνα αἴσθημα ἀσφαλείας καὶ προστασίας ἐκείνου ποὺ τὸ θεωρεῖ σὰν ἀναφαίρετο ἀγαθο του.

Δὲ ζηλεύει, λοιπόν, ἀπὸ ἀγάπη ὅπως ἡ γυναίκα. Καὶ δὲν τοῦ χρειάζεται ν' ἀγαπάη γιὰ νὰ ζηλεύη. 'Η ζήλεια του, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει σχέσι οὔτε μὲ τὴν ποιότητα τῆς ἀγάπης του. 'Από τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ νομίση μιὰ γυναίκα σὰν ἀγαθό, ποὺ οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἢ ἡ φύσις τὸ ἐμπιστεύθηκαν στὴ φύλαξί του, εἴτε γιὰ τὴ σύζυγο ἢ τὴν ἀγαπημένη του πρόκειται, εἴτε γιὰ τὴν ἀδελφή του, θὰ τὴν προστατεύση μὲ πάθος ἐναντίον κάθε ἐπιβουλῆς. 'Αλλὰ δὲ θὰ τῆς ἀπαγορεύση νὰ φαίνεται ὡραία, οὔτε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ προκαλεῖ στοὺς ἄλλους, οὔτε καὶ ν' ἀφοσιώνεται σ' ἄλλα ὄντα (γονεῖς, παιδιὰ κτλ.), ἐνῶ ἡ γυναίκα θ' ἀνησυχήση πολλὲς φορὲς ὅταν δὲν τὴν ἀνδρα της νὰ προσέχη ἐξαιρετικὰ τὴν ἐμφάνισί του ἢ ν' ἀσχολῆται μὲ τὴ μητέρα ἢ τ' ἀδέλφια του ἢ ἀκόμη νὰ δείχνη ὑπερβολικὴ στοργὴ στὰ παιδιά του. Γιατί ἡ γυναίκα ζηλεύει πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ὁ ἄνδρας δείχνει σ' ἕνα ἄλλο ὄν, ἐνῶ ὁ ἄνδρας ἀνησυχεῖ μόνον μὲ τὴ στιγμὴ ποὺ νομίζει πὼς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάση τὸ ἀναθό του.

'Αλλά, θὰ πῆτε, τί ἀξία ἔχει, ἀφοῦ, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, οἱ ἄνδρες μᾶς ζηλεύουν; Οἱ ἄνδρες, ὅμως, σᾶς ζηλεύουν μὲ τὸν τρόπο τους (ἂν θέβαια, σᾶς ζηλεύουν) καὶ θὰ κάνετε ἀσχημα ἂν προσπαθήσετε νὰ ἀνάλετε συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀγάπη τους ἀπ' αὐτὴ τὴν πραγματικὰ ἢ ὑποθετικὴ ζήλεια τους. Θέλετε μιὰ χτυπητὴ ἀπόδειξι γι' αὐτό; Μιὰ γυναίκα ποὺ ζηλεύει τὸν ἄνδρα της — καὶ τὸν ζηλεύει γιατὶ τὸν ἀγαπάει — ἕνιοι πρόθυμη νὰ τοῦ συχωρέση ἀναρίθμητες ἀπιστίες, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἔχη κοντά της. Κολακεύεται τότε νὰ πιστεύη ὅτι αὐτὴν μόνον ἀγαπάει, ἐνῶ οἱ ἄλλες δὲν ἦταν παρὰ περαστικὲς στὴ ζωή του.

'Ο ἄνδρας, ἀντίθετα, ὅσο κι' ἂν ἀγαπᾶ ὅπως ἡ γυναίκα του, δὲ θὰ συχωρέση τὴν ἀπιστία της, γιατὶ αὐτὸ δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ ἐγωϊσμός κι' ἡ ὑπερτροφικὴ ἰδέα ποὺ ἔχει νὰ τὰ δικαιώματά του.

'Εξ ἄλλου, ἡ γυναίκα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πιστεύη τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπάει ζηλιάρη καὶ τὸν παρὶστάνει σὰν τέτοιο. ἀκόμη κι' ὅταν δὲν εἶναι. 'Από τὸ ἄλλο μέρος, ἡ γυναίκα θλέπει τὴν ἀνδρικὴ ζήλεια σὰν ἕνα μέσον προστασίας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Νοιώθοντας ἡ νομίζοντας τὸν ἄνδρα της ζηλιάρη, θὰ εἶναι λιγώτερο πρόθυμη στὶς ἐρωτικὲς προκλήσεις τῶν ἄλλων ἀνδρῶν κι' αὐτὴ ἡ σιγουριὰ τῆς ἀρέσει.

'Ο ἄνδρας, ὅμως, εἶναι συνήθως ξένος ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ζήλειας ποὺ τοῦ ἀποδίδει ἡ γυναίκα του. "Αν ζηλεύη κάτι, αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγαθό του, τὸ ὄνομά του, ἡ ἀνδρική του ἀξιοπρέπεια, ἡ κοινωνική του θέσι. Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ἔχει συνδέσει μὲ τὴ γυναίκα του. Καὶ θεωρεῖ ἐγκλημα κατὰ προσωπείας κάθε ἐπιβουλὴ ἐναντίον τους. ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι.

'Η ζήλεια τοῦ ἄνδρα περιορίζεται σ' ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας. ποὺ πιστεύει πὼς ἔχει πάνω στὴ γυναίκα καὶ μὲ τὴν τιμή της. Δὲ θὰ ἐνδιαφερθῆ, ὅμως, γιὰ τὴν ἐκτίμησι ἢ τὸ θαυμασμὸ ποὺ ἡ γυναίκα του ἔχει νιὰ ἕναν ἄλλον ἄνδρα ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ στοργή της. ἀρκεῖ αὐτὴ νὰ μὴν εἶναι ἐρωτική. 'Ολότελα διαφορετικὸ, ὅμως, εἶναι ἡ στάσι τῆς γυναίκας σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. 'Η γυναίκα ζηλεύει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. τὰ ἀντικείμενα ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ἢ τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἀγαπημένου. τὰ αἰσθήματα ποὺ συγκρατοῦν τὸ παιδί, ἐνῶ ταυτόχρονα, τοῦ ἀφήνουν ἀρκετὴ ἐλευθερία κινήσεων, ἐνδείκνυται καὶ τὰ τὴν περίοδο αὐτή.

"Οταν τὸ παιδὶ γίνη 8 ἢ 9 μηνῶν, μπορεῖτε νὰ τὸ θάλετε μέσα στὸ εἰδικὸ τετράγωνο ἢ κυκλικὸ ἀπάρκο» (περπατοῦστες), ἀπὸ ξύλο, πλαστικὴ οὐσία ἢ ντιμένο μέταλλο. Στὶς ἄκρες μπορεῖτε νὰ κρεμάσετε μερικὰ παιχνιδάκια, κατὰ προτίμησι μὲ ζωηρὰ χρώματα. Τὸ μωρὸ βρίσκει εὐχαρίστησι νὰ τὰ πιάνη μὲ τὰ χεράκια του καὶ νὰ τὰ στριφογυρίζη. "Ετσι, θὰ διασκεδάσετε τὴν ἐνστικτώδη ἀποστροφή, ποὺ αἰσθάνεται γιὰ τὴ μικρὴ φυλακή του.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ παιδάκι κινεῖται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κάνετε νὰ καθίση. Κάποτε, ὅμως, κουράζεται κι' ἀρχίζη νὰ κλαίη. Πρέπει νὰ ἐπέμβετε τότε νὰ τὸ ἀπελευθερώσετε ἀπὸ τὶς λουρίδες καὶ νὰ τὸ θάλετε νὰ καθίση. Πολλὲς φορές, ὅμως, συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Τὸ παιδάκι τινάζεται καὶ πάλι ὄρθιο κι' ὅπως τὸ ποδαράκια του, εἶναι κουρασμένα, ξαναρχίζει νὰ κλαίη. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή. "Οσο σεῖς ἐκνευριζεσθε, τόσο περισσότερο θὰ κλαίη τὸ παιδί. Τὸ καλύτερο, εἶναι νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ ἀπασχολήσετε μὲ κάτι. Μὴν τὸ παίρνετε στὴν ἀγκαλιά σας, γιατὶ δὲ θὰ θέλη κατόπιν νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ.

"Οταν τὸ παιδὶ ἀρχίση νὰ κάνη τὰ πρῶτα βήματα, θ' ἀντικαταστήσετε τὶς μάλλινες κάλτσες μὲ παπουτσάκια κάπως μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ μὲ ἡμίσκληρη σόλα. Τὸ παιδὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. ἔχει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐντύπωσι, πὼς εἶναι ἀνεξάρτητο κι' ἀρχίζει νὰ ἐρευνᾶ τὸν κόσμο, ποὺ τὸ περιβάλλει. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται, ὅμως, νὰ φρῆ αὐτὸ τὸν κόσμο εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο.

"Αν θέλη νὰ ἀγῆ ἀπὸ τὸ «πάρκο», μὴ τὸ ἐμποδίζετε. 'Αρκεῖ νὰ τὸ παρακολουθῆτε. 'Αλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴν τρομοκρατῆσθε γιατὶ τὸ θλέπετε νὰ ταλαντεύεται μπροστὰ σὲ μιὰ καρέκλα, ἢ κάποιο ἄλλο ἔπιπλο. Γιατὶ ἔτσι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ θάλετε τὸ φόβο στὴν ψυχή του. Θὰ φανῆθῆ τότε, νὰ πεοπατῆση γιὰ κάμποσους μῆνες καὶ θὰ τὸ δῆτε νὰ συμμαζεύεται στὴν κούνια του καὶ νὰ μὴν κουνιέται καθόλου ἀπὸ κεῖ. 'Αλλά, τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ φόβος, μπορεῖ νὰ παραμείνη σὲ λανθάνουσα κατάστασι μέσα στὸ ὑποσυνείδητό του, ἀκόμη κι' ὅταν μεγαλώση.

"Αν συμβῆ νὰ πέση, ἀφῆστε τὶς φωνὲς καὶ μὴν τοῦ δείχνετε μὲ τὸ ὕφος σας ὅτι τὸ πράγμα ἦταν τρομερὸ χτικό. Θὰ τὸ παρηγορήσετε χαμογελῶντας καὶ θὰ τοῦ δώσετε ἀμέσως κάτι γιὰ νὰ τὸ διασκεδάσετε, ἕνα παιχνιδάκι, ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικὸ μὲ ζωηρὰ χρώματα, ἕνα μπισκότο. Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ τὸ κάνετε νὰ ξεχάση αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀτύχημα.

Στὴν ἡλικία αὐτή, τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ μιμοῦνται τοὺς μεγάλους. Πρέπει νὰ προσέχετε, λοιπόν καὶ τὶς πιὸ μικρὲς κινήσεις, ὅπως ἐπίσης τὰ λόγια σας. Αὔριο, θὰ δῆτε τὸν ἑαυτό σας...στὸ παιδί σας καὶ θὰ ἀναρωτηθῆτε ἴσως ποῦ ἔμαθε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ σκέπτεσθε ὅτι τὸ ἔμαθε ἀπὸ σᾶς.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διάζετε τὸ παιδί σας νὰ περπατήση πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του, ἰδίως ἂν εἶναι πολὺ παχὺ ἢ πολὺ ἀδύνατο. Γιατὶ καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι τὰ πόδια του μποροῦν νὰ στραβώσουν. Πρέπει νὰ ἐξέρετε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν πόδια λίγο ἢ πολὺ στραβά. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς στενοχωρῆ. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς πολὺ δυστυχισμένο. Σοῦ δροκίζομαι πὼς δὲ σκέπτομαι ἐγωϊστικά. Ἐξ ἄλλου, τί θὰ σκεπτόμουν; Γιατὶ δὲ θὰ ἤθελα νὰ γίνης εὐτυχισμένη;

Πρέπει παράλληλα νὰ φροντίσετε ν' ἀναπτύξετε τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ σας. Θὰ διαλέξετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ κατάλληλα παιχνίδια: κύβους, κρίκους, κουτάκια ποὺ μπαίνουν τὸ ἕνα μέσα στ' ἄλλο, χρωματιστὲς εἰκόνες. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ χρώματα, κάνουν ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στὸ παιδί. Θὰ τὸ εὐχαριστήσουν ἐπίσης, τὰ παιχνίδια, ποὺ ἀναδίδουν εὐχάριστον ἦχο (κουδουνάκια κλπ.) ἢ ποὺ κάνουν κάποια αὐτόματη κίνησι.

Καὶ μιὰ τελευταία σύστασι: Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι κεκμωμένο γιὰ νὰ ρεμβάζη. "Η θὰ κοιμᾶται ἢ θὰ κινῆται. Τὸ ὅτι «δὲ μπορεῖ νὰ καθίση σὲ μιὰ στιγμὴ ἥσυχο», δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ σᾶς στενοχωρῆ. Ἐκεῖνο, τοὐναντίον ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχήση εἶναι τὸ νὰ κάθεται πολὺ ἥσυχο. Αὐτὴ ἡ ἡσυχία, προδίδει κάποια ὀργανικὴ ἀδυναμία, ἢ κάποια ἀσθένεια.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Μὴν τρομάζετε μὲ τὰ «μικρὰ» ἀτυχήματά του

Το πρῶτο παιδί! Ποιὰ χαρά, ἀλλὰ καὶ ποιὰ περιπέτεια γιὰ τὴ νεαρὴ μητέρα! "Ολα τῆς εἶναι ἄγνωστα, παραπαίει διαρκῶς καὶ κατέχεται ἀπὸ τὸ φόβο μήπως κάνη λάθος.. 'Αλλά, τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο δραματικά. Μὲ λίγη προσοχὴ καὶ μὲ περισσότερη ψυχραιμία θὰ τὰ καταφέρετε θαυμάσια. Νά, λοιπόν, μερικὲς συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς ἔγαλουν ἀπὸ πολλὰ «ἀδιέξοδα».

Τὰ ζωηρὰ παιδιὰ διάζονται νὰ κινηθοῦν μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις. Κουνᾶνε τὰ πόδια τους, γλυστρᾶνε κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες καὶ στριφογυρίζουν πάνω στὸ κρεββάτι (μετὰ ξὺ τοῦ δου καὶ τοῦ 7ου μηνός). Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφίνετε μόνα τους, ὅταν τὰ φασκιώνετε. Εἶναι ἀπίστευτη ἡ ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ φτάση ἀπὸ τὸ ἄκρο ἑνὸς διπλοῦ κρεββατιοῦ στὴν ἄκρη καὶ νὰ κυλῆση κάτω. Αὐτὸ τὸ (παιχνιδάκι, ὅμως, μπορεῖ νὰ τοῦ στοιχίση σκοιβιά.

Κατὰ τὸν 7ο ἢ 8ο μῆνα. τὸ παιδάκι καταφέρνει νὰ στέκεται ὄρθιο καὶ πρέπει νὰ τὸ προσέχετε πολύ, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἄγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν κούνια ἢ τὸ καροτσάκι του. Τὰ εἰδικὰ παπουτσάκια ποὺ ἔχουν ἀντιολισθητικὲς σόλες, ἀποτελοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ἢ τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἀγαπημένου. τὰ αἰσθήματα ποὺ δὲ σχετίζονται μ' αὐτήν, τὶς ἀσχολίες του ποὺ παρατίθενται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ σ' ἐκείνον. τὴν ἴδια τὴ δουλειά του, τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Κάθε τι ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτὴν καὶ ποὺ ἀπασχολεῖ τὸν ἄνδρα της τὴν ἀναπαντώνει, τὴν ἐκνευρίζει καὶ τὴν στενοχωρεῖ. 'Ο ἄνδρας δὲν πρέπει νὰχη ἄλλη σκέψι ἄλλη ἀπασχόλησι, ἄλλο ἀντικείμενο λατρείας ἀπὸ τὴν ἴδια. Κάθε παρέκκλισι ἀπ' τὸν κανόνα ἀνοίγει μιὰ πληγὴ στὴν καρδιά της.

'Αργότερα, θὰ ζηλέψη τὸ γυιό της ἢ τὴν κόρη της καὶ θὰ τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβη πὼς μιὰ ἄλλη γυναίκα ἢ ἕνας ἄλλος ἄνδρας πῆραν θέσι μέσα στὴν καρδιά τους. Αὐτὴ τὴ γυναίκα ἢ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, ποὺ θὰ ἀπομακρύνη ἀπ' αὐτὴν τὰ παιδιά της. τοὺς ζηλεύει προκαταβολικά.

'Η ζήλεια συντροφεῖ ἄρανε τὴν ἀγάπη, ὅπως ἔχει ὑποστοιχηθῆ πολλὲς φορές:

'Υπάρχουν δυὸ εἴδη ζήλειας, ἡ ζήλεια – φλέρτ καὶ ἡ ζήλεια πάθος. 'Η πρώτη εἶναι ἕνα παιχνίδι φιλαρεσκείας. ἡ δεύτερη μιὰ ἀρρώστια.

'Η ζήλεια - φλέρτ ἀποτελεῖ ἕνα διενερτικὸ τοῦ ἔρωτα, ἕνα εἶδος ἀνανεώσεως καὶ ἀναζωογονίσεώς του. Εἶναι σὰν ἡ γυναίκα νὰ στέκεται διαρκῶς μὲ τὰ ὅπλα τῆς σαγήνης καὶ τῆς νοητείας της στὸ χέρι. Μιὰ τέτοια ζήλεια, ὄχι μόνον δὲν κουράζει τὸν ἄνδρα, ἀλλά, τουναντίον, τὸν εὐχαριστεῖ, γιατὶ τὸν κάνει νὰ βρίσκη πιὸ ἐπιθυμητὴ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπάει. Κολακεύει, ἐξ ἄλλου, τὸν ἐγωϊσμό του. 'Η ζήλεια - παιχνίδι, ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι χαριτωμένη καὶ κομψή. "Αν τῆς λείψουν αὐτὰ τὰ δυὸ στοιχεῖα, καταντάει ἐνοχλητική. Πρέπει ἀκόμη νὰ εἶναι αὐθόρμητη καὶ φυσική. Κάθε ἐπιτήδευσι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχει ἀποτελέσματα ἀντίθετα ἀπὸ κεῖνα ποὺ περιμένουμε.

'Ολότελα διαφορετικὴ εἶναι ἡ ζήλεια - πάθος. 'Η ζήλεια αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ μιὰ σφαλερὴ ἀντίληψι τῆς μεριμνης ποὺ πρέπει νὰ καταβάλλη ἡ γυναίκα γιὰ νὰ διατηρη ζωηρὴ τὴν ἀγάπη τοῦ ἄνδρα της. Τὸ βασικὸ στοιχεῖο αὐτῆς τῆς ζήλειας εἶναι ὁ φόβος. 'Η γυναίκα φοβᾶται ὅτι δὲ θὰ μπορέση ν' ἀνταποκριθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὸ ρόλο της, σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἀποκλειστικὴ ἀγάπη τοῦ ἀνόρα της καὶ γι' αὐτὸ ὑποπτεύεται ὅλους κι' ὅλα. "Ανθρωποι καὶ πράγματα ἔχουν συνωμοτήσει ἐναντίον της. γιὰ νὰ τῆς πάρουν τὸν ἄνδρα της.

Καὶ σκέφτεται ὅτι πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ διαρκῆ ἀγῶνα μαζί τους, γιὰ νὰ προστατεύση τὴν εὐτυχία της. Τὸ κακό, εἶναι ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ τὰ βάλη οὔτε μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ δὲ βρίσκονται στὴ διάθεσί της. οὔτε μὲ τὰ πράγματα (π.χ. τὴ δουλειὰ τοῦ ἄνδρα της. τὶς ἐπαγγελματικὲς συνηθειες ἢ ὑποχρεώσεις του κτλ.), ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς δυνατότητές της. "Ετσι ξεσπάει πάνω στὸν ἄνδρα. ποὺ τὸν βασανίζει ἀδιάκοπα μὲ τὶς ὑποψίες καὶ τὴ γκρίνια της.

"Οπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ ζήλεια - πάθος εἶναι ἀρρωστια. Δὲ συντροσεῖ τὸν ἔρωτα, ἀλλά, τουναντίον, τὸν καταβαραθώνει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ποιὰ ἐξυπνάδα ζητάνε ἀπὸ σᾶς οἱ ἄνδρες.

Ἡ ἀθῳωμένη ΝΕΡΑΪΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η Ναυσικὰ Δειλίνου εἶναι μιὰ ὀμορφη. Ξανθὴ κοπέλλα. εἴκοσι χρόνων ποὺ λατρεύει τὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ οἱ φίλοι της τὴν ἀποκαλοῦν «Νεράϊδα». "Ενας νέος ὁ 'Αντρέας Μιλθας εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της καὶ τῆς ζητᾶει νὰ παντρευτοῦν. μὰ ἡ «Νεράϊδα» τοὺ ἀπαντάει ὅτι ἡ καρδιά της, εἶναι χωρὶς ἀγάπη καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκέπτεται ἀκομη τὸ γάμο. "Ενα μεσημέρι, ἡ Νεράϊδα ἔχει ἀνοιχτὴ στὸ πέλαγος μὲ τὸ κότερο, μὰ ξεσπάει ξαφνικὰ μιὰ θύελλα. 'Η μπτέρα τῆς Νεράϊδας πανικοθάλλεται καὶ ζητᾶει ἀπὸ τοὺς βαρκάρηδες νὰ σώσουν τὴν κόρη της. Τρεῖς, τέσσεις βάρκες ἀγαίνουν νιὰ νὰ θροῦν τὴ Νεράϊδα, μὰ νικοῦουν ἀπσακτες. Τὴ νύχτα, τέλος, στὸ φῶς τοῦ φεγναριοῦ, φαίνεται ἕνα λευκὸ σκάφος στὸ πέλαγος. Εἶναι ἡ Νεράϊδα! Τὴν ὥρα τῆς μενάλης τρικυμίας, εἶχε συναντήσει μ.α βάρκα μ' ἕνα νέο ψραῖο σαν θεό. τὸν Πέτρο Νίκα, ποὺ τραθηξε μαζί του σ' ἕνα ψησάκι κι' ἐται σώθηκε. 'Η Νεράϊδα εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του. 'Ο Πέτρος Νίκας παρουσιάζεται ὡς μοναχογιὸς μιᾶς πλούσιας οἰκογένειας. ἐνκαταστημένος στὴν Αἴγυπτο. "Ολοι εἶναι κατενθουσιασμένοι μαζί του καὶ πιὸ πολὺ ἡ Ναυσικά. ποὺ συναναστρέφεται ἐπὶ ἡμέρες κοντά του. Στὸ μεταξύ, ἡ μητέρα της θέλει νὰ ξαναπαντρευτῆ μ' ἕνα φίλο τους τὸ Δ.νούση Κέντα.

5ον — Θάλεια! τὴ μάλλωσε πάλι ἡ μητέρα.

— Μὴ κατσουφιάζης μαμά! "Αν δὲν πῶ τὸ λογάκι μου, δὲν εὐχαριστιέμαι.

— Ἐξ ἄλλου τὸ παραδέχομαι τὸ λογάκι σου. Ναί, εἶμαι δέντρο δίφορο. Γιατί ὄχι; Αἰσθάνομαι τώρα μιὰ καινούργια ἀνθηση.

— Σωστά, εἶπε ἡ Θάλεια, καὶ δὲν βλέπω τὸ λόγο, γιατὶ νὰ μὴ τὴν χαρῆς τὴν καινούργια σου τὴν ἀνθησι.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε ἡ Νεράϊδα δυστυχισμένη. Δὲ μπορῶ νὰ φανταστῶ πὼς θ' ἀρχίσω τώρα νὰ φωνάζω τὸν Διονύση Κέντρα πατέρα!...

— Δηλαδή, δὲ σ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ρώτησε ἡ "Ιρα.

Κούνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της ἡ μικρή.

— "Οχι, μαμά, δὲ μ' ἀρέσει. Δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος ἄντρας γιὰ σένα.

— Γιατί; Ποῦ βασίζεις αὐτή σου τὴ γνώμη;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. 'Αλλὰ νά, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος δὲ μ' ἄρεσε ποτέ. 'Εσὺ εἶσαι μιὰ γυναίκα ἀνοιχτόκαρδη, γεμάτη ζωή. Κι' αὐτὸς μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται, πῶς νὰ σοῦ πῶ; "Ενα ρουμπότ. "Ενας μηχανικὸς ἄνθρωπος.

—"Αν τὸν ἄκουγες σήμερα. θὰ καταλάβαινες πὼς κάθε ἄλλο παρὰ μηχανικὸς ἄνθρωπος εἶναι.

— Μαμά, δὲ μ' ἀρέσει! φώναξε ἡ Ναυσικὰ μὲ ὕφος δυστυχισμένο. Σοῦ δροκίζομαι πὼς δὲ σκέπτομαι ἐγωϊστικά. Ἐξ ἄλλου, τί θὰ σκεπτόμουν; Γιατὶ δὲ θὰ ἤθελα νὰ γίνης εὐτυχισμένη;

— Τὸ λόγο τὸν ἐξήγησες ἐσὺ ἡ ἴδια. 'Επειδὴ δὲ σ' ἀρέσει νὰ φωνάζης ἕνα ξένον ἄγτρα πατέρα.

—"Αν πίστευα πὼς εἶναι ἡ εὐτυχία σου. δὲ θὰ εἶνα ἀντίρρησι νὰ κάνω κι' αὐτὴ τὴ θυσία. ἀποκοίθηκε ἡ κοπέλλα σοβαρά.

— Νεράϊδα φώναξε ἡ Θάλειο ζωηρὰ Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ μποῦμε στὴ ζέση ἐμεῖς. 'Η μαμὰ εἶναι ἐλεύθερη.

—'Εσένα σ' ἀρέσει ὁ Διονύσης Κέντας; ρώτησε ἡ Νεράϊδα. κυτάζοντας τὴν ἀδελφή της στὰ μάτια.

Σήκωσε ἐκείνη τοὺς ὤμους της:

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μ' ἐνθουσιάζει ὡς ἄνθρωπος...

—'Αλλά;

—'Αλλὰ εἶναι «κύριος». Αὐτὸ προέχει. 'Ανήκει στὸν κόσμο μας. Φαίνεται πλούσιος.

— Εἶναι πλούσιος, εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ μητέρα. Μοῦλεγε σήμερα ὅτι εἶναι πολὺ πλούσιος. Κι' ἕνας λόγος ποὺ τὸ σκέπτομαι σοβαρά, εἶναι κι' αὐτός.

— Τί σημασία ἔχουν τὰ πλούτη; εἶπε ἡ Ναυσικὰ μὲ πόνο. Μαμά, κι' ἐσὺ εἶσαι πλούσια.

Μιὰ σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπο τῆς μάνας.

— Ναί, δὲ σοῦ λέω. Πρέπει ὅμως νὰ δώσω δυὸ προίκες.

— Αὐτὸ συλλογίζεσαι; Ποῦ τὸ ξέρεις ὅτι θὰ χρειαστῆς νὰ δώσης προίκες;

— Πιστεύεις πὼς ὁ Πέτρος δὲν ἀποβλέπει σὲ προίκα;

Γέλασε ἡ Νεράϊδα μὲ τὴν καρδιά της:

—'Ο Πετρος! Ν' ἀποβλέπη σὲ προίκα; Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆς αὐτὸ μαμά.

— Γιατί ὄχι; Εἶδε κατάλαβε πὼς εἶσαι πολύφερνη! πέταξε ἡ Θάλεια μὲ τὴ συνηθισμένη της κακία. Νομίζεις ὅτι δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτό; Τὸν παρατηροῦσα πῶς μᾶς ρωτοῦσε στὴν ἀοχή. πῶς κύτταζε τὸ ξενοδοχεῖο.

— Καὶ ποῦ ξέρει τί προικα παίρνω; ρώτησε ἡ Ναυσικὰ ζωηρά.

— Κουτὸς δὲν εἶναι! ἀποκρίθηκε ἡ Θάλεια μὲ ὕφος πολύπειρο. Δὲν εἶναι διόλου κουτός. Τὸ συμπέρασμα δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ βγάλη. Βλέπει πῶς ζοῦμε. Δὲ μπορεῖ νὰ φανταστῆ ὅτι εἴμαστε ἄπροικες τὴ στιγμὴ ποὺ ζοῦμε ἔτσι!

— Φυσικά, εἶπε κάπως νευρικὰ ἡ μητέρα. Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἔχουν σημασία. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ζῆ μιὰ κοπέλλα στὸν καλύτερο ὁλκο ἂν θέλη νὰ κάνη ἕνα καλὸ γάμο.

— Καλὸ γάμο τὸν λές. μαμά ἂν τὴν πάρουν γιὰ τὴν προίκα της; ρώτησε ἡ Ναυσικὰ. μὲ ξαφνικὴ μελαγχολία.

—'Ελα. ποὺ τάβαψες μαῦρα νέλαια ἡ Θάλεια. Δὲν στὸ εἶπα νιὰ νὰ σὲ στενοχωρήσω. Τὸ βρίσκω ὅμως σωστὸ καὶ δίκαιο. Γιατί δὲ θὰ λάβη ὑπ' ὄψι του ἕνας ναυπιὸς τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς νύφης. Πῶς κυττᾶμε ἐμεῖς νὰ πέσουμε σὲ γοῦμα;

— Ἐμεῖς; ἀπόσπασε ἡ μικρή.

— Φυσικά! Τί εἴπαμε γιὰ τὸν Πέτρο; Τὸ πρῶτο ποὺ εἴπαμε ἦταν νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν κοινωνικὴ θέσι, τὴν οἰκονομική του κατάστασι.

'Η Ναυσικὰ τὰ εἶχε κιόλας ξεχάσει αὐτά. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ρώτησε τὸ εἶχε κάνει γυπικά, χωρὶς σκέψι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νάχη νὰ δώση μιὰ ἀπάντησι στὴ μητέρα της.

— Ἐγὼ πάντως τὰ οἰκονομικά του δὲν τάλαβα ὑπ' ὄψι. εἶπε σοβαρά. Τὴ στιγμὴ ποὺ κατάλαβα πὼς αὐτὸς ὁ ἄντρας θἄπαιζε ρόλο στὴ ζωή μου, δὲν ἤξερα ποιὸς εἶναι, οὔτε τί ἔχει. Τὸ ἴδιο κι αὐτός...

— Δὲν κατάλαβε πὼς εἶσαι πλουσιοκόριτσο; φώναξε ἡ Θάλεια δύσπι

σεχε. Μὴ μᾶς ἀφήσῃς καιμιὰ ὥρα στὴν ψάθα, ἐμᾶς!

Ἕνα γέλιο νευρικὸ τῆς ἀποκρίθηκε.

— Τί ἰδέα, παιδί μου! Νὰ σᾶς ἀφήσω στὴν ψάθα!...

Ἔπειτα ἡ Ἴρα πῆρε ἕνα ὕφος σοβαρό.

— Θάλεια. Νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι οὔτε στιγμὴ δὲν ξεχνῶ καὶ δὲ θὰ ξεχάσω ὅτι εἶμαι μητέρα, καὶ ὅτι ἔχω ὑποχρεώσεις.

— Τότε μαμά, κάνε ὅ,τι σοῦ λέει ἡ καρδιά σου, εἶπε εὔθυμα ἡ μεγάλη.

— Νὰ μὴ πῆς τὸ ναί, ἱκέτευσε ἡ μικρή.

— Ἀφῆστε, ἀφῆστε! θὰ τὸ σκεφθῶ ἀκόμη καλά, τὶς διέκοψε καὶ τὶς δυὸ ἡ μάνα.

— Δὲν τοὔδωσες ἀπάντησι; ρώτησε μὲ ὕφος δυστυχισμένο ἡ Νεράϊδα.

— Πῶς θὰ τοὔδινα ἔτσι ἀμέσως - ἀμέσως κιόλας ἀπάντησι; Τοῦ εἶπα πὼς θὰ σκεφθῶ.

— Καὶ πότε θὰ τοῦ δώσῃς ἀπάντησι; ρώτησε ἡ Θάλεια.

Σὰν νὰ δίστασε ἡ μητέρα. Ἔπειτα ἀποκρίθηκε μὲ κάποια στενοχώρια:

— Αὔριο... αὔριο βράδυ.

— Μόνο μιὰ μέρα θὰ σκεφθῇς;

— Βιάζεται, δικαιολογήθηκε ἡ μητέρα.

— Γιατί βιάζεται;

— Νά... ὅταν εἶναι κανεὶς ἐρωτευμένος, δὲ μπορεῖ νὰ περιμένῃ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἴρα.

Καὶ πῆρε πάλι τὸ κοριτσίστικο, παιδιάτικο ὕφος της ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται νέα, ἀδελφὴ σχεδὸν τῶν κοριτσιῶν της.

«ΔΩΣΑΜΕ ΛΟΓΟ»

Τὴν ἄλλη βραδυά, ἡ μητέρα ἀνήγγειλε, μὲ ὕφος ντροπαλὸ μαζὶ καὶ θριαμβευτικό, τὰ νέα στὶς κόρες της:

— Δώσαμε λέγο. Πάει, τέλειωσε!

Ἡ Θάλεια ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της, τὴ φίλησε:

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ μαμά! Ἐλπίζω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη.

Ἡ Ναυσικὰ ξέσπασε σὲ κλάματα.

— Νεράϊδα, τὴ μάλλωσε ἡ μεγάλη ἀδελφή. Δὲ ντρέπεσαι; Ἀντὶ νὰ χαίρεσαι μὲ τὴν εὐτυχία τῆς μητέρας μας, θ' ἀρχίσῃς τὰ κλάματα;

Σκούπισε ἡ Νεράϊδα γρήγορα τὰ μάτια της, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, τὴ φίλησε τρυφερά.

— Μανούλα... τὸ ξέρεις πὼς δὲ θὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα παρὰ νὰ σὲ νοιώθω εὐτυχισμένη.

Τὴ φίλησε ἡ μάνα, φίλησε τὰ δακρυσμένα της μάτια.

— Κουτό! Πρέπει νὰ χαίρεσαι, ὄχι νὰ μοῦ στενοχωριέσαι. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις πὼς κι' ἡ δική σας ἡ θέσι γίνεται πολὺ καλύτερη;

Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω, μαμά.

— Εἶναι ἁπλούστατο. Καλύτερα νἄχῃς μιὰ μάνα καλοπαντρεμένη παρὰ μιὰ μάνα χήρα.

— Ποτὲ δὲ μὲ ρώτησε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ Πέτρος. Τὸ θεωροῦσε φυσικὸ νὰ εἶσαι χήρα. Οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία μητέρα χήρα.

— Ναί, δὲ σοῦ λέω. Πάντως ὅμως, πίστεψέ με! Καὶ γιὰ σᾶς εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερα ἔτσι. Χίλιες φορὲς καλύτερα.

— Δὲ μοῦ λὲς μαμά, ρώτησε ἡ Θάλεια, κάνοντας πὼς παίρνει ἕνα ὕφος ἀδιάφορο, ἐνῶ τὴν ἀπασχολοῦσε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γιὰ τὰ οἰκονομικά, πῶς τὰ κανονίσατε;

Ἔκανε ἡ Ἴρα μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Ὅπως σᾶς εἶπα... Θὰ μὲ βάλῃ συνέταιρο σὲ κάνα-δυὸ ἐπιχειρήσεις του.

— Πότε;

— Ἀπὸ τώρα κιόλας.

— Πρὶν παντρευτῆτε;

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ πότε, μὲ τὸ καλό;

Γέλασε ἡ Ἴρα, παιδιάτικα, ντροπαλά.

— Ἔ... δὲ βιαζόμαστε. Εἴπαμε μετὰ τὰ Χριστούγεννα. Θέλω νὰ δῶ τί θὰ γίνῃ πρῶτα μὲ σᾶς... μὲ τὴ Νεράϊδα μας.

— Τί θὰ γίνῃ; ἔκανε ἡ Θάλεια ἀπότομα. Δὲ μᾶς λές, Νεράϊδα, τί πρόκειται νὰ γίνῃ μ' ἐσένα;

— Δὲν ξέρω.

— Τότε τί ξέρεις;

— Δὲ σοὔκανε πρότασι γάμου; ρώτησε ἀνυπόμονα κι' ἡ μητέρα.

— Δὲ μιλήσαμε γιὰ γάμο.

Ἡ Ἴρα κατσούφιασε.

— Τότε, γιατί μιλᾶτε;

— Γιὰ τὴν εὐτυχία μας.

— Αὐτὰ εἶναι ἀόριστα. Εἶδες ἐγώ; Ἀμέσως ἀμέσως, θετικὰ πράγματα. Ἄφησε τὶς ὀνειροφαντασίες, παιδί μου. Πρέπει νὰ τὸν πιέσῃς νὰ μιλήσετε σοβαρά. Ὡς πότε θὰ εἶσαι ἕνα πλάσμα ἄυλο, ἄπιαστο; Πρέπει νὰ προσγειωθῇς νὰ πατήσῃς στερεὰ τὰ πόδια σου στὴ γῆ, στὴν πραγματικότητα κι' ἐσύ.

— Αὐτὰ θὰ τἄχω σὲ ὅλη μου τὴ ζωή, μαμά, εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἡ κοπέλλα. Τ' ὄνειρο ὅμως ἴσως νὰ μὴ τόχω πάντα.

— Ὁπωσδήποτε, συζητῆστε τα. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τὶς ἀξιώσεις του, νὰ κανονίσω.

— Ποιὲς ἀξιώσεις του; εἶπε μὲ φόβο ἡ κοπελλίτσα.

— Τὶς ἀξιώσεις του γιὰ προῖκα.

— Σοῦ εἶπα νὰ μὴ σὲ ἀπασχολῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Μακάρι παιδί μου. Ὁπωσδήποτε θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσῃ περὶ γάμου, γιὰ νὰ ξέρουμε ποῦ βαδίζομε.

— Δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ ἡ Ναυσικὰ τὴν πρότασι; μπῆκε στὴ μέση ἡ Θάλεια.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐγώ;

— Φυσικά, δὲ θέλω νὰ τοῦ κάνῃς ἐσὺ πρότασι γάμου, γέλασε ἡ μάνα. Ἀλλὰ μιὰ γυναίκα ἔξυπνη τὰ κατσφέρνει νὰ κάνῃ ὁ σύντροφος τὴν πρότασι.

— Μὴν ἀνησυχῆτε! ξαναπῆε μὲ ἠρεμία ἡ μικρή. Τὸ ξέρω πὼς θέλει νὰ μὲ παντρευτῇ...

— Κι' ἐσύ, εἶπε ἡ μάνα μὲ στόμφο στὴ μεγάλη της κόρη, νὰ δείξῃς μεγαλύτερη ἱκανότητα. Δὲ βλέπω νὰ προχωρῇς μὲ τὸν Ἀντρέα. Ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ κατάστασι;

Ἔσφιξε ἡ Θάλεια τὶς γροθιές της.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ προχωρήσῃ, πρόφερε ἀποφασιστικά.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΑ

Τὴν ἑπομένη μέρα φυσοῦσε μελτέμι ἀρκετὰ δυνατό. Ἡ Νεράϊδα ἀνάσαινε τὸν ψυχρὸ ἀέρα καὶ τὰ ρουθούνια της φτερούγιζαν ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀνήσυχη θάλασσα κι' ἄλλη μιὰ φορά.

Ἡ περιπέτειά της τὴν εἶχε κάπως φοβίσει γιὰ λίγες ἡμέρες. Τώρα ὅμως ἡ εὐτυχία της τῆς ἔφερνε πάλι αἰσιοδοξία.

Ὁ Πέτρος ποὺ στεκόταν κοντά της, τὴν κύτταζε γελαστός.

— Βάζω στοίχημα πὼς μαντεύω τὶς σκέψεις σου, τῆς εἶπε.

— Γιὰ νὰ δοῦμε;

— Θἄθελες μιὰ βόλτα μὲ τὸ κοττεράκι σου.

Γέλασε ἡ κοπέλλα εὐτυχισμένη.

— Μάντεψες σωστά!

— Ἔλα. Πᾶμε μαζί.

Δίστασε ἡ Νεράϊδα.

— Φοβᾶσαι;

— Ἐγώ; Ὄχι...

— Τότε, λοιπόν;

— Φοβᾶμαι τὴ μαμά.

— Ἄ, ἔτσι; γέλασε ὁ νέος.

— Ναί, Πέτρο. Τὴ φόβισα τόσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Σήμερα ὅμως δὲν δείχνει διαθέσεις γιὰ θυέλλα ὁ καιρός. Τὸ μελτεμάκι εἶναι σταθερό. Ἐξ ἄλλου, θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ κοντά σου.

— Νὰ τῆς τὸ ποῦμε;

— Δὲ βαρυέσαι! Γιατί νὰ τὴν ἀνησυχήσῃς; Ἔλα, γρήγορα πρὶν μᾶς πάρουν εἴδησι.

Πετώντας ἀπὸ τὴ χαρά της, προχώρησε ἡ Νεράϊδα στὸ λιμανάκι, καὶ κυττάζοντας γύρω της, μὴ τὴν πάρῃ κανεὶς εἴδησι, ἔλυσε τὸ κόττερο καὶ πῆδησε μέσα. Πίσω της κι' ὁ Πέτρος Νίκας.

Στὴ βεράντα ἡ Ἴρα, ριγμένη μὲ τὰ μοῦτρα στὰ χαρτιά, δὲ σήκωνε τὰ μάτια της. Ὅταν τὰ σήκωνε ἦταν μονάχα γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ προκλητικὴ ματιὰ στὸν «ἁρραβωνιαστικό της».

Δὲν ἔλεγαν ἀνακοινώσει τὸν ἀραβῶνα. Ἔτσι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τ' ἀφήσουν λίγες ἡμέρες σιωπηλὰ τὰ πράγματα. Κι' ἔπειτα, στὸ τέλος πιὰ τῆς σαιζόν, πρὶν σκορπίσουν οἱ παραθερισταῖς, νὰ τ' ἀνακοινώσουν. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Διονύσης θὰ πηγαινοερχόταν κάμποσες φορὲς στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς οἰκονομικὲς του ὑποθέσεις, ποὺ ἦταν τώρα κοινὲς μὲ τῆς μνηστῆς του.

Ἡ μόνη ποὺ εἶχε πάρει εἴδησι πὼς ἔφυγε ἡ Νεράϊδα μὲ τὸ κόττερο ἦταν ἡ Θάλεια. Ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαΐζ λόγκ ἔνοιωθε τὴ μελαγχολία νὰ τὴν κυκλώνῃ.

— Ἡ ἀδελφή μου ἐρωτευμένη, θὰ καλοπαντρευτῇ. Ἡ μητέρα μου, ἀρραβωνιάστηκε. Καὶ μόνον ἐγὼ ἐμεινα. Ἔχει γοῦστο νὰ μείνω καιμιὰ μέρα στὸ ράφι.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴ δαιμόνισε. Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, σὰν νὰ τὴν εἶχε δαγκώσει φίδι. Ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ἤξερε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἐμφανιζόταν ὁ Ἀντρέας.

Ξυπνοῦσε τώρα ἀργὰ ὁ ἐρωτευμένος νεαρός, κι' ἄρχιζε τὴν ἡμέρα του χωρὶς χαρά. Στὴν ἀρχὴ παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὶς κινήσεις τῆς Νεράϊδας. Τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πιστέψῃ πὼς πραγματικὰ ἡ ἀπρόσιτη αὐτὴ κοπέλλα εἶχε πέσει ἔτσι ξαφνικά, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης. Λίγο - λίγο ὅμως, ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες, ὅσο βεβαιωνόταν πὼς τὸ αἴσθημα τῆς Ναυσικᾶς δὲν ἦταν μιὰ παροδικὴ ἰδιοτροπία, ὅσο τοὺς ἔβλεπε διαρκῶς μαζί, τόσο ἔχανε κάθε ἐνδιαφέρου γιὰ τὴ ζωὴ θἄλεγε κανείς. Οὔτε θαλάσσια μπάνια ἔκανε πιά. Περνοῦσε τὴν ἡμέρα του τριγυρνώντας ἄσκοπα ἢ κάνοντας μοναχικοὺς περιπάτους. Ὅταν τὸν προλάβαινε ἡ Θάλεια, τοῦ ἐπέβαλλε τὴ συντροφιά της. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ δίσταζε νὰ πηγαίνῃ κάθε μέρα μαζί του. Ἔπειτα, δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἀξιοπρέπειά της, ἂν καὶ μέσα της συλλογιζόταν πὼς ἦταν τόσο καλὸς γαμπρός, ὁ Ἀντρέας Μίλβας, ποὺ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ κάνῃ κανεὶς καὶ μιὰ μικρή, ἐλάχιστη βέβαια, θυσία τῆς ἀξιοπρέπειας.

Σήμερα ὅμως ἡ Θάλεια εἶχε ἄλλες διαθέσεις. Αἰσθανόταν μέσα της μένος μαχητικό. Ναί, κάτι ποὺ θἄθελε νὰ φέρῃ ἕνα ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ τὸν περίμενε ἀποφασιστικά, κόβοντας βόλτες στοὺς διαδρόμους.

Κάποια στιγμὴ ἐπὶ τέλους φάνηκε ὁ Ἀντρέας. Ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του μὲ τὸ ἀνοιχτό του τὸ πουκάμισο, μὲ κάποια ἀτημελησία, ἀσυνήθιστη γι' αὐτὸν στὸ σύνολό του.

Ἡ Θάλεια ἔκανε πὼς ξαφνιάστηκε.

— Ἀντρέα! Γειά σου!

— Καλημέρα Θάλεια, ἀποκρίθηκε ἄκεφα ὁ νέος.

— Τί ἔπαθες; Ἀγουροξυπνημένος;

— Ὄχι δά! Εἶναι κιόλας ἀργά.

— Τί σημασία ἔχει; Μπορεῖ νὰ σ' ἔφαγε ἡ μαύση συλλογὴ ὅλη τὴ νύχτα καὶ νὰ σὲ πῆρε ὁ ὕπνος τὸ πρωΐ...

Δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὸ τὸν ὑπαινιγμὸ ὁ νέος. Ἔκανε νὰ προσπεράσῃ.

— Ἀντρέα!...

Πῆρε τὸ πιὸ γαλύφικο, τὸ πιὸ γυναικεῖο της ὕφος ἡ Θάλεια.

— Θέλεις τίποτα, Θάλεια;

— Ναί, θὰ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ μιὰ χάρι. Θέλω νὰ δῶ τὸ μοναστήρι. Ἀπάνω... τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας. Καὶ δὲ βρίσκω παρέα. Πρέπει νὰ πᾶμε μὲ τὰ γαϊδουράκια. Θὰ σοὔκανε κόπο νὰ μὲ συνώδευες;

Ὁ Ἀντρέας δὲ φάνηκε νὰ ἐνθουσιάζεται. Σ' ἄλλη περίστασι θὰ θύμωνε ἡ Θάλεια γιὰ τὸ ὕφος του τὸ κρύο. Σήμερα ὅμως εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Φθάνει νἀσθανε σὲ ἀποτέλεσμα.

— Ἔλα, εἶπε παρακλητικά. Ξέρεις, ἔχω κάνει ἕνα τάμα.

Ὁ Ἀντρέας κλονίστηκε. Σήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ὕφος ἀδιάφορο.

— Πᾶμε, πρόφερε βαρυεστημένα.

— Ὄχι, δὲ θέλω ἂν σὲ στενοχωρῇ.

— Μήπως ἔχουμε καὶ τίποτε καλύτερο νὰ κάνουμε; ψιθύρισε δύσθυμα ὁ νέος.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἀνέβαινε τὸ μονοπάτι, ἀπότομο, στενό, καὶ τὰ γαϊδουράκια ἀγκομαχούσαν.

Ἡ Θάλεια κρατιόταν καλὰ καὶ ἔβγαζε μικρὲς φοβισμένες κραυγές:

— Ἀντρέα, Ἀντρέα! Φοβᾶμαι! Θὰ μὲ γκρεμίσῃ.

Ἡ ἴδια εἶχε κανονίσει νὰ μὴ πάρουν μαζί τους ἀγωγιάτες.

— Τί τοὺς θέλουμε; Θὰ μᾶς ἐνοχλοῦνε. Ἐμεῖς θὰ τὰ καταφέρουμε μιὰ χαρά.

Καὶ πραγματικὰ εἶχε συνηθίσει σ' αὐτὲς τὶς ἱππασίες. Κι' ἂν ἔκανε πὼς φοβᾶται, πὼς τρέμει, ἦταν κι' αὐτὸ μέσα στὸ πρόγραμμα.

Κάποια στιγμὴ ἔβαλε πιὸ δυνατὰ τὶς φωνές:

— Ἀντρέα. Θὰ πέσω!... Θὰ πέσω...

Πήδησε ὁ νέος ἀπὸ τὸ ζῶο του. Ἔτρεξε κοντά της.

— Κράτα με! Κράτα με γερά. Ζαλίστηκα!

Ἄπλωσε ὁ Ἀντρέας τὰ χέρια του κι' ἡ κοπέλλα γλύστρησε στὰ μπράτσα του.

— Ἄχ... Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ σωριαζόμουν κάτω. Μοῦ ἐρχόταν ζάλη...

— Θέλεις νὰ μείνουμε λιγάκι νὰ ξεκουραστῆς; τῆς πρότεινε στενοχωρημένος.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της ἡ Θάλεια, τάχα μὲ ἀμηχανία.

— Ποῦ νὰ μείνουμε;

Κατὰ βάθος ἤξερε περίφημα ποῦ ἤθελε νὰ σταματήσουν. Τὰ γνώριζε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ τὰ κατατόπια, κι' εἶχε κανονίσει νὰ «ζαλιστῇ» ἀκριβῶς στὸ πιὸ ρωμαντικὸ τοπίο.

Δυὸ βήματα παρέκει τὸ μονοπάτι τέλειωνε, ἔδινε σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο, ποὺ σχημάτιζε σὰν μιὰ φυσικὴ σπηλιά, πάνω ἀπὸ ἕνα γκρεμό. Ἦταν σὰν ἕνα φυσικὸ καλύβι, σὰν μιὰ ἐρωτικὴ φωλιά, ποὺ εἶχε στήσει ἐκεῖ ἐπίτηδες ἡ φύσι.

— Ἐκεῖ... πρόφερε μὲ ὕφος ξεψυχισμένο. Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ καθήσουμε λιγάκι.

Πῆρε τὰ χαλινάρια τῶν δυὸ ζώων στὰ χέρια του ὁ νέος, κι' ἔτσι βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Ὁ Ἀντρέας ἔδεσε καὶ τὰ δυὸ γαϊδουράκια σ' ἕνα δέντρο, ἔπειτα βόηθησε τὴ Θάλεια, ποὺκανε πὼς ζαλίζεται καὶ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ μόνη, νὰ φθάσουν στὴ μικρὴ φυσικὴ σπηλιά.

Κάτω οἱ βελόνες τῶν πεύκων σχημάτιζαν ἕνα παχὺ στρῶμα.

Ξάπλωσε ἡ Θάλεια, ἀναστενάζοντας ἡδονικά,

— Α... Τί ὡραῖα... Λοιπόν, Ἀντρέα. Ἂν δὲ μ' ἔπιανες ἐκείνη τὴν ὥρα, σίγουρα θἄπεφτα στὸ γκρεμό.

— Μά γιατί; ἀπόρησε ὁ νέος. Ἐνῶ ἔχεις συνηθίσει...

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔπαθα σήμερα. Μοῦ φαίνεται πὼς μὲ πείραξε ὁ ἥλιος.

— Ἔπρεπε νὰ φορέσῃς τὴν ψάθα σου.

— Δὲν πειράζει, τώρα αἰσθάνομαι καλύτερα, πολὺ καλύτερα.

Τεντώθηκε, προσπαθώντας νὰ δείξῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ προκλητικὲς τὶς γραμμές της. Μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ λευκὸ μπλουζάκι της, τὸ στῆθος της, γεμᾶτο, πετιόταν νεανικό, ὅλο σφρίγος καὶ πρόκλησι. Τὸ σῶμα της ἦταν παχουλό, γεμᾶτο, τριζᾶτο, σὰν καρπὸς στὴν ὥρα του. Καὶ τὰ τσιγγάνικα μάτια της στηλώνονταν τάχα κουρασμένα, μὲ φανερὴ ὅμως λαγνεία στὸ σοβαρὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ.

— Θέλεις νὰ σοῦ φέρω λίγο νερό; τὴ ρώτησε ὁ Ἀντρέας σοβαρά.

Κούνησε ἀρνητικὰ αὐτὸ τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι, ὄχι. Δὲ θέλω νὰ μ' ἀφήσῃς μόνη.

Ὁ νέος γύρισε ἄλλοῦ τὰ μάτια του. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸν στενοχωροῦσε ἡ ματιά της, ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ κατάστασι. Γι' αὐτὸ πῆγε καὶ κάθησε λίγο παρέκει. Ἔξω ἀπὸ τὸ φυσικὸ καλύβι.

— Γιατί κάθεσαι ἐκεῖ; διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα. Ἔχει ἥλιο ἐκεῖ.

— Δὲ μὲ πειράζει.

— Ἀντρέα... Ἔλα ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ...

Σηκώθηκε ἐκεῖνος κάπως δύσθυμα.

— Θέλεις τίποτα;

— Ναί. Γιὰ κάθησε κοντά μου.

Τὸν τράβηξε, τὸν ἀνάγκασε νὰ καθήσῃ ἀπάνω στὰ χόρτα, δίπλα της.

— Ἀντρέα... ξέρεις... νά... ἔχω κάνει ἕνα τάμα στὴν Παναγία.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς;

— Δὲν ξέρω ἂν κάνῃ...

— Ὅπως θέλεις, τῆς ἀποκρίθηκε καὶ τὴν ἀπογοήτευσε, ἐπειδὴ περίμενε πὼς θὰ τοῦ κεντοῦσε τὴν περιέργεια καὶ θὰ ἐπέμενε νὰ μάθῃ.

— Δὲ θέλεις νὰ στὸ πῶ;

— Ἂν δὲ σὲ νοιάζῃ...

— Ἔκανα τάμα ν' ἀνάψω ἕνα κερί, τὴν ἡμέρα ποὺ θἀνοιωθα πραγματικὰ εὐτυχισμένη.

— Καὶ τὴν ἔνοιωσες αὐτὴ τὴν ἡμέρα; Θέλεις ν' ἀνάψῃς τὸ κερί;

Τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια.

— Ναί... τὴν ἔνοιωσα σχεδόν.

— Τότε, ἔλα σήκω. Νὰ πᾶμε ν' ἀνάψῃς τὸ κεράκι σου.

Τῆς ξέφευγε. Κι' ἡ Θάλεια ἔνοιωθε τὸ θυμὸ νὰ βράζῃ μέσα της.

'Η ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

'Από τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ συμπατριώτης μας κ. Σταῦρος Νιάρχος ἀγόρασε ὅλα τὰ ἔργα τῆς Γαλλίδος ζωγράφου Γκαμπριὲλ Μπούφαϊ ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ ἔγινε διάσημη καὶ τὰ ἔργα της περιζήτητα ἀπὸ τοὺς πολυεκατομμυριούχους ποὺ παραθερίζουν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴν Κυανῆ ἀκτή. Στὴ φωτογραφία μας ἡ κ. Μπουφοί, ἔχοντας κοντά της τὰ δυὸ παιδιά της θἀζει τὶς τελευταῖες πινελιὲς σ' ἕνα πίνακα, ποὺ προορίζεται γιὰ ἕνα κοσμικὸ νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Σαὶν Τροπέζ.

Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ καταλαβαίνῃ τοὺς ὑπαινιγμούς της, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ νοιώθῃ τὸ σκοπό της.

— Δὲν εἶσαι περίεργος; τὸν ρώτησε εἰρωνικά.

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι περίεργος. Ἀδιάκριτος ὅμως δὲν εἶμαι.

— Κι' ἂν σὲ παρακαλέσω νὰ μαντέψῃς;

— Δὲν ἔχω σπουδαῖες μαντικὲς ἱκανότητες.

— Δὲ μοῦ λές, Ἀντρέα. Ἀγάπησες ποτέ σου; Ἀγάπησες ἀληθινά;

Τὸ αἷμα ἔβαψε σκοῦρο τὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Γιατί μὲ ρωτᾶς;

— Νά... ἂν ἀγάπησες πρέπει νὰ καταλάβῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ...

— Νομίζεις ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μοῦ κάνῃς ἐκμυστηρεύσεις; τὴ ρώτησε μὲ κάποια στενοχώρια.

— Ἄχ, Ἀντρέα! Δὲν εἶσαι καὶ πολὺ ἱπποτικός... Πάντως... τώρα τόφερε ἡ κουβέντα καὶ θὰ στὸ πῶ. Νά, εἶχα τάξει ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θἀνοιωθα πολὺ εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἄντρα ποὺ θ' ἀγαποῦσα.

Γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της, καθὼς τοὔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα, λαχανιασμένο, ἔκανε τὸ λευκὸ μπλουζάκι νὰ πηδᾶη σὲ κάθε χτύπο τῆς καρδιᾶς της.

Ὁ Ἀντρέας τὴν κύτταξε σοβαρά. Βαθειά. Τὸ στρογγυλό, ἀγαθὸ του πρόσωπο κοκκίνισε, τὰ χείλη του, ποὺ εἶχαν μιὰ χαδιάρικη, παιδιάτικη σχεδὸν ἔκφρασι, ἀναδεύτηκαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε νὰ τὰ χάνῃ. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως κύτταξε τὴν κοπέλλα ἴσια στὰ μάτια.

— Ἂν εἶναι ἔτσι, πρόφερε κοφτά, τότε, μοῦ φαίνεται πὼς πολὺ μένομε ἐδῶ.

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ ὑπάρχει φόβος ὁ ἄντρας ἀκριβῶς ποὺ ἀγαπᾶς, νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τὸν χάσῃς. Ἔλα, σήκω, Θάλεια. Μοῦ φαίνεται ὅτι ξεκουράστηκες.

Μὲ μιὰ κίνησι βίαιη σχεδόν, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του, τὴν τράβηξε.

Στάθηκε ἡ Θάλεια μπροστά του στ' ἀλήθεια ζαλισμένη τώρα. Τὰ μαλλιά της καὶ τὰ φουστάνια της ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ τὶς βελόνες τῶν πεύκων. Καταλάβαινε πὼς ἡ γῆ ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της. Ποτὲ δὲν εἶχε φανταστῆ πὼς θἀβρίσκε τόση δυσκολία σ' αὐτὴ τὴ μάχη ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ.

— Γέμισα πεύκα, ἔκανε μὲ φωνὴ παραπονιάρικη. Ξεσκόνισέ με, Ἀντρέα, σὲ παρακαλῶ...

Ἀνάλαφρα, ἀγγίζοντάς την μόλις, τῆς τίναξε ἀπὸ πάνω της τὶς βελόνες τῶν πεύκων, κι' ἔπειτα πρόφερε κοφτά, ἐπιτακτικά:

— Ἔλα. Θάλεια. Εἶναι καιρὸς νὰ ξεκινήσουμε.

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

— Ἀντρέα... εἶναι ἴσως κακὸ αὐτὸ ποὺ κάνω, τὸ ξέρω. Κι' ὅμως πίστεψέ με πὼς σὲ σκέπτομαι κι' ἐσένα. Δὲν τὸ κάνω μόνον γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς μου.

Κοικίνιζε ἡ Ναυσικὰ ἕως τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της, καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ περίμενε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπάῃ, νὰ σπάσῃ.

Εἶχε πάρει μιὰ τρελλὴ ἀπόφασι. Τῆς εἶχε διηγηθῆ μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια ἡ μεγάλη τὸ χθεσινὸ περιστατικό. Πῶς, ὅταν τὴν εἶδε αὐτὴν νὰ μπαίνῃ μὲ τὸν Πέτρο στὸ κόττερο, εἶχε πάσει τὴν ἀπόφασι νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα μὲ τὸν Ἀντρέα. Δὲν τῆς εἶχε κρύψει οὔτε μιὰ σκέψι της, τίποτε. Καὶ τῆς εἶ-

'Ο γιατρός: Τὸ «Χμμμ!» ἦταν πολὺ καλό, ἐγὼ ὅμως σοῦ εἶπα ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμο σου καὶ νὰ κάνῃς «Ααααα!»

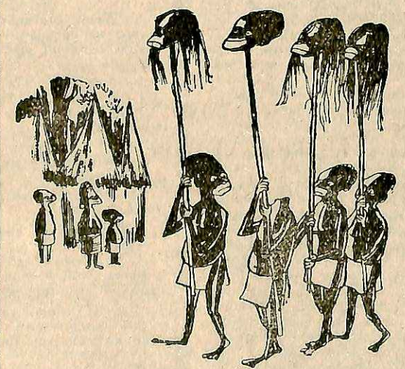

Χωρὶς λόγια.

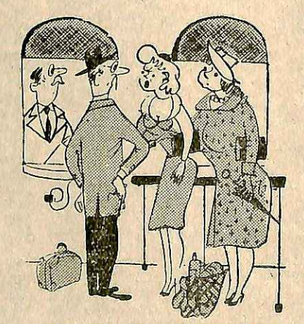

ΣΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

— Θἄρθῃ καὶ ἡ μητέρα σου μαζί μας; Κι' ὕστερα σοῦ λέγε πὼς σπανίζουν τὰ σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα!

χε δμολογήσει πὼς ὁ Ἀντρέας εἶχε σταθῆ βράχος.

— Τὸν ἀγαπᾶς; ρώτησε τότε ἡ μικρὴ στενοχωρημένη.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Θάλεια.

— Δὲν ξέρω. Βέβαια, εἶναι εὐχάριστος, καὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν φανταστῶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι σύζυγό μου.

—Ἔστω καὶ φτωχό.

Ἡ Θάλεια εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια της:

— Φτωχό; Ὄχι, αὐτὸ ὄχι. Δὲν εἶμαι τρελλή, Ναυσικά. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲ θὰ διανοηθῶ νὰ πάρω ἄντρα φτωχό. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε! Τότε, τί θὰ πάρουν οἱ ἄπροικες; Αὐτὸ ἔλειπε, ἐμεῖς μὲ προῖκες τριγκούβερτες νὰ πάρουμε φτωχούς. Ὁ Ἀντρέας ὅμως τὰ συνδυάζει ὅλα. Γι' αὐτό, μοῦρχεται πραγματικὰ νὰ σκάσω ποὺ δὲ βλέπω νὰ γίνεται τίποτε. Θὰ μᾶς φύγη ἀπὸ τὰ χέρια.

Μὲ στρατηγικὰ σχέδια εἶχε καταφέρει τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ναυσικὰ νὰ δώση τὴν εὐκαιρία στὸν ἐρωτευμένο νέο νὰ τὴ ζυγώση. Εἶχε ἀπομακρύνει τὸν Πέτρο, λέγοντάς του πὼς ἐκεῖνο τὸ πρωῒνὸ ἤθελε νὰ μείνη μόνη, νὰ ἡσυχάση. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε τότε, ὅτι θὰ ἐπωφελεῖτο νὰ πεταχτῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴν Ἀθήνα, νὰ κυττάξη κάπως τὶς δουλειές του. Αὐτὸ περίμενε κι' ἡ Ναυσικά. Κι' ὅπως τὰ εἶχε φανταστῆ ἔτσι κι' ἔγιναν τὰ πράγματα. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Ἀντρέας μόνη, πρωῒ-πρωῒ στὴ βεράντα, ἔτρεξε κατεπάνω της. Ἡ φυσιογνωμία του φαινόταν ἀναστατωμένη.

— Καλημέρα, Νεράϊδα!

— Καλημέρα, Ἀντρέα, τοῦ ἀποκρίθηκε γλυκά.

Δίστασε αὐτὸς μιὰ στιγμή. Ἔπειτα πρόφερε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Εἶσαι μόνη σήμερα;

— Ναί... Δὲ θέλεις νὰ καθήσης κοντά μου;

Τὸ ὕφος της τὸν ἐνεθάρρυνε. Κάποια ἐλπίδα ἄστραψε στὰ μάτια του.

Κάθησε δίπλα της, καὶ τὴ ρώτησε ἀμέσως, μὲ εἰλικρίνεια:

—Ἔφυγε ὁ... ξένος;

— Ναί. Πάει στὴν Ἀθήνα.

— Γιὰ πάντα;

— Γιὰ σήμερα. Τὸ βράδυ θὰ γυρίση.

Ἡ χαρὰ ἔσβυσε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του.

—Ἄ, ἔτσι;

— Ναί, Ἀντρέα.

Μιὰ βαρειὰ σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσά τους. Τῆς κοπέλλας ἡ καρδιὰ χτυποῦσε.

Περίμενε νὰ τῆς πῆ τὰ λόγια ποὺ εἶχε φανταστῆ πὼς θὰ τῆς ἔλεγε, γιὰ ν' ἀρχίση κι' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἄργησαν νάρθοῦνε:

— Νεράϊδα... Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησί σου λοιπόν;

Τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια:

—Ἀντρέα! Δὲν πρέπει νὄχης παράπονα. Στὸ εἶχα πῆ. Ἐγὼ ἀλλοιώτικα τὴν φανταζόμουν τὴν ἀγάπη.

— Καὶ τώρα τὴν ηὗρες ὅπως τὴ φανταζόσουν;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο παιχνίδισε στὰ χείλη της, ἔκανε τὰ λακκάκια ν' ἀστράψουν, τὰ μαργαριταρένια της δοντάκια νὰ σπιθίσουν.

— Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρωτοχτυπήθηκες ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο; Ἡ τὸν γνώριζες ἀπὸ καιρό;

— Δὲν τὸν γνώριζα Ἀντρέα. Ἀλλὰ μόλις τὸν γνώρισα, κατάλαβα πὼς αὐτὸν περίμενα.

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Λησμονημένη τέχνη

Οἱ πιὸ δυστυχισμένες παραθερίστριες τοῦ 1961 ὑπῆρξαν, χωρὶς ἀμφιβολία, ἐκεῖνες ποὺ διάλεξαν γιὰ τόπο παραθερισμοῦ τους τὴν Κόρυστο. Ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, ἀλλὰ ἐπειδή, ἕνα ὡραῖο πρωῒ, ὁ ἀστυνομικὸς διοικητὴς τῆς εὐδαίμονος κωμοπόλεως ἀπαγόρευσε ὅλα τὰ παιχνίδια τῆς τράπουλας, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κουμ-κάν.

Μπῆτε στὴ θέσι τῶν παραθεριστριῶν τῆς Καρύστου καὶ ἀναλογισθῆτε τὴν ἀπελπισία ποὺ τὶς κατέλαβε! Ἂν, μονομιᾶς, τοὺς στεροῦσε κάποιος τὴ θάλασσα, τὸν καθαρὸ ἀέρα, τὸ πράσινο τῆς ἐξοχῆς, θὰ στενοχωριόντουσαν, θέβαια, μὰ δὲ θὰ τὸ ἔπαιρναν καὶ κατάκαρδα. Ἀλλὰ νὰ τοὺς στερήση τὴν τράπουλα; Μεγαλοβούλευμα Θεέ! Τί ἔξοχὴ θὰ ἦταν πιὰ αὐτὴ χωρὶς τράπουλα;

Ἔχω δῆ, στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, τὶς παραθερίστριες αὐτὲς — ποὺ ἔχουν, κατὰ κανόνα, ἀρκετὰ χρόνια στὴν πλάτη τους, λίγη κοιλίτσα, πολὺ μακιγιάζ καὶ ἕναν σύζυγο, ποὺ οἱ δουλειές του τὸν κρατοῦν στὴν Ἀθήνα — νὰ παιζουν, μὲ τρομακτικὴ ἀντοχή, ὧρες ὁλόκληρες, κλεισμένες στὴ σάλα τοῦ «τουριστικοῦ» καφενείου ἢ ἑνὸς «καλοῦ» καφενείου, πινάκι, ἢ κουμ-κάν, καὶ καταλαβαίνω ἀπόλυτα τὸ δράμα ἐκείνων, ποὺ «ἐπλήγησαν» ἀπὸ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ διοικητοῦ τῆς Καρύστου.

Ἂν ξητούσατε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἠρωῒδα τῆς τράπουλας νὰ σᾶς δώση τὸν ὁρισμὸ τῆς ἐξοχῆς, εἶναι θέβαιο πὼς θὰ σᾶς ἀπαντοῦσε:

Ἐξοχὴ εἶναι ἕνα μέρος, ὅπου μπορεῖ νὰ παίξη κανεὶς χαρτιὰ πολὺ περισσότερες ὧρες ἀπ' ὅσες θάπαιζε στὴν πόλι.

Πηγαίνουν στὴ Σκῦρο, στὴ Μύκονο, στὸ Ξυλόκαστρο, στὸ Τολό καί, γυρίζοντας πίσω, εἶναι ζήτημα ἂν μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν τὴν παραμικρὴ περιγραφὴ τοῦ τόπου, ποὺ ὑποτίθεται πὼς εἶδαν. Γιατί, στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶδαν τίποτε ἀπολύτως! Μόλις ἔφτασαν, κλειστήκανε — «ἐλεύθερες πολιορκημένες» συγχρόνου τύπου! — στὸ ξενοδοχεῖο τους, ἔθγαλαν ἀπὸ τὴ βαλίτσα τὴν τράπουλα καὶ στρώθηκαν στὸ χαρτί. Πέντε-δέκα βήματα παραπέρα, ἡ ἐξοχή, μὲ τὶς ἀκρογιαλιές της καὶ μὲ τὰ θράχια της, μὲ τὶς ἐλπές της καὶ μὲ τ' ἀμπέλια της, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γι' αὐτὲς ἀγνωστος τόπος.

Μερικὲς, ποὺ εἶχαν ἐλπίδια, ἀφιερώνουν μερικὲς πρωῒνὲς ὧρες καὶ στὸ μπάνιο (ἀναλύόμενο, συνήθως, σὲ δέκα λεπτὰ ἐπαφῆς μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο καὶ δυὸ ἢ δύόμισι ὧρες ἡλιοθεραπείας). "Οχι, ὅμως, ὅλες. Οἱ πιὸ ὥριμες στὰ χρόνια, οἱ πιὸ δυσκίνητες, ἡ ἐκεῖνες ποὺ ὁ γιατρὸς τοὺς ἔχει ἀπαγορεύσει, γιὰ τὸν ἄλφα ἢ θῆτα λόγο, τὸ μπάνιο, παίρνουν στὰ χέρια τὴν τράπουλα ἀμέσως μετὰ τὸν πρωῒνὸ τους καφέ καὶ... δουλεύουν μεροκάματο ὁλόκληρο — μὲ σύντομες διακοπὲς γιὰ τὸ μεσημεριανὸ καὶ τὸ θραδυνὸ φαγητὸ — ὥσπου νὰ φθάση ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.

Ξένες, ἀδιάφορες σ' ὅ,τι γίνεται πάρα ἔξω, περιορίζουν τὸν «παραθερισμό» τους στοὺς τέσσερις τοίχους τῆς σάλας, ποὺ φιλοξενεῖ τὶς χαρτοπαικτικὲς ἐπιδόσεις τους. "Ἐπειτα φεύγουν, μὲ τὸ ἴδιο μέσο ποὺ ἦρθαν, εὐχαριστημένες γιατὶ θρῆκαν «καλὴ συντροφιὰ» καὶ πέρασαν «ὡραῖα» στὴν ἐξοχή τους.

Δὲ θάπρεπε, ἐν τούτοις, νὰ ἀντιμετωπίσωμε σὰν θύματα ἐκεῖς πάθους τὶς παραθερίστριες τῆς τράπουλας, τὶς παραθερίστριες αὐτὲς τοῦ κλειστοῦ χώρου, ποὺ εἶναι ἑτοιμες νὰ διαθεθαιώσουν πὼς τὸ Λουτράκι λ.χ. δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὴ Ρόδο, ἐπειδὴ καὶ στα δυὸ μέρη ἔπαιξε νὰ θροῦν... τὰ ἴδια τραπέζια καὶ τὰ ἴδια καθίσματα!

«Πάθος» μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς γιὰ τὰ καθαρῶς χαρτοπαικτικὰ παιχνίδια, ἐκεῖνα ποὺ τὸν παρασύρουν σὲ μιὰ ἄρρωστη μέθη καὶ μποροῦν νὰ τὸν κάνουν πλούσιο ἢ νὰ τὸν καταστρέψουν. Πάθος, ὅμως, γιὰ τὸ κουμ-κάν; Τί πάθος, ἀλήθεια, θὰ μποροῦσε νὰ αἰσθανθῆ ὁποιοσδήποτε γιὰ τὸ παιχνίδι αὐτό, τὸ ἀτονο, τὸ χλιαρό, ποὺ οὔτε πνευματικὸ μόχθο ἀπαιτεῖ γιὰ νὰ τὸ παίξετε, οὔτε τὴν συγκίνησι τῶν γοργῶν ἐναλλαγῶν τῆς τύχης σᾶς προσφέρει;

Ἁπλῶς καὶ μόνο, τὸ κουμ-κάν εἶναι, γιὰ τὶς ὧριμες παραθερίστριες, μιὰ φυγὴ ἀπὸ τὴν ἀνία, μιὰ λύσι στὴν πλῆξι ποὺ θὰ τὶς θασάνιξε διαφορετικά.

Τί ἄλλο νὰ κάνουν — θὰ τὶς ἀκούσετε νὰ λένε — ἂν δὲν παίξουν χαρτιά; Νὰ φλερτάρουν, νὰ πάνε περίπατο μὲ κάποιον, νὰ ρομαντζάρουν, μὲ τὸ κεφάλι γερμένο στοὺς ὤμους του, ἐνῶ θὰ λούζη τὴ θάλασσα μὲ τὶς μαρμαρυγὲς τοῦ τὸ φεγγαρι; Ἡ νὰ χορέψουν στοὺς ἦχους ἑνὸς ἐξαλλου τσά-τσά ἢ ἑνὸς λυμιικοῦ σλόου; Αὐτά, ἀλλοίμονο, πάνε πιά, εἶναι ἄλλης ἐποχῆς, ἄλλης ἡλικίας ἀπασχολήσεις!

Ὑπάρχει, ὅμως, κι' ἡ τρίτη λύσι — ἡ λύσι, ποὺ καμμιὰ δὲν τὴν σκέπτεται καὶ δὲν τὴν λογαριάζει: Νὰ κουβεντιάσουν. Νὰ κουβεντιάσουν γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τὸ τίποτα, γιὰ πράγματα σημαντικὰ καὶ γιὰ πράγματα ἀσήμαντα, ἀπολαμβάνοντας ταύτοχρονα. Ἔξω ἀπὸ τοὺς ὁλιθεροὺς τέσσερις τοίχους τοῦ ξενοδοχείου ἢ τοῦ καφενείου, τὴν ἠρεμία καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ ἐξοχικοῦ ἀπογεύματος, τὴν ἀστροφώτιστη διαύγεια τῆς νύχτας ποὺ ἔρχεται.

Ἀλλὰ τὴ λύσι αὐτή, οἱ παραθερίστριες τῆς τράπουλας δὲν τὴν ἀντιμετωπίζουν, ὄχι ἐπειδὴ δὲ θέλουν, μὰ ἐπειδὴ δὲ μποροῦν νὰ κουβεντιάσουν. Ἡ τέχνη τῆς κουθέντας ἔχει ξεπέσει, ἔχει σχεδὸν λησμονηθῆ στοὺς καιροὺς μας.

Γιὰ νὰ μὴν κουβεντιάσουν — ἐπειδὴ σύντομα ἡ κουβέντα θὰ ἀτονοῦσε καὶ θὰ ἔπεφτε μιὰ θανάσιμη πλῆξι — ρίχνονται οἱ ὧριμες κυρίες μὲ φανατισμὸ στὸ κουμ-κάν. Γιὰ νὰ μὴ κουβεντιάσουν, ἐπίσης, ρίχνονται οἱ συντροφιὲς τῶν ὡρίμων κυρίων στὸ μπρίτζ. Καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο—τὸν φόβο τοῦ «κενοῦ» ποὺ θὰ δημιουργηθῆ—καταφεύγουν οἱ νεώτερες συντροφιὲς σὲ μέρη, ποὺ ἡ συνομιλία εἶναι περιττὴ ἡ φύσει ἀδύνατη: στὸ χορευτικὸ κέντρο, στὸν κινηματογράφο, στὴν «κοσμικὴ» ταθέρνα μὲ τὴν μαινόμενη ὀρχήστρα ποὺ ξεκουφαίνει.

Βέβαια, κάποτε-κάποτε, τυχαίνει μιὰ συντροφιὰ νὰ θρεθῆ κάπου, δὲ ποὺ δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ τὴν ἀπασχολήση: οὔτε θέαμα γιὰ νὰ δῆ, οὔτε μουσικὴ γιὰ ν' ἀκούση, οὔτε τράπουλα γιὰ νὰ παίξη. Τότε, ἀναγκαστικὰ τὰ μέλη τῆς κακοῦεργ. τιάζουν. Πόσο, ὅμως, ἅτεχνα... ἀμήχανα, ἀδέξια! Πρὶν περάση πολλὴ ὥρα, ὁ διάλογος δίνει τὴ θέσι του στὴν ἀφήγησι ἀνεκδότων — τὴν κάτω μερη μορφὴ «κουθέντας», ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Λέει κάποιος ἕνα ἀνέκδοτο, ἀρπάζει ἕνας ἄλλος τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ πῆ τὸ δικό του, συνεχίζει ἕνας τρίτος — καὶ καταντάει τὸ πρᾶγα σὰν σχολικὴ ἐπίδειξι, ὅπου θγαίνει κάθε παιδάκι νὰ πῆ τὸ ποιηματάκι του!

Ἂν, τούλαχιστον, ἦταν ἱκανοί νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα μὲ κάποια πρωτοτυπία, κάποια χάρι, νὰ δώσουν ἕναν προσωπικὸ τόνο στὴν ἀφήγησί τους... Ἀλλὰ οὔτε αὐτὰ τὸ χάρισμα δὲν ἔχουν, ξεσυνηθισμένοι πιὰ καθὼς εἶναι ἀπὸ κουθέντες, ἀνέμπειροι στὴ δύσκολη καὶ λησμονημένη τέχνη τοῦ προφορικοῦ λόγου, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ ἀνέκδοτο, ὅπως θὰ τὸ διηγηθοῦν, χάνει καὶ τὴ λίγη νοστιμάδα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη.

Εὐτυχῶς, ὅμως, σπάνια παρουσιάζονται οἱ περιπτώσεις μιᾶς τέτοιας δοκιμασίας. Γιατὶ ὑπάρχει σχεδὸν πάντα τὸ κάτι ἄλλο — τὸ σινεμά, ἡ ὀρχήστρα, ἡ τράπουλα, τὸ ραδιόφωνο — ποὺ θὰ ἀπασχολήση τὰ δουλεὰ μέλη μιᾶς συντροφιᾶς, θὰ δώση μιὰ διέξοδο στὸ νευρωσικὸ τους ἄγχος καὶ θὰ τὰ ἀπολυτρώση ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ κουβεντιάσουν!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

"Εσφιξε τὶς γροθιές του ὁ ἄντρας.

— Τότε... τότε, δὲν ἔχω πιὰ τίποτε νὰ σοῦ πῶ.

—Ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ σοῦ πῶ, Δίστασε μιὰ στιγμή, ἐπεστράτευσε ὅλο τὸ θάρρος, καὶ ξεφούρνισε ἐπὶ τέλους τὰ δύσκολα λόγια:

— Ἀντρέα!... Πίστεψέ με ὅτι εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη ποὺ σὲ πικραίνω. Ἡ λογικὴ μοῦ λέει πὼς θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη κοντά σου. Ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ εἶσαι ἕνας ἰδανικὸς σύζυγος. Κι' ἡ μητέρα μου τὸ ἤθελε αὐτό, κι' ἡ ἀδελφή μου.

— Ἐσὺ ὅμως προτίμησες τὴν περιπέτεια, τὸ ἄγνωστο.

—Ἦταν τὸ ἄγνωστο. Τώρα ὅμως τὸν ξέρω.

—Ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτό.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ. Ἀφοῦ δὲ μπόρεσα νὰ σὲ ἀγαπήσω ἐρωτικά, ἀφοῦ δὲ μοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ σὲ σκεφθῶ γιὰ σύζυγό μου, τί βᾶλεγες ἂν γινόσουν ἀδελφός μου;

Τοὔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά, νὰ ἰδῆ τὴν ἐντύπωσί του κι' ἔπειτα κατέβασε ντροπιασμένη τὰ μάτια της.

Ὁ Ἀντρέας τὴν κύτταξε μὲ μάτια στρογγυλὰ μιὰ στιγμή, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε. Ἡ ἀναπνοή του εἶχε κοπῆ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Νεράϊδα... τί θέλεις νὰ πῆς;

— Κατάλαβες, Ἀντρέα. Ἔχω ἀδελφή. Ἂν γινόσουν ἄντρας τῆς ἀδελφῆς μου;

— Δὲν εἶμαστε καλά... πρόφερε ὁ νέος, ἐνῶ τὰ μάτια του σπίθιζαν κιόλας μὲ θυμό.

Ἡ Ναυσικὰ ἔνοιωσε τὸ ἔδαφος νὰ φεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της. Ὡστόσο εἶχε ἀρχίσει τὴ μάχη καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήση στὴ μέση.

— Εἶναι παράξενο νὰ στὸ λέω ἐγὼ αὐτό, τὸ ξέρω, πρόφερε ντροπαλά. Κι' ὅμως τὸ σκέφθηκα.. Βέβαια, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Τὴ Θάλεια δὲν τὴν ἀγαπᾶς. Αὐτὴ ὅμως σὲ ἀγαπάει. Μπορεῖτε νὰ ζήσετε εὐτυχισμένη.

Τὰ φρύδια του ἑνώθηκαν. Μιὰ σκοτεινὴ ἔκφρασι ἀσχήμυνε τὸ συνήθως ἀνοιχτὸ καὶ ἀγαθό του πρόσωπο.

—Ἡ Θάλεια σ' ἔβαλε νὰ μοῦ τὰ πῆς αὐτά; ρώτησε γρήγορα.

— Ὄχι, Ἀντρέα. Σοῦ ὁρκίζομαι. Εἶναι δική μου σκέψι.

—Ἡ Θάλεια ὅμως φέρθηκε... χθές... δὲ θέλω νὰ χαρακτηρίσω τὸ φέρσιμό της...

—Ὅταν ἀγαπάη μιὰ κοπέλλα. Τὴν κύτταξε ὁ νέος μέσα στὰ μάτια.

←"Ακουσε ἐδῶ... Τὰ λόγια σου μὲ πλήγωσαν μέσα στὴν καρδιά. Δὲν περίμενα πὼς ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὴν ἀδελφή σου θὰ σὲ τύφλωνε τόσο.

— Σκέπτομαι καὶ τὴν δική σου εὐτυχία.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἡ δική μου ἡ εὐτυχία πάει, ἔσθυσε ποὺν ἀνθίση. Δὲν ὑπάρχει πιά. Νεράϊδα... Νεράϊδα... Κι' αὐτὸ στὸ συγχωρῶ. Σ' ἀγαπᾶω τόσο, ποὺ στὸ συγχωρῶ. Ἀλλὰ σήμερα κατάλαβα πὼς ὅλα τέλειωσαν ἀνάμεσά μας. Σ' ἔθλεπα ὅλη τὴν ὥρα μ' ἐκεῖνο τὸν ξένο. Κι' ὅμως δὲν συνθηκολογοῦσα. "Ολο καὶ περίμενα πὼς θὰ γύριζες σ' ἐμένα. Σήμερα ποὺ τὸν εἶδα νὰ φεύγη, κάτι σκίρτησε μέσα μου. Καὶ ἤλπιζα πὼς θ' ἄκουγα ἄλλα λόγια ἀπὸ τ' ἀγαπημένα σου τὰ χειλάκια.

— Πάντα σοῦ μίλησα μὲ εἰλικρίνεια.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ χάιδεψε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

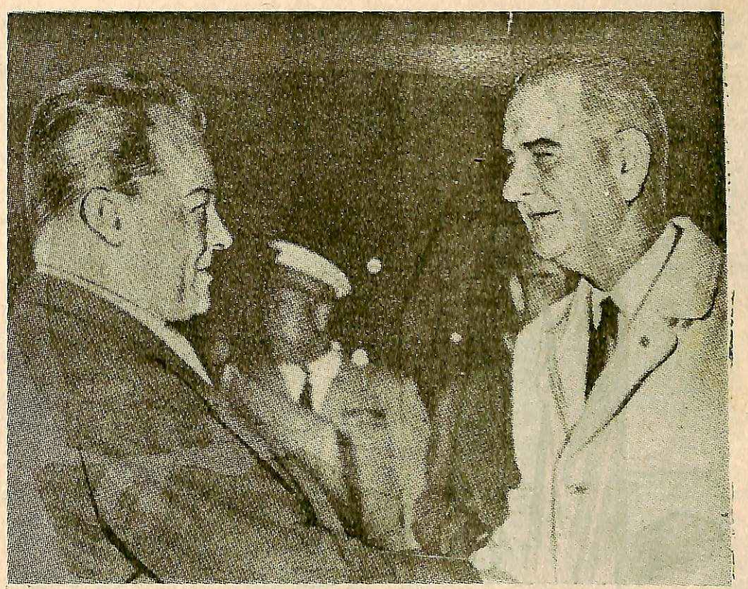

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζόνσον χαιρετάει τὸ δήμαρχο τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου Μπράντ, κατὰ τὴν τελευταία του ἐπισκεψι στὴν πρώην γερμανικὴ πρωτεύουσα.

ΣΤΗΝ Κουρφούρστενταμ — τὴν πιὸ κεντρικὴ καὶ λουσάτη λεωφόρο τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου—ἕνα κυριακάτικο πλῆθος πηγαινοέρχεται ἡ στέκει μπροστὰ στὶς βιτρίνες, μ' ἕνα ὕφος ἡσυχο, ἀδιάφορο καὶ ἀκαθὸς πρέπει. Καμμιὰ πολιτικὴ συζήτησι, κανένας ὑπαινιγμὸς γιὰ τὴ διεθνῆ ἔντασι, οὔτε μιὰ φευγαλέα κίνησι ποὺ νὰ δείχνη μιὰ κάποια ἀνησυχία.

Μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα πιὸ μακρυά, στὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ τοῦ Δυτικοῦ καὶ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου στὸ σταθμὸ τοῦ μετρὸ καὶ στοὺς δρόμους, ἐργάτες, ἀστυνομικοί, μέλη τῆς νεολαίας τοῦ Κόμματος, μὲ πυρετώδη ταχύτητα ὑψώνουν ἕνα τοῖχο ἀπὸ μπετόν. Μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε μέσο, πρέπει νὰ παρεμποδιστῆ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία πρὸς τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο.

Παράξενη πολιτεία ποὺ χωρίζεται στὰ δύο μ' ἕνα τοῖχο ἀπὸ μπετόν, περίεργοι καιροί —στὴν ἐποχὴ ἀκριθῶς τῶν ἀνθρώπων τοῦ διαστήματος— δύο κόσμοι νὰ χωρίζουνται μὲ μιὰ γκρίζα γραμμὴ κατασημειωμένη ἀπὸ ἄμμο, ἀσθέστη, τούβλα καὶ μπετόν.

Τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, νησίδα 2.204.000 κατοίκων, χαμένη μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου, μοιάζει μὲ μιὰ ἀπίθανη σκηνογραφία ὑπερμοντέρνου καλλιτέχνη.

Μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν γκρίζο τοῖχο τοῦ μπετόν, ἀπὸ τοὺς πάνοπλους ἀστυνομικοὺς μὲ τὶς πράσινες στολές, ἀπὸ τὰ τανκς ποὺ μὲ μουσοῦδες τυφλῶν μεγαθηρίων κινοῦνται τραντάζοντας τὴν ἀσφαλτο, ἀρχίζει μιὰ πανδαισία ἀπὸ μουσικὴ, φωτεινὲς ἐπιγραφές, ἀρχιτεκτονικὰ ἐπιτεύγματα, χιλιάδες αὐτοκίνητα, ὑπερφορτωμένες βιτρίνες.

Γύρω ἀπὸ τὶς 22.000 ἑκτάρια τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, ἡ Ἀνατολικὴ Γερμανία, οἱ σοβιετικὲς δυνάμεις, ἡ συνεχὴς ἀπειλή, ὁ ἄμεσος κίνδυνος.

Στὶς ἄκτὲς τοῦ Σπρέ, πλάϊ στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, μὲ μπικίνι ἢ καὶ χωρὶς μπικίνι σὲ μερικὲς πιὸ ἐρημες γωνιές, ὡραίες Βερολινέζες παραδίδουν τὸ σῶμα τους στὸν ἥλιο. Γιατὶ γιὰ τὴν ὥρα, ἡ παράξενη αὐτὴ νησίδα, ποὺ λέγεται Δυτικὸ Βερολῖνο, διερωτᾶται, ἂν θὰ μείνη μιὰ χουσὴ φυλακὴ ἢ ἂν θὰ γίνη τεράστιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Τὸ τρίπτυχο μιᾶς κρίσεως

ΒΕΡΟΛΙΝΟ — ΜΠΙΖΕΡΤΑ — ΑΛΓΕΡΙΑ

Ναὶ ὅμως ὁποιοσδήποτε ὑπαινιγμός, καὶ ὁ πιὸ ἐλάχιστος, γιὰ τὴν κατάστασι, θεωρεῖται θαρρητὰ ἀγένεια. Οἱ Βερολινέζοι ζοῦνε πέρα ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ τὴν ἀπειλή, ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν εἰρήνη. Στὸ ἀθέλητο μέλλον ἀντιτάσσουν μιὰ ἀδιαφορία ποὺ θὰ προκαλοῦσε ζωηρὴ ἔκπληξι σ' ὁποιον δὲ θὰ μποροῦσε νὰ θλέπη πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ θαθύτερη ἀγωνία τοῦ κυνηγημένου θηράματος.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

Ἡ θρετανικὴ πολιτικὴ ἐλίσσεται μὲ δεξιοτεχνία, ποὺ συχνὰ ἐγκαταλείπει τὴν εὐρύτερη συμμαχικὴ πίστι γιὰ ἐκείνο ποὺ θεωρεῖ σὰν οὐσιαστικὸ θρετανικὸ συμφέρον. Τὸ Λονδῖνο μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ἐμφανίζει συνεχῶς τὰ κενὰ τῆς συμμαχικῆς πολιτικῆς γύρω ἀπὸ τὸ πρόθλημα τοῦ Βερολίνου, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ καταστῆ ὁ συνδετικὸς κρίκος σὲ μιὰ ἐνδεχόμενη διαπραγμάτευσι μεταξὺ Ἀνατολῆς—Δύσεως ἐξασταλίζοντας ἔτσι σοθαρὰ ἀντιλλάγματα ἀπὸ τὴ Μόσχα.

Ὡρισμένοι θρετανικοὶ κύκλοι δὲν διστάζουν νὰ τονίσουν ὅτι ὁ ἔλεγχος τῆς καταστάσεως στὸ Βερολῖνο κινδυνεύει νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συμμάχων πρὸς ὄφελος ὡρισμένων δυτικογερμανικῶν συμφερόντων.

Εἶναι ἀναμφίθολο ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς θρετανικοὺς ἐλιγμοὺς κρύθεται ὁ ἀνταγωνισμὸς Λονδίνου—Βόννης, ποὺ συνεχίζεται μὲ ἀμείωτη ἔντασι.

Ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὡρισμένους παρατηρητὰς σὰν ἡ πιὸ «ἀδιάλλακτη» στὸ πρόθλημα τοῦ Βερολίνου, εἶναι ἀπλούστατα ἡ πολιτικὴ μιᾶς ἡπειρωτικῆς εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως, ποὺ συνθέλεται στενώτατα στὰ πλαίσια τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς μὲ τὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ ποὺ γνωρίζει καλὰ ἀπὸ θαθειὰ ἱστορικὴ πεῖρα ὅτι ἡ πτῶσι τοῦ Βερολίνου θὰ εἶχε ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ὑπόστασι, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐσωτερική της ἐξέλιξι μὲ τὴν ἰσχυρὴ ἀκρα ἀριστερά.

Ἡ ἀμερικανικὴ πολιτική, μῖγμα ἀκράτου ἰδεαλισμοῦ καὶ ἐντόνου πραγματισμοῦ, ἀπέδειξε μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ ἀντιπροέδρου Τζόνσον στὸ Βερολῖνο ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ συνδυάση τὴν ἀπόλυτη στερεότητα μὲ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῶν διαπραγματεύσεων.

Οἱ ἐκλογὲς τῆς 17ης Σεπτεμθρίου στὴ Δυτικὴ Γερμανία —ποὺ εὐθυγραμμίζει συνεχῶς τὴν πολιτικὴ τῆς μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν— δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν σοθαρὴ ἐπίδρασι στὴν ἐξέλιξι μιᾶς καταστάσεως, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀκινησία. Ἡ νίκη τοῦ Ἀντενάουερ καὶ τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν φαίνεται πιθανώτατη. Μέχρι τότε ὅμως οὔτε ἡ Δύσις οὔτε ἡ Ἀνατολὴ θὰ ἀναλάθουν ἀποφασιστικὴ πρωτοθουλία γύρω ἀπὸ τὸ Βερολῖνο.

Ἂν τὸ κλεῖσιμο τῶν ὁδῶν ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ πρὸς τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο ἀποτελῆ ἕνα μέτρο τοῦ Κρουστσεφ, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὴ συνεχῆ αἱμορραγία τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ὁ κίνδυνος πολεμικῆς ἀναμετρήσεως πέρασε. Ἀλλὰ ἂν εἶναι τὸ πρῶτο σειρὰς μέτρων γιὰ τὴν ἐκδίωξι τῶν συμμάχων ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, τότε ὁ κίνδυνος παραμένει.

Πίσω, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς κρίσεως τοῦ Βερολίνου, θρίσκεται ὅλο τὸ θέμα τῶν σχέσεων Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Τὸ πιόνι τῆς πρώην γερμανικῆς πρωτευούσης εἶναι —προπαγανδίστικα καὶ πολιτικὰ— μεγάλης ἀξίας, ἀλλὰ εἶναι ἕνα ἁπλὸ πιόνι. Γύρω του κινοῦνται συμφέροντα, ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν συμμάχων, εὐρύτερα διπλωματικὰ παζαρέματα. Στὴν ἐποχή μας ἄλλωστε ἡ κάθε ἐστία κρίσεως συνδέεται καὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ γεωγραφικὴ ἀπόστασι δὲν παίζει κανένα ρόλο. Οἱ ἰδεολογικές, στρατηγικὲς καὶ οἰκονομικὲς πραγματικότητες καθορίζουν σὲ παγκόσμια κλίμακα τοὺς μαιάνδρους τῆς πολιτικῆς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΑΦΡΙΚΗ

Ἀπὸ τὸ Βερολῖνο στὴ Βόρειο Ἀφρική —μὲ τὸ Ἀλγέριο ὅπου ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια συνεχίζεται ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐκρηκτικὴ Μπιζέρτα—, ἡ ἀπόστασι εἶναι πολὺ μικρή. Ἡ εἰρήνη πο

— Πήναινε νὰ θρῆς τὴν Κλαρέττα! τοῦ εἶπε ἡ ἀρχοντοπούλα.

Τραγωδία στὴ Ζάκυνθο

Ο ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ ΜΕΗΣ ἦταν γιατρός. Εἶχε σπουδάσει στὴν Ἰταλία κι' ὅταν γύρισε στὴ Ζάκυνθο, στὰ 1854, πολλὲς καρδιὲς χτύπησαν στὸ ἀντίκρυσμά του. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο καλὸς ἐπιστήμων. Ἦταν ἄντρας ὡραῖος καὶ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες τοῦ νησιοῦ. Μά, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, ὁ Ἀλέξαντρος εἶχε ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα του ἀρραβωνιασμένος. Αὐτὸ ἁλλωστε διαβεβαίωνε ἐμπιστευτικὰ κι' ἡ μητέρα του, στὶς φιληνάδες της:

— Ὁ Ἀλέξης μου ἔδωκε λόγο στὴν Κλαρέττα Γκίζι. Εἶναι μιὰ κοντεσίνα μὲ δικό της παλάτσο κι' ὁ κύρης της προύχοντας στὴ Βενέτσια. Ἀ, τζόγιες μου! Ἂν δῆτε τὸ πορτραιτίνο της, θὰ χαλάση ὁ νοῦς σας. Μόνο ποὺ ἀκόμη τὸ κρατάει μυστικό. Γιὰ τοῦτο σᾶς ἐορκίζω στὸν Ἅγιο, λέξι μὴ σᾶς ξεφύγη ἀπὸ τὸ στόμα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Ἀλέξαντρος ἤθελε πραγματικὰ νὰ κρατηθῆ μυστικὸς ὁ ἀρραβώνας του. Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ποὺ ἔλειπε στὸ ἐξωτερικό, διατηροῦσε τακτικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὴ Φελίτσα, τὴν πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ σιὸρ Ἀντωνάκη Ἀρώνη. Ἐνῶ ὅμως τῆς ἔγραφε γιὰ μιὰν αἰώνια ἀγάπη, ἐνῶ τῆς ἀράδιαζε ὅρκους καὶ λόγια τρυφερά, αὐτὸς εἶχε γτίσει κιόλας ἀλλοῦ τὴ φωλιά του. Εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἐπισήμως μὲ τὴν Κλαρέττα κι' εἶχε μπῆ στὸ «παλάτσο» της σὰ γαμπρός. Παρ' ὅλα αὐτὰ γύρισε στὴ Ζάκυνθο. Γύρισε ὄχι γιὰ νὰ μείνη, μὰ γιὰ νὰ πάρη τὴ μητέρα του καὶ νὰ ξαναφύγη. Ἡ ἀναχώρησί τους ὅμως δὲν ἦταν εὔκολη. Οἱ Βρεταννοί, ποὺ κατείχαν τότε τὰ Ἑπτάνησα, δὲν ἐπέτρεπαν τὰ ταξίδια. Ἔτσι, ὥσπου νὰ τακτοποιηθῆ τὸ ζήτημα, ὁ Ἀλέξαντρος παρέμενε ἀναγκαστικὰ στὸ νησί.

Ὡστόσο, μόλις μαθεύτηκε ὁ ἐρχομός του, ἡ Φελίτσα πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία. Γιατὶ ἦταν βέβαιη πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ πάη νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τὸν κύρη της, ὅπως ἀκριβῶς τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ στὸ τελευταῖο του γράμμα. Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Ἀλέξαντρος δὲν ἔλεγε νὰ φανῆ. Μοῦρε φίδια ἔζωσαν τότε τὴ μικρὴ ἀρχοντοπούλα. Κι' ὅπως ἔφτασαν στ' αὐτιὰ της μερικὰ ὑποπτα ψιθυρίσματα γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες του στὴν Ἰταλία, μονομιᾶς κατάλαβε πὼς κάτι δὲν πήγαινε καλά. Μὲ τὴ Φελίτσα δὲν ἦταν κανένα ἐλαφρόμυαλο πλάσμα. «Ἦταν ἀπὸ τὰ θηλυκὰ ἐκεῖνα —γράφει ὁ Γρ. Ξενόπουλος σ' ἕνα παλιό του ἀφήγημα ποὺ ἐξιστορεῖ τὴ συνταρακτικὴ αὐτὴ ἱστορία— ποὺ ἤξεραν νὰ ὑπομένουν. Ἀλλ' ἕως πότε; Αἴφνης αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ σπεύση νὰ τὸν συναντήση καὶ νὰ ἄκουσε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τους "Ἢ ναὶ ἢ ὄχι. Μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Ἀλέξαντρος προφυλαγόταν ὅσο περισσότερο μποροῦσε. Μιὰ τέτοια συνάντηση θὰ ἦταν κάτι τρομερό. Ἤξερε πὼς δὲν εἶχε φερθῆ οὔτε τίμια, οὔτε ἀντρικὰ ἀπέναντι στὴ κοπέλλα. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀπορύγη μὲ κάθε τρόπο. Ἀλλ' ἡ μικρὴ νέα τοῦ εἶχε στήσει καρτέρι. Κι' ἕνα ἀνοιξιάτικο βράδυ, ἐκεῖ ποὺ κατέβαινε ὁλομόναχος πρὸς τὸ ἀκρωθαλάσσι, ἡ Φελίτσα παρουσιάστηκε μπροστά του Τὴν εἶδε ἐκεῖνος κι' ἔχασε τὸ χρῶμα του. Τὸ μεταλλαξε αὐτὸ ἡ ἀρχοντοπούλα καὶ χαιμοξέλασε πικρά.

— Δὲν ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω τὸ λόγο, τοῦ εἶπε Εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήσης τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς σου. Ἐμένα ὅως γιατὶ μὲ ξεγελοῦσες; Γιατὶ δὲ μοῦ ἔγραφες τὴν ἀλήθεια; Ἀκόμη καὶ στὸ τελευταῖο σου γράμμα μοῦ ὁρκιζόσουνα, ὅτι χωνὰ μὴν πίστευε τ' αὐτιά του Εἶναι ποτὲ δυνατόν;

— Σοῦ κάνει ἐντύπωσι ἐπειδὴ εἶναι μεγάλος; Δὲν ἔχει σημασία. Ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρει πιὰ ἡ ἡλικία. Ξέρω τουλάχιστον ὅτι θὰ ἔχω στὸ πλευρό μου ἕναν τίμιο κι' εὐγενικὸ χαρακτῆρα. "Ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μ' ἀγαπάει κρυφὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν δεκαπέντε ἐτῶν παιδούλα.

Χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:

— Πῆγαινε νὰ θρῆς τὴν Κλαρέττα. Κι' ἂν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσης στὴ Ζάκυθο, μὴ γυρίσης γιὰ μένα. Καὶ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν πόρτα μου, θὰ τὶς θρῆς γιὰ πάντα κλειστές.

Ἔφυγε, χωρὶς κἂν νὰ τὸν ἀποχαιρετήση. Ὁ Ἀλέξαντρος Μέης τὴν ἔβλεπε νὰ χάνεται μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα καὶ μαζί της ἔβλεπε νὰ χάνεται καὶ τ' ὀνειρό του. Δὲν τῆς ἔρριχνε ὡστόσο ἄδικο. Μέσα του τὴ δικαιολογοῦσε καὶ θαύμαζε τὴ στάσι της ἀπέναντί του. Μὰ ἔνοιωθε κιόλας ἕνα περίεργο μίσος νὰ φουντώνη σιγὰ-σιγὰ στὴν ψυχή του γιὰ τὸ Διονύσιο Καλλέργη, τὸ μεσόκοπο ἄρχοντα τοῦ νησιοῦ. Ναί, τὸν μισοῦσε. Γιατὶ ἂν δὲν ἦταν αὐτός, ἴσως ' Φελίτσα νὰ δεχόταν τὴ λύσι ποὺ τῆς πρότεινε.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Ἀλέξαντρος τὴν πέρασε καθισμένος σ' ἕνα θράχο τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Κι' ὅταν τὸ πρωὶ γύρισε στὸ σπίτι του, ἡ μητέρα του τὸν μάλλωσε:

— Ποῦ ἤσουν, ἀγόρι μου; Ὁ γέρο Ἀρώνης ἔφαγε τὰ σίδερα ἀπόψε γιὰ νὰ σὲ βρῆ. Εἶπε πὼς ἡ Φελίτσα, ἡ θυγατέρα του, ἔπεσε τοῦ θανατᾶ. Καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔχει.

Ὁ Ἀλέξαντρος δὲν κάθησε ν' ἀκούση τὴ συνέχεια. "Ἁρπαξε τὸ βαλιτσάκι του μὲ τὰ γιατρικά του σύνεργα καὶ ξεπόρτισε. Τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Ἀρώνηδων ἦταν ἀναστατωμένο. Οἱ ἄλλοι δυὸ γιατροὶ ποὺ εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπ' αὐτόν, δὲ μπόρεσαν νὰ βγάλουν κανένα συμπέρασμα. Ἡ ἀρχοντοπούλα παράδερνε μέσα σὲ φριχτοὺς πόνους, μὰ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της νὰ μιλήση. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε, ὁ Ἀλέξαντρος καταλάβε πὼς ἡ ἀγαπημένη του εἶχε δηλητηριαστῆ. Ἀμέσως ὅμως ἀναρωτήθηκε ἂν θέλησε νὰ πεθάνη μόνη της ἢ ἂν ἦταν ἀτύχημα.

— Δὲν ἔβαλε τίποτε στὸ στόμα της, τοῦ ἐξήγησε ἡ μητέρα της σὰ νὰ διαισθάνθηκε τὶς σκέψεις του. Μόλις γύρισε ἀπ' τὸν περίπατό της, ἔπεσε στὸ στρῶμα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισε τὰ βογγητά.

ρὶς ἐμένα δὲ θὰ μποροῦσες νὰ ζήσης.

Ὁ Ἀλέξαντρος δὲν ἀποκρίθηκε. Χαμήλωσε μόνο τὸ βλέμμα του κι' ἔμεινε ἄλαλος, σὰν τὸν ἔνοχο ποὺ δὲ βρίσκει λόγια ν' ἀπολογηθῆ. Ἡ Φελίτσα τοὺ ἔρριξε μιὰ λυπημένη ματιά. "Ἔκανε κατόπιν ν' ἀπομακρυνθῆ. Σὰ νὰ ξύπνησε ὅμως ἐκεῖνος, πρόλαβε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Μὴ φεύγης, τὴν παρακάλεσε. Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο στὴν ἀκροθαλασσιά.

— Οἱ δυό μας;

— Γιατὶ ὄχι, Φελίτσα; Πρέπει τάχα νὰ χωρισόμε σὰν ἐχθροί;

— Ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μείνουμε φίλοι. Τώρα πιὰ τίποτε δὲ μᾶς συνδέει. Τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ κι' αὐτὲς θὰ σβύσουν μὲ τὸ καιρὸ κι' ὁ καθένας θὰ τραβήξη τὸ δρόμο του.

Ὁ γεροῦς γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— "Ὅ,τι κι' ἂν πῆς ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε. Ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄβυσσος αἰσθημάτων. Δὲν ἀρραβωνιάστηκα μὲ τὴν Κλαρέττα ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσα Συναντηθήκαμε τυχαῖα μιὰ μέρα σ' ἕνα μουσεῖο. Γνωριστήκαμε, μὲ κάλεσε στὸ σπίτι της καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄλλαξε ὁλόκληρη ἡ ζωή μου. Δὲν ξέρω πῶς, ἀλλὰ παραθυρθήκαμε κι' οἱ δυὸ στὸ αἰώνιο ἁμάρτημα. Κι τώρα εἶναι ἔγκυος τριῶν μηνῶν.

Ἡ Φελίτσα ἔμεινε βουβὴ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ τοῦ Ἀλέξαντρου, ἀντὶ νὰ κατσπραιῦνη τὸν πόνο της, τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ δυνατό. Ἀπότομα ἔστρεψε τὴν πλάτη της κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὴ πρὸς τὸ ἀρχοντικό της. Τὸ παλληκάρι τὴν κυνήγησε, τὴν πρόλαβε κατὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση μὲ θέρμη.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπε "Ὅ,τι σοῦ ἔγραφα στὰ γράμματά μου εἶναι ἀλήθεια. Χωρὶς ἐσένα μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ κατάλαβης καὶ νὰ μὲ πιστέψης: Θὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἰταλία, θὰ παντρευτῶ τὴν Κλαρέττα, γιὰ νὰ βρῶ ἕνα ὄνομα τὸ παιδί μου, καὶ θὰ τὴ χωρίσω.

Ἡ ἀραγικὴ νέα τὸν κύτταξε σὰν χαμένη.

— Θὰ τὴ χωρίσης; τὸν ρώτησε. Γιατὶ λοιπὸν θὰ τὸ κάνης αὐτό; Γιατί;

— Γιατὶ εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα καὶ ποὺ θὰ λατρεύω σ ὁλάκερη τὴ ζωή μου. Μόνο γι' αὐτὸ θὰ τὴ χωρίσω. Πές μου μονάχα ἂν θὰ σὲ περιμένης "Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ ὑπομένω ὅσο καιρὸ θὰ βρίσκωμαι μακρυὰ σου.

Ἡ ἀρχοντοπούλα ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὰ χέρια του.

— "Αν νομίζης πὼς ἡ λύσι αὐτὴ εἶναι τίμια, ἀκολούθησέ την, τοῦ εἶπε ψυχρά. Ἐμένα ὅμως μὲ λογαριάζης. Αὔριο κιόλας θὰ βάλω τὸν πατέρα μου ν' ἀναγγείλη τοὺς ἀρραβῶνες μου μὲ τὸν Διονύσιο Καλλέργη.

Ὁ Ἀλέξαντρος ἀναπήδησε.

— Μὲ τὸ Διονύσιο Καλλέργη; ἐπανέλαβε σὰν

Τὸ παλληκάρι κούνησε συλλογισμένο τὸ κεφάλι του.

— Ἀφῆστε με μόνο μαζί της, παρακάλεσε τότε τοὺς δικούς της. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὴ σώσω.

Βγῆκαν ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν κάμαρα κι' ὁ Ἀλέξαντρος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

— Φελίτσα, ψιθύρισε παίρνοντας τὰ χέρια της στὰ δικά του. Ἀγαπημένη μου...

"Ἀνοιξε ἡ κοπέλλα τὰ μεγάλα της μάτια καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὸ πονεμένο της θλέμμα.

— Κι' ὅμως σ' ἀγαπῶ ἀκόμη, τοῦ εἶπε μὲ δυσκολία Ποτὲ δὲ θὰ παντρευόμουν τὸν Καλλέργη. Ἀλλὰ καὶ δὲ θὰ εἶχα πιὰ τὴ δύναμι νὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσης ἀπ' τὴν Ἰταλία. Γι' αὐτὸ πῆρα φαρμάκι. "Ω, μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι, κάλε μου! Ἂν μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ, ἀφησέ με νὰ πεθάνω ἤσυχα. Καὶ μὴν προσπαθήσης νὰ μὲ τραβήξης ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ νύχια.

Ὁ Ἀλέξαντρος τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

— Ἀπόψε ἔαγρύπνησα, προσπαθώντας νὰ βρῶ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ μείνουμε παντοτεινὰ μαζί, τῆς ξήγησε κλαίγοντας. Τὸ θάνατο ὅμως δὲν τὸν συλλογίστηκα. Κι' ὡστόσο εἶναι ὁ μόνος σωστὸς δρόμος Συγχώρεσέ με πού, ἀντὶ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ ἔταξα, θέλω τώρα νὰ πεθάνουμε μαζί.

Ἡ Φελίτσα ἀνασηκώθηκε λίγο στὸ προσκεφάλι της.

— Νὰ πεθάνης ἐσύ; ρώτησε. Καὶ ἡ Κλαρέττα; Τὸ παιδί σου;

Ὁ γεροῦς γιατρὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Βυθίστηκα στὴν ἁμαρτία χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ξέντησε. Μετὰ τὴ δική σου συγνώμη, ἂς μὲ κρίνη ὁ Θεός.

Ἔγραψε θιαστικὰ μερικὰ λόγια σ' ἕνα χαρτί, ξηγώντας σὲ ὅλους τὴν ὑπόθεσι. "Ἀνοιξε κατόπιν τὶς φλέβες του μ' ἕνα μαχαιράκι καὶ ξάπλωσε δίπλα στὴν ἀγαπημένη του, ποὺ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένη. "Οταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὰ γονικὰ τῆς Φελίτσας μπῆκαν στὴ μικρὴ κρεβατοκάμαρα, βρέθηκαν μπρὸς σὲ δυὸ νεκρὰ ἀγκαλιασμένα σώματα Κι' ἡ ἀπίστευτη τραγωδία τῆς Ζακύνθου, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὴ μαύρη της αὐλαία.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

⁂

ΜΕΛΑΨΗ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Αὐ ραλίας», ποὺ γίνεται κάθε χρόνο καὶ ποὺ οἱ εἰσ ρόξεις του πηγαίνουν σὲ φιλανθρωπικοὺς σκο τούς, ἔχει ἐφέτος —γιὰ πρώτη φορά— τὶς μεγα λειτερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας μιὰ ἰθαγενὴς μελαψή, μισοαραπίνα, τῆς φυλῆς Τίβι, ἀπ' τὴ νῆσο Μελβίλ. Κι' οἱ λευκὲς Αὐστραλὲς πᾶνε νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους!

ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΑΛΙΚΗ
ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΗΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
ΦΟΙΒΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΦΛΓΑ ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Παραγωγή: **Γ. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ** καὶ **ΣΙΑ** Σενάριο — Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ** Μουσική: **ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ**

10ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη, ποὺ μένει σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα μαζὶ μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ καλλιτέχνες προσλαμβάνεται στὴν ἐφημερίδα «Ἑσπερινὴ Νέα» ὅπου ἀναλαμβάνει τὴν κοσμικὴ στήλη. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀναθέτει μιὰ μέρα νὰ πάρη συνεντεύξεις ἀπὸ ἕνα ἀτομικὸ ἐπιστημονικὸ ποὺ ἔρχεται τὴν ἑπομένη. Τὸ ἴδιο βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι, ἡ Ἀλίκη πέφτει πάνω στὸ Δημήτρη συνάντησι τῆς ἐφημερίδος «Ἀλήθεια». Πάνει, μεθᾶει καὶ τέλος βαίνεται στὸ σπίτι του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γάση τὴν ἀβεντιάνου καὶ νὰ γράψη μιὰ φαντασιωτικὴ συνέντευξι. Ἡ Ἀλίκη ὅμως ἰσχυρίζεται πὼς ὁ ἐπιστήμων βαίνεται πραγματι στὴν Ἀθήνα καὶ καλεῖ τοὺς δημοσιογράφους στὴ βίλλα. ὅπου τοὺς παρουσιάζει τὸν Ντίνο ὡς ἀτομικὸ ἐπιστήμονα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Δημήτρης παίρνουν μαζὶ τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ πλοζ. "Ὑστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο παίζουν πάνω στὴν ἄμμο μὲ τὴ μπάλλα, ποὺ ἔφερε μαζί της ἡ Ἀλίκη

— Σ' ἀρέσει ἡ θάλασσα, Ἀλίκη;

— Πολύ!

— Ἐγὼ τὴ λατρεύω. Θὰ ἤθελα νὰ ζῶ διαρκῶς κοντά της...

— Γιατὶ δὲν ἔγινες τότε ναυτικός;

— Μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι κοντά της... ἐρασιτεχνικά. Πιστεύω πὼς ἔτσι τῆς δείχνω καλλίτερα τὴν ἀνάτη μου.

— Καὶ τὸ χειμῶνα τί κάνεις;

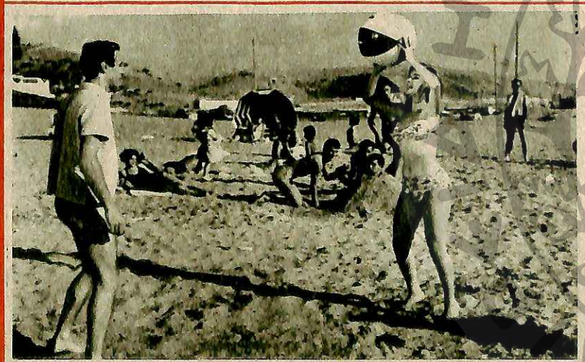

— Δὲ τὸν χωνεύω, γιατὶ μὲ ἀναγκάζει νὰ τὴν ἀποχωριστῶ. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μοῦ συμπεριφέρονται μὲ «ψυχολόγησι», γι' αὐτὸ καὶ τὸ χειμῶνα δὲν τὴν πλησιάζω ποτέ. Μένω μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ζεστῆς θάλασσας, ποὺ μ' ἀγκάλιασε ὅλο τὸ καλοκαίρι. καὶ τὸ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ξαναρθῆ..

— Δὲν εἶσαι βλέπω μόνο δημοσιογράφος, μὰ καὶ ποιητής.

— Καὶ ξέρεις κάτι;

— Τί πάλι;

— Ἐσένα σ' ἀγαπῶ, γιατὶ τῆς μοιάζεις...

— Ἐγώ, τῆς θάλασσας;

Προσπαθῶντας σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ πιάσουν τὴ μπάλλα, ἡ 'Αλίκη καὶ ὁ Δημήτρης βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ γονατισμένοι κοντὰ - κοντά, πάνω στὴν ἄμμο. 'Ο Δημήτρης προσπαθεῖ νὰ φιλήση τὴν 'Αλίκη, μὰ ἐκείνη τοῦ ξεφεύγει.

— Κάθησε φρόνιμα, μᾶς βλέπουν.

'Ο Δημήτρης ὅμως ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ μάτια, ποὺ τοὺς κυττάζουν, ἐπιμένει. καὶ τότε ἡ 'Αλίκη τοῦ λέει:

— Ἔ, βέβαια, πῶς νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ ἡ θάλασσα; Ἐσὺ εἶσαι βουτηχτής, ἀκάμη καὶ στὴν ξηρά!...

Γελοῦν καὶ οἱ δυὸ μὲ τὸ ἀστεῖο.

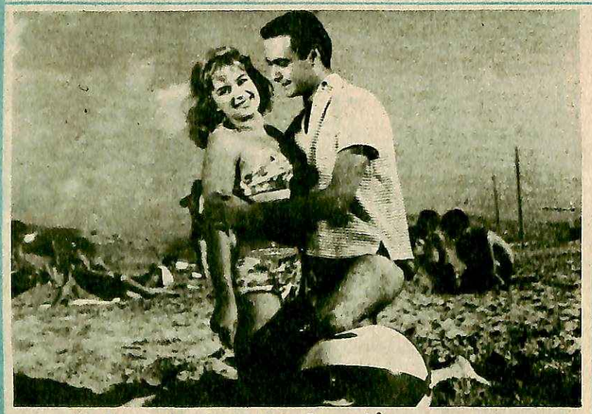

— Δὲν ξέρεις πόσο ὡραία εἶσαι ὅταν γελᾶς.

— Μ' ἀρέσει νὰ γελῶ. Μικρή, σπανίως ἔκλαιγα. Οὔτε κι' ὅταν μὲ δέρνανε ἀκάμη.

— Ὥστε εἶσαι καὶ σκληρὴ σὰν τὴ θάλασσα;

— Νάτην πάλι ἡ θάλασσα.

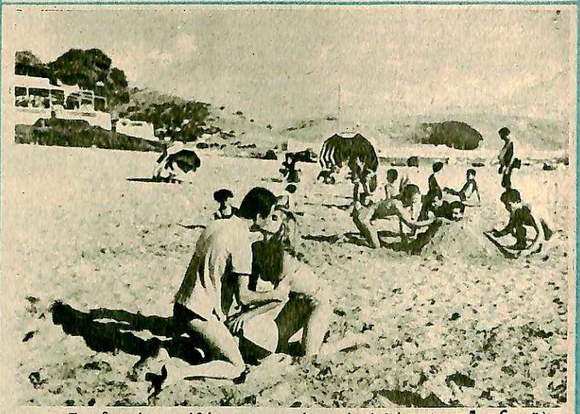

— Ξεχνᾶς πόσους ἀθῶους ναυτικούς, ποὺ τὴ λάτρεψαν, ἔπνιξε στὴν ἀγκαλιά της;

'Ο Δημήτρης ἐπωφελεῖται μιᾶς στιγμιαίας ἀφηρημάδας τῆς 'Αλίκης γιὰ νὰ τῆς σκάσῃ ἕνα φιλὶ στὸ στόμα.

'Εκείνη συνέρχεται γρήγορα καὶ ἀπομακρύνεται θυμωμένη.

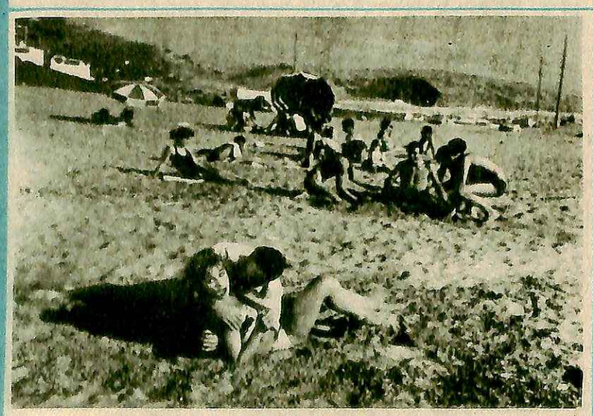

— Κάθησε φρόνιμος, θὰ θυμώσω. Σὲ ζάλισε ἡ θάλασσα;

'Ο Δημήτρης ἀγκαλιάζει ξανὰ τὴν 'Αλίκη καὶ προσπαθῶντας νὰ τὴν ξαναφιλήση τῆς φιθυρίζει:

— Ἔτσι «φουρτουνιασμένη» καθὼς εἶσαι, μ' ἀρέσεις περισσότερο.

'Η 'Αλίκη κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τοῦ ξεφύγη.

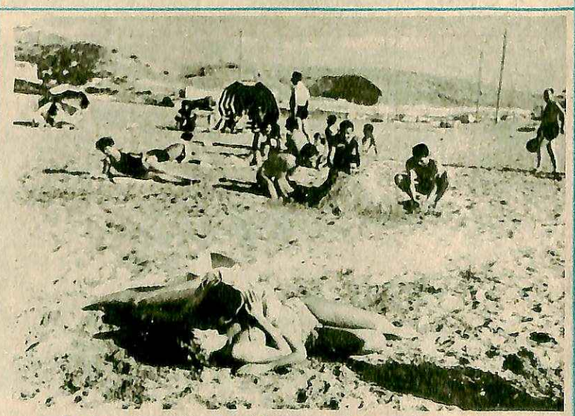

... μὰ τὰ γερὰ μπράτσα τοῦ Δημήτρη τὴν κρατοῦν αἰχμαλωτισμένη πάνω στὴν ἄμμο καὶ ἀναγκάζεται θέλοντας καὶ μὴ νὰ σταματήσῃ κάθε ἀντίσταση καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, γιατί μοιάζω μὲ τὴ θάλασσα;

— Ἀπὸ σήμερα πῆρες ἐσὺ τὴ θέσι της στὴν καρδιά μου!...

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ 'Αλίκη καὶ ὁ Δημήτρης δίνουν τὸ πρῶτο αἰσθηματικὸ ραντεβοῦ τους. Τὸ αὐτοκινητάκι τους μεταφέρει σὲ μιὰ ἔξοχή, ὅπου μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου ἀνταλλάσσουν ἀνενόχλητοι τὰ πρῶτα τους ἐρωτικὰ φιλιά.

'Ενῶ τὴ σφίγγει γιὰ μιὰ ἀκάμη φορὰ στὴν ἀγκαλιά του...

.. ὁ Δημήτρης ρωτάει τὴν 'Αλίκη:

— Εἶσαι εὐτυχισμένη, 'Αλίκη;

— Χμμ!... Χμμ!...

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος! Ὅλοι μοῦ λένε πὼς ἔχω ἀλλάξει... Ἀλλάζει ἔτσι ἡ εὐτυχία τὸν ἄνθρωπο;

— Μπορεί, ψιθυρίζει ἡ 'Αλίκη.

— Ἐμένα μὲ ἄλλαξε πολύ. Μ' ἔκανε νὰ μὴν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου... Δὲν ἔχω πιὰ κέφι γιὰ δουλειά, οὔτε γιὰ τίποτα... Θέλω νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς κοντά σου.... Ἐσύ;

'Η 'Αλίκη ἀναστηκώνεται, τὸν κυττάζει στὰ μάτια καὶ τοῦ λέει:

— Κι' ἐγώ...

'Η ἀπάντησι αὐτὴ ἱκανοποιεῖ φυσικὰ τὸ Δημήτρη. 'Αναστενάζει ὅμως καὶ συνεχίζει:

— Ὅταν ἐργάζωμαι, σὲ σκέφτομαι, ἀφαιροῦμαι καὶ κάνω λάθη.

— Κι' ἐγὼ σὲ σκέφτομαι. Σὲ σκέφτομαι κάθε στιγμή...

... Φροντίζω ὅμως νὰ μὴ κάνω λάθη, γιατὶ φοβᾶμαι μὴ τὴ χάσω κι' αὐτὴ τὴ δουλειά... Δὲν ξέρεις τί ἀτυχία, ποὺ ἔχω στὴ δουλειά, Δημήτρη... Ἀπὸ παντοῦ μὲ διώχνουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μείνω. Τόσο ποὺ ὁρκίστηκα πὼς ἂν μὲ διώξουν κι' ἀπὸ δῶ θ' αὐτοκτονήσω...

'Ο Δημήτρης γελᾶ καὶ ξαναπαίρνει τὴν 'Αλίκη στὴν ἀγκαλιά του. Μὰ ἐκείνη τοῦ δηλώνει:

— Δὲν ἀστειεύομαι, μιλῶ σοβαρά.

— Κουτὸ κορίτσι... Ἐγὼ θ' αὐτοκτονήσω ἂν σὲ χάσω...

'Ανταλλάσσουν ἕνα ἀκόμη φλογερὸ φιλί...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Διακοπές

— Βάλε τὰ γυαλιά σου, Κλέαρχε! Κρατᾶς τὸ πόδι μου κι' ὄχι τὴ λαστιχένια φώκια σου!...

— Βρέ, σὰν τὸ λογιστή μου ἔμοιαζε αὐτός, ποὺ ἔχανε τὸ μακροβούτι! Μὰ αὐτὸς μοῦ τηλεφώνησε χτὲς πὼς ἦταν ἄρρωστος!

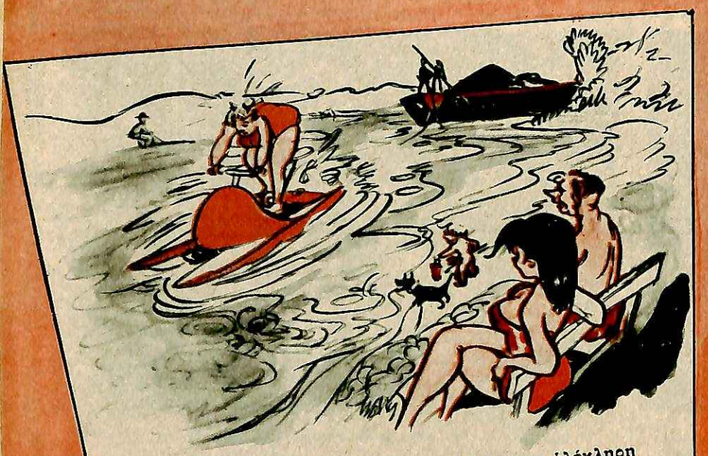

— Πότε θὰ πάρη εἴδησι πὼς τῆς δέσανε ὁλόκληρη μαούνα;

— Μὴ γελᾶς, Κώστα! Τέσσερες βδομάδες πέρασαν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐξοχή, κάτω ἀπὸ μιὰ σκηνή!

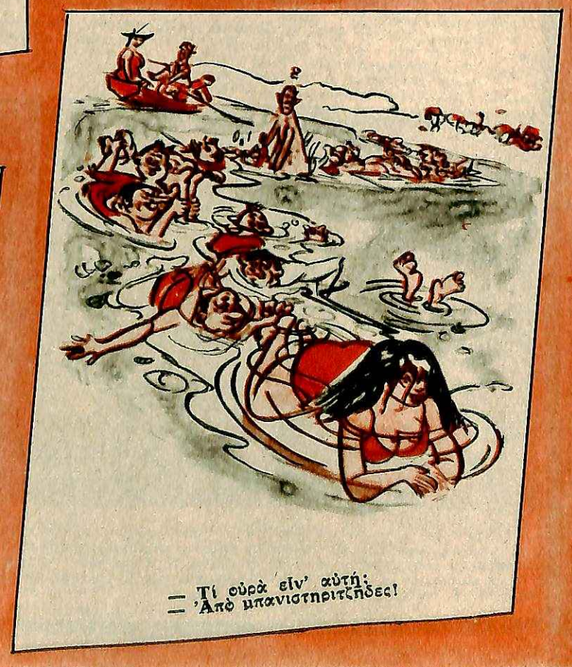

— Τί σὺρὰ εἶν' αὐτή;
— Ἀπὸ μπανιστηριτζῆδες!

Συγκλονιστικό μυθιστόρημα μυστηρίου, φρίκης καὶ τρόμου ὑπὸ Λεοπόλντ Στάπλω

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Μισὲλ ντὲ Μοράνγκ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴ μονομαχία, παρουσιάζεται μπροστά του μιὰ ἄγνωστη κυρία, ποὺ τοῦ προσφέρει 100 χιλιάδες φράγκα, γιὰ νὰ μὴ σκοτώση τὸν ντ' Ἀλβιέλα. Ὁ Μισὲλ δέχεται ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς. Ἑτοιμάζει κατόπιν ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον κάνει γνωστὸ στὴν Κλοτίλδη ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔχει δολοφονήσει τὴ Λάχμη. Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ ἐσωκλείει σ' ἕνα ἄλλο ποὺ τὸ ἀπευθύνει στὴ Φιρμινὴ καὶ ἐμπιστεύεται καὶ τὰ δύο στὸ ντὲ Σαμπλύ, γιὰ νὰ τὰ παραδώση στὸν προορισμό τους, ἂν τραυματισθῆ σοβαρά. Στὸ μεταξύ, ἡ Κλοτίλδη πείθει τὸν πατέρα της νὰ φύγουν σὲ ταξίδι, γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν ἀγάπη τοῦ μαρκησίου. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συναντῶνται τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας στὸ Βάσος τῆς Βουλώνης, κοντὰ στὸ Νεγγύ. Ὁ ντ' Ἀρτεβὶλ δίνει τὸ σύνθημα νὰ πυροβολήσουν.

5ον

Ἕνας μόνον πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Ὁ Μισὲλ ντὲ Μοράνγκ ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀνάσκελα. Ἡ σφαῖρα τοῦ μαρκησίου τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ στῆθος.

— Γιατὶ δὲν πυροβόλησε; φώναξε ὁ Γκαστὸν ντ' Ἀρτεβὶλ τρέχοντας κοντά.

Οἱ μάρτυρες πῆραν τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πληγωμένου καὶ εἶδαν ὅτι ὁ λύκος εἶχε πέσει. Αὐτὸ σήμαινε πὼς τὸ πιστόλι δὲν εἶχε ἐκπυροσκοροτήσει.

— Δὲ σοῦ τὸ εἶχα πῆ; ψιθύρισε ὁ μαρκήσιος στὸ Γκομές.

Ὁ γιατρός, σκυμμένος πάνω στὸν τραυματία, ἐξέταζε τὸ τραῦμα.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Ντεροαγιέ.

— Εἶναι σοβαρό, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι μπορεῖ νὰ σωθῆ, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Ὁ ντ' Ἀρτεβὶλ ἔτρεξε κοντὰ στὸ μαρκήσιο.

—Ἡ πληγὴ τοῦ ντὲ Μοράνγκ δὲν εἶναι θανάσιμη, τοῦ εἶπε. Ὁ γιατρὸς ἐλπίζει ὅτι μπορεῖ νὰ σωθῆ

Ὁ Σανχὲζ ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ πῆς, ὅταν συνέλθη, ὅτι τοῦ ζητάω συγγνώμη, εἶπε.

Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν τραυματία.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἵσκιος πέρασε πίσω ἀπὸ τὰ γυμνὰ δέντρα. Ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε κρυφτῆ γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴ μονομαχία, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανείς.

—Ἄχ, ἦταν ὁ ἄλλος, ψιθύρισε ὅταν εἶδε τὸν Μοράνγκ νὰ πέφτη κάτω.

Σήκωσε ταυτόχρονα τὸ χέρι της καὶ πρόσθεσε:

— Μαρκήσιε Σανχέζ, ἡ κόλασις σὲ προστατεύει, Ἀλλ' ὁρκίζομαι ὅτι δὲ θὰ σὲ σώση οὔτε ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ μίσος μου... Καὶ τώρα, εὐτυχισμένε ἄνθρωπε, πήγαινε νὰ παντρευτῆς τὴν Κλοτίλδη. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅμως, θὰ ξανασυναντηθοῦμε.

ΣΤΟ ΝΕΪΓΓΥ

Πέφτοντας κάτω ὁ Μισὲλ εἶχε λιποθυμήσει. Ὁ γιατρός, μὲ τὰ πρόχειρα μέσα ποὺ εἶχε, καθάρισε τὸ τραῦμα του καὶ κατόπιν τὸ ἔδεσε μὲ ἐπιδέσμους.

— Μποροῦμε νὰ τὸν πᾶμε στὸ σπίτι του; ρώτησε ὁ ντὲ Σαμπλύ.

— Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο, γιατὶ ἡ σφαῖρα ἔχει μείνει μέσα, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἡ παραμικρὴ κίνησις μπορεῖ νὰ ἐπιφέρη αἱμορραγία.

— Τί νὰ κάμωμε, λοιπόν; ρώτησε ὁ ντὲ Σαμπλὺ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο.

—Ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς γυρίση γρήγορα στὸ Παρίσι, εἶπε ὁ γιατρός. Θὰ τοῦ δώσω ἕνα σημείωμα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο... Πρέπει νὰ μᾶς στείλουν ἕνα φορεῖο, γιατὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὸν μεταφέρωμε διαφορετικά.

Ὁ ντ' Ἀρτεβὶλ προθυμοποιήθηκε νὰ πάη αὐτὸς στὸ Παρίσι.

—Ἀλλὰ κουτεύει νὰ νυχτώση, εἶπε Τί θὰ κάνετε ὥσπου νὰ γυρίσω;... Δὲν εἶναι σωστὸ ν' ἀφήσωμε τὸν τραυματία στὸ ὕπαιθρο. Ἄσχετα ἀπὸ τὴν πληγή του, θὰ κοκκαλιάση ἀπὸ τὸ κρύο

— Ἔχετε δίκηο, συμφώνησε ὁ γιατρός.

Ἀκούστηκε τότε μιὰ γυναικεία φωνή:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι...

Ὅλοι τάχασαν. Ἦταν ἡ ἄγνωστη κυρία, ποὺ τὸ πρωῒ τῆς ἴδιας ἡμέρας εἶχε ἀγοράσει τὴ ζωὴ τοῦ Σανχὲζ ἀπὸ τὸν Μισὲλ ντὲ Μοράνγκ. Πῶς εἶχε βρεθῆ σ' αὐτὸ τὸ μέρος; Καὶ τί ζητοῦσε;

—Ἄκουσα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἕναν πυροβολισμὸ κι' ἡ περιέργεια μ' ἔκαμε νὰ πλησιάσω, εἶπε ἡ ἄγνωστη. Μαντεύω τί ἔγινε ὅπως καὶ τὴ μεγάλη ἀμηχανία ποὺ βρισκόσαστε... Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ φιλοξενήσω τὸ φίλο σας στὸ ἐξοχικό μου σπίτι, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ κοντά.

Ἡ πρότασι τοὺς φάνηκε πολὺ παράξενη, γιατὶ προερχόταν ἀπὸ μιὰ γυναίκα ποὺ ἦταν νέα κι ὄμορφη. Γι' αὐτό, μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως, ὁ Ντεροαγιὲ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ γέλια του. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν.

Μόνον ὁ γιατρὸς ἔμεινε σοβαρός, γιατὶ σκεφτόταν τὸν τραυματία. Ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ ἦταν ἀδιάφορα... Μὲ τὰ μάτια στηλωμένα πάνω της, φαινόταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις της... Οἱ ἄλλοι, ποὺ κατάλαβαν τὸ λάθος τους, εἶχαν σοβαρευτῆ καὶ κύτταζαν μὲ ἀγωνία τὸ γιατρό. Τὸν ἄκουσαν σὲ λίγο νὰ λέη στὴν ἄγνωστη:

— Δέχομαι, κυρία. Ἐμπρός, κύριοι—πρόσθεσε μιλώντας στοὺς μάρτυρες. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ φτιάξωμε μόνοι μας ἕνα φορεῖο.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη. εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Ἔβγαλε ταυτόχρονα μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι μιὰ χρυσὴ σφυρίχτρα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμό της καὶ σφύριξε δυνατά.

Αὐτὴ ἡ πρόσκλησι δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι. Ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος γέρος ἐμφανίστηκε σὲ λίγο. Εἶχε μελαψὸ πρόσωπο, μάτια ζωηρὰ καὶ διαπεραστικὰ καὶ κάτασπρη γενειάδα. Ἦταν ἕνα γνήσιο πρότυπο τῆς ἰνδικῆς φυλῆς. Τὰ κάτασπρα δόντια του ἐξόντανε σὲ ζωηρὴ ἀντίθεσι μὲ τὴ σκούρα ἐπιδερμίδα του. Ἕνα μακρὺ ροῦχο, σὰν ράσο, τοῦ σκέπαζε ὅλο του τὸ σῶμα.

— Νὰ διατάξης νάρθῆ τὸ φορεῖο, Μαλέκ, τοῦ εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Ὁ γέρος ἔβγαλε μιὰ ἀσημένια σφυρίχτρα καὶ σφύριξε μὲ χαρακτηριστικὸ τρόπο.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά.

Φάνηκαν, τέλος, τέσσερις ἄνδρες ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα φορεῖο. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἦταν νέοι, καὶ ρωμαλέοι καὶ φορτοῦσαν τὸ ἴδιο μακρὺ ράσο, ὅπως κι' ὁ γέρος. Θἄπρεπε νὰ ἦταν κι αὐτοὶ Ἰνδοί.

Ἡ ἄγνωστη τοὺς εἶπε μερικὲς λέξεις σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα. Αὐτοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ στὸν τραυματία κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ τὸν βάλουν πάνω στὸ φορεῖο.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἐξέταζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ σφυγμὸ τοῦ Μισέλ, τινάχθηκε ἀμέσως γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίση.

— Μὴ φοβᾶσαστε, γιατρέ, τοῦ εἶπε ἡ ἄγνωστη. Ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους... Ὁ πληγωμένος δὲν πρόκειται νὰ πάθη τὸ παραμικρό.

Τὸ γλυκὸ χαμόγελο ποὺ συνώδευε αὐτὰ τὰ λόγια διέλυσε τοὺς δισταγμοὺς τοῦ γιατροῦ

— Τὸ πιστεύω ἀφοῦ τὸ λέτε ἐσεῖς, εἶπε.

Οἱ τέσσερις ἄνδρες σήκωσαν ἀμέσως μὲ μιᾶς προφυλάξεις τὸν πληγωμένο καὶ τὸν ἔβαλαν πάνω στὸ φορεῖο.

— Πᾶμε, κύριοι, εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Ὁ Μαλὲκ προπορεύόταν. Ἀκολουθοῦσαν κατόπιν οἱ τέσσερις Ἰνδοὶ ποὺ κρατοῦσαν τὸ φορεῖο. Οἱ μάρτυρες βάδιζαν ὁλόγυρα. Ἡ ἄγνωστη μὲ τὸ γιατρὸ εἶχαν μείνει λίγο πιὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ γιατρὸς ποὺ ἦταν δεξιὰ της τῆς πρόσφερε τὸ ἀριστερό του χέρι. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι πῆγε πρὸς τὰ δεξιά του καὶ τὸν ἔπιασε μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι.

—Ὁ Ντεροαγιὲ κι' ὁ ντ' Ἀρτεβὶλ βάδιζαν πλάι-πλάι.

— Νὰ ἕνα παράδοξο περιστατικό, εἶπε ὁ πρῶτος

— Παράδοξο, στ' ἀλήθεια,συμφώνησε ὁ δεύτερος. Ὁ Μισὲλ ἔχει Ἰνδὲς πριγκήπισσες ποὺ τὸν παρακολουθοῦν καὶ φροντίζουν γι' αὐτόν.

— Σ' αὐτὸ κάνεις λάθος, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτεβίλ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κοιτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Δὲ μᾶς φτάνουν ὅλα τ' ἄλλα, ποὺ συμβαίνουν μεσ' στους δρόμους
καὶ μαλλιὰ κουβάρια κάνουν καὶ πεζοὺς καὶ τροχονόμους.
Μὰ πολλάκις ξεμπιουκάρουν σὲ σημεῖα κεντρικὰ
καὶ δεκάδες συνεργεῖα. ... κινηματογραφικά!
Κάθε λίγο καὶ λιγάκι σπίνουν καὶ μια μηχανὴ
κι' ἐνῶ εἶσαι στὴν Ἀθήνα, λὲς πὼς εἶσαι στό... Δαφνί
γιατὶ θλέπεις τοὺς κομπάρσους νὰ φοροῦν ἑκ τῶν ἐνόντων,
φορεσιὲς Ἀλῆ πασᾶδων καὶ στολὲς... Ναπολεόντων!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Στρατηγῶν παλιῶν καλούπια καὶ ρητά... ἐπιστρατεύουν
ποὺ νιὰ λόνους ποικιλίας ὁ' ἕνα «φίλμ» τ' ἀνακατεύουν...
Καὶ πολλὲς φορὲς συμβαίνει νάνα «φίλμ» τόσο λαμπρόν.
ποὺ μπορούσε νάκη μέσα λίνο ρόλο κι' ὁ.. Καμπρών!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ντυσιμάτων τῶν τρελλῶν καὶ παρδαλῶν.
εἶναι ἀκόμα καὶ ἡ τρέλλα θαυμαστῶν πάρα πολλῶν.
ποὺ σὰν ἄτακτα λεφούσια κι' ἀσυγκράτητα σαλτάρουν
γιὰ νὰ δοῦν τὰ «εἴδωλά» τους καὶ... αὐτόνταφα νὰ πάρουν!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Στὴν Ἀλίκη καὶ στὴν Τζένη πέφτουν ἄλλοι σὰν ἀκρίδες.
ἄλλες τοῦ Νικολινάκου κομαρώνουν τὶς ἀρίδες.
γιὰ τὴν ὀρνσου καὶ τὴ Σύλβα ἀχνιατίζονται οὐρὲς
καὶ γιὰ Μπάρκουλη στενάζουν καὶ φτωχονοικοκυρὲς...
Τὸ αὐτόνομόρ του τόκουν γιὰ δεσπόζοντ' ἀληθινὸ
κι' ἂς μὴν ἔχουν ν' ἀνοράσουν οὔτε λίνο... μαϊντανό!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Τρέλλα, φίλε μου, τὸν κόσμο ἀθεράπευτη τὸν δέρνει
κι' ἔχε τέτοιο «ψώνιο» πάθει.
ποὺ ἱδρώνει νιὰ νὰ μάθη πόσα ἔνσέρι ἡ Βαγγουλάκη
κι' ἡ Καρέζη... πόσα παίρνει!
Δηλαδὴ μόνον ὁ κύκλος τοῦ... «παν οὔ» τὸν συγκινεῖ
καὶ ἂς εἶναι ὁ ἴδιος ρέστος καί... «πανὶ μὲ τὸ πανί»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ ΘΙΣΒΙΟΣ

δὲ μοιάζει μὲ 'Ινδή... Μοῦ φαίνεται μᾶλλον σὰν 'Αμερικάνα.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Τί λὲς γι' αὐτό, ντὲ Σαμπλύ;

— Θὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου μόλις ζεσταθῶ, ἀπάντησε τὸ γεροντοπαλλήκαρο.

— Ὁ φίλος μας κοντεύει νὰ παγώσῃ ἀπὸ τὸ κρύο, πρόσθεσε ὁ Ντεροαγιέ.

Ἂν, ὅμως, οἱ μάρτυρες συζητοῦσαν ἐνδυμα μεταξύ τους, ἡ συζήτησ: ἀνάμεσα στὸ γιατρὸ καὶ τὴν ἄγνωστη γινόταν σὲ πολὺ σοβαρὸ τόνο.

— Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ τραῦμα: ρώτησε ἡ ἄγνωστη.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη τίποτα τὸ ὁριστικό, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι ποὺ θὰ τοῦ κάμω, μόλις φτάσωμε στὸ σπίτι.

— Ἄ, ποέπει νὰ τοῦ κάνετε ἐγχείρησι;

— Ναί, δὲ μποροῦμε ν' ἀφήσωμε τὴ σφαῖρα μέσα στὸ σῶμα του.

— Κι' αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι εἶναι ἐπικίνδυνη; ξαναρώτησε ἡ ἄγνωστη.

— Ὅλες οἱ ἐγχειρήσεις ἔχουν τοὺς κινδύνους τους, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Ἡ συνοδεία ἔφτασε σὲ λίγο στὸ μέρος ὅπου εἶχαν σταματήσει οἱ ἅμαξες. Ἐκεῖ ὁ ντ' 'Αρτεβίλ ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πλησίασε τὸ γιατρό.

— Εἶναι ἀπαραίτητο νάρθοῦμε κι' ἐμεῖς; τὸν ρώτησε.

— Καθόλου.

— Θὰ μοῦ πῆτε τότε νεώτερα γιὰ τὸν πληγωμένο μας στὴ Λέσχη.

— Σύμφωνοι.

Οἱ μάρτυρες πῆγαν κοντὰ στὴν ἄγνωστη καὶ τὴ χαιρέτησαν.

— 'Εμπιστεύομαστε τὸν τραυματία στὶς εὐγενικὲς φροντίδες σας, τῆς εἶπε ὁ ντ' 'Αρτεβίλ.

— Μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιοι πὼς θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω, τοὺς ἀπάντησε. 'Αλλά, δυστυχῶς, ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμω εἶναι ἐλάχιστο. Ἡ ζωὴ τοῦ πληγωμένου βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης.

— Μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ τὸ δικό μου ἀμάξι, εἶπε ὁ γιατρὸς στοὺς μάρτυρες. Θὰ βροῦ κάποιο στὸ Νεϊγὺ γιὰ νὰ μὲ φέρῃ στὸ Παρίσι.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, βιάστηκε νὰ τοῦ πῇ ἡ ἄγνωστη. Θὰ γυρίσετε στὸ Παρίσι μὲ τὸ δικό μου ἀμάξι... Χαίρετε, κύριοι — πρόσθεσε στοὺς μάρτυρες ποὺ ἔμπαιναν κείνη τὴ στιγμὴ στ' ἀμάξια.

— Σαχὶμπ σουλβουὶτ (ὁ Θεὸς μαζί σας), εἶπε καὶ ὁ Μαλέκ.

Ἡ ἄγνωστη ἔπιασε κατόπιν τὸ γιατρὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχώρησαν μαζὶ στὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ 'Ινδοὶ μὲ τὸ φορεῖο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προχωροῦσαν τόσο ρυθμικά, ποὺ τὸ φορεῖο ἔμενε ἀσάλευτο στὰ χέρια τους.

Εἶχε νυχτώσει πιά.

— Θὰ πᾶμε μακρυά; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο θὰ ἔχωμε φτάσει, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα καινούργιο σφύριγμα.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ὁ Μαλὲκ εἰδοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους μου ποὺ βρίσκονται στὸ σπίτι ὅτι γυρίζουμε, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη.

Ὁ γιατρός, μ' ὅλο ποὺ τὸ μυαλό του ἔτρεχε διαρκῶς στὸν τραυματία, ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ γιὰ ὅσα ἔβλεπε γύρω του.

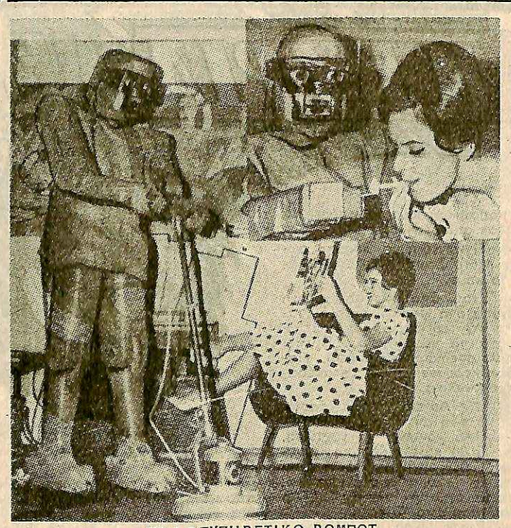

ΕΝΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΙΚΟ ΡΟΜΠΟΤ

Ὁ Βιεννέζος μηχανικὸς Κλάους Σόλτς κατασκεύασε ἕνα ρομπότ, τὸ «WM 47» ὅπως τὸ ὀνόμασε, τὸ ὁποῖο ἐκτελεῖ ὅλες σχεδὸν τὶς οἰκιακὲς ἐργασίες, ἀπὸ τὸ παρκετάρισμα μέχρι τὸ ἄναμμα τοῦ τσιγάρου τῆς οἰκοδέσποινας καὶ τὴν κατσπολέμησι πυρκαϊᾶς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ «σωτῆριο γιὰ τὴν ἐποχή μας ρομπότ» ὅπως τὸ χαρακτήρισαν πολλοί, ποὺ τὸ εἶδαν νὰ ἐργάζεται, στοιχίζει 800 περίπου δολλάρια.

Ἡ ἄγνωστη ποὺ τὸν συνώδευε τὸ μάντεψε.

— Σᾶς βλέπω ἀνήσυχο, τοῦ εἶπε σὲ κάποια στιγμή. Σᾶς κάνει ἐντύπωσι, βέβαια, τὸ σύστημα τῆς ὑπηρεσίας μου... 'Αλλ' εἶναι πολὺ ἁπλό. Εἶμαι πολὺ πλούσια κι' ἐμεινα στὶς 'Ινδίες ἀρκετὰ χρόνια. Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ βλέπετε, ἀκόμη κι' ὁ Μαλέκ, εἶναι δοῦλοι. Ἡ προθυμία τους σᾶς παραξενεύει; 'Αλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δέχονται πρόθυμα τὴ μοῖρα τους. Ποτὲ δὲ θὰ σκεφτοῦν νὰ ἐναντιωθοῦν σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ ἀφέντη τους... Νά, κυττάξετε, ἄκουσαν τὸ σφύριγμα κι' ἔρχονται γιὰ νὰ μᾶς προϋπαντήσουν.

Τὸ δάσος εἶχε φωταγωγηθῆ τώρα κι' ἀπὸ παντοῦ ἔφταναν ἄνθρωποι, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἀναμμένους πυρσούς.

Πέρασαν σὲ λίγο μιὰ καγκελωτὴ πόρτα καὶ μπῆκαν σ' ἕναν κῆπο, ποὺ ἦταν κάτι πρὸς ἀπὸ τὸ χιόνι. Στὸ βάθος ξεχώριζε ἕνα μεγάλο σπίτι.

Ὁ Μισὲλ συνήλθε μόνον ὅταν τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ φορεῖο καὶ τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα κρεβάτι. Ζήτησε ἀμέσως νὰ μάθη τί εἶχε συμβῆ.

— Ποιός εἶσαστε; ρώτησε τὸ Μαλέκ, ποὺ ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ 'Ινδὸς ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μιλάπ.

— Μὰ ποῦ βρίσκομαι; ξαναρώτησε ὁ Μισέλ. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Οἱ σωτῆρες σας, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς πλησιάζοντας.

Ὁ τραυματίας τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Ἄ, σεῖς εἴσαστε, γιατρέ; τοῦ εἶπε. Εἶμαι πληγωμένος, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Κι' ὁ μαρκήσιος;

— Δὲν ἔπαθε τίποτα, τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ ἄγνωστη κυρία, ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή. Κρατήσατε τὸ λόγο σας.

— Σεῖς;... τραύλισε ὁ Μισὲλ μὲ ἔκπληξι.

— Καὶ τώρα σιωπή, ξαναεῖπε ἡ ἄγνωστη. Ἡ παραμικρὴ συγκίνησι μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψῃ. Ἐλᾶτε, γιατρὲ—πρόσθεσε—κάμετε τὸ καθήκον σας... Ὁ Μαλὲκ κι' οἱ ἄνθρωποί μου θὰ σᾶς βοηθήσουν.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Ὁ γιατρὸς ἔκαμε ἀμέσως τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες. Εἶχε, εὐτυχῶς, μέσα στὴν τσάντα του τὰ ἐργαλεία του, γάζες, ἐπιδέσμους καὶ διάφορα φαϊμακα. Φώναξε κατόπιν τὸν Μαλὲκ καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα μπουκαλάκι.

— Θὰ τὸ ξεβουλώσῃς καὶ θὰ τὸ βάλῃς κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια τοῦ πληγωμένου, τοῦ εἶπε. Θὰ τὸ κρατήσῃς σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὅλη τὴν ὥρα.

— Μείνετε ἥσυχος, γιατρέ, ἀπάντησε ὁ 'Ινδός.

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε σὲ λίγο τὴν ἐγχείρησι. Ἡ σφαῖρα εἶχε σφηνωθῆ βαθειά, κάτω ἀπὸ τὸ στέρνο καὶ χρειάστηκαν πολλὲς προσπάθειες, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ κεῖ. Ἔρραψε κατόπιν τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔδεσε.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ πληγωμένος δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα. Κι' ὡστόσο, τὸ μπουκαλάκι ποὺ κρατοῦσε ὁ Μαλὲκ κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια του δὲν περιέγχε παρὰ μόνον αἰθέρα κι' ἡ ἀναισθησία ἦταν πολὺ μικρή.

— Ἔχετε πολὺ θάρρος, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς ὅταν τέλειωσε.

— Θὰ γίνω καλά; ρώτησε ὁ πληγωμένος μ' ἀδύνατη φωνή.

— Σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Καὶ πότε θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ;

— Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδες.

— Εἶναι πολύ.

— Πρέπει ν' ἀποφύγετε νὰ μιλᾶτε, τοῦ σύστησε ὁ γιατρός.

— Ὁ ντὲ Σαμπλὺ ποὺ εἶναι;

— Γύρισε στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μάρτυρες.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ.

Ἡ ἄγνωστη κυρία ξαναγύρισε σὲ λίγο στὸ δωμάτιο.

— Ἐδῶ θὰ εἶσαστε ὅπως στὸ σπίτι σας, εἶπε στὸν τραυματία. Θὰ λέτε ὅ,τι θέλετε στὸ Μαλέκ, ποὺ θὰ σᾶς ὑπακούῃ ἀμέσως... Καὶ τώρα πρέπει νὰ ἡσυχάσετε. Αὔριο θὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς βρεθήκατε ἐδῶ.

Τοῦ χαμογέλασε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ γιατρὸς εἶχε πάει γιὰ νὰ πλυθῇ. Ἕνας 'Ινδὸς τὸν ὁδήγησε κατόπιν σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι, ὅπου τὸν περίμενε ἡ ἄγνωστη κυρία.

— Ἔδωκα ἐντολὴ νὰ ἑτοιμαστῇ τὸ ἀμάξι, ποὺ θὰ σᾶς ξαναπάῃ στὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε. Στὸ μεταξύ, θὰ κουβεντιάσωμε λίγο.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κυρία, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντί της.

— Τὸν κύριο ντὲ Μοράνγκ τὸν ξέρω ἀπὸ καιρό, ἄρχισε. Θὰ τὸ προσέξατε, βέβαια...

— Τὸ πρόσεξα, κυρία.

— Γιὰ μένα εἶναι ἕνας φίλος καὶ τίποτα περισσότερο.

— Ὢ, κυρία, εἶπε ὁ γιατρός, μὲ φανταστῆκατε τόσο ἀδιάκριτο;

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη. Ἀλλὰ νόμισα πὼς σᾶς χρωστοῦσα μιὰ ἐξήγησι. Ἀφῆστε με νὰ συνεχίσω... Ἤξερα αὐτὴ τὴ μονομαχία...

— Τὴν ξέρατε;

— Ναί. Καὶ προαισθανόμουνα τὸ ἀποτέλεσμα... Ἡ ἐμφάνισί μου στὸ δάσος δὲν ἦταν τυχαία. Ἤξερα τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν κι' εἶχα πάρει ἀπὸ πρὶν τὰ μέτρα μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο... Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει τώρα εἶναι νὰ μὴ μάθῃ ὁ κόσμος πὼς ὁ κύριος ντὲ Μοράνγκ βρίσκεται στὸ σπίτι μου.

— Μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε στὴ σιωπή μου, κυρία.

— Εὐχαριστῶ... Ἀλήθεια, ξέρετε τὰ αἴτια τῆς μονομαχίας;

— Ναί... Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι μάλωσαν στὰ χαρτιά.

— Δὲν τὰ ξέρετε λοιπόν...

— Αὐτὸ μοῦ εἶπαν οἱ μάρτυρες τοῦ μαρκησίου, ποὺ μὲ παρακάλεσαν νὰ παρευρεθῶ στὴ μονομαχία.

— Οἱ μάρτυρες τοῦ μαρκησίου αὐτὸ νόμιζαν, εἶπε ἡ ἄγνωστη. Ἀλλ' ἔκαμαν λάθος.

— Ἡ αἰτία, λοιπόν, εἶναι ἄλλη;

— Ναί... Μιὰ γυναῖκα...

— Μιὰ γυναῖκα;

— Μιὰ νέα πλούσια καὶ πολὺ ὄμορφη νέα, ποὺ τὴν ἀγαποῦν κι' οἱ δυό. Ἡ φιλονεικία τους στὰ χαρτιὰ ἦταν προσχεδιασμένη. Θέλαν νὰ κρύψουν τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς μονομαχίας τους, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσουν τὴ νέα ποὺ ἀγαποῦσαν.

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους καὶ τῶν δύο, εἶπε ὁ γιατρός.

— Σεῖς, ὅμως, πρέπει νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια...

— Γιὰ ποιό λόγο;

— Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴ σοβαρότητα τῆς αἰτήσεως ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς κάμω.

— Σᾶς ἀκούω, κυρία.

— Ἡ νέα ποὺ ἀγαποῦν κι' οἱ δύο εἶναι ἡ Κλοτίλδη Σοὺμπεργκ.

— Ἡ κόρη τοῦ πλούσιου τραπεζίτη;

— Ἀκριβῶς.

Σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς κι ἔπειτα ξαναεῖπε:

— Γιατρέ, εἶμαι χήρα καὶ νέα κι' ἐκεῖνοι ποὺ μὲ ξέρουν μὲ βρίσκουν λίγο ὄμορφη. Ἡ δεσποινὶς Σοὺμπεργκ δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ μάθῃ πὼς ὁ κύριος ντὲ Μοράνγκ βρίσκεται στὸ σπίτι μου, γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἄλλα πράγματα. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί πρέπει νὰ σιωπήσετε;

— Ἀλλὰ θὰ μὲ ρωτήσουν...

— Θὰ πῆτε ὅτι μετὰ τὴν ἐγχείρησι πήγατε τὸν τραυματία στὸ σπίτι του καὶ θ' ἀπαγορεύσατε στοὺς φίλους του νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν... Μπορῶ νὰ βασίζωμαι σὲ σᾶς;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε στὴν αἴθουσα καὶ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὴν κυρία του, σὲ ἰνδικὴ γλῶσσα.

Ἡ οἰκοδέσποινα σηκώθηκε.

— Τὸ ἁμάξι εἶναι ἕτοιμο, εἶπε στὸ γιατρό. Δὲ θέλω νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο... Εἴσαστε σύμφωνος σὲ ὅ,τι σᾶς εἶπα:

— Σύμφωνος, κυρία, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Μπορεῖτε νὰ εἴσαστε ἀπολύτως ἥσυχη.

Τῆς ὑποσχέθηκε κατόπιν ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν τραυματία καὶ τῆς ἔδωκε μερικὲς ὁδηγίες, σὲ περίπτωσι ποὺ παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Τὴν ἀποχαιρέτησε ὕστερα καὶ γυναντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἔφυγε.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ὅταν ἔμεινε μόνη της, κάλεσε τὸ Μαλέκ.

— Πῶς εἶναι ὁ τραυματίας; τὸν ρώτησε.

— Μ' ἔδιωξε λέγοντάς μου πὼς ἤθελε νὰ κοιμηθῇ.

— Φαίνεται ἥσυχος;

— Πολὺ ἥσυχος, κυρία.

— Τὸ εἶδες τὸ τραῦμα του;

— Ναί...

— Πιστεύεις ὅτι θὰ γίνῃ καλά;

— Εἶμαι βέβαιος γι αὐτό, κυρία.

— Ὁ Εὐρωπαῖος γιατρὸς ἔκαμε τὸ χρέος του. Κάμε τώρα καὶ σὺ τὸ δικό σου.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ὁ τραυματίας θὰ εἶναι στὸ πόδι.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι καλύτερο γιὰ ὅλους, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γιατροῦ, ἕνα ἄλλο ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν καγκελωτὴ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἄγνωστης κυρίας. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἡ κυρία Φιρμίνη, ἡ παιδαγωγὸς τῆς Κλοτίλδης Σοὺμπεργκ.

— Εἶναι περιτὸ νὰ μπῆς μέσα, εἶπε ἡ Φιρμίνη στὸν ἁμαξᾶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τ' ἁμάξι. Περίμενέ με ἐδῶ... Θὰ ξαναφύγωμε ἀμέσως.

Ἡ Φιρμίνη χτύπησε μὲ συνηθισμένο τρόπο τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἕνας 'Ινδός, ποὺ φαίνεται ὅτι τὴν ἤξερε ἀπὸ προηγούμενες ἐπισκέψεις της, τῆς ἄνοιξε ἀμέσως.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου; τὸν ρώτησε.

— Στὸ πράσινο σαλονάκι μαζὶ μὲ τὸν Μαλέκ, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

— Καλά, πηγαίνω νὰ τὴν ἰδῶ. Κι' ἔφυνε τρέχοντας χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὴν ἀναγγείλουν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔμπαινε στὸ πράσινο σαλονάκι, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ δωμάτιο τοῦ Μισέλ.

— Ἐσεῖς ἐδῶ αὐτὴ τὴν ὥρα; τὴ ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα, ἐνῶ μιὰ δυνατὴ ἔκπληξι ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό της.

— Ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σᾶς ἰδῶ, ἀπάντησε ἡ Φιρμίνη.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔνιωσε στὸ Μαλὲκ νὰ φύγῃ.

— Εἶναι ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, εἶπε ὁ 'Ινδός. Θὰ προσευχηθῶ γιὰ σᾶς, γιὰ τὸ Βαξίπ—Σαχίμπ καὶ γιὰ τὴ Ναχυνᾶ. Εἴθε ὁ Βισνοῦ νὰ τοὺς ἔχῃ εὐτυχισμένους στὸν οὐρανό, ὅπως καὶ σᾶς πάνω στὴ γῆ.

Ὁ 'Ινδὸς ἔφυνε ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ Φιρμίνη φαίνεται ὅτι ἤξερε καλὰ τὸ Μαλέκ, ὅπως ἤξερε καὶ τὸ σπίτι, γιατὶ τὰ λόγια του δὲν τῆς ἔκαναν ἐντύπωσι.

— Λοιπόν; εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα. Σᾶς ἀκούω.

— Φεύγομε.

— Γιὰ ποῦ;

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Πότε τὸ μάθατε αὐτό;

— Σήμερα τὸ πρωΐ.

— Ποιός σᾶς τὸ εἶπε;

— Ἡ δεσποινὶς Κλοτίλδη.

— Γιατὶ δὲ μὲ εἰδοποιήσατε ἀμέσως;

— Ἤθελα κατὰ τὶς τέσσερις, ἀλλὰ δὲ σᾶς βρῆκα. Κι' ὁ Μαλὲκ ἔλειπε ἐπίσης... Οἱ ὑπηρέτες σας μοῦ εἶπαν ὅτι θ' ἀργούσατε. Ἔτσι ἀναγύρισα τότε στὸ σπίτι.

— Πότε θὰ φύγετε;

— Ὅγι πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.

— Εἴσαστε πολὺ καλὴ ποὺ ξανακάματε τὸν κόπο νάρθῆτε, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

— Δὲν ἦρθα γι' αὐτὸ μόνο.

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλο;

— Γυρίζοντας στὸ σπίτι βρῆκα ἕνα φάκελλο μὲ τ' ὄνομά μου... Τὸν ἄνοιξα ἀμέσως. Στὸ ἐσωτερικὸ ὑπῆρχε ἕνα γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ μένα κι' ἕνας κλειστὸς φάκελλος μὲ τὸ ὄνομα τῆς Κλοτίλδης. Ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος μὲ παρακαλοῦσε νὰ δώσω αὐτὸ τὸ φάκελλο στὴ δεσποινίδα Κλοτίλδη καὶ συνώδευε τὴν παράκλησί του μ' ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 500 φράγκων. Σκέφτηκα πὼς ἔπρεπε νὰ σᾶς φέρω αὐτὸ τὰ γράμματα.

— Δῶσε μου τα.

Ἡ Φιρμίνη ἄνοιξε τὴν τσαντα της κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα μεγάλο φάκελλο, ποὺ τὸν ἔδωσε στὴν οἰκοδέσποινα. Αὐτὴ διάβασε ἀμέσως μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν στὴ Φιρμίνη. Ὁ δεύτερος φάκελλος ἦταν κλειστός. 'Αλλ' ἡ ἄγνωστη δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ἀνοίξῃ βάζοντάς τον πάνω ἀπὸ τὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ... Καθὼς διάβαζε τὸ γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν στὴν Κλοτίλδη, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε δέκα χρώματα, τὰ χείλη της κιτρίνισαν καὶ τὰ μάτια της πῆραν μιὰ περίεργη λάμψι.

— Ποιός, λοιπόν, μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὸ ἔγκλημά του; ψιθύρισε.

Ἡ Φιρμίνη ἀνησύχησε βλέποντας τὴν ταραχή της.

— Θεέ μου, τί ἔχετε; εἶπε Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ φέρω;

Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν τῆς ἀπάντησε. Εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της καὶ βημάτιζε νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἔπιασε, ξαφνικά, τὸ κορδόνι ἑνὸς κουδουνιοῦ καὶ τὸ τράβηξε δυνατά.

Ὁ Μαλὲκ μπῆκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὸ σαλονάκι. Ἡ οἰκοδέσποινα φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπ' αὐτόν, γιατὶ τοῦ ἔδειξε ἀμέσως τὸ γράμμα.

— Διάβασε, τοῦ εἶπε. Πρέπει ν' ἀνακαλύψωμε ἀμέσως ἐκεῖνον ποὺ ξέρει αὐτὸ τὸ μυστικό.

Ὁ Μαλὲκ διάβασε μὲ μιὰ ματιὰ τὸ γράμμα.

— Θὰ τὸν ἀνακαλύψωμε, κυρία, εἶπε ἔπειτα.

Ἡ διαβεβαίωσι αὐτὴ φαίνεται πὼς ἡσύχασε τὴν οἰκοδέσποινα, ποὺ ξαναγύρισε στὴν ἐπισκέπτριά της καὶ ξανακάθισε στὴν πολυθρόνα της.

— Ἡ ἐκδούλευσι ποὺ μοῦ προσφέρατε σήμερα ἀξίζει πολύ, εἶπε στὴ Φιρμίνη.

— Ἔβγαλε ταυτόχρονα ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ τῆς τὸ ἔδωκε.

— Πάρτε το, πρόσθεσε. Ἀξίζει δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα! εἶπε ἡ παιδαγωγὸς σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τ' αὐτιά της.

— Τὰ κερδίσατε μὲ τὴν ἀφοσίωσί σας, ἀπάντησε ἡ οἰκοδέσποινα. Ἀκοῦστε με τώρα... Ξέρετε ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ὄχι.

— Ποιός τὸ ἔφερε στὸ μέγαρο Σοὺμπεργκ;

— Ἕνας ἡλικιωμένος εὐγενής.

— Ποιός ἦταν;

— Ἔδωκε τὸ φάκελλο στὸ θυρωρὸ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τ' ὄνομά του.

— Ἂν ὁ θυρωρὸς τὸν ἔβλεπε θὰ τὸν ἀναγνώριζε;

— Δὲν τὸν ρώτησα γι' αὐτό.

— Τί ὥρα ἔφεραν τὸ γράμμα στὸ μέγαρο Σοὺμπεργκ;

— Λίγο μετὰ τὶς ἑξῆ.

«Συνεπῶς, μετὰ τὴ μονομαχία», σκέφτηκε ἡ οἰκοδέσποινα.

Ὅπως ἔδρου οἱ ἀναγνῶστες μας, τὸ γράμμα τὸ πῆγε ὁ ντὲ Σαμπλύ, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε δώσει στὸ Μισὲλ ντὲ Μοράνγκ.

— Ὁ θυρωρὸς πρέπει νὰ πρόσεξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοῦ ἔδωκε τὸ φάκελλο, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, κυρία, γιατὶ εἶχε νυχτώσει πιά, ἀπάντησε ἡ Φιρμίνη.

— Δὲ θὰ μάθωμε, λοιπόν, τίποτα.

— Δυστυχῶς...

Ἡ Φιρμίνη σηκώθηκε.

— Πρέπει νὰ φύγω, εἶπε. Μοῦ

δίνετε τὸ γράμμα, κυρία;

— Τί τὸ θέλετε;

— Θὰ τὸ δώσω στὴ δεσποινίδα Σοὺμπεργκ. στὴν ὁποία ἀπευθύνεται.

— Ὄχι, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα. Δὲν πρέπει νὰ μάθη τὸ περιεχόμενό του.

«Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὸ κάψω, σκέφτηκε. Τὸ περιεχόμενό του δὲν ἔχει βέβαια, ἀξία, ἀφοῦ ἡ Λάχμη εἶναι ἀνύπαρκτη... Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὅμως, ἡ Κλοτίλδη δὲν πρέπει νὰ μάθη αὐτὴ τὴν ἱστορία».

Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ἅπλωσε τὸ χέρι της κι' ἔρριξε τὸ γράμμα μέσα στὸ ἀναμμένο τζάκι.

— Σταθῆτε... Σταθῆτε! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ὁ Μισέλ, κατακίτρινος σὰν νεκρός, ἐμφανίστηκε στὸ ἄνοιγμα.

—Σταθῆτε! ξαναεῖπε. Δὲν πρέπει νὰ κάψετε αὐτὸ τὸ γράμμα...

Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά. Οἱ φλόγες τὸ εἶχαν κάμει στάχτη.

Ἡ Φιρμίνη ἄρχισε νὰ τρέμη.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Ὁ Μισέλ, ὅταν ἔδιωξε τὸν Μαλέκ, δὲν κοιμήθηκε. Βυθίστηκε, ὅμως, σὲ νάρκη ἀπὸ τὸν πυρετό. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ νάρκη εἶδε ὁλοζώντανη τὴν εἰκόνα τῆς Κλοτίλδης μπροστά του. Τὰ χρυσᾶ καὶ μυρωμένα μαλλιά της τοῦ χάϊδευαν τὸ πρόσωπο, καθὼς χόρευαν μαζί... Ἀλλά, ταυτόχρονα ἔβλεπε τὸν Σανχές, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι... Ὁ δυστυχισμένος πάλευε μ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἰσκιους. Ἀλλά, σιγὰ σιγά, ἡ εἰκόνα τοῦ μαρκησίου ἐσβυσε κι' ἀπόμεινε κοντά του μόνον ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτη.

— Κλοτίλδη, εἶπε ὁ τραυματίας, θέλω νὰ ζήσω γιὰ νὰ σ' ἀγαπάω... Ἄγγελε τῆς ὁμορφιᾶς, σὲ σένα ἀνήκει ἡ καρδιά μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφτασε στ' αὐτιά του ἡ συζήτησι τῶν δυὸ γυναικῶν, ποὺ βρίσκονταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο... Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε στείλει στὴν Κλοτίλδη... Τινάχτηκε τότε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ οἰκοδέσποινα ἔριχνε τὸ γράμμα στὴ φωτιά. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ Μισὲλ κατάλαβε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ προσπαθήση νὰ τὸ σώση.

— Εἶναι ἄτιμο αὐτὸ ποὺ κάνατε, φώναξε τότε στὴν ἄγνωστη κυρία. Μὲ ποιὸ δικαίωμα κάψατε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀφοῦ δὲν ἀπευθυνόταν σὲ σᾶς;... Ἔκανα μιὰ συμφωνία μαζί σας καὶ τὴν τήρησα μὲ τὸ παραπάνω. Δὲ μπορεῖτε νὰ ἔχετε παράπονο... Τὸ γράμμα ποὺ κάψατε δὲν ἔλεγε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Ὁ μαρκήσιος Σανχὲζ ντ' Ἀλβιέλα εἶναι δολοφόνος.

Ἡ οἰκοδέσποινα τὰ μάντευε τώρα ὅλα. Ὁ Μισὲλ ντὲ Μοράνγκ, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ πάθαινε κάτι, εἶχε ἐπιφορτίσει ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ στείλη αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν Κλοτίλδη.

— Ποιός σᾶς τὸ εἶπε; ρώτησε μὲ ἤρεμη φωνή.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου, ἀπάντησε ὁ Μισέλ. Ἔχομε, κυρία, καθένας τὸ δικό του μυστικό...Μήπως ξέρω ποιὰ ἐλατήρια σᾶς παρακίνησαν νὰ κάμετε αὐτὸ ποὺ κάματε; Μήπως ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο αὐτὴ ἡ γυναίκα — ἔδειχνε τὴ Φιρμίνη—εἶναι συνένοχός σας στὴ σκευωρία σας ἐναντίον μου;

— Ἐναντίον σας;

— Καὶ βέβαια. Τὸ ἀπόγεμα δὲ μ' ἀφήσατε νὰ σκοτώσω τὸ μαρκήσιο ντ' Ἀλβιέλα. Τώρα μ' ἐμποδίζετε νὰ τὸν στιγματίσω στὰ μάτια τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπάω. Ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν εὐτυχία του, καταστρέφετε τὴ δική μου!

— Τὸ γράμμα, λοιπόν, ἦταν δικό σας;

— Ποιός ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα θἄθελε νὰ σώση τὴν Κλοτίλδη, φανερώνοντάς της ὅτι ἡ σκλάβα Λάχμη πέθανε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μαρκησίου ντ' Ἀλβιέλα;

—Ποιός σᾶς τὸ εἶπε ὅλα αὐτά;

— Δὲ θὰ τὸ μάθετε, φώναξε μὲ πεῖσμα ὁ Μισέλ. Δὲν ξέρω ποιὰ εἶσαστε... Μὲ θεωπώσατε μὲ τὶς ὡραῖες ὑποσχέσεις σας καὶ τώρα βρίσκομαι κοντά σας, χωρὶς νὰ ξέρω πῶς ἦρθα ἐδῶ... Ἐξ αἰτίας σας, κυρία, ἔχασα γιὰ πάντα τὴν Κλοτίλδη, ποὺ τὴν ἀγαπάω ὄχι γιὰ τὰ χρήματά της, ὅπως νομίζετε, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι ἕνας ἄγγελος ὁμορφιᾶς καὶ καλωσύνης... Δὲν τὰ θέλω τὰ λεφτά σας! Πάρτε τα πίσω! Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ μὴν ξαναμπῆτε στὴ ζωή μου... Δὲν ἔχετε αὐτὸ τὸ δικαίωμα... Τ' ἀκοῦτε, δὲν τὸ ἔχετε!

Ὁ Μισὲλ σταμάτησε, ἀνίκανος νὰ συνεχίση ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ἡ οἰκοδέσποινα πῆγε κοντά του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γυρίση στὸ δωμάτιό του. Ἀλλά, βλέποντας τὴν ἐπιμονή του, τράβηξε μιὰ πολυθρόνα πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ καθίση.

Γύρισε ὕστερα στὴ Φιρμίνη.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε, τῆς εἶπε. Καί, πρὸ παντός, οὔτε λέξι σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι εἴδατε κι' ἀκούσατε.

—Ἡ κυρία ξέρει τὴν ἀφοσίωσί μου, ἀπάντησε ἡ Φιρμίνη.

— Μὴ φύγετε, τὴν παρακάλεσε ὁ Μισὲλ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Θὰ γράψω δεύτερο γράμμα, ποὺ σᾶς ἱκετεύω νὰ τὸ δώσετε στὴν Κλοτίλδη.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔκαμε τὴ Φιρμίνη νὰ συγκινηθῆ. Κι' ἐνῶ ἦταν ἕτοιμη νὰ φύγη σταμάτησε.

— Τί περιμένετε; τῆς φώναξε ἡ οἰκοδέσποινα μ' ἐπιτακτικὸ τόνο. Ξέρετε καλὰ ὅτι μόνον ἐγὼ διατάσσω ἐδῶ μέσα!

Ἡ Φιρμίνη, ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε.

— Δὲ θέλετε, λοιπόν, νὰ μάθη ἡ Κλοτίλδη τὴν ἀλήθεια; εἶπε ὁ Μισέλ. Ἀλλὰ θὰ τὴν μάθη καὶ θὰ τὴν μάθη ἀπὸ τὸ στόμα μου... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σας. Θὰ τὰ κανονίσω μόνος μου.

Σηκώθηκε ἀμέσως. Ἦταν τόσο ἀχρός, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φάντασμα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο του.

— Ποῦ πᾶτε; τὸν ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα.

— Θὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου θέλετε νὰ μὲ φυλακίσετε, τῆς ἀπάντησε.

Ἡ οἰκοδέσποινα σηκώθηκε κι' αὐτή.

— Προσπαθῆστε νὰ ἡρεμήσετε, τοῦ σύστησε. Ξαναγυρίστε στὸ κρεβάτι σας... Ὅλος αὐτὸς ὁ ἐκνευρισμὸς μπορεῖ νὰ ἔχη δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν πληγή σας.

— Εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ ζωὴ χωρὶς τὴν Κλοτίλδη, ἀπάντησε ὁ Μισέλ. Ἀφῆστε με νὰ φύγω... Εἶναι δικαίωμά μου...

Κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔτρεξε κοντά του.

— Περιμένετε ὥς αὔριο καὶ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα, τοῦ εἶπε.

— Αὔριο θὰ εἶναι ἀργά, ἀπάντησε ὁ Μισέλ. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι ὁ ντ' Ἀλβιέλα θὰ ζητήση ἀπόψε κι' ὅλας τὸ χέρι τῆς Κλοτίλδης... Πρέπει νὰ ἐμποδίσω μὲ κάθε θυσία αὐτὸ τὸ γάμο.

Κι' ὅπως ἡ οἰκοδέσποινα στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση, τῆς ἔπιασε μὲ δύναμι τὸ δεξὶ χέρι, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ παραμερίση.

Καὶ τότε ἔγινε τὸ ἑξῆς: Τὸ χέρι της, ὑπακούοντας στὸ τράνταγμα ποὺ τοὔδωκε ὁ Μισέλ, τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω, ἀλλ' ὕστερα γλύστρησε ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ ξανάπεσε σὰν ἄψυχο... Ἡ ἄγνωστη δὲν εἶχε δείξει τὸν παραμικρὸ πόνο, οὔτε κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

—Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι, λοιπόν, ὁ διάβολος; εἶπε ὁ Μισέλ.

Καὶ σωριάστηκε κάτω λιποθυμος.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔσκυψε ἀμέσως πάνω του. Ἦταν κατάλευκος κι' ἕνας κοκκινωπὸς ἀφρὸς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μαλὲκ ἐμφανίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

—Ἐσὺ ποὺ ξέρεις, κύτταξε γρήγορα τὴ ἔπαθε, τοῦ εἶπε ἡ ἄγνωστη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὁ Μαλὲκ ἔσκυψε πάνω στὸ Μισέλ.

— Λύθηκε ὁ ἐπίδεσμος, εἶπε. Ὁ δυστυχισμένος πνίγεται ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὴν πληγή του.

— Πρέπει νὰ τὸν σώσωμε! τοῦ φώναξε ἡ οἰκοδέσποινα. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνη... Θέλω νὰ μάθω ποιὸς τοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ τοῦ μαρκησίου.

—Ἂν γίνη καλά, αὐτὸ θὰ εἶναι εὔκολο, ἀπάντησε ὁ Μαλέκ.

— Πιστεύεις ὅτι ἀγαπάει τὴν Κλοτίλδη;

Ὁ Ἰνδὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τ' ἄκουσα ὅλα, ἀπάντησε. Νομίζω πὼς μιλοῦσε ὁ πυρετὸς κι' ὄχι ἡ καρδιά του.

— Κύτταξε, Μαλέκ... Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ στόμα του. Τί πρέπει νὰ κάμωμε;

—Ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ τὸν σώσωμε...

— Καὶ ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΕΙΓΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Σὲ ὅλες τὶς πολιτισμένες χῶρες δὲν ὑπάρχει σήμερα οὔτε μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴ χρησιμοποιῇ σερβιὲτ ὑγείας.

Ἔχουν ἐγκαταλειφθῇ γιὰ πάντα ἡ παληὲς ἀνθυγιεινὲς καὶ κουραστικὲς συνήθειες καὶ μιὰ σοβαρὴ φροντίδα γιὰ κάθε γυναίκα, ἰδίως ἐργαζομένη, ἔχει ἁπλοποιηθῇ τελείως.

Σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἁπλὸ ζήτημα δὲν πρέπει νὰ ὑστερήση καὶ ἡ Ἑλληνίδα, δείχνοντας πὼς ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὰ πρακτικὰ σύγχρονα μέσα.

Ἂν δὲν χρησιμοποιήσατε μέχρι σήμερα τὶς σερβιὲτ ὑγείας CAMELIA, ζητήσατε ἕνα κουτὶ ἀπὸ τὸ πλησιέστερο Φαρμακεῖο ἢ Κατάστημα Γυναικείων εἰδῶν καὶ μὲ τὴν πρώτη χρῆσι θὰ δῆτε πόσο σᾶς εἶναι ἀπαραίτητες.

Θὰ ἀπαλλαγῆτε γιὰ πάντα ἀπὸ ὅλες τὶς δυσάρεστες ἐνοχλήσεις, θὰ ἔχετε αἴσθημα ἀσφαλείας καὶ ἐλευθερία νὰ πᾶτε στὴν ἐργασία σας, στὴν ἐκδρομή σας κ.λ.π.

Μόνον νὰ προσέχετε στὸ κουτὶ ἐπάνω νὰ εἶναι τὸ σῆμα τῆς ΚΑΜΕΛΙΑ γιατὶ ἔτσι θὰ ἀποφύγετε τὶς ἀπομιμήσεις.

Camelia

Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτα. Ἑκατομμύρια γυναῖκες σ' ὅλο τὸν Κόσμο χρησιμοποιοῦν τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ καὶ εἶναι ἐνθουσιασμένες.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ὅλες ἡ Ἑλληνίδες, ἀφοῦ καὶ ἡ δαπάνη εἶναι μηδαμινὴ Δρχ. **12.50** κάθε κουτί.

Προσοχὴ πάντα στὸ σῆμα **CAMELIA**.

SCICKEDANZ & Co

NÜRNBERG - ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. - ΝΙΚΗΣ 9 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Βροχὴ καὶ δάκρυα

ΔΕΝ ἦτανε μόνο ἡ βροχὴ — αὐτὴ ἡ ἐκνευριστικὴ καὶ μονότονη φθινοπωρινὴ βροχούλα ποὺ ἔσταξε πλήξι καὶ μελαγχολία ἀπὸ τὸν συννεφιασμένο οὐρανό. Ἦτανε, πιὸ πολύ, ἡ ἐσωτερικὴ διάθεσι τῆς Λιάνας ποὺ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθη τὸν πόνο σύντροφό της αὐτὸ τὸ βροχερὸ ἀπομεσήμερο. Καθὼς ἦτανε μόνη της ἐκεῖ. στὸ κομψὸ λίβιγκ-ρούμ τῆς ὁμορφιᾶς βίλλας τῆς Ἐκάλης. ὅπου τὴν εἶχε ὁδηγήσει ἀπρόσπτος ὁ ἔρωτάς της. ἔβλεπε ὅλη τὴ ζωή της νὰ ξετυλίγεται μπροστὰ στὰ δακρυσμένα μάτια της. Καὶ ἡ ἀναδρομὴ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθη τύψεις γιατὶ εἶχε κόψει τὶς γέφυρες πίσω της κι' ἔτσι δὲ μποροῦσε νὰ γυρίση στὸ ψλικὸ παρελθὸν ποὺνε τόσο ἐπιπόλαια ἀπαρνηθῆ...

Μὲ τὸν Νότη δὲν τὴν εἶχε δέσει ἔρωτας. Γιατὶ δὲν ἦταν ὁ φτωχὸς ὁ Νότης ἄνθρωπος ποὺ νὰ ἐμπνεύση ἔρωτα. Ἕνας δισταχτικὸς ἀνθρωπάκος μὲ δειλὴ ἰδιοσυγκρασία. θαμπωμένος ἀπὸ τὴ δική της ὁλόλαμπρη γυναικότητα. Τὸ εἰδύλλιο ποὺ τοὺς ἔνωσε ἦτανε γι' αὐτὴν ἀνοχή. γι' αὐτὸν ἀνάγκη. Ἄκριτα. ἀσυλλόγιστα. ἡ Λιάνα δέχτηκε τ' ὄνομά του. Ἡ ἀποκατάστασι εἶναι γιὰ μιὰ κοπέλλα νοιὸς πλούτη μιὰ ἔντιμη κι' ἐπιθεβλημένη λύσι. Δὲν ἦτανε. βέβαια, ὁ ἄντρας ποὺ πήρε, τὸ γοητευτικὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Ἦταν ὅμως ἕνας σύζυγος. Καὶ σὰν τέτοιος τοποθετήθηκε στὸ πλευρὸ τῆς Λιάνας κι' ἄρχισε νὰ ζῆ μαγεμένος — ἐνῶ αὐτὴ ἔμενε διψασμένη καὶ νεμάτη ἐρωτικὲς ἀναζητήσεις...

Κι' ἔτσι. μιὰ μέρα βοῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ παρουσιαστικὸ ἀστραφτερὸ γέμισε λάμψι τὰ μάτια της. Δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι, τὸν ἀγάπησε· εἶναι βέβαιο ὅμως ὅτι θαμπώθηκε... Δίπλα στὸν Ἀλέκο. ὁ φτωχὸς ὁ Νότης ἔξέτασε, ταπεινώθηκε, ἐξευτελίστηκε.. Γιατὶ ἦταν ὄχι μόνο ὁ ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος· ἦτανε κι' ὁ σύζυγος... Δηλαδὴ ὁ ἄντρας ποὺ ἡ γυναίκα τὸν ἔνει διακρὸς δίπλα της καὶ βλέπει φυσιολογικὰ «ἐξ ἐπαφῆς» ὅλα τὰ ἐλαττώματά του. ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ κρύψη ἡ ἀπόστασι..

Ἔντιμη ὅμως ἡ Λιάνα ἀντιστάθηκε στὸν πειρασμό. Καὶ τὴ βόηθησε νὰ ἀντισταθῆ . ἡ μητρότης! Ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος εἶχε δημιουργηθῆ μέσα της καρπὸς τῆς ἕνωσής της μὲ τὸν ἀδιάφορο σύζυγο... Κι' ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδάκι της —ἕνα ροδοκόκκινο κουκλίστικο ἀγοράκι— ἡ Λιάνα νόμισε ὅτι εἶχε ὁσιστικὰ ἀποφύγει τὸν πειρασμό.

Ἦταν. ἁπλούστατα. οἰκτρὰ γελασμένη! Γιατὶ ὁ ἄντρας ποὺ ἐκποροσωποῦσε τὴ γοητεία βρισκότανε πάντα δίπλα της· φίλος τοῦ σπιτιοῦ της. ἔτοιμος νὰ βάλη τὶς δυνατότητές του —τὸ αὐτοκίνητό του, τὰ πλούτη του—στὴ διάθεσι τοῦ ζευγαριοῦ. ὁ Ἀλέκος ἦτανε κι' ἔμενε. ὁ ἀκατανίκητος πειρασμός.. Τὸ πιὸ εὔκολο γιὰ τὴ διψασμένη γυναῖκα ἦτανε νὰ πέση παράνομα στὴν ἀνοιγμένη ἀγκαλιά του· τὸ πιὸ δύσκολο νὰ τὸν ἀκολουθήση. Προτίμησε τὸ πιὸ δύσκολο. Καί. ξεγνῶντας ἄντρα καὶ παιδί ὑποτάχτηκε στὶς ἐγωιστικὲς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔρωτα κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ φλόγιζε τὸν ὀργανισμό της!

Γυρίσανε τὴν Εὐρώπη. Ἡ κρουαζιέρα τοῦ ὀνείρου ἔκανε τὴν ὅμορφη ἀπίστη νὰ ξεχάση τί εἶχε ἀφήσει. γιατὶ αὐτὸ ποὺ εἶχε δρῆ ἦτανε τὸ καινούργιο. τὸ γοητευτικό. τὸ λαμπερό.. Ὅταν ὅμως ἡ κρουαζιέρα τέλειωσε καὶ ἡ Λιάνα καταστάλαξε σὲ μιὰ βίλλα τῆς Ἐκάλης. ἡ νοσταλγία τρύπωσε μέσα στὴ μετανοιωμένη της καρδιά.. Καὶ ἡ νοσταλγία ἔγινε μαρτύριο ὅταν μπῆκε τὸ φθινόπωρο.

—"Ἐρχομαι! φώναξε ἡ Λιάνα. σφίγγοντας πιὸ δυνατὰ τὸ ἀκουστικό.

Γιατὶ τὸ καλοκαίρι εἶναι ἀστραφτερό. Θαμπώνει τὰ μάτια καὶ δὲν τὰ ἀφήνει νὰ δακρύσουν. Ὅταν ὅμως ξεφτάνε τὰ χρυσάφια καὶ γίνονται γκρίζα καταγνιὰ. ἡ μελαγχολία γίνεται μόνιμος σύντροφος καὶ τὸ πρωτοβρόνι τῶν. ματιῶν.

Ἡ Λιάνα τώρα ἔμενε συχνὰ μόνη. Ὁ γοητευτικὸς ἐραστὴς πούνε προτιμήσει ἀπὸ τὸν ἀσήμαντο σύζυγο. εἶνε τὶς δουλειές του. τὶς ἀπασχολήσεις του. Χορτασμένος ἀπὸ ἔρωτα —καὶ λίγο μετανοιωμένος ποὺ εἶνε ἀφίσει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῆ σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια... — ἔφευγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ γύριζε ἀργὰ μετὰ τὸ μεσημέρι. ἢ, καμιὰ φορὰ τὸ βράδυ.. Ἔτσι ἡ Λιάνα εἶνε καιρὸ νὰ νοσταλγῆ. νὰ μελαγχολῆ καὶ νὰ δακρύζη...

Νά, ὅπως σήμερα. Ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ λίβιγκ-ρούμ ἡ φθινοπωρινὴ ἔβοχὴ ἁπλωνότανε μπροστά της νευάτη πλήξι καὶ κατήφεια. Τὰ πεῦκα γύρω ἕνα νοήμα μουντό. Δὲν ἦτανε τὰ καταπράσινα δέντρα ποὺ μέσα στὸ φρέσκο γρῶμα τους παιγνιδίζανε κελαϊδῶντας εὐθυμα τὰ σπουργίτια. Τὸ κελαϊδίσματα εἶνε πάρα φύγοντας φῶτα καὶ φωτοσκιάσεις. γιὰ νὰ ἀφίση τὸ γκρίζο νὰ κυριαρχῆ καὶ τὴ βοονὴ νὰ διάνη τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τῆς αἰσιοδοξίας...

Ἔβδενε ἀσταμάτητα. Τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς ἀργοσταλάζαν ἀπάνω στὰ κρύσταλλα· τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου βρέχανε τὰ μάγουλα τῆς μετανοιωμένης γυναίκας... Τώρα καταλάβαινε τί εἶνε κάνει... Εἶνε ἀφίσει τὸ τίμιο σπίτι της. γιὰ νὰ γίνη φιλενάδα ἑνὸς ἀδιάφορου ἐραστῆ, ποὺ ἦτανε φανερὸ ὅτι εἶνε ἀφήσει νὰ τὴ βαρυέται... Καί. τὸ νειόρτερο εἶνε ἀφίσει νὰ τὸν βαρυέται κι' αὐτή! Κάτι πιὸ πολύ: Εἶχε ἀφίσει νὰ τὸν μισῆ. Γιατὶ ἔβλεπε στὸ ὅμοιοφο πρόσωπό του τὴν γοητευτικὴ αἰτία τῆς δυστυχίας της... Τί νάκανε ὅμως: "Ἦτανε δυνατὸ νὰ νυρίση πίσω:

Δὲν ἦτανε παράξενο: Τώρα ποὺ τὸν εἶνε στερηθῆ. αὐτὸς ὁ ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος. ὁ ἄντρας της γινότανε διστακτικὰ συμπαθητικός.. Καὶ τὸ παιδί της αὐτὸ γινότανε γλυκὸς ἐφιάλτης! Πόσο τὸ νοσταλγοῦσε. πόσο διψοῦσε νὰ τὸ δῆ. νὰ τὸ ἀγκαλιάση... Χορτασμένος ὁ ἔρωτας εἶνε παραμερίσει γιὰ νὰ ἀφίση τὴν μητρότητα νὰ κυριαρχήση μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ἐπιπόλαιης γυναίκας...

Κι' αὐτὴ ἡ βροχὴ ποὺ δὲν ἔλεγε νὰ σταματήση. Ἀπαισιόφοητη ἡ Φύσι συνέχιζε τὸ μελαγχολικό της κλάμα... Ἀπαισιόφοητη κι' ἡ γυναίκα συνέχιζε τὸ δικό της κλάμα ποὺ ἔκανε μὲ τὸ φθινοπωρινὸ φιλόδροσο ντουέττο.

Ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἔκανε τοὺς μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς της νὰ ξυπνήσουν... Ποιός νάτανε: Ἀνόρεχτα ἡ Λιάνα σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ μίλησε:

— Λέγετε.

Ἔκανε λίγη ὥρα νὰ ἀκουστῆ ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη...

— Λέγετε... ξανάπε ἡ γυναίκα πιὸ δυνατά.

Καὶ τότε. μιὰ φωνὴ ἀντρική. διστακτική. γάβγιζε μὲ τὸ ὄνομά της τ' αὐτιά της:

— Λιάνα.

Γαντζώσανε νευρικὰ τὰ δάχτυλα τῆς γυναίκας στὸ ἀκουστικό.. Εἶνε γνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ ἄντρα ποὺνε προδώσει...

— Νότη! μουμουρίσε

— Λιάνα... ξανάπε αὐτός. Μὲ συγχωρῆς ποὺ τόλμησα νὰ σοῦ τηλεφωνήσω... Μά.. σήμερα ποὺ βρέχει μὲ τύλιξε ἡ μελαγχολία... Κι' ὁ Μπούλης σὲ ζητάει.. Δὲν ξέρω ἂν εἶσαι εὐτυχισμένη. "Αν ὅμως μετάνοιωσες. νὰ ξέρης πὼς πάντα σὲ περιμένουμε.

Μὲ ἄνοια νοιὰ ἡ Λιάνα ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ τὸ ἀκουστικὸ καὶ φώναξε μονολεκτικά:

— Ἐρχομαι!

"Ἐκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἔνωσε ἀνάκατα σὲ μιὰ βαλιτσούλα τὰ πρόσωπά της. Ντύθηκε γρήγορα καὶ βγῆκε. Τί περίεργο! Ἡ βροχὴ εἶνε σταματήσει...

"Ἕνα τεράστιο πολύχρωμο οὐράνιο τόξο ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὡς τὴν ἄλλη τὸν οὐρανό...

Μαζὶ μὲ τὴ βροχὴ εἶχανε σταματήσει καὶ τὰ δάκρυα. Στὸ πρόσωπό της ἄνθιζε ἕνα ἀνοιξιάτικο γαμόγελο.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Μ' ἀρέσουν οἱ ἀνέσεις!...

Ἡ Τζία σὲ πρόσφατη φωτογραφία της.

Τζία Σκάλα

Ἡ ὄμορφη στάρ μὲ τὴν τριπλῆ...ἐθνικότητα

Ἡ Τζία Σκάλα, ἡ πρασινομάτα Ἰταλο - Ἰρλανδέζα στάρ ποὺ ἀπὸ χρόνια τώρα ἔχει κατακτήσει τὸ Χόλλυγουντ καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὶς «φασμένες» ξένες καλλιτέχνιδες, ξαναγύρισε πέρυσι στὴν Εὐρώπη καὶ εἰδικώτερα στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἀναλάβη ἕναν πολὺ ἐνδιαφέροντα ρόλο στὸ φίλμ «Τὰ κανόνια τοῦ Ναβαρόνε». Στὸ φίλμ αὐτὸ κρατάει τὸν ρόλο τῆς νεαρᾶς δασκάλας "Ἀννας, ποὺ ἀπὸ φλογερὸ πατριωτισμὸ παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὴν ἀντίστασι κατὰ τῶν Γερμανῶν ποὺ κατατυραννοῦν τὸ νησὶ της καὶ ἀναδεικνύεται σὲ ἡρωίδα.

Ἀπὸ 'Ιρλανδέζα μητέρα καὶ 'Ιταλὸ πατέρα, τὸν Πιέτρο Σκόλιο ἡ Τζία Σκάλα γεννήθηκε στὸ Λίβερπουλ τῆς Ἀγγλίας στὶς 13 Μαρτίου τοῦ 1936 καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Τζοβάννα Σκόλιο. Μὰ δὲν ἔμεινε ἐκεῖ στὸ πάντα σκοτεινιασμένο ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καὶ τοὺς καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων Ἀγγλία. Μόλις ἔγινε μερικῶν μηνῶν τὴν πῆραν οἱ γονεῖς της καὶ πῆγαν στὴ Ρώμη ὅπου ἐγκαταστάθηκαν. Ἡ Τζία ἔχει μιὰ μικρότερη ἀδελφή, τὴν Ἀγκάθα ποὺ εἶναι παντρεμένη καὶ ἐγκατεστημένη στὸ Λονδῖνο.

Στὴ Ρώμη ἡ Τζία ὅταν ἔκλεισε τὰ 16 χρόνια, ἀπεφάσισε νὰ γίνη ζωγράφος παίρνοντας μαθήματα ἀπὸ τὸ διάσημο Τζιουζέππε Ὀλιβέττι. Ἀλλὰ τὸ ὄνειρό της ἡ, ταν νὰ πάη στὴν Ἀμερική καὶ νὰ σταδιοδρομήση ἐκεῖ. Μπρὸς στὴν ἐπιμονή της, ἡ μητέρα της λύγισε καὶ ἀφήνοντας μόνο στὴν 'Ιταλία τὸν ἄντρα της πῆρε τὴ νεαρὴ Τζία καὶ ἔφτασαν στὴν Ἀμερική.

Ἐκεῖ ὅμως ἄρχισαν οἱ πρῶτες οἰκονομικὲς δυσκολίες. Ἀλλὰ ἡ Τζία πολιτικὰ καὶ θελματικὸς χαρακτήρας, δὲν ἔμεινε μὲ σταυρωμένα χέρια. "Ομοφρη καθώς ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ βρῆ δουλειὰ ὡς ὑπάλληλος γραφείου στὶς Σκανδιναυϊκὲς ξεοπορικὲς γραμμὲς μὲ πρώτο μισθὸ 100 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Λίγο ἀργότερα ἄρχισε μέσα της ἡ φιλοδοξία νὰ γίνη ἠθοποιὸς ἀπευθύνοντας τὰ βλέμματα στὴ βασιλεύουσα τῆς Στέλλας "Ἀστρα.

Σὲ ἡλικία 20 χρόνων, ἡ, ταν ἤδη ἐπιτυχημένη σπλωματοῦχος ἠθοποιός, "Αρχισε νὰ κάνη ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρασι ὡς διαφημίστρια καὶ ἀργότερα ἀνέλαβε ρόλους σὲ διάφορα σκέτς. Σὲ μιὰ τέτοια ἐκπομπὴ τὴν πρόσεξε ἕνα «λαγωνικὸ ταλέντων» τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ζητοῦσε μιὰ ὄμορφη ξένη νέα γιὰ τὸ ρόλο τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς στὸ βιβλικὸ φίλμ «Οἱ Γαλιλαῖοι». Τὴν κάλεσαν ἀμέσως στὸ Χόλλυγουντ, τῆς γύρισαν μερικὲς δοκιμαστικὲς σκηνές ἀλλά... δὲν τῆς ἔδωσαν τὸν ρόλο. 'Αντὶ γι' αὐτὸν τὴν ἔβαλαν νὰ ὑπογράψη ἕνα συμβόλαιο μὲ καλοὺς ὅρους καὶ λίγο ἀργότερα τῆς ἔδωσαν ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ τοῦ Ρὸκ Χάτσον καὶ τῆς Τζέην Γουάϊμαν «Μεγάλος πόνος σὲ μικρὴ καρδιὰ» καὶ ἀμέσως μετὰ ἕναν ἄλλον ρόλο στὸ φίλμ «Τέσσερα κορίτσια στὸν πόλι».

"Επειτα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ φίλμ, οἱ εἰδικοὶ τὴν ἔκριναν ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς «καινούργιες ἐλπίδες» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου καὶ τὴν κρά τησαν. Μὲ δυὸ - τρεῖς ταινίες τὸ χρόνο, ἡ Τζία κατώρθωσε σιγὰ - σιγὰ ὄχι μόνο νὰ σταθεροποίηση τὴ θέσι της στὸ Χόλλυγουντ ἀλλὰ καὶ νὰ διακριθῆ. "Ας μὴ ξεχνᾶμε ὅτι μιὰ ξένη καλλιτέχνιδα στὴν 'Αμερικὴ πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἐπιπλεύσῃ ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ὁμοφορα κορίτσια. "Αλλ' ἡ Τζία τὰ κατάφερε. 'Από τὶς γνῶ στότερες ταινίες στὶς ὁποῖες ἔχει παίξει, ἀναφέρουμε τὶς ἑξῆς: «Τὸ τίμημα τοῦ φόβου» μὲ τὴν Μέρλ "Ομπερον, «Ἡ μαύρη σπεῖρα τοῦ Καίρουν», μὲ τὸν Ρόμπερτ Τ.Ὑλορ «Πῦρ γυμνὴ καὶ θάλασσα», μὲ τὸν Γκλεν Φόρντ «Μωσὲ κατὰ παραγγελίαν» μὲ τὴν Ντόρις Νταίη καὶ τὸ Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, («Ὁ κατάσκοπος μὲ τὰ δύο πρόσωπα» μὲ τὸν Τζὰκ Χάκνις, «Ὀργισμένοι λόφοι» μὲ τὸν Ρόμπερτ Μίτσαμ καὶ ἄλλες 15 καὶ πλέον συνολικὰ ταινίες ποὺ τὴν ἔκαναν γνωστὴ καὶ δημοφιλῆ καλλιτέχνιδα.

Τὴν συναντοῦμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ συχνὰ ταξίδια της στὸ Λονδῖνο καὶ σπεύδουμε νὰ τῆς πάρουμε μερικὰ λόγια:

— Ἡ ἐργασία σας, μὶς Σκάλα, σᾶς ὑποχρεώνει νὰ ταξιδεύετε πολύ. 'Απ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ ἔχετε ἐπισκεφθῆ ποιὰ σᾶς ἀρέσει περισσότερο;

— Χωρὶς ἀμφιβολία μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ 'Ελλάδα. Γιὰ τὸν θαυμάσιο ἥλιο γιὰ τὸν ὑπέροχο οὐρανό της καὶ γιὰ τὴ φιλοξενία τῶν κατοίκων της. Τὴν ἔχω ἐπισκεφθῆ δυὸ φορὲς καὶ θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ πάλι. Τὴν πρώτη φορὰ γυρίσαμε τὸ φίλμ «Ὀργισμένοι λόφοι», στοὺς Δελφούς. Τὴ δεύτερη πέρυσι, τὸ φίλμ «Τὰ κανόνια τοῦ Ναβαρόνε» στὴ Ρόδο. Θέλω νὰ ξαναπάω λοιπὸν στὴν 'Ελλάδα, τώρα ὅμως ὄχι γιὰ τὸ γύρισμα ταινίας ἀλλὰ ὡς ἁπλὴ θαυμάστρια αὐτῆς τῆς χώρας.

— "Αν δὲν κάνουμε λάθος, μόλις τώρα κοντὰ ἔχετε παντρευτῆ. "Ετσι δὲν εἶναι;

— 'Ακριβῶς. "Επειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο ἀλλὰ φλογερὸ εἰδύλλιο μὲ τὸν 'Αμερικανὸ ἠθοποιὸ τῆς τηλ.οράσεως Ντὸν Μπάροντετ παντρευτήκα μὲ πρὶν δυὸ χρόνια.

— "Αν δὲν εἴμαστε ἀδιάκρι τοι τί σᾶς ἔκανε νὰ ἐπιχειρήσετε τὴ γνωστὴ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας πρὶν μερικὰ χρόνια;

— Μιὰ τρομερὴ αἴσθηματικὴ ἀπογοήτευσι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ γενικὲς ἐπαγγελματικὲς δυσκολίες ἀπὸ τὴ ἄλλη. Τὰ νεῦρα μου, εἶχαν τσακίσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐπιχειρήσω αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἀπόπειρα...

— Πρὶν ἀπὸ τὰ «Κανόνια», σὲ ποιὸ φίλμ παίξατε:

— "Επαιξα στὸ «Φὼς Μπράουν, ὁ κατακτητὴς τοῦ ἀπείρου» μὲ τὸν Κὺρτ Γιοῦργκενς ποὺ γυρίσθηκε πέρυσι στὴ Γερμανία, γιὰ λογαριασμὸ τῆς 'Αμερικῆς.

— "Οταν δὲν σᾶς ἀπασχολοῦν τὰ στούντιο μὲ τὶ σᾶς ἀρέσει νὰ ἀσχολῆσθε;

— 'Από τότε ποὺ παντρεύτηκα μοῦ ἀρέσει νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ σπίτι μου. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ὅλο καὶ θὰ κλέψω μερικὲς ὧρες γιὰ τὰ ἀγαπημένα μου («χόμπυ»: ζωγραφικὴ σαφάρισμα καὶ κολύμπι ἢ καὶ ψάρεμα μὲ ψαροτούφεκο...

»Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ψαρέματος μὲ συγκυγεῖ ἰδιαίτερα, γιατὶ εἶναι γιὰ μένα ἀστείρευτη πηγὴ δυνατῶν συγκινήσεων. Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι μέχρι σήμερα εἶχα ἀρκετὲς ἐπικίνδυνες περιπέτειες, ποὺ δυὸ τρεῖς φορὲς κόντεψαν νὰ μοῦ στοιχίσουν τὴ ζωή 'Αλλ' ὅπως λένε οἱ φίλοι μου, εἶμαι ἀδίρθωτη! ..

Ψηλή, λεπτὴ μὲ δίμορφη μεσογειακὰ χαρακτηριστικὰ ἡ Τζία Σκάλα εἶναι σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ξένες καλλιτέχνιδες, ποὺ ἐπέτυχαν καὶ ἐπεβλήθησαν στὸ Χόλλυγουντ.

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Κανεὶς δὲν πίστευε πὼς αὐτὸ ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῆ: Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι ἐρωτευμένη καὶ ζηλεύει! Μόλις ἔμαθε πὼς ἡ νεαρὰ 'Αμερικανίδα στὰρ Σούζαν Στράσμπεργκ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τῆς κλέψη τὴν καρδιὰ τοῦ Σάμι Φρέυ ἡ Μπὲ-Μπὲ τὰ παράτησε ὅλα κι' ἔτρεξε στὴ

Ἡ Ντόου "Ανταμς

Ρώμη, γιὰ νὰ τὸν ξανακατακτήση.

"Οταν ἐκεῖνος ἀποπειράθηκε δυὸ φορὲς ν' αὐτοκτονήση, ἐπειδὴ ἡ Μπριζὶτ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ εἶχε τραφῆ πρὸς ἄλλους ἔρωτες ἡ ὄχι! ἀρ. Γαλλίδα στάρ δὲν ἔβειξε καμιὰ συγκίνησι. "Οταν ὅμως ὁ Σάμι ἀπολύθηκε ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ διάφορες νέες ἀρχίσαν νὰ τὸν φλερτάρουν, ἡ Μπριζὶτ ξαναβρέθηκε κοντά του. Παράτησε μάλιστα γιὰ χάρι του καὶ τὸν τελευταῖο της φίλο, ἕνα ξενοδόχο τοῦ Σαὶν-Τροπέζ.

'Επέτρεψε λοιπὸν στὸ Σάμι νὰ πάη στὴ Ρώμη, ὅπου θὰ τὸν συναντοῦσε μόλις τελείωνε τὶς τελευταῖες σκηνὲς τοῦ φίλμ «'Ιδιωτικὴ ζωή», ποὺ γυρίζει τώρα μὲ τὸ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι. Μποροῦσε νὰ περιφένη παντοῦ τὴ μελαγχολία του, ἐπειδὴ βρισκόταν μακρυὰ τῆς μιὰ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ὅμως δὲν ἀνέχεται νὰ τὴν ξεχνοῦν τόσο εὔκολα καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν χάριν μιᾶς ἄλλης.

Ἔτσι, τοῦ ἔβωσε ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ρώμης καὶ ὁ Σάμι ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της. Τὸν συνδέουν μὲ τὴ Μπριζὶτ τόσες ἀναμνήσεις καὶ τόσες ἀξέχαστες στιγμές! Γιὰ χάρι του ἡ Μπὲ-Μπὲ χώρισε τὸ Ζάκ Σαρριὲ δστερα ἀπὸ τὸ φίλμ «'Η ἀλήθεια», ὅπου συμπρωταγωνιστοῦσε μαζί μὲ τὸ Σάμι κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτὲ τελείως. Τὸν ἔβλεπε κατὰ διαστήματα καὶ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τοῦ γράφη, ὅσο ἦταν στὸ στρατὸ καὶ στὸ νοσοκομεῖο.

"Οσοι τοὺς εἶδαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τους στὴ Ρώμη κατάλαβαν πὼς ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Ὁ Σάμι τὴν ἔσφιγγε κοντά του, κρατῶντας τὴν ἀπ' τὴ μέση, κι' ἐκείνη εἶχε περάσει τὸ χέρι της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

Πῆγαν κατόπιν νὰ γιορτάσουν τὴ συμφιλίωσί τους στοῦ «'Αλφρέντο», τὸ καλύτερο ρεστωράν τῆς Ἰταλικῆς πρωτευούσης. Ἡ Μπριζὶτ φοροῦσε μιὰ μαύρη περρούκα καὶ πίστευαν πὼς κανεὶς δὲ θὰ τοὺς ἀναγνώριζε. "Οταν ὅμως κάθησαν νὰ γευματίσουν ψὲτ-ἀτέτ, φωτογράφοι καὶ δημοσιογράφοι ἔκαναν ἔφοδο στὸ ρεστωράν καὶ ἐξενεύρισαν τόσο τὸ Σάμι, ὥστε θέλησε νὰ γρονθοκοπήση ἕνα ἀπὸ τοὺς φωτογράφους, ποὺ διεκοψαν μιὰ τόσο εὐχάριστη συνάντησι. Γιὰ νὰ γλυτώσουν, χωρίσαν ἀπέσω ἀπὸ λίγο καὶ ἡ Μπριζὶτ ξαναγύρισε στὸ Σπολέτο, ὅπου τὴν περίμεναν ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ παρτενὲρ της, γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὴν «'Ιδιωτικὴ ζωή».

— Σὲ λίγες μέρες, δήλωσε ἡ Μπριζὶτ, θὰ βοῖσκωμαι στὸ Σαὶν-Τροπὲζ καὶ ὁ Σάμι θὰ μπορῆ νἄρθη νὰ μὲ βρῆ ἐκεῖ, γιὰ νὰ ζήσουμε μαζὶ μερικὲς ἥσυχες καὶ ξέγνοιαστες μέρες.

Ξεχνᾶ ὅμως πὼς φωτογράφοι καὶ δημοσιογράφοι ὑπάρχουν παντοῦ καὶ πὼς παντοῦ εἶναι οἱ ἰδιοι...

★ Δυὸ χρόνια μετὰ τὸ γάμο του μὲ τὴν "Ελιζαμπετ Ταίηλορ, ὁ "Εττι Φίσερ μὲ ὑποθέτησε ἐπίσημως τὴν κόρη ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἡ Λίζ μὲ τὸν παραγωγὸ Μάϊκ Τόντ. 'Η κοροῦλα τοῦ Τόντ (ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1958, σ' ἕνα ἀεσοπορικὸ δυστύχημα) εἶναι σήμερα 4 χρόνων καὶ θὰ ὀνομάζεται στὸ ἑξῆς Λίζα Τόντ-Φίσερ. Οἱ νόμοι τῆς 'Αμερικῆς ἐπιτρέπουν στὸν νέο σύζυγο μιᾶς χήρας νὰ ὑἱοθετήση τὸ παιδί, ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ πέθανε, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνη δίνει τὴ συγκατάθεσί της καὶ ἐφ'ὅσον δὲν ὑπάρχει κανένας βαθμὸς συγγενείας μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ νέου συζύγου.

— Τώρα εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος στοῦ κόσμου! δήλωσε ὁ "Εντυ, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ νέα του κοροῦλα. Πλήρωσα ἔτσι ἕνα χρέος, ποὺ εἶχα ἀπέναντι στὸν καλό μου φίλο Μάϊκ Τόντ.

Οἱ γιατροὶ ποὺ παρακολουθοῦν τὴ Λίζ καὶ ἰδίως ὁ προσωπικός γιατρὸς της Ρὲξ Καννιγκαμ ἔχουν δηλώσει ρητῶς πὼς ἡ στάρ δὲν πρέπει νὰ κάνη ἄλλο παιδί, γιατὶ θὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της.

'Η ἀπόφασι αὐτὴ δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν "Εντυ, που λατρεύει τὰ παιδιά. Γι' αὐτὸ καὶ θεώρησε τὴν ἐγκυρισί της νὰ ὑἱοθετήση τὴ Λίζα ὡς τὸ καλύτερο δῶρο, ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ κάνη καὶ τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ἀγάπης, που μποροῦσε νὰ τοῦ δώση.

★ Οἱ προσπάθειες τῆς Ντόουν "Ανταμς νὰ γίνη ἡ ὑπ' ἀρ. 1 στάρ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι καὶ νὰ γίνη γνωστὴ σὲ πολλοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στοὺς ὁποίους, ἐκτὸς τῆς Κατίνας Παξινοῦ καὶ τῆς Μελίνας Μερκούρη, ὅλες οἱ ἄλλες Ἑλληνίδες στάρ εἶναι τελείως ἀγνῶστες, παρὰ λίγο ν' ἀποθῆ καὶ μοιραῖο γιὰ τὴ διάσημη πρωταγωνίστριά του.

Ἡ ὡραία αὐτὴ κωμωδία τοῦ Ἀλέκου Σακελλάριου ἀντιποσώπευσε τὴν Ἑλλάδα στὸ ἐφετεινὸ «Διεθνὲς Κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τοῦ Ἐδιμβούργου» καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη ἔφιασε ἐκεῖ ἀεροπορικῶς γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν προβολὴ τοῦ ἔργου της. Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ Ἐδιμβούργο στὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁποδοχὴ ἀνάξια μιᾶς μεγάλης στάρ, ἡ Ἀλίκη πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου τὴς εἶχε κραηθῆ δωμάτιο. 'Από ἐκεῖ πῆρε τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο καὶ ζήτησε μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι μὲ τὴν 'Αθήνα. Περιμένοντας νὰ τὴ συνδέσουν, ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της γιὰ νὰ ξεκουραστῆ. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκανε πολὺ κρύο, σηκώθηκε, γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ κλιματισμοῦ, γιὰ νὰ θερμάνη λίγο τὸ δωμάτιό της καὶ ξαναξάπλωσε.

Ἡ 'Αλίκη ὅμως, ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀπροσεξία, ἔκανε ἕνα φοβερὸ λάθος. Ὁ διακόπτης ἐκεῖνος, ποὺ πίστεψε πὼς ἦταν τοῦ ἠλεκτρικοῦ καλοριφέρ, ἦταν στὴν πραγματικότητα, τοῦ φωταερίου, τοῦ ὁποίου ἐγκατάστασις ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων τῆς Σκωτίας, γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ πρωινοῦ τσαγιοῦ, ποὺ τόσο συνηθίζουν οἱ Ἄγγλοι.

Εὐτυχῶς γιὰ τὴν 'Αλίκη, ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, τὸ τηλέφωνο ἄρχισε νὰ κουδουνίζη ἐπίμονα. Τὴν καλοῦσαν ἀπὸ τὸ κέντρο γιὰ νὰ μιλήση μὲ τὴν 'Αθήνα. Ἡ 'Αλίκη, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὸ μεταξύ, ἄκουσε τὸ κουδούνισμα καὶ ξύπνησε ὅταν ὅμως θέλησε νὰ σηκωθῆ ἔνοιωσε μεγάλη δυσφορία Παρὰ τὴν ἐξάντλησί της, πλησίασε στὸ παράθυρο τὸ ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾶη βοήθεια. Τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξε ἀμέσως καὶ κατελαβαίνοντας τί εἶχε συμβῆ, ἔκλεισε τὸ διακόπτη τοῦ φωταερίου, ἀέρισε τὸ δωμάτιο καὶ κάλεσε ἕνα γιατρό.

Μόλις ἡ 'Αλίκη συνῆλθε καὶ μπόρεσε νὰ δεχτῆ τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς ἀφηγήθηκε ὅσα εἶχαν συμβῆ καὶ κατέληξε, δείχνοντας τὸ τηλέφωνο πάνω στὸ τραπεζάκι:

— "Αν δὲν ἦταν τὸ τηλέφωνο, δὲ θὰ βρισκόμουν τώρα στὴ ζωή.

"Υστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἡ 'Αλίκη ἔγινε τὸ ποσῶπο τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου της, ποὺ παίχτηκε ἐκεῖ μὲ τὸν τίτλο «Μεγάλα κορίτσια», ὁ κοινὸ νὸ τὴν κάλεσε στὴ σκηνὴ καὶ τὴν καταχειροκρότησε, ἀκολούθως δὲ ἐμφανίστηκε καὶ στὴ σκωτικὴ τηλεόρασι.

★ Ἡ ἡγεσία τοῦ θιάσου τοῦ οἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ εὐθύνες, ποὺ συνεπάγεται, ἀπομακρύναν, κατὰ τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι, τὸν Κούλη Στολίγκα ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸ φακό. Ὁ συμπαθὴς κωμικὸς προτίμησε τὴν ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινό, πράγμα, ποὺ τὸν ἐνθουσιάζει πολὺ περισσότερο, ἔστω κι' ἂν εἶναι λιγώτερο ἐπικερδὲς καὶ πολὺ πιὸ κουραστικό.

★ Ὁ Λαυρέντης Διανέλλος καὶ ὁ Νάσος Κεδράκας συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ θὰ πρωταγωνιστήσουν στὴν ταινία τοῦ κ. Περγαντῆ «40 παλληκάρια», ἡ ὁπόθεσι τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἄσχετη μὲ τὸ γνωστὸ δημοτικὸ τραγούδι. Γυρίστηκαν ἤδη στὴν 'Αθήνα οἱ πρῶτες σκηνὲς τοῦ φίλμ καὶ τώρα γυρίζονται τὰ ἐξωτερικὰ στὸν Ταΰγετο.

Ο ΑΛΛΟΣ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Τὸ φίλμ «Τὸ ἑῶλο βγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισο» ποὺ βοήθησε τὴν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη νὰ γίνη ἡ ὑπ' ἀρ. 1 στὰρ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι καὶ νὰ γίνη γνωστὴ σὲ πολλοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στοὺς ὁποίους, ἐκτὸς τῆς Κατίνας Παξινοῦ καὶ τῆς Μελίνας Μερκούρη, ὅλες οἱ ἄλλες Ἑλληνίδες στάρ εἶναι τελείως ἀγνῶστες, παρὰ λίγο ν' ἀποθῆ καὶ μοιραῖο γιὰ τὴ διάσημη πρωταγωνίστριά του.

Κούλης Στολίγκας

Ἡ Ἀραία αὐτὴ κωμωδία τοῦ Ἀλέκου Σακελλάριου ἀντιποσώπευσε τὴν Ἑλλάδα στὸ ἐφετεινὸ «Διεθνὲς Κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τοῦ Ἐδιμβούργου» καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη ἔφιασε ἐκεῖ ἀεροπορικῶς γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν προβολὴ τοῦ ἔργου της. Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ Ἐδιμβούργο στὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁποδοχὴ ἀνάξια μιᾶς μεγάλης στάρ, ἡ Ἀλίκη πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου τὴς εἶχε κραηθῆ δωμάτιο. 'Από ἐκεῖ πῆρε τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο καὶ ζήτησε μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι μὲ τὴν 'Αθήνα. Περιμένοντας νὰ τὴ συνδέσουν, ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της γιὰ νὰ ξεκουραστῆ. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκανε πολὺ κρύο, σηκώθηκε, γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ κλιματισμοῦ, γιὰ νὰ θερμάνη λίγο τὸ δωμάτιό της καὶ ξαναξάπλωσε.

Ἡ 'Αλίκη ὅμως, ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀπροσεξία, ἔκανε ἕνα φοβερὸ λάθος. Ὁ διακόπτης ἐκεῖνος, ποὺ πίστεψε πὼς ἦταν τοῦ ἠλεκτρικοῦ καλοριφέρ, ἦταν στὴν πραγματικότητα, τοῦ φωταερίου, τοῦ ὁποίου ἐγκατάστασις ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων τῆς Σκωτίας, γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ πρωινοῦ τσαγιοῦ, ποὺ τόσο συνηθίζουν οἱ Ἄγγλοι.

Εὐτυχῶς γιὰ τὴν 'Αλίκη, ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, τὸ τηλέφωνο ἄρχισε νὰ κουδουνίζη ἐπίμονα. Τὴν καλοῦσαν ἀπὸ τὸ κέντρο γιὰ νὰ μιλήση μὲ τὴν 'Αθήνα. Ἡ 'Αλίκη, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὸ μεταξύ, ἄκουσε τὸ κουδούνισμα καὶ ξύπνησε ὅταν ὅμως θέλησε νὰ σηκωθῆ ἔνοιωσε μεγάλη δυσφορία Παρὰ τὴν ἐξάντλησί της, πλησίασε στὸ παράθυρο τὸ ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾶη βοήθεια. Τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξε ἀμέσως καὶ κατελαβαίνοντας τί εἶχε συμβῆ, ἔκλεισε τὸ διακόπτη τοῦ φωταερίου, ἀέρισε τὸ δωμάτιο καὶ κάλεσε ἕνα γιατρό.

Μόλις ἡ 'Αλίκη συνῆλθε καὶ μπόρεσε νὰ δεχτῆ τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς ἀφηγήθηκε ὅσα εἶχαν συμβῆ καὶ κατέληξε, δείχνοντας τὸ τηλέφωνο πάνω στὸ τραπεζάκι:

— "Αν δὲν ἦταν τὸ τηλέφωνο, δὲ θὰ βρισκόμουν τώρα στὴ ζωή.

"Υστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἡ 'Αλίκη ἔγινε τὸ ποσῶπο τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου της, ποὺ παίχτηκε ἐκεῖ μὲ τὸν τίτλο «Μεγάλα κορίτσια», ὁ κοινὸ νὸ τὴν κάλεσε στὴ σκηνὴ καὶ τὴν καταχειροκρότησε, ἀκολούθως δὲ ἐμφανίστηκε καὶ στὴ σκωτικὴ τηλεόρασι.

★ Ἡ ἡγεσία τοῦ θιάσου τοῦ οἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ εὐθύνες, ποὺ συνεπάγεται, ἀπομακρύναν, κατὰ τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι, τὸν Κούλη Στολίγκα ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸ φακό. Ὁ συμπαθὴς κωμικὸς προτίμησε τὴν ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινό, πράγμα, ποὺ τὸν ἐνθουσιάζει πολὺ περισσότερο, ἔστω κι' ἂν εἶναι λιγώτερο ἐπικερδὲς καὶ πολὺ πιὸ κουραστικό.

★ Ὁ Λαυρέντης Διανέλλος καὶ ὁ Νάσος Κεδράκας συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ θὰ πρωταγωνιστήσουν στὴν ταινία τοῦ κ. Περγαντῆ «40 παλληκάρια», ἡ ὁπόθεσι τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἄσχετη μὲ τὸ γνωστὸ δημοτικὸ τραγούδι. Γυρίστηκαν ἤδη στὴν 'Αθήνα οἱ πρῶτες σκηνὲς τοῦ φίλμ καὶ τώρα γυρίζονται τὰ ἐξωτερικὰ στὸν Ταΰγετο.

Ο ΑΛΛΟΣ

— Αὐτὸς ὁ γείτονάς μας, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἔχει κάνει μιὰ πολὺ παράξενη ἐγκατάστασι.

Τὸ χορευτικὸ ντουέττο 'Ιβάνωφ - Σίσου

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο σεσπεὶ

Μία ἀκόμα ἐνδιαφέρουσα συνεργασία ἀναγγέλλεται γιὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο: Ὁ ἑκλεκτὸς πρωταγωνιστὴς τῆς πρόζας Λάμπρος Κωνσταντάρας θὰ συνεργασθῆ μὲ τὴν "Ελσα Βεργῆ καὶ θὰ παίξη τὸ βασικὸ ρόλο στὸ «Παράξενο 'Ινπερμέτζο» τοῦ Ὀὐγκῆ, ποὺ θὰ εἶναι καὶ τὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ θεάτρου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου.

★ Ὁ τριακονταμελὴς θίασος τοῦ Δημ. Ροντήρη, στὸν ὁποῖο συμμετέχει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ Κρινιὸ Παπᾶ, ἔφυγε προχθὲς ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν 'Αμερική.

Ὁ ἑλληνικὸς θίασος θὰ κάνη τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὸ «Κρὴκ Θήατερ» τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὴν «Ἡλέκτρα», ἐν συνεχείᾳ δὲ θὰ περιοδεύση καὶ σὲ ἄλλες πόλεις, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ 'Αμερικανοῦ ἰμπρεσάριο Τσὰρλς Λίπαι, ποὺ ἀνέλαβε τὴ διοργάνωσι τῶν παραστάσεων στὴν 'Αμερική.

Γιὰ τὴν 'Αμερικὴ ἐπίσης θὰ φύγη τὸ Δεκέμβριο καὶ ὁ μουσικὸς θίασος τοῦ Κώστα Χατζηχρήστου.

Ὁ θίασος τοῦ ἐμφανίσει κωμικοῦ θὰ κάνη τὴν πρώτη του ἐμφά

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ μας

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: 'Αγρότης εργατικὸς καὶ λεβεντόπαιδο, 25 χρόνων. ΜΑΡΙΝΑ: Κούκλα τοῦ ἀγροῦ, 19 χρόνων. ΓΙΑΝΝΗΣ—ΧΡΗΣΤΟΣ: Παλληκάρια τοῦ χωριοῦ. Κτηματίες. Ὁ ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΚΕΙΜ: Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, 55 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σούραυπο. 'Αρώματα, χρώματα, λουλούδια, συνθέτουν μιὰ σκηνογραφία εἰδυλλιακή. Σ' ἕνα στενὸ σοκάκι, ἔρημο).

ΜΑΡΙΝΑ (τρομαγμένα): Τί σοῦρθε, καλέ, καὶ μοῦπες νὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ; Νὰ μᾶς δῇ κανένα μάτι;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Ἐδῶ; 'Αστειεύεσαι; Μά, ὡς πότε θὰ κρατήσῃ αὐτὸ, Μαρίνα; Νὰ κρυβώμαστε. Ἔτσι σὰ νὰ χουμε κάνει φονικό; Κοντεύει χρόνος ποὺ ζοῦμε μὲ τὸ καρδιοχτύπι. Ἔγινα νευρικός, ἀρρώστησα.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Τί νὰ κάνουμε;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τί θὰ πῇ «Τί νὰ κάνουμε»; Θὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια καὶ θὰ περιμένουμε νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα;

ΜΑΡΙΝΑ: Τί νὰ σοῦ πῶ... Ὁ πατέρας μιὰ φορά... δὲ θὰ τὸ πῇ τὸ «ναί».

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Κι' ἂν πάω νὰ τοῦ πῶ πὼς ἀγαπιόμαστε; Πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο;

ΜΑΡΙΝΑ: Θὰ σοῦ πῇ χίλιες-δυὸ κουδέντες... μὲ τὸ γλυκό... ὅπως ξέρει καὶ τὰ λέει αὐτὸς καὶ χωρὶς νὰ σ' ἀποπάρῃ, θὰ σὲ διώξῃ! Κι' ὕστερα θὰ μοῦ κάνῃ τὸ κεφάλι καζάνι μὲ τὶς συμβουλές... πὼς «μεγάλωσα», πὼς «ἤρθε πιὰ ἡ ὥρα νὰ παντρευτῶ» καὶ πὼς πρέπει νὰ διαλέξω ἀνάμεσα στὸ Χρῆστο καὶ στὸ Γιάννη!

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Γιατί ἔχουνε λεφτά;

ΜΑΡΙΝΑ: "Ἐμ, γιὰ τί ἄλλο;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Κι' ἂν τοῦ πῆς πὼς ἀγαπᾶς ἐμένα;

ΜΑΡΙΝΑ: Θὰ μοῦ πῇ πὼς εἶσαι φτωχός. Καὶ πὼς ἡ φτώχεια σκοτώνει τὴν ἀγάπη...

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Ποῦ τὸ ξέρεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Μοῦ τὰ εἶπε. Μιὰ μέρα ποὺ μὲ χαιρέτησες κι' ἐγὼ σοῦ γέλασα. «Ὄχι πολλὰ-πολλὰ μ' αὐτόν, μοῦ εἶπε. Δὲν εἶναι γαμπρὸς γιὰ σένα».

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν; Θὰ περιμένουμε νὰ πλουτίσω;

ΜΑΡΙΝΑ: Ἐγὼ θὰ περιμένω. Ὅσο καιρὸ θέλεις...

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Κι' ἂν δὲν πλουτίσω ποτέ;

ΜΑΡΙΝΑ: Ὁ Θεὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, Μαρίνα. Ἀλλά, ὁ Θεὸς γιὰ μὲ συχνὰ ρήση, δὲν εἶμαι κι' σίγουρος. Γιατὶ βλέπω κάθε μέρα τόσους φτωχούς, ποὺ πεθαίνουνε φτωχοί.

ΜΑΡΙΝΑ: Θὰ εἶν' ἁμαρτωλοί.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Γίνονται ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὴ φτώχεια. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ νὰ τοῦ τὰ πῶ...

ΜΑΡΙΝΑ: Θὰ μὲ κλειδαμπαρώσῃ μέσ' τὸ σπίτι. Θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ πάρω ἢ τὸ Χρῆστο ἢ τὸ Γιάννη!.. (Τρομαγμένη). 'Ἀκοῦω βήματα...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὴν ταβέρνα)

ΧΡΗΣΤΟΣ (συνεχίζει κουβέντα) : ...Γι' αὐτό, σοῦ εἶπα πὼς θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Γιατὶ ἐγὼ θὰ πάω αὔριο γιὰ τὴ ζητήσω ἀπ' τὸ γέρο. Νὰ καθαρίσουμε μεταξύ μας τὴν κατάσταση.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Χρῆστο, τὴ Μαρίνα τὴν ἀγαπᾶω κι' ἐγὼ. Ψέλματα θέλεις νὰ σοῦ πῶ τώρα; Ζήτησέ την ἐσύ, νὰ τὴ ζητήσω κι' ἐγώ, κι' ὁποιου διαλέξῃ ἡ κοπέλλα. Ὁ ἄλλος θὰ ὁ.ποχωρήσῃ. 'Αντρικια πράμματα καὶ σοβαρά. "Ετσι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σωστὰ τὰ λές. "Εται νὰ γίνῃ. Ἐβίβα!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ καφενεδάκι, ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία).

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τὰ σεβάσματά μου, πάτερ 'Ιωακείμ.

Ο ΠΑΠΑΣ: Καλῶς τὸ Δημητρό. Εὐλογημένος νὰ εἶσαι.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Ἤρθα σὲ σένα, πατᾶ μου, γιατὶ κάτι πολὺ σοβαρὸ μοῦ συμβαίνει.

Ο ΠΑΠΑΣ: Σοβαρό;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Πάρα πολύ.

Ο ΠΑΠΑΣ: Μπά; Σάν τί, παιδί μου; Λέγε μου.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Παπᾶ μου, ὄχι ἐδῶ. Ἤθελα νὰ πάμε στὴν ἐκκλησία. Νὰ ξομολογηθῶ.

Ο ΠΑΠΑΣ (ἀνήσυχα) : 'Αμάρτησες;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Σκέφτομαι ν' ἁμαρτήσω. Μπορεῖ καὶ νὰ ἁμάρτησα... Ἐσὺ θὰ μοῦ πῇς.

Ο ΠΑΠΑΣ: Ἴσαμε. (Στὴν ἐκκλησία)

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: ... 'Αγάπησα πολὺ αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Δὲν κοιμᾶμαι, δὲν τρῶω, δὲ βρίσκω πουθενὰ γαλήνη καὶ παρηγοριά.

Ο ΠΑΠΑΣ: Δὲν εἶν' ἁμαρτία, παιδί μου. Νὰ τὴν κάνῃς γυναίκα σου. Μήπως εἶναι παντρεμένη;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: "Οχι.

Ο ΠΑΠΑΣ: 'Αρραβωνιασμένη;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Οὔτε. 'Αλλὰ πρέπει νὰ τὴν κλέψω. Γιατὶ δὲ μὲ θέλει ὁ πατέρας της.

Ο ΠΑΠΑΣ: Γιατί, παιδί μου, δὲ σὲ θέλει; Εἶσαι νέος, τίμιος, δουλευτής γράμματα ξέρεις, οὔτε κι' ἔχεις ἐλαττώματα.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: "Εχω ἕνα. Εἶμαι φτωχός.

Ο ΠΑΠΑΣ: Γι' αὐτὸ δὲ σὲ θέλει; "Ε... δὲν τὰ ξέρεις αὐτά; Πατέρας εἶναι, πλούσιο γαμπρὸ ζητάει. 'Αλλά, ἄμα δῇ πὼς ἀγαπιόσαστε...

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Θὰ γίνῃ θηρίο! Θὰ τὴν κλειδαμπαρώσῃ καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ παντρευτῇ ἕναν πλούσιο!

Ο ΠΑΠΑΣ: Μὲ τὸ ζόρι;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Μὲ τὸ ζόρι!

Ο ΠΑΠΑΣ: Τόσο σκληρὸς κι' ἀντίχριστος εἶναι;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τόσο!

Ο ΠΑΠΑΣ: Θὰ τοῦ μιλήσω, Δημητρό μου, ἐγώ. Θὰ τοῦ πῶ πὼς τὴν ἀγάπη ὁ Θεὸς τὴν εὐλογεῖ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τῆς πᾶμε κόντρα.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τὸ πιστεύεις αὐτό, παπᾶ μου;

Ο ΠΑΠΑΣ: Καὶ βέβαια. Τὸ πιστεύω.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: "Ε, τότε δός μου τὴ μαρίνα, γιὰ τελειώνουμε.

Ο ΠΑΠΑΣ (γουρλώνει τὰ μάτια) : Γιὰ τὴν κόρη μου μοῦ μίλαγες;

Δ:ΗΜΗΤΡΟΣ: Ναί, ποιὰ μοῦ εἶπες πιστεύεις!

Ο ΠΑΠΑΣ: Καὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὸ πες ἀπὸ τὴν ἀρχή;

ΔΗΜΗΤΡΟΣ: Τί θ· ἄλλαζε; Μιὰ φορὰ ἐσύ... αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες πιστεύεις!

Ο ΠΑΠΑΣ: ..."Επρεπε νὰ θυμώσω ποὺ μοῦ τὴν ἔφερες! 'Αλλὰ δὲν πειράζει, χαλάλι σου! Μὲ τὴν εὐχή μου!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ)

Ο ΠΑΠΑΣ: ..."Εχω νὰ σοῦ πῶ ἕνα νέο πολὺ εὐχάριστο. Παντρεύεσαι Μ' αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς!

ΜΑΡΙΝΑ: Μὲ ζήτησε ὁ Χρῆστος;

Ο ΠΑΠΑΣ: Ὁ Χρῆστος;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναί... "Εφυγε νὰ πάῃ νὰ σὲ βρῇ. Δὲ σὲ βρῆκε;

Ο ΠΑΠΑΣ: "Οχι. Μὲ βρῆκε ὁ Δημητρός.

ΜΑΡΙΝΑ: "Ας τονε, καλέ, τὸ Δημητρό. 'Εγὼ εἶπα τὸ «ναί» στὸ Χρῆστο. Δὲν ἔλεγες πὼς θέλεις πλούσιο;

Ο ΠΑΠΑΣ: Μὰ δὲν τὸν ἀγαπᾶς τὸ Δημητρό;

ΜΑΡΙΝΑ: Ἡ φτώχεια σκοτώνει τὴν ἀγάπη! Δίκιο ἔχεις! Τώρα εἶπα «ναί» στὸ Χρῆστο!

Ο ΠΑΠΑΣ: Κι' ἐγὼ εἶπα «ναι» στὸ Δημητρό! Καὶ τὸ Δημητρό θὰ πάω νὰ τοῦ πῶ! Πάει, τελείωσε!.. (Λύπη).

ΕΨΙΑΟΝ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ Μεσολόγγι

Σὲ παλαιότερα χρόνια ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴν 'Αθήνα στὸ Μεσολόγγι ἦταν ἕνα σχετικῶς μακρυνὸ ταξίδι. "Επρεπε νὰ πάῃ κανεὶς στὴν Πάτρα κι' ἀπὸ ἐκεῖ με τὸ βαπόρι—τὴν περίφημη «Καλυδῶνα»— νὰ περάσῃ στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Αἰτωλίας, ἀποβιβαζόμενος στὸ λιμανάκι τοῦ Κουνεριοῦ. "Αν καὶ τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν Πάτρα στὸ Κουνέρι κρατοῦσε λιγώτερο ἀπὸ μιάμισι ὥρα, ἐντούτοις ἡ ἀποβίβαση στὸ ἀνευρύσαρτο αὐτὸ λιμανάκι ἦταν συχνὰ μαρτυρική καὶ ἐπικίνδυνη. ὅταν τὸ βουνὸ τῆς Βαράσοβας, ποὺ τὸ παραστέκει, κατέβαζε τοὺς βοριάδες του. Τόσο δρομτικοὺς κάποτε. ὥστε ἀναποδογύριζαν ὁλόκληρα βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου φορτωμένα μὲ 10 καὶ 15 τόννους φορτίο!

'Από τὸ Κουνέρι τὸ ταξίδι συνεχιζόταν πρὸς τὸ Μεσολόγγι μὲ τὸ σιδηρόδρομο ποὺ εἶχε φτιάξει ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Μιὰ στενὴ γραμμὴ μήκους 16 χιλιομέτρων. Τὸ τραῖνο περίμενε τοὺς ἐπιβάτες τῆς «Καλυδῶνος», γιὰ νὰ τοὺς πάῃ στὸ Μεσολόγγι. Τὸ ἴδιο εἶχε φέρει προτύτερα ὅσους προορίζονταν γιὰ τὴν Πάτρα. Ἡ συγκοινωνία Πατρῶν-Κρυονερίου συνεγίζεται καὶ σήμερα. 'Αλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος δρόμος εὐκολώτερος. Τὸ αὐτοκίνητο μεταφέρει τὸν ταξιδιώτη κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν 'Αθήνα στὸ Μεσολόγγι μέσα σὲ λίγες ὥρες. Ἡ ἀπόστασι εἶναι 257 χιλιόμετρα καὶ ὑπάρχουν καθημερινῶς πολλὰ δρομολόγια μὲ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα. "Ας ἀκολουθήσωμε κι' ἐμεῖς τὴ διαδρομὴ αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ γραφικὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες. Πλούσια σὲ ἐναλλασσόμενες εἰκόνες τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου καὶ τῆς ἑλληνικῆς θάλασσας.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀκολουθεῖ ὡς τὸ Ρίο τὸ δημόσιο δρόμο 'Αθηνῶν—Κορίνθου—Πατρῶν. Μετὰ τὸ Ρίο. περνώντας στὸ 'Αντίρριο μὲ τὸ πορθμεῖο. συνεγίζουμε τὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ Μεσολόγγι ἀνεβαίνοντας στὸ βρανόβουνο τῆς Βαράσοβας. ποὺ καθρεφτίζεται μέσα στὴ θάλασσα τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου. ἀπότομο καὶ ἐπιβλητικό. σχεδὸν κατακόρυφο. Ἡ θέα ἀπὸ τὴ Βαράσοβα εἶναι θαυμάσια. μὲ τὸ 'Ιόνιο πέλαγος. τὸν Κορινθιακὸ κόλπο καὶ τὰ ἀπέναντι βουνὰ τῆς Πελοποννήσου.

Στὰ παλαιότερα χρόνια ἡ Βαράσοβα ἦταν ἀποστσπέλαστη. Δὲν [illegible] οὔτε ὁ ντακτητὴς νὰ τὴ ζυγώσῃ τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς. Γιατὶ ἐκεῖ προστάζαν μονάνα οἱ ἄγριοι καὶ οἱ ἀγριωμένοι τοῦ Ζυγοῦ. "Ενας ἀπὸ αὐτοὺς ἦ[illegible] Δ[illegible] "Οταν ἤοθε ὁ "Οθων στὴν 'Ελλάδα ζήτησε νὰ τὸν πάσῃ ὑποστηρικτή του. 'Αλλὰ ὁ βοριάς τὸν ἐμπόδισε δὲ δέχτηκε. γιατὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀποχωριστῇ τὰ ἄγριά του καὶ ἰδίως τὸ περίφημο νταουφέκι του, τὸ Λιάρο. μὲ τὸ ὁποῖο κοιμόταν πάντα μαζί. Καὶ φυσικὰ ἡ αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία τῆς ὀθωνικῆς αὐλῆς δὲ συγχωροῦσε τὴν παρουσία πάνοπλων ὑποστηρικτῶν στὸ βασιλικὸ παλάτι!

"Αν στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἡ Βαράσοβα ἦταν τόπος Κλεφτῶν καὶ 'Αρματωλῶν. τὴν ἐπονὴ τοῦ Βυζαντίου καὶ στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια εἶχε γίνει σπουδαῖο ἐκκλησιαστικὸ κέντρο. ἂν κοίνωμε ἀπὸ τὶς 72 ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια —ὅλες ἐρείπια— ποὺ μέτρησαν κάποτε μερικοὶ τσοπάνηδες ποὺ ἐξερεύνησαν, τὶς ἀπότομες πλαγιὲς καὶ τὰ φαράγγια της. Στὴν ἀκμαιότητα ἤκμαζε ἐκεῖ —ἀπὸ τὰ χρόνια μάλιστα τοῦ 'Ομήρου— ἡ πόλις Χαλκίς. ποὺ τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου της σώζονται καὶ τώρα καὶ εἶναι γνωστὰ στὴν περιοχὴ μὲ τὸ ὄνομα τὸ «Κάστρο τῆς Πάγκαλης».

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ Βαράσοβα πρὸς τὸ Μεσολόγγι συναντοῦμε τὸν ποταμὸ Φείδαρη. τὸν Εὔηνο τῶν ἀρχαίων. 'Ο Φείδαρης γύνεται στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς λιμνοθάλασσας τοῦ Μεσολογγίου, ἐνῶ στὴ δυτικὴ ἐκβάλλει ὁ 'Αχελῶος. Γύρω ἀπὸ τὰ ποτάμια αὐτὰ καὶ τὴν περιοχή τους ἡ μυθολογία εἶχε πλέξει ὡραίους θρύλους. Στὰ μέρη αὐτὰ παντρεύτηκε ὁ 'Ηρακλῆς τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Καλυδῶνος, τὴ Δηϊάνειρα. 'Αλλὰ ὅταν οἱ νεόνυμφοι ἔφτασαν, κι' ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν Εὔηνο, ὁ Κένταυρος Νέσσος ἀνέλαβε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μοναδικὸ πόρο τοῦ ποταμοῦ. 'Ο Νέσσος πρῶτα ὁδήγησε ἀπὸ τὸν πόνο τὴ Δηϊάνειρα. 'Αλλὰ στὰ μέσα τοῦ ποταμοῦ τῆς ἐπιτέθηκε μὲ ἐρωτικοὺς σκοπούς. 'Ο 'Ηρακλῆς ποὺ τὸν εἶδε ἀπὸ τὴν ὄχθη τὸν πλήγωσε μ' ἕνα βέλος βαμμένο στὸ αἷμα τῆς Λερναίας "Υδρας. 'Ο Νέσσος πέθανε μὲ φοικτοὺς πόνους. 'Αλλὰ πρὶν πεθάνῃ ἐ[illegible] τὸ δηλητηριασμένο χιτῶνα του στὴ Δηϊάνειρα.

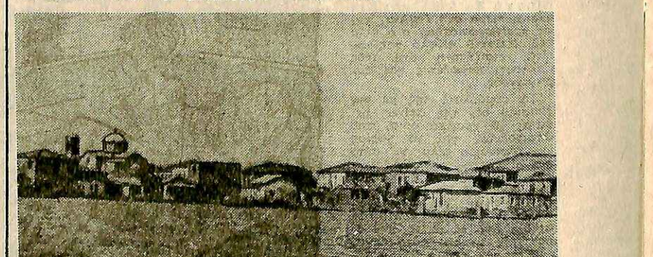

"Αποψι τοῦ Μεσολογγίου ἀπὸ τὴ λιμνοθάλασσα

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ παλαιότερη καὶ ἡ σημερινὴ συγκοινωνία μὲ τὴ δοξασμένη πολιτεία

— Μπορεῖ κάποτε νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ, τῆς εἶπε, ὅταν ὁ 'Ηρακλῆς θὰ παύσῃ νὰ σὲ ἀγαπᾶ...

Καὶ τῆς χρησίμευσε ὕστερ' ἀπὸ χρόνια. ὅταν ὁ 'Ηρακλῆς βρισκόταν στὴν Οἴτη κάνοντας ἔρωτα μὲ τὴν ὡραία καὶ ξανθὴ Ἰόλη. Ἡ Δηϊάνειρα τοῦ ἔστειλε τὸ χιτῶνα τοῦ Νέσσου. "Οταν ὁ ἥρωας τὸν φόρεσε κατελήφθη ἀπὸ φοικτοὺς πόνους. 'Αλλὰ πρὶν πεθάνῃ μανιώδης ἄρπαξε τὸν ὑπηρέτη του Λίχα, ποὺ τοῦ εἶχε φέρει τὸ χιτῶνα, καὶ τὸν ἐκσφενδόνισε στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ποὺ ἔπεσε ὁ Λίχας ἐγκήκαν οἱ Λιχάδες νῆσοι.

Διηγοῦνται μάλιστα πὼς κάποτε ποὺ ἡ βασίλισσα 'Αμαλία πῆγε στὴν Οἴτη. ρώτησε τὸν ἀξιωματικὸ τῆς γωροφυλακῆς Κουνούπη. ποὺ τὴ συνόδευε. ἂν τὰ νησάκια ποὺ ἔβλεπε ἦταν οἱ Λιχάδες. ὅπου ὁ 'Ηρακλῆς εἶχε δίξει τὸν ὑπηρέτη του στὴ θάλασσα. Καὶ ὁ Κουνούπης τῆς ἀπάντησε μὲ σεβασμό:

— Δὲν ὑπηρετοῦσα τότε ἐγὼ στὴν περιοχὴ αὐτή... Θὰ ἦταν ὁ προηγούμενος ἀπὸ μένα, ὁ καπετὰν Γεώργης. ὅταν, συνέβη τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἀναφέρει ἡ Μεγαλειότητά σας!...

'Αφίνοντας τὸν Εὔηνο μὲ τοὺς μυθολογικοὺς θρύλους του. περνᾶμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Εὐηνογώρι καὶ φτάνουμε ὕστερ' ἀπὸ λίγο στὸ δοξασμένο Μεσολόγγι. 'Η σημερινὴ πολιτεία εἶναι χτισμένη στὶς ὄχθες τῆς πλατειᾶς λιμνοθάλασσας ποὺ φέρνει τὸ ὄνομά της καὶ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Πατραϊκὸ κόλπο. 'Η ἱστορία τοῦ Μεσολογγίου ἀρνίζει κιόλας μετὰ τὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου (1571). Τότε σημειώνεται νιὰ πρώτη φορὰ ὡς συνοικισμὸς ψαρόσπιτων. "Ισως καὶ παλαιότερα νὰ κατοικοῦσαν στὴν τοποθεσία ἐκείνη Αἰτωλοί. 'Από αὐτοὺς ποὺ γράφει ὁ Θουκιδίδης πὼς εἶναν γιὰ ἐπάγγελμα τὴ λῃστεία. τὴν ὁποία μάλιστα θεωροῦσαν καὶ νιὰ ἔνδοξο ἐπάγγελμα!

Στοὺς παλαιότατους αὐτοὺς «βασιλεῖς τῶν ὀρέων» φαίνεται πὼς προσετέθησαν στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια καὶ «οἱ βασιλεῖς τῆς θάλασσας». Τρομεροὶ κουρσάροι. ποὺ τοὺς ἔτρεμαν ἀκόμα κι' ἡ θαλασσοκράτειρα Βενετία κι' αὐτὴ ἡ πανίσχυρη ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία. "Επειτα ἦρθαν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς 'Ελλάδος. ἰδίως ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. καινυργιοι κάτοικοι ποὺ ἀποτελέσαν μαζὶ μὲ τοὺς παλιοὺς τὸν προεπαναστατικὸ πληθυσμὸ τοῦ Μεσολογγίου. μὲ τὶς μεγάλες ἀρετές. τὸν ἄφθαστο πατριωτισμὸ καὶ τὴν ἀνδρεία. ποὺ ἔγραψε μὲ τὸ αἷμα του τὸ νορνικὸ τῆς Πολιορκίας καὶ τῆς "Εξόδου.

'Από τὸ θρύλο αὐτὸ τῆς κουρσαρικῆς καταγωγῆς τῶν Μεσολογγιτῶν ἐπρεύστηκε καὶ ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς κι' ἔγραψε στὸ ποίημά του «Μιὰ παράδοσι»:

«"Ηρθες μὲ μιὰ κουρσάρικη γα- (λέρα

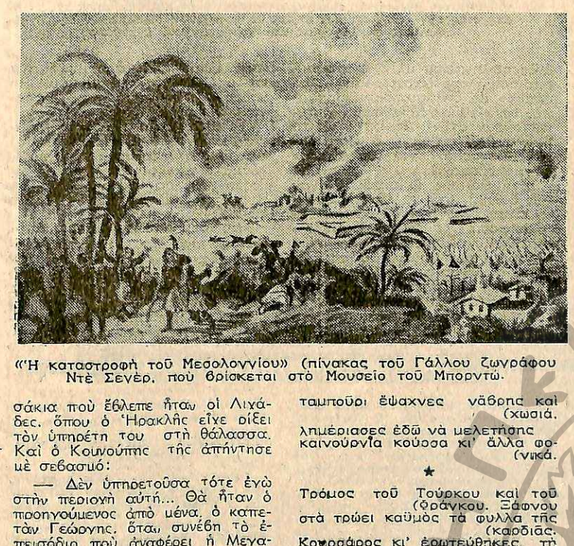

("Η καταστροφὴ τοῦ Μεσολογγίου» (πίνακας τοῦ Γάλλου ζωγράφου Ντὲ Σενέρ. ποὺ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Μπορντώ.

ταμποῦρι ἔψαχνες νάβρης καὶ (χωσιά.

λημέρισες ἐδῶ νὰ μελετήσῃς καινούργια κούσσα κι' ἄλλα φο- (νικά.

★

Τρόμος τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ (Φράγκου. Ξάφνου στὰ τρώει καϋμὸς τὰ φυλλα τῆς (καισδιᾶς.

Κουρσάρος κι' ἐρωτεύθηκες τὴ (Λίμνη

τὴν ἤμερη. Καὶ νίνεσαι ψαρᾶς...»).

Καὶ οἱ «ψαράδες» αὐτοὶ τοῦ Μεσολογγίου ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ. φπισμένοι ναυτικοί. πλούσιοι ἔμποροι καὶ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος. Ποὶν ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ 'Επανάστασι τὸ ναυτικὸ τῶν Μεσολογγιτῶν ἦταν στὴν πρώτη γραμμή. μαζὶ μὲ τὸ ναυτικὸ τῆς "Υδρας καὶ τῶν Σπετσῶν. Τὸ Μεσολόγγι εἶχε γίνει μεγάλο ἐμπορικὸ κέντρο. ἐνῶ ἡ «Μεσολογγιὰς Σχολή». ποὺ τὴν εἶχε ἱδρύσει ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰώνα ὁ Παναγιώτης Παλαμᾶς. ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς λαμπρότερες πνευματικὲς ἑστίες τοῦ ὑποδούλου 'Ελληνισμοῦ. Πλούσιοι "Ελληνες τῆς Πόλης ἐστελναν τὰ παιδιὰ τους νὰ μορφωθοῦ. στὴ σχολὴ τῶν Παλαμάδων. Κι' αὐτὸς ὁ 'Αλῆ πασᾶς στοὺς δασκάλους τῆς Παλαμαΐας Σχολῆς ἐμπιστεύθηκε τὴν ἐκπαίδευσι τοῦ γυιοῦ του καὶ τῶν ἐγγόνων του.

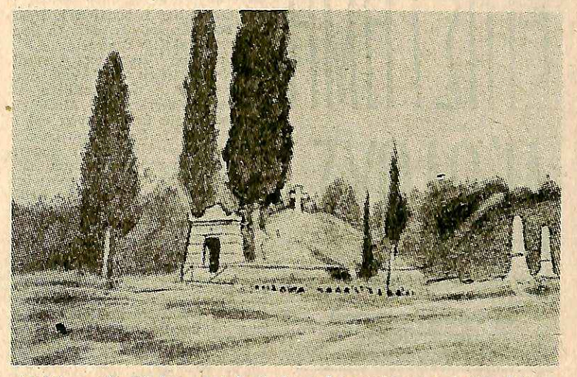

'Ο Κῆπος τῶν 'Ηρώων καὶ ὁ τύμβος τῶν πεσόντων στὸ Μεσολόγγι

"Ολα ὅμως τὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶχε τὸ Μεσολόγγι πλούτη, καράβια, πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωή, τὰ πρόσφερε στὸν 'Αγῶνα τῆς 'Ελευθερίας. 'Οχύρωσε μὲ ἔξοδά του τὴν πολιτεία. ἁρμάτωσε τὸν πληθυσμό της —ἄντρες. γυναῖκες καὶ παιδιὰ— καὶ ὑψώθηκε φοβερὸς προμαχώνας στὴν ὁρμὴ τοῦ κατακτητῆ. Τρεῖς φορὲς τὸ πολιόρκησαν οἱ ἐνθροὶ γιὰ νὰ τὸ πάρουν: τὸ 1822. 1823 καὶ 1825—26. "Ενα γρόνο ἀντιστάθηκαν οἱ Μεσολογγίτες στὴν τελευταία πολιορκία. Κι' ἀφοῦ ἐξάντλησαν πυρομαχικὰ καὶ τροφὲς στὸ τέλος ἐπεγείρησαν τὴν "Εξοδο (11 'Απριλίου 1826). ποὺ συνεκίνησε ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο. ἐνίσγυσε τὸ φιλελληνικὸ σεῦμα καὶ ἐπιτάγυνε τὴν ἐλευθερία τῆς 'Ελλάδος.

Σήμερα, ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ δόξα ποὺ ἐκάλυψε τὸ Μεσολόγγι, τὸ βρίσκει ὁ ἐπισκέπτης τοῦ στὸ παλιὸ φρούριο τῆς 'Επαναστάσεως. ποὺ τὸ ἔγουν μεταβάλει σὲ Κῆπο τῶν 'Ηρώων 'Αξιόλογα κειμήλια ἔγουν συγκεντρωθῆ στὸ ὡραιότατο δημοτικὸ μουσεῖο τοῦ Μεσολογγίου. ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι περισσότερο καλοβαλμένου ἱστορικοῦ μουσείου. παρὰ δημαρχιακοῦ μεγάρου.

Στὴ συγκέντρωσι τῶν κειμηλίων καὶ στὴν ἀξιοποίησι τοῦ Κήπου τῶν 'Ηρώων συνετέλεσε καὶ ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη δήμαργος τῆς πόλεως καὶ ἱστορικὸς τοῦ Μεσολογγίου κ. Χρῆστος Εὐαγγελάτος.

'Εκτὸς ἀπὸ τὸ 'Ηρῶο, μιὰ ἄλλη δόξα τοῦ Μεσολογγίου εἶναι ἡ λιμνοθάλασσά του. Εἶναι συγγρόνως καὶ λίμνη καὶ θάλασσα. "Εγει πάρει κι' ἀπὸ τὶς δύο ὅλες τὶς ὁμορφιές τους. Τὰ νερά της. ρηγὰ καὶ ζεστά. εἶναι λαμπρὰ ἰαματικὰ λουτρά. "Εγουν διπλάσιο σὲ πυκνότητα ἁλάτι ἀπὸ τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς θάλασσες. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ψάρια τῆς λιμνοθάλασσας. ποὺ εἶναι ἀθρονότατα. θεωροῦνται τὰ νοστιμώτερα τῆς 'Ελλάδος. Καὶ εἶναι ἀφάνταστη ἡ ποικιλία τους. 'Από τὸν κέφαλο —τὴν μπάφα— ποὺ δίνει τὸ περίφημο μεσολογγίτικο αὐγοτάραχο, ὣς τὸ λαυράκι. τὴν τσιπούρα (οἱ Μεσολογγίτες τὴ λένε μαρίδα) τὸ σαργό. τὸ γωβιὸ καὶ τόσα ἄλλα· ποὺ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν καὶ τὰ πιὸ δύσκολα νούστα τῶν καλοφανάδων.

Ποαγματικὴ ἀπόλαυσι εἶναι οἱ ἐκδρομὲς στὴ λιμνοθάλασσα μὲ τὰ πρινάρια καὶ τὰ ψάρεμα μὲ τὸ καμάκι. 'Επὶ πλέον, ὑπάργουν γύρω ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι γραφικώτατες καὶ ἱστορικὲς τοποθεσίες νιὰ ἐκδρομές.

Μόνο ποὺ ὁ τουρισμὸς δὲ φρόντισε νὰ φτιάξῃ ἕνα καλὸ ξενοδογεῖο στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ πόλι. ποὺ τόσα προσέφερε στὸ ἔθνος. Λειτουργεῖ σήμερα ἕνα τουριστικὸ πρόπτερο. ἀλλὰ μὲ περιωρισμένες κλίνες. Καὶ τὸ γειρότερο πὼς σκέφτηκαν καὶ συζητοῦν σοβαρὰ ν' ἀποξηράνουν τὴ λιμνοθάλασσα καὶ νὰ τὴν κάνουν... γωράκια! Τί ἀβεβήλωσι καὶ περιφρόνησι τῆς 'Ιστορίας!...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Στὸν πλούσιο κάμπο τῆς Θεσσαλίας: Λάρισα — Μετέωρα — "Ολυμπος — 'Αμπελάκια — Τέμπη.

Δάσκαλοι - ρομπότ

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, οἱ μαθηταί. ποὺ θὰ θέλουν νὰ προσφέρουν ἕνα «πεσκέσι» στὸ δάσκαλό τους. θὰ τοῦ πηγαίνουν... ἕνα κουτί γράσο ἢ ὁρυκτέλαιο! Γιατὶ σὲ λίγα χρόνια ἡ διδασκαλία τῶν παιδιῶν θὰ γίνεται ἀπὸ ρομπότ!

Δὲ θάγουν ὅμως κάμμιὰ σχέσι αὐτὰ τὰ ρομπότ μὲ τὸ φριχτό. τέρας τοῦ Φρανκεστάιν! Θὰ εἶναι γίναντες καλοὶ καὶ γλυκομίλητοι, σὰν τὸ «Μπόμπο τὸ ρομπότ». ὑπερανθρωπάκο ποὺ ἐκθέτει τώρα ὁ Ράλφ Κατσ. σκευαστὴς τοῦ Παύλος Κοῦαρ στὸ Σὰο Πάολο καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Βραζιλίας.

Ὁ «Μπόμπο» ἔχει ὕψος 5½ μέτρων καὶ ζυγίζει 1½ τόννο. Διευθύνεται μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα. καὶ μπορεῖ νὰ συμπεριφερθῇ σὰν ζωντανὸ πλάσμα. Μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ κατασκευαστοῦ του. ἀπαντάει σ' ἐρωτήσεις. προπατάει. κουνάει τὰ γέρια του. Μπορεῖ νὰ στοματήσῃ καὶ νὰ ξεκινήσῃ πάλι. ν' ἀγκαλιάσῃ κάποιον νὰ κουνήσῃ τὸ στόμα τὰ μάτια καὶ τὸ κεφάλι του. μὲ κινήσεις φυσικές. μὲ ὄχι σπασμωδικές.

Στὴν πρώτη δοκιμή του περπά

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἀρρώστια ποὺ βασανίζει τὶς γυναῖκες

Δυὸ γιατροὶ θεραπεύουν τὴν κολπίτιδα μὲ καλλιέργεια βακίλλων

ΕΙΝΑΙ ἀμέτρητες οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ —καὶ πολλὲς τὴν ἔχουν ἀκόμη τώρα. Ξέρουν δὲ ὅλες ἐκ πείρας πόσο ἐνοχλητικὴ εἶναι καὶ πόσο δυσάρεστες συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχη στὴ συζυγικὴ ζωή. Πρόκειται γιὰ τὴν πάθηση ποὺ λένε τα: «κολπίτις» (φλεγμονὴ τοῦ κόλπου).

Ἡ ἐξέλιξί της εἶναι ὕπουλη. Ἀογίζει μὲ μιὰ ἐλαφρειὰ φαγούρα. Πολὺ γρήγορα ὅμως. ἡ ἐνόχλησι αὐτὴ μεγαλώνει, γίνεται ἀνυπόφορη. ἐνῶ συγχρόνως ἐμφανίζονται καὶ ἄλλα σοβαρώτερα συμπτώματα: τσουζίιμο καὶ ἐκκρισις ὑγρῶν. Τὸ δέρμα σκίζεται. Ἡ σύρησις γίνεται ἐπώδυνη, ὅπως καὶ οἱ συζυγικὲς σνέσεις.

Οἱ τοπικὲς πλύσεις δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε, οὔτε καὶ τὰ ἀντισηπτικά.

Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἐνόχλησι. ἡ γυναῖκα βασανίζεται ψυχικά. ἀπὸ ἀγωνία μήπως ἔχει πάθει κανένα ἀφροδίσιο νόσημα — ἔστω καὶ ἂν ἔχη λόγους νὰ ἔχη στὴ συζυγικὴ ζωή. Πρόκειται γιὰ τὴν πάθησι

Ἡ Ἰζούνα κρατοῦσε μὲ τόνα χέρι τὸ λωτὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα ποτηρι κρασί...

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ καὶ ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΕΝΑ συννεφιασμένο πρωῒ τοῦ Γενάρη, κοντὰ στὸν Ἱερὸ Ποταμὸ ποὺ τρέχει στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ Φουζιγιάμα, ἕνας χωρικὸς φύλαγε τὰ χρυσόψαρα κι' ἔπαιζε τὴ φλογέρα του. Λεγότανε Κιοτῆ. Ἡ καλύβα του, φτιαγμένη ἀπὸ καλάμια μπαμπού, ἦταν στημένη στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Πάνω στὴ σκεπή της φύτρωναν γαλάζιοι κρῖνοι καὶ γύρω της οἱ καμέλιες καὶ τὰ γιασεμιὰ εἶχαν σχηματίσει ὁλόκληρο δάσος.

Ὁ Κιοτῆ περνοῦσε τὴ μέρα του δίπλα στὸ ποτάμι, παίζοντας φλογέρα. Κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγαν τοὺς ἦχους της, τὰ χρυσόψαρα τρέχανε κοντά του. Αὐτὸς τὰ πήγαινε βόλτα στὸ ποτάμι. Καὶ τὰ χρυσόψαρα πηδοῦσαν χαρούμενα πάνω στὸν ἀφρὸ τοῦ νεροῦ. Ἔτσι περνοῦσαν οἱ ὧρες. Κι' ὅταν ἡ κορφὴ τοῦ Φουζιγιάμα χανότανε στὸ σκοτάδι, ὁ Κιοτῆ γύριζε πίσω μὲ τὰ χρυσόψαρα. Ἐκεῖνα χώνονταν τότε στὶς φωλιές τους, ἐνῶ ἡ φλογέρα τοῦ χωρικοῦ τ' ἀποκοίμιζε μὲ τοὺς πιὸ γλυκοὺς σκοπούς.

Στὸ ἴδιο ποτάμι πήγαινε νὰ παίξη καὶ μιὰ μικρὴ βασιλοπούλα, ὡς 11 χρονῶν, ποὺ τὴ λέγανε Ἰζούνα. Τὸ χρῶμα της ἦταν σὰν τοῦ λωτοῦ, τὰ χείλη της κόκκινα καὶ τὰ μάτια της καστανά. Τ' ὁλομέταξο φόρεμά της εἶχε κεντημένα πάνω του διάφορα πολύχρωμα πουλιά.

Καθόταν στὴν ὄχθη, ἔβγαζε τὰ πασουμάκια της κι' ἄφινε τὰ μικρὰ ποδαράκια της νὰ παίζουνε μέσα στὸ νερό, ἐνῶ ἄκουγε τὸν Κιοτῆ ποὺ παίζε τὴ φλογέρα του.

— Τσοπανόπουλό μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, ὁ πατέρας μου ἔφερε ἀπ' τὴν Κίνα δυὸ πουλάκια ποὺ τραγουδοῦν πολὺ γλυκά. Μὰ ἐμένα μ' ἀρέσει καλλίτερα τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας σου!

Κι' ὁ Κιοτῆ ἔπαιζε πάντα, καὶ τὰ χρυσόψαρα μαζεύονταν μπροστὰ στὴ βασιλοπούλα.

Κάποτε ἡ Ἰζούνα τραγουδοῦσε κι' αὐτή, συνοδεύοντας τοὺς σκοποὺς τῆς φλογέρας.

Ὁ Κιοτῆ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἱερὸ Ποταμό, κι' ὅσα ὡραῖα ἔβλεπε σ' αὐτὸν τἄδειχνε ὕστερο στὴν Ἰζούνα.

Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ εἶχε χρῶμα γαλάζιο, κι' ὅταν νύχτωνε καθρεφτίζονταν μέσα του τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ. Πότε - πότε ἀνέβαιναν στὸν ἀφρὸ ἀμέτρητα μαργαριτάρια καὶ ξαναχάνονταν ἀμέσως. Τὰ χρυσόψαρα λαμποκοποῦσαν σὰν χρυσάφι πάνω στὸ νερό, καθὼς τρέχανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Τὰ μάτια τοῦ Κιοτῆ καὶ τῆς Ἰζούνας βυθίζονταν στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ νεροῦ, ζητῶντας νὰ δοῦνε τὶς ὁμορφιὲς ποὺ ἔκρυβε ὁ Βυθός. Καὶ τὸ ἱερὸ τοῦ ποταμοῦ, σιγοτερέμονταν τοὺς ἔδειχνε ἕνα κόσμο ἄγνωστο, ποὺ λαμποκοποῦσε σὰν ἄστρο, σκόρπιζε φωτεινὲς ἀχτῖδες καὶ χανότανε πάλι...

— Μικρέ μου ἄγνωστε, εἶπε μιὰ μέρα ἡ Ἰζούνα στὸ χωρικό, πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη ἂν ζοῦσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ποὺ ἔχει χρῶμα πιὰ ὁμορφο κι' ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ!... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα λουλούδια μαργαριταρένια, βασιλοπούλες ποὺ τρέχουνε καθισμένες πάνω σὲ μεγάλα χρυσόψαρα, καὶ τσοπανόπουλα ποὺ τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας τους δὲ σταματάει ποτέ...

Κι' ἡ Ἰζούνα, μαγεμένη ἀπ' τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ καθρεφτιζόταν στὸ νερό, ἔσκυψε ἀκόμη πιὸ πολὺ πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι, σὰν νὰ τὴν τραβοῦσε κάποια ἄγνωστη δύναμι..

Πλησιάσανε τότε οἱ ὑπηρέτριές της ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν, τὴν πήρανε καὶ τὴν πήγανε πίσω στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Ὑποχωρῶντας ὅμως στὰ παρακάλια της, ἀφοῦ γύρανε νὰ κάνουνε λόγο στοὺς γονεῖς της γιὰ τὶς συναντήσεις της μὲ τὸν Κιοτῆ.

*

Κάθε μέρα, ἡ Ἰζούνα παρακαλοῦσε τὸ Βούδδα νὰ τὴν πάρη μέσ' στὰ γαλάζια νερὰ τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ, μαζὶ μὲ τὰ χρυσόψαρα καὶ τὸν Κιοτῆ. Ἔγραφε τὴν ἐπιθυμία της αὐτὴ πάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ ἀπὸ ρύζι, τόσκιζε σὲ μικρὰ κομματάκια, τἄβαζε πάνω στὴ μεταξωτὴ βεντάλια της καὶ τὰ τίναζε ψηλά, γιὰ νὰ τὰ πάρη ὁ ἀέρας καὶ νὰ τὰ πάη στὸν καλὸ Βούδδα.

"Ενα βράδυ, δὲ μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, γιατὶ ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὶς κρυμμένες ὁμορφιὲς τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ. Ἔφυγε λοιπὸν κρυφὰ ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της κι' ἔτρεξε στὸ ἀγαπημένο της ποτάμι.

Ὁ Κιοτῆ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὅλα γύρω ἀπ' τὴν καλύβα του ἦταν ἥσυχα. Μέσ' στὶς καλαμιὲς κοιμόνταν οἱ πελαγοί, στηριγμένοι στὸ ἕνα πόδι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τους χωμένο κάτω ἀπ' τὴ φτεροῦγα τους.

Μακρυά, πάνω στὸ Φουζιγιάμα, οἱ ναοὶ τοῦ Βούδδα λάμπανε ἀπ' τὶς ἀχτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ καθρεφτιζόταν ὁλόκληρο μέσα στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Ἰζούνα πῆγε κοντὰ στὴν ὄχθη κι' ἄδειο τὸ φεγγάρι στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ.

Στὴν ἀρχὴ τὰ μάτια της διακρίνανε μόνο διάφορα ἀκαθόριστα σχήματα. Ὕστερα ὅμως ξεχώρισε καθαρὰ βουνά, ποτάμια, πολιτεῖες...

Ξαφνικά, ἡ ὀπτασία ἄλλαξε. Ἡ Ἰζούνα εἶδε ἕνα μεγάλο ναὸ ἀπὸ ἀσῆμι ποὺ ἀστραφτοκοποῦσε. Μέσα σ' αὐτόν, ἕνας ἐπιβλητικὸς Βούδδας τὴν κύτταζε χαμογελώντας. Γύρω, καίγανε μυρωμένα θυμιάματα. Πεντάμορφες παρθένες παίζανε μαγικοὺς σκοποὺς μὲ διάφορα ὄργανα.

Στὴ σκάλα τοῦ ναοῦ, ἡ Ἰζόνα εἶδε τὸν Κιοτῆ ποὺπαιζε τὴ φλογέρα του, ἐνῶ ἡ μητέρα του, ποὺ βρισκόταν κι' ἐκείνη ἐκεῖ, τῆς ἔδινε νὰ πιῆ γλυκὸ κρασί, ἀπὸ κεῖνο ποὺ πίνουν οἱ ἁρραβωνιασμένοι.

Σκύβοντας τότε μὲ λαχτάρα νὰ πιῆ, ἡ Ἰζούνα ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι!

Πήγαινε στὸν ὀνειρεμένο ἐκεῖνο κόσμο, ποὺ τόσο τὸν λαχταροῦσε...

Τὸ φεγγάρι σκοτίσθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ σὲ λίγο τὸ νερὸ ἡσύχασε πάλι, καὶ τὸ φεγγάρι καθρεφτίστηκε ξανὰ στὸ μέρος ποὺ εἶχε πέσει ἡ Ἰζούνα...

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κιοτῆ εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πὼς ἡ Ἰζούνα δὲν πῆγε ὅπως πάντα στὸν Ἱερὸ Ποταμό.

Ὡστόσο, τὴν περίμενε κάθε μέρα...

Ἕνα βράδυ, ποὺ ἦταν καὶ πάλι φεγγάρι, ὁ Κιοτή, καθισμένος στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὴ φλογέρα του ἕνα λυπητερὸ σκοπό, ποὺ φανέρωνε ὅλη τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπόγνωσί του γιὰ τὸ χάσιμο τῆς Ἰζούνας. Πίστευε πὼς τὸν εἶχε ἀπαρνηθῆ γιὰ πάντο καὶ πὼς εἶχε γίνει γυναῖκα κάποιου πλούσιου καὶ χρυσοστόλιστου ἄρχοντα, ἀπὸ κεῖνους ποὺ συχνάζανε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της.

Ἐνῶ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη, ἡ ἀντανάκλασι τοῦ φεγγαριοῦ σκοτίστηκε ἀπότομα κι' ἕνα ἀκαθόριστο πρᾶγμα ἀναστηκώθηκε μέσα ἀπ' τὸ νερὸ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὄχθη.

"Οταν φωτίστηκε καλλίτερα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁ Κιοτὴ εἶδε πὼς ἦταν ἡ ἀγαπημένη του Ἰζούνα!

Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Κρατοῦσε στὸ ἕνα της χέρι τὸ γαλάζιο ἐκεῖνο λωτό, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν βρῆ μονάχα τὸ πνεῦμα ὅταν ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὸ σῶμα. Καὶ μὲ τ' ἄλλο σήκωνε ψηλὰ ἕνα ποτῆρι μὲ κρασί, ἀπ' αὐτὸ ποὺ πίνουν οἱ ἁρραβωνιασμένοι...

Τὸ φόρεμά της καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ μοιάζανε ἐντελῶς—τόσο ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ἂν εἶχε φόρεμα πάνω της ἢ τὸ ἴδιο τὸ νερό...

Ὁ Κιοτὴ κύτταζε τὸ ὅραμα κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη τὴ φλογέρα του, ἐνῶ ἡ Ἰζούνα ἀκολουθοῦσε τώρα τὸ σκοπὸ μὲ τὸ τραγούδι της...

Μόλις ξημέρωσε, ὁ Κιοτὴ ἔπαψε νὰ παίζη. Τὴν ἴδια στιγμὴ χάθηκε ἡ Ἰζούνα.

Τὸ βράδυ ὅμως ξανὰρθε, τραγούδησε πλάϊ στὸν Κιοτὴ ποὺπαιζε τὴ φλογέρα, καὶ τὰ ξημερώματα χάθηκε πάλι... Τὸ ἴδιο ἔγινε πολλὲς νυχτιὲς συνέχεια.

Τὴ νύχτα ποὺ ἡ Ἰζούνα ἔφτασε στὰ 15 χρόνια της, τὴ νόμιμη ἡλικία γιὰ γάμο, προβαλε μέσ' ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, σὰν ρόδινο σύννεφο, σὰν θεία κι' ἀσύλληπτη ὀπτασία.

Ὁ Κιοτὴ ἔπαιζε ἕνα γαμήλιο χαρούμενο σκοπό, ὅταν ἡ αὐγὴ γλυκοχάραξε ψηλὰ στὴν κορφὴ τοῦ Φουζιγιάμα κι' ἔκανε νὰ χαθῆ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Τότε ὁ Κιοτή, ἀκολουθώντας τὴν Ἰζούνα, χάθηκε κι' αὐτὸς μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ..

★

Ἀπὸ τότε, κανεὶς πιὰ δὲ φυλάει τὰ χρυσόψαρα τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ. Ποὺ τρέχουν μόνα τους δεξιὰ κι' ἀριστερά. Πάνω ὅμως σ' ἕνα ἀνθισμένο ξέντρο τοῦ Φουζιγιάμα δυὸ ὁμορφα πουλάκια τραγουδᾶνε τὸν ἔρωτα τοῦ Κιοτὴ καὶ τῆς Ἰζούνας.

Ε. ΦΕΓΙΑΤΟ

Η Αλλεργία

Τὸ καινούτατο καὶ τόσο ἐνοχλητικὸ συνάφι ἔχει συχνότατα ὡς αἰτία τὴν ἀλλεργία.

ΕΧΕΙ ΚΥΡΙΩΣ ΨΥΧΟΝΕΥΡΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐτέθησαν οἱ βάσεις τῆς ριζικῆς θεραπείας της

ΔΥΟ χιλιάδες ἑκατὸ γιατροί, ἀντιπροσωπεύοντες σαράντα δύο ἔθνη, ἔλαβαν μέρος στὸ Παρίσι, στὸ ἕβδομο διεθνὲς συνέδριο τῆς ὠτορινολαρυγγολογίας, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ καθηγητοῦ Ὠμπρύ.

Μιὰ σειρὰ συνεδριάσεων ἀφιερώθηκε εἰδικὰ στὴ «μυστηριώδη» ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς μας: τὴν ἀλλεργία, καὶ τοῦτο, γιατὶ τὸ ἄνω μέρος τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν ἀποτελεῖ τὴν πόρτα εἰσόδου τῆς συγχρόνου αὐτῆς μάστιγος, ποὺ μὲ διάφορες μορφὲς ταλαιπωρεῖ καὶ ὑπονομεύει ἕνα διαρκῶς αὐξανόμενο ἀριθμὸ ἀτόμων κάθε ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς προελεύσεως. Τὰ συμπεράσματα τῶν κορυφαίων εἰδικῶν γιατρῶν, ὅπως ἐξετέθησαν στὸ συνέδριο τοῦ Παρισιοῦ, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἀνοίγουν νέους ὁρίζοντες γιὰ τὴ διάγνωσι καὶ θεραπεία τῆς ἀλλεργίας.

★

Εἶναι γνωστό, ὅτι ὡρισμένες οὐσίες, ποὺ εἶναι γενικὰ ἀκίνδυνες, μεταβάλλονται, γιὰ ὡρισμένους ἀνθρώπους, σὲ πραγματικὰ δηλητήρια, φέρνοντας μιὰ ἔντονη ἀναστάτωσι σὲ ὡρισμένα ὄργανα τοῦ σώματος. Οἱ οὐσίες αὐτὲς προκαλοῦν ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο ἐρεθισμὸ τῶν κυττάρων, τὰ ὁποῖα παράγουν μιὰ χημικὴ σύνθεσι, τὴν Ἱστομίνη, ποὺ ἐπιφέρει μιὰ σπασμωδικὴ κατάστασι σὲ διάφορα ὄργανα.

Ἡ γύρις τῶν λουλουδιῶν, ἡ σκόνη, τὸ τάλκ, τὸ τρίχωμα τῶν ζώων, ἡ μυρουδιὰ τῶν λουλουδιῶν, τὸ γάλα, οἱ φράουλες, τὰ αὐγά, εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ συχνότατα ἀποτελοῦν τὴν αἰτία μιᾶς ἀλλεργίας.

Οἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου ἀπέδειξαν, ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, μιὰ βασικὴ αἰτία τῆς ἀλλεργίας, εἶναι ψυχοσωματικὲς διαταραχές. Ἡ ἀνησυχία, ἡ συγκίνησι, ὁ φόβος, ὁ θυμός, ἡ λύπη, μποροῦν νὰ θέσουν σὲ κίνησι, μὲ πολὺ ἔντονο τρόπο, ὅλο τὸ μηχανισμὸ τῆς δημιουργίας τῆς ἀλλεργικῆς κρίσεως.

Ἰδιαίτερα ὁ γιατρὸς Κράλ, ἀπὸ τὴ Χαϊδελβέργη, ἀπεκάλυψε, ὅτι στὴ ρίζα κάθε ἀλλεργικῆς καταστάσεως βρίσκεται συνήθως μιὰ ἐλαφρὰ ἢ σοβαρώτερα διαταραχὴ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Οἱ νευροφυτικὲς ἀνισορροπίες προκαλοῦν μιὰ ὑπερλειτουργία ὡρισμένων κυττάρων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀφθονη ἔκκρισι Ἱστομίνης, καὶ τὴ δημιουργία ἀλλεργικῆς καταστάσεως. Τὴν ἄποψι τοῦ Γερμανοῦ γιατροῦ ὑποστήριξαν οἱ πλεῖστοι τῶν συνέδρων, βασιζόμενοι σὲ σοβαρεῖα κλινικῶν πειραματισμῶν, μελετῶν καὶ περιπτώσεις μολύνσεων καὶ ἐντόνων πυρετικῶν καταστάσεων.

Ἡ χρῆσι ἐπίσης διαφόρων ἀντι-ἱσταμινικῶν φαρμάκων εἶναι συχνότατα ἀποτελεσματική, ἀλλά, δυστυχῶς, παροδικῆς φύσεως.

Ἡ ἐφεδρίνη ἢ ἡ ἀδρεναλίνη περιορίζουν τὴν ἔντασι τῆς κρίσεως, χωρὶς νὰ θεραπεύουν τὴν ἀλλεργία. Μιὰ σειρὰ νέων «σπεσιαλιτὲ» γιὰ τὸ νευροφυτικὸ σύστημα καὶ τὶς ψυχονευρικὲς ἀνωμαλίες ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο θεραπευτικὸ μέσο τῆς ἀλλεργίας.

Σὲ ὡρισμένες ἐπίσης περιπτώσεις ἐπιτυχχάνονται «θαύματα συργὰ» ἀποτελέσματα μὲ τὴ χρῆσι κορτιζόνης, ποὺ ὅμως παραμένει ζήτημα πολὺ ἐπικίνδυνες ἀντενδείξεις.

Ὁ γιατρὸς Ζὴζ τοῦ νοσοκομείου Ἰνβερνὶν τῆς Σκωτίας, πέτυχε καλὰ ἀποτελέσματα στὴ θεραπεία τοῦ βρογχικοῦ ἄσθματος μὲ εἰδικὴ ἐγχείρησι στὴ ρινικὴ κοιλότητα. Ἀλλὰ ἡ μέθοδος του βρίσκεται μᾶλλον στὸ στάδιο τῶν πειραματισμῶν.

Ὁ γιατρὸς Ὠμπὲρ τῆς Νίκαιας ἀνεκοίνωσε, ὅτι οἱ ἀλλεργικοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ κρύα μπάνια μὲ γλυκὸ νερό, ἐνῶ τὰ θαλάσσια, ἀντιθέτως, ἔχουν σοβαρὲς θεραπευτικὲς ἰδιότητες, χάρις στὴν τόνωσι τῶν κυττάρων, ποὺ ἐπιφέρουν καὶ τὶς ἀντιλεργικὲς τους ἰδιότητες, καὶ ἐνισχύουν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἀντιισταμινικῶν φαρμάκων.

Ὅπως γενικώτερα τονίσθηκε στὸ συνέδριο τοῦ Παρισιοῦ, ἡ ἀλλεργία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων μὲ ἐνδιαφέρουσα προσωπικότητα, μὲ προβληματισμούς, μὲ δημιουργικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς διαθέσεις — ποὺ δὲ γίνονται πάντα κατανοητὲς ἀπὸ τὸ περιβάλλον — καὶ μὲ ὑπῆσι ἄνω τοῦ μετρίου. Εἶναι ἡ ἀσθένεια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀνεπτυγμένων ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πὸ λόγο καὶ ἡ θεραπεία της ἀποδίδει βασικὰ στὸ νὰ ἰσορροπήση τὸ ψυχονευρικὸ σύστημα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἰδιαίτερα ὑποφέρει στὴν ἀνήσυχη ἐποχή μας.

**

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΓΜΟΡΙΤΙΔΟΣ

Μιὰ νέα καὶ ἁπλὴ μέθοδος ὑπόσχεται μ' ἀνακουφίση πολλὰ ἀπ' τὰ θύματα τῆς ὀξείας καὶ τῆς χρονίας ἰγμορίτιδος, ἀλλὰ κι' ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἐπίμονες ρινίτιδες ἀλλεργικῆς μορφῆς. Στηρίζεται στὴ χρησιμοποίησι μιᾶς πλαστικῆς μποτίλιας μὲ ψεκαστῆρα, ποὺ περιέχει μῖγμα δυὸ ἀντιβιοτικῶν κι' ἑνὸς ἀντιφλογιστικοῦ φαρμάκου. Μ' αὐτήν, ὄχι μόνο τὸ ὑγρὸ φθάνει βαθύτερα μέσα στὰ ρουθούνια, ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖται σ' αὐτὰ μιὰ ἀρνητικὴ πίεσι, ποὺ ξεφράζει τὶς εἰσόδους τῶν ἰγμορείων ἀντρων. Ἐπιτρέποντας ἔτσι στὸ φάρμακο νὰ εἰσχωρήση στὸ ἐσωτερικό τους. Ἡ μέθοδος αὐτή, εὔκολη καὶ ἀνώδυνη, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν πάσχοντα. Στὶς δοκιμὲς της, σημείωσε ποσοστὸ ἐπιτυχιῶν 86%.

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΣΚΟΥΠΙΖΕΤΕ ΤΗ ΜΥΤΗ ΣΑΣ

Ὁ γιατρὸς Ἄλλισον τοῦ Μπόστον (τῆς Μεγάλης Βρεταννίας) προέβη σὲ εἰδικὴ ἀνακοίνωσι μὲ θέμα τὴν τέχνη...τοῦ σκουπίσματος τῆς μύτης τοῦ συνανακωμένου καὶ τῆς καταλλήλου ἀναπνοῆς. Τὸ σούμπσμα πρέπει νὰ γίνεται μὲ εἰδικὰ χάρτινα μαντήλια μὲ ἀπολυμαντικό, ὄχι ἀπότομα καὶ μὲ ἕνα ρουθοῦνι κάθε φορά. Τὸ στόμα συγχρόνως πρέπει νὰ μένη κλειστό. Τὰ δυνατὰ φταρνίσματα καὶ τὸ ἀπότομο δυνατὸ φύσημα τῆς μύτης εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα. γιατὶ προκαλοῦν σοβαρὲς διαταραχὲς σὲ ὅλο τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα. Μὲ τὰ χειροκροτήματα τῶν συνέδρων, ὁ Βρετανὸς γιατρὸς δήλωσε ὅτι ἡ τέχνη τοῦ φταρνίσματος καὶ τοῦ σκουπίσματος τῆς μύτης δὲν εἶναι μόνο θέμα κοινωνικῆς ἀνατροφῆς, ἀλλὰ καὶ — κυρίως — στοιχειῶδους ὑγιεινῆς.

Τό καλλιτεχνικό μας ταλάντι

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΝΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

Ἡ «ἱέρεια» καὶ ἡ γυναῖκα

ΕΤΥΧΕ νὰ τὴ δοῦμε κάποιο ἀπ' τὰ τελευταῖα Αὐγουστιάτικα βράδυα καὶ νὰ τὴν παρακολουθήσουμε, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, αὐτὴ τὴν ἴδια, τὶς κινήσεις της, τὴ συμπεριφορά της, τὶς ἀντιδράσεις της.

Βρισκόταν στὸ μεγάλο Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ὅπου, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων, διεξάγονταν οἱ ἀγῶνες τῶν Ὀλυμπιονικῶν καὶ ἡ Ἄννα Συνοδινού, ποὺ ἔτυχε νὰ μὴν παίζη θέατρο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔγινε ἀπὸ πρωταγωνίστρια, θεατὴς ἀθλητικός, μιὰ ἰδιότητα, ὅπου τὴν ὁδήγησε ὁ γάμος της μ' ἕναν παλιὸ ἀθλητὴ τοῦ στίβου, τὸν Ἄλτη Μαυϊνάκη.

Ντυμένη ἁπλᾶ, σεμνά, καθόταν καὶ παρακολουθοῦσε, ἀθέατη, στὶς κερκίδες, ἀνώνυμη μέσα στὴ μεγάλη ἀνωνυμη μάζα.

Ἦταν ὅμως φυσικὸ νὰ συμβῆ αὐτό, μιὰ καὶ ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ εἶναι... ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ. Ἡ κορυφαία δραματικὴ ἠθοποιὸς τοῦ σημερινοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἡ διάδοχος τῆς Κυβέλης, ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς σκηνῆς.

Τρία-τέσσερα κοριτσόπουλα τὴν ἀναγνώρισαν καὶ σκουντῶντας ἀνάμεσα στὸν κόσμο, κατάφεραν νὰ βρεθοῦν μπροστά της μὲ τὰ μολύβια καὶ τ' ἄστρια χαρτιὰ στὰ χέρια, περιμένοντας τὸ αὐτόγραφο — τρέλλα τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ δὲν τὶς εἶδε — δὲ θέλησε νὰ τὶς δῆ.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσα λεπτὰ ἀναμονῆς καὶ ἀμφιβολίας.

Κάποια ἄγνωστη ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ καθόταν δίπλα, προθυμοποιήθηκε νὰ γεφυρώση τὸ χάσμα:

— Κυρία Συνοδινοῦ...

Ἡ Ἄννα στράφηκε.

— Κυρία Συνοδινοῦ, συνέχισε ἡ γυναῖκα, δὲ βλέπετε ποὺ περιμένουν; (Ἔδειξε τὰ κοριτσόπουλα). Γιὰ σᾶς ἦρθαν.

Ἡ καλλιτέχνις χαμογέλασε νιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἔμεινε ἀμίλητη.

— Εὐχαριστῶ.

Μετακινήθηκε λίγο, ἔστρεψε τὴν προσοχή της στὸ στίβο, κι' ὕστερα ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες σὰ νὰ τὴν ἔκαιγαν.

Τὰ κοριτσόπουλα εἶδαν κι' ἀπόειδαν κι' ἔφυγαν.

Τότε ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ ἔσκυψε σὰν ἔνοχη, σὲ κάποιον κύριο τῆς συντροφιᾶς:

— Μὲ συγχωρῆς. Δὲν ἦταν εὐγενικό. Ὅμως, δὲ μ' ἀρέσει νὰ δίνω αὐτόγραφα.

Σταμάτησε κι' ὕστερα συνέχισε στενοχωρημένη:

— Τί εἶμαι ἐγώ, γιὰ νὰ δώσω αὐτόγραφα; Ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος. Τίποτα ἄλλο.

Ὅταν οἱ ἀγῶνες τέλειωσαν κι' ὁ κόσμος, συνωστιζόμενος σὲ μακρειὲς οὐρές, ἀποχωροῦσε, ὁ συνοδός της πρότεινε:

— Ἄννα, δὲν ξεκάβουμε νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ στίβο; Ἔτσι ποὺ πᾶμε, θέλουμε μιὰ ὥρα! .. Ἡ ἀπάντησι τῆς μεγάλης πρωταγωνίστριας ἦρθε ἀρθῆ-κοφτή:

— Ὄχι. Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ δημόσιες ἐμφανίσεις.

Κι' ἔμεινε στὴν οὐρὰ τοῦ ἀνώνυμου πλήθους μιὰ ὥρα ἀλάκερη. Μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πὼς ὁ ἄντρας της τὴν περίμενε ἀπὸ πολὺ στὴν πύλη τοῦ Σταδίου.

Ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ στὸ σπίτι της

★

Βεντέττας;

Σίγουρα, ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ εἶναι ἡ πρώτη βεντέττα τοῦ καιροῦ μας. Ἡ κορυφαία δραματικὴ ἠθοποιὸς τῶν ἡμερῶν μας.

Μιὰ βεντέττα ὅμως, δίχως ἴχνος βεντετισμοῦ. Μιὰ καλλιτέχνις, ποὺ θεωρεῖ τὴν τέχνη της σὰν ἱερὸ ἐπάγγελμα, ὅπως εἶναι, ἄλλωστε, κι ὄχι σὰ μέσον ἱκανοποιήσεως τῆς ἀνθρώπινης ματαιοδοξίας.

Κάποτε ἐκμυστηρεύθηκε σὲ κάποιον:

— Ἂν μποροῦσα νἄμαι μάγισσα..

— Τί θἄκανες τότε;

— Θὰ κάρφωνα μιὰ πελώρια ταμπέλλα στὸν οὐρανό, μὲ μεγάλα πύρινα γράμματα, ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τὴ διαβάσουν ὅλοι ὅσοι σκέπτονται νὰ γίνουν ἠθοποιοί: «Θέατρο θὰ τὴ Ἱδρύτας καὶ δουλειά. Μιὰ προσπάθεια ἐπίμοχθη, χωρὶς σταματημούς», θἄγραφε ἡ ταμπέλλα αὐτή.

Ὁ χρυσὸς αὐτὸς κανόνας, ὁ «κανόνας δουλειά» εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀκολούθησε ἡ ἴδια, ὅταν κάποτε (γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὸ 1945) βρέθηκε στὸ Λουτράκι, ὅπου γεννήθηκε καὶ πέρασε τὰ πρῶτα της χρόνια, μὲ τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου στὰ χέρια.

Ἕνα μεσημέρι, ἐκεῖ ποὺ καθόταν ὅλη ἡ οἰκογένεια στὸ τραπέζι καὶ συζητοῦσε γιὰ τὸ ποιὸ ἐπάγγελμα θ' ἀκολουθοῦσε ἡ κόρη τους, ἡ Ἄννα πετάχτηκε ἀπ' τὴ γωνιά της καὶ δήλωσε:

— Θὰ γίνω ἠθοποιός.

Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Μιὰ «δουλειὰ» ἦταν κι' αὐτή. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἔπαιρνε κανεὶς στὰ σοβαρά.

Καὶ ἡ μικρὴ Ἄννα τὴν πῆρε πράγματι στὰ σοβαρά, πολὺ σοβαρὰ μάλιστα.

★

Μέσα στὸ καλοβαλμένο σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ της — μιὰ ὁμορφη μονοκατοικία, ἐκεῖ στὸ Παγκράτι — ἡ κουβεντούλα κυλᾶ θερμὴ κι' ἐγκάρδια.

— Λοιπόν, ποῦ σταματήσαμε; Ἄ, ναί! Στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου. Ἐκεῖ σπουδάσατε;

Ναί, ἐκεῖ. Ἦταν ἄριστη μαθήτρια, κι' ἀποφοίτησε μὲ ἄριστα, πρᾶγμα ποὺ τὴν ὑποχρέωσε νὰ ἐργασθῆ γιὰ ἕνα χρόνο στὸ Βασιλικό.

Ὕστερα, ἔκαιμε τὸ ντεμποῦτο της στὸ Ἐλεύθερο Θέατρο, στὸ «Ντορέ», τὸ 1950, μὲ τὴν Κυβέλη.

— Πήγατε καλά; Τί ἔγραψαν οἱ κριτικοί;

Δὲ θυμᾶται. Ὅμως θυμᾶται πολὺ καλὰ καὶ δὲ μπορεῖ ἀπὸ τότε νὰ τὰ ξεχάση, δυό...δάκρυα.

— Δάκρυα;

— Δάκρυα, ναί. Ὅταν τελειώσαμε καὶ βρεθήκαμε στὰ παρασκήνια, ἡ μεγάλη μας Κυβέλη, ἔσκυψε καὶ μ' ἀγκάλιασε. Εἶχε συγκινηθῆ μὲ τὴν ἐρμηνεία μου. Καθὼς μὲ κρατοῦσε ἔτσι, δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της, πάνω στὸ λαιμό μου. Ἔκλαιγαν. Δὲ μπορῶ, ἀπὸ τότε, νὰ τὰ ξεχάσω. Μοῦ θυμίζουν τὸ χρέος μου καὶ τὴν ἀποστολή μου, σὰν ἠθοποιοῦ...

Ὕστερα, ἀκολούθησε τὴ μοῖρα της. Κι' ἡ μοῖρα τῆς Ἄννας ἦταν ἡ τραγῳδία καὶ τὸ δράμα στὸ θέατρο. Τὸ βίαμα τῆς ἡρωΐδας. Καὶ τὸ ἔλεος, ποὺ ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης.

— Σὲ ποιὰ θέατρα παίξατε;

— Μετὰ τὸ «Ντορὲ» στὴν Κοτοπούλη. Μὲ τὸ θίασο τῆς Μαρίκας πήγαμε τουρνὲ στὴν Ἀττυμπὸ καὶ στὸ Λίβανο. Ὕστερα ξανὰ στὸ Ἐθνικό, ὅπου μένω ὡς τώρα.

— Καὶ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ρόλους, ποὺ ὑποδυθήκατε, σᾶς ἄγγιξαν τὴν ψυχή;

— Πολλοί. Ποῦ νὰ τοὺς θυμᾶμαι... Ἡ «Ἰουλιέτα», ἡ «Δυσδαιμόνα», ἡ «Σμεραλδίνα», ἡ «Δεσποινὶς γυναίκα μου», ποὺ μοῦ χάρισε δυὸ φορὲς τὸ Ἔπαθλο Κοτοπούλη...

— Κι' ὁ τελευταῖος;

— Ἐννοεῖτε τὴν «Ἰφιγένεια»; Μά, θαρρῶ, πὼς ἡ τραγωδία εἶναι στὸ αἷμα μου.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Τόπε μὲ ἐρεθιστὴ συγκίνησι. Μιὰ διαπίστωσι, ποὺ τὴν ἔκαμε στὶς τελευταῖες παραστάσεις τοῦ Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου καὶ τοῦ Φεστιβὰλ τῆς Δωδώνης, ὅπου μὲ τὸ Θἀνω Κωτσόπουλο, παίζαμε στὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» καὶ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι».

— Καὶ στὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων, ξέρετε. Μ' ὅλο ποὺ πέρασι εἶχα παίξει πάλι «Ἰφιγένεια», καὶ ἦταν πρόσφατη στὴ μνήμη τοῦ κοινοῦ, φέτος ὁ ἀριθμὸς τῶν θεατῶν αὐξήθηκε.

— Πράγμα, ποὺ σημαίνει;

— Πράγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι παρατηρεῖται μιὰ στροφὴ τοῦ κοινοῦ στὸ καλὸ θέατρο. Μιὰ ἀναστηλγκρότησι καὶ συγκέντρωσι. Ἐνῶ...

Δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα τέλειωσε τὴ σκέψι της:

— Ἐνῶ, ἀντίθετα, ἀπ' τὴν πλευρὰ τῶν ἠθοποιῶν παρατηρεῖται στροφὴ ἀνησυχητική.

— Ποιὰ ἀκριβῶς;

— Πολλοὶ θίασοι.

— Εἶναι κακό;

— Μάλλον. Μιὰ κατάτμησι δυνάμεων, ποὺ θὰ ὁδηγήση, νομίζω, σὲ ζημιὰ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ θεατρικοῦ κόσμου.

★

Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι:

— Πέρα ἀπ' τὸ θέατρο, τί ὑπάρχει, κ. Συνοδινού;

Λίγα πράγματα. Ἴδού τα, ὅπως τὰ ὁμολόγησε ἡ ἴδια:

Τὸ σπίτι. Τὸ νοικοκυριό. Καὶ ὁ σύζυγος. Τριλογία. Ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ ἄλλοτε ἀθλητὴς καὶ τώρα ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος, κ. Μαρινάκης, τὸν ὁποῖο ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Ἐθνικοῦ παντρεύτηκε ὕστερα ἀπὸ σφοδρὸ ἀμοιβαῖο αἴσθημα.

Ἔρωτας καὶ Τέχνη.

Πόσο εὐτυχισμένος πρέπει νἄναι κανείς, ὅταν εἶναι εἰλικρινὴς καὶ μὲ τὰ δυό, ὅπως τὸ σημερινά μας ἀστέρι!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ στὸ καμαρίνι της, ἔτοιμη γιὰ νὰ βγῆ στὴ σκηνή.

ΔΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

Ἡ «βασίλισσα» καὶ ἡ... ἀλλαγὴ φρουρᾶς

ΑΠΟ Διὸς ἄρχεσθαι.

Καί ... Δίας. στὴν περίπτωσι τῆς Μαίρης Λίντας. τῆς «βασίλισσας» τῆς γρονιᾶς καὶ νικήτριας τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ. εἶναι—τί ἄλλο;—ἡ φωνή της.

Ἔτυχε νὰ τὴν ἀκούσουμε προχτές. στὸ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς Καστέλλας. ὅπου ἐμφανίζεται κάθε βράδυ μὲ τὸν ἄντρα της. τὸν Μανώλη Χιώτη, τὸν "μαρκήσιο τοῦ μπουζουκιοῦ" σ' ἕνα ἀπ' τὰ παληὰ σουξέ της:

«Ἀπόψε φίλα με | αὔριο φεύγω
νὰ μὲ χορτάσης | καὶ θὰ μὲ χάσης...».

Ἦταν μιὰ ἀποκάλυψι. Τὸ παληὸ τραγούδι εἶνε καινούργιο πάθος. καινούργιο αἷμα θἄλεγα. καινούργιο παλμό.

Οἱ θαυμόνες στὴν ἀφρὶ θαφνιάστηκαν. Ποῦ τὸ θυμήθηκε πάλι: Ἐδῶ ὑπάρχουν τόσα καινούργια. Ἡ «Ἀπαγωγὴ» ποὺ τῆς γάιασε τὸ βραβεῖο. ἡ «Μαϊανταϊτα-Μαϊγιαού». ὁ «Ἐπιτάφιος». Τραγούδια τῆς μόδας. τοῦ σήμερα καὶ τοῦ Θεοδωράκη.

Ὅμως ... Θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε ἐρὰ αὐτὸ ποὺ ἐπακολούθησε. Σὲ λίγο. ὅταν ἡ Μαίρη Λίντα τελείωσε τὸ παληὸ σουξέ. μπιζαρίστηκε. Καὶ τὸ ξαναπῆε. Ξανὰ καὶ ξανά. Καὶ στὸ τέλος ὅλη ἡ σάλα τραγουδοῦσε τὸ «Φίλα με...»

Γραδιάτες. κολλιάσα. ἀξιοπρέπεια. σοβαρότης. εἶναι πάει περίπατο.

★

— Πῶς τὰ κατάφερες. Μαίρη:

Τίναξε μιὰ μπουκάλα ἀπ' τὰ μαλλιά. γαμογέλασε ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ γοιὸγελο τῶν μαύρων ματιῶν. καὶ κάθισε.

— Τί κατάφερα:

— Νά. Νά ... Ἐφεύγης.

Μιὰ φλογίτσα στὶς κόρες τῶν ματιῶν.

— Δὲν καταλαβαίνω.

Εἶγε καταλάβει.

— Τὸ ἔνστικτο.

— Δηλαδή:

Μέ λίγα λόγια. ἀποκάλυψε τὴ σκέψι της. καὶ συγκρόνως μιὰ ἄγνωστη πλευρὰ τοῦ ἑαυτοῦ της: Τὸ κριτικὸ πνεῦμα.

Ἴδού ἡ θεωρία της. Τὸ τραγούδι κατάντησε μόδα. Ὁ κάσμος ἀναζητᾶ πάντα καινούργια μοτίβα. καινούργιες νότες. καινούργια εἴδωλα. Τὰ βαῖσκει. τὰ στεφανώνει κι' ὕστερα ... τὰ σκοτώνει.

— Δὲν νομίζεις:

— Ἂς ποῦμε πὼς νομίζω. Παρακατάτω:

Δὲν ὑπάρχει μεσοστάτο. Ἀπλῶς ὑπάρχει ἕνα ἐρώτημα. Εἶναι ... σωστὸ αὐτό: Τὸ τραγούδι εἶναι τέχνη. Καὶ ἡ τέχνη ποτὲ δὲν ἦταν μόδα.

— Λοιπόν:

— Λοιπόν. πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε πάνω στὰ παληὰ εἴδωλα ποὺ ἄνθεξαν στὸ χρόνο. Στοὺς συνθέτες ἐκείνους ποὺ ἡ δουλειά τους ἄνθεξε στὸν κοσμό. καὶ ἐπομένως δὲν ἤρεσαν ἀπλῶς μόδα. Νὰ τραγουδήσουμε τὰ δικά τους παληὰ τραγούδια καὶ τὶς νέες δημιουργίες. Ἔτσι κι' μεῖς οἱ τραγουδίστριες. δὲν θἄμαστε «ὑπόθεσις μόδας» ἀλλὰ ἀρτίστες μέ περιεχόμενα καὶ ἀποστολή Καὶ ἰκάνιστα θ' ἀνθέξουμε καὶ μεῖς στὸ ἀνήλεο διάβα τοῦ χρόνου.

Ἐμείναμε ἔκπληκτοι μπροστὰ στὴν καινούργια Μαίρη Λίντα ποὺ μᾶς ἀποκαλυπτόταν. Μιὰ Μαίρη Λίντα. μὲ τετράγωνη σκέψι. μὲ ἀνησυχίες καλλιτεγνικές. Τολμήσαμε νὰ τῆς ὑποδείξουμε:

— Μὰ ἔτσι «Βασίλισσα» φέτος. Ἀνησυχοῦν πιοτὲ ἐκεῖνοι ποὺ φοροῦν ... στέμμα;

Κούνησε τὸ κεφάλι κι' ὕστερα μίλησε κοφτά:

— Αὐτοὶ πρέπει ν' ἀνησυχοῦν περισσότερο. ἂν θέλουν νὰ μὴ τὸ νάσουν.

— Καὶ τὸ συμπέρασμα; Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης: Στοφάι:

Ἡ Μαίρη Λίντα καὶ ὁ Μανώλης Χιώτης μὲ τὸ περιφημο μπουζούκι του.

Ἡ Μαίρη Λίντα ἐχοντας δεξιὰ της τὸ Μίκη Θεοδωράκη ὕστερ' ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία της.

— Ἀκριβῶς. Ξαναγυρνῶ στὸ συνθέτη Μανώλη Χιώτη.

— Μόνο:

— Καὶ σὲ κάποιον ἄλλο. ποὺ τὸν παρασδένο μαι γιὰ μεγάλο καλλιτέγνη. καὶ περνᾶ τώρα τὴν κρίσι τῆς μόδας. γιὰ νὰ σπκώση αὖριο τὸ κεφάλι σὰν πεσηφανος ἀητός. ὅπως τοῦ ταιριάζει.

— Τὸ Μίκη Θεοδωράκη. ἐννοεῖς:

— Ὄχι. Τὸν Μάνο Χατζηδάκη. Τὸν κάτοχο τοῦ "Οσκαρ...

★

Στοφή: Παρομάτεμα μιᾶς νέας θύελλας στὸ τραγούδι. ποὺ τὰ προμηνύματά της φτάνουν νεμᾶτα φλόγες κι' ἀστραπές: Ἡ σωστὴ καλλιτεγνικὴ τοποθέτησι:

Νομίζουμε πὼς τὸ τελευταῖο. ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀνάγκασε τὴ Μαίρη Λίντα νὰ διαλέξη τὸν καινούργιο δρόμο της. Ἕνα δρόμο. ποὺ ἄργισε κι' ὅλας νὰ τὸν βαδίζη.

— Ἀργισες. Μαίρη;

— Ναί. ἄργισα: Γύρισα σὲ δίσκο ἕνα καινούργιο τραγούδι τοῦ Μανώλη Χιώτη. ποὺ τὸ τραγουδᾶω στὴν καινούργια ταινία «Γαμπρὸς ἢ μακαρίτης». μὲ τὸν Μανώλη στὸ μπουζούκι καὶ τὸν Ντίνο Ἠλιόπουλο σέ ... μπαγλαμᾶ. Λέγεται «Μέ κυνηγοῦν τ' ἀδέρφια σου». Θὲς νὰ τ' ἀκούσης:

— Ἄκου λέει.

Εἶναι ἕνα σεμπέτικο ἀπ' τὰ λίγα. ποὺ θ' ἀφήση ἐποχή.

«Μὲ κυνηγοῦν τ' ἀδέρφια σου,
μά ἐγὼ δὲν τοὺς φοβᾶμαι.
Καὶ λόγο δὲ θὰ δώσουμε
τί κάνουμε, ποῦ πᾶμε.

— Καὶ μὲ τὸν Χατζηδάκη:

— Ὑπογράψαμε καὶ γυρίζω σὲ δίσκο τὸν «Κύρ-Ἀντώνη» τὸ «κανόνι», ποὺ ἀγνοήθηκε στὸ φεστιβάλ. Θὰ γράψω σὲ δίσκο ἐπίσης τὸ «Ξημερώνει». τὸ καινούργιο τραγούδι ποὺ ἑτοιμάζει ὁ Μάνος. Εἶναι ἕνα πραγματικὸ ἀσιστούγημα. Θὰ γαιρῶ. ἂν δὲν σταματήσουμε ἐκεῖ.

— Καὶ τὸ κοινὸ θὰ γαρῆ. Νομίζω πὼς ....

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε ἐμεῖς. Τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους. Κι' αὐτὸ ποὺ λένε. εἶναι πὼς μιὰ καινούργια ἐποχὴ θὰ γεννηθῆ στὸ ἑλληνικὸ τραγούδι. πὼς βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια καμπή.

Μιὰ νέα σγολή. μιὰ νέα θεωρία. μιὰ νέα τοποθέτησι. ποὺ μποσεῖ νὰ συνοψισθῆ σὲ τρεῖς λέξεις. σ' ἕνα σύνθημα: «Τόπο στὶς ἀξίες».

Ἐκφαστορια τοῦ καινούργιου αὐτοῦ «πιστεύω» ποὺ θὰ τεθῆ ἀντίκρυ στὴ «θεὰ Μόδα» θὰ εἶναι ἡ Μαίρη Λίντα. Μιὰ καινούργια. ἀναπεωμένη Μαίρη Λίντα. ποὺ μόλις τώρα γεννιέται ...

Ἂς πεσαμένουμε.

★

Καὶ τώρα λίγα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὸ 24ωρο τοῦ ἀηδονιοῦ τῆς Ἀθήνας.

✪ Ἡ Μαίρη Λίντα γεννήθηκε στὸν Πύργο τῆς Ἠλείας. ἀλλὰ σὲ ἡλικίας 2 ἐτῶν ἤρθε μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν Ἀθήνα. Σὲ ἡλικίας ὀκτὼ ἐτῶν—μαθήτρια ἀφόμα—ἔκαμε τὸ ντεμποῦτο της σὰν τραγουδίστρια στὸ «Ἀλκαζάρ» μὲ τὸ συγκροτημα Λάσκου. τραγουδώντας γαοιτωμένα τὸ σουξὲ τῆς ἐποχῆς «Ἀ-γιὰ-γιὰ-Μαρόια». Ἐν συνεγεία ἀπὸ αὐτὸ τὸ καλλιτεγνικὸ ντουέτο μὲ τὸν Μανώλη Χιώτη. κι' ἐμφανίστηκε ἀπὸ τότε μαζί του σὲ νυκτερινὰ κέντρα καὶ σὲ θέατρα. ἀνεβαίνοντας σκαλὶ-σκαλὶ τὴν καλίμακα τῆς ἐπιτυγίας. Ἀργότερα. τὸ 1955-59 πῆγε τουρνὲ στὴν Ἀμερική. ὅπου στερέωσε τὴ φήμη της. Ἀνακηρύχτηκε τὸ 1961 νικήτρια τοῦ μεγάλου φεστιβὰλ ἐλαφοῦ τραγουδιοῦ.

✪ Παντοτεύτηκε τὸ 1959 μὲ τὸν πρωτεναῖο της. τὸν Μανώλη Χιώτη. τὸν ὁποῖο. ὅπως δμολογεῖ ἡ ἴδια ἀναπαύσε ἀπὸ κοριτσάκι: 13 ἐτῶν. Τώρα μένουν σ' ἕνα δικαπεριώσιμα τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Σοφίας. ἀσγολούμενοι ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς ... τὸ ἄλλο πρωῒ μὲ περάδες τραγουδιῶν. μὲ ἐγγραφὲς δίσκων. μὲ γύρισμα ταινιῶν καὶ μὲ ἐμφανίσεις στὸ θέατρο. ὅπου κρατοῦν. μισὸ παράσταση. καὶ στὸ νυκτερινὸ κοσμικὸ κέντρο. Τὸ γειμῶνα θὰ ἐργασθοῦν σὲ ἄλλο κέντρο.

✪ Ἀπὸ τὰ τραγούδια ποὺ ἔγει τραγουδήσει ὡς στήλεσα (κι' ἀναλεσα τους ὑπάργουν ἀπειράριθμα σουξέ. ὅπως ὁ «Παπατέμπος» τὸ «Ἡ-Μιοθασπλέματα». τὸ «Περασμένες μου ἀνάπες». ἡ «Μυστία» τὸ «Ἀρνιπέλαγος». ἡ «Ἀπαγωγὴ». Ἰδιαιτερα ἔγει μιλήσει στὴν ψυγή της τὸ σουξὲ τοῦ ἀνδρός της. τοῦ Μανώλη Χιώτη. «Ἀπόψε φίλα με».

— Εἶναι τὸ ὡραιότερο τραγούδι ποὺ τραγούδησα ὡς τώρα. λέει ἡ ἴδια.

Πέρα ἀπὸ τὶς μουσικὲς καὶ τραγουδιστικὲς ἀσγολίες της δὲν ὑπάργει ... γρόνος γιὰ τίποτε ἄλλο. Ἡ μιόνη ψυγαγωγία της ἀπομένει τὸ σσφάιρισμα (ἔγει δυὸ διπλώματα. ἕνα ἑλληνικὸ κι' ἕνα διεθνές) καὶ τὸ ποδόσφαιρο. Χαρὰ της δὲ νὰ κειοδίζη ὁ .. Παναθηναϊκός.

Δὲν ἔγει παιδιά. Δὲν παράφτασε νὰ κάμη. ὁμολογεῖ. γιατὶ τὸ τραγούδι θέλει πολλὴ δουλειά.

— Ὅμως τοῦ γρόνου λογαοιάζω ν' ἀποστήσω ἕνα. λέει καὶ κοκκινίζει.

Γιατί δγι:

Διανύει τὴν πιὸ διαλεγτὴ περίοδο τῆς γομιμότητος σὰν καλλιτέγνις. Ἂς ἐπωφεληθῆ ἀπὸ αὐτὴν καὶ σὰν γυναῖκα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΟΦΕΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Της Ἀναστασίας

Εἶναι ἡ μικρότερη κόρη τοῦ τσάρου Νικολάου 2ου

Τὸ δικαστήριο τοῦ 'Αμβούργου ἀπέρριψε προσφάτως τὴν αἴτησι τῆς περιφήμης 'Αναστασίας, ὅπως ἀναγνωρισθῆ ὡς ἀπόγονος τῶν Ρωμανώφ. Μὲ τὴν ἀπόφασί του, ἡ ὑπόθεσι αὐτή, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς τοῦ αἰῶνος μας, τερματίσθηκε νομικά.

Ἀλλὰ τὸ νομικὰ σημαίνει καὶ πραγματικά;

Ὁ Γάλλος εἰδικὸς στὰ ἱστορικὰ αἰνίγματα 'Αλαὶν Ντεκὼ ἀνέλυσε, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς πολύκροτης ὑποθέσεως.

19 Φεβρουαρίου τοῦ 1920, στὸ Βερολῖνο. Εἶναι μιὰ παγερὴ νύχτα. Ἐλάχιστοι διαβάτες περνοῦν κατὰ μῆκος τῆς διώρυγος τοῦ Λάντβερ. Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε, ξαφνικά, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Μπέντλερ καὶ ταυτόχρονα ὁ πανφλασμὸς τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸ πέσιμο κάποιου σώματος. Ἕνας ἀστυνομικὸς βούτηξε ἀμέσως μέσα στὸ νερό. Ὅταν ξαναβγῆκε σὲ λίγο, κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ νεαρὴ γυναίκα.

Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου τὴν πῆγαν, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀρθηκε ἐπίμονα ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Τὴν ἴδια στιγμὴ τήρησε καὶ στὸ νοσοκομεῖο «Ἐλισάβετ», ὅπου τὴν μετέφεραν ἀργότερα. Πάνω της δὲ βρισκόταν τὸ παραμικρὸ χαρτί, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ ξδηγήσῃ στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητός της.

Στὶς 30 Μαρτίου ἡ ἄγνωστη μεταφέρθηκε στὸ φρενολογικὸ ἄσυλο τοῦ Ντάλντορφ. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐξέτασαν, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἦταν 26—30 χρόνων. Ἀλλὰ αὐτὲ αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ τῆς ἀποσπάσουν λέξι.

Στὸ ἄσυλο αὐτὸ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρό. Σιωπηλὴ καὶ «ἀγρία» στὴν ἀρχή, ἄρχισε ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα της. Κουβέντιαζε ἰδίως μὲ μιὰ ἄλλη ἄρρωστη, ποὺ ἔμεινε στὸ ἴδιο δωμάτιο. Αὐτὴ ἡ ἄρρωστη λεγόταν Μαρία Κόλαρτ Πέτερτ. Ἦταν ἄλλοτε ράφτρα καὶ εἶχε ἐργασθῆ στὴ Ρωσία πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι. Εἶχε πάθει κατόπιν μανία καταδιώξεως, ἀλλὰ βρισκόταν τώρα στὸ στάδιο τῆς θεραπείας.

Μιὰ μέρα, ἡ ἄγνωστη ξεφλλιζε ἕνα τεῦχος ἑνὸς εἰκονογραφημένου γερμανικοῦ περιοδικοῦ. Ἡ προσοχή της συγκεντρώθηκε, ξαφνικά, σὲ μιὰ φωτογραφία, ποὺ παρίστανε τρεῖς ἀπὸ τὶς μεγάλες δούκισσες τῆς Ρωσίας. Ἡ λεζάντα ἔλεγε: «Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες φωτογραφίες τῶν μεγάλων δουκισσῶν, ποὺ πάρθηκε κατὰ τὴν περίοδο τῆς αἰχμαλωσίας των. Ἀριστερά, ἡ μεγάλη δούκισσα Ἀναστασία, ἡ ὁποία λέγεται, ὅτι διέφυγε ἀπὸ τὴ σφαγὴ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας κι' ὅτι βρίσκεται στὸ Παρίσι».

Ἡ Μαρία Πέτερτ πρόσεξε τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμοιότητα ἀνάμεσα στὴν ἄγνωστη καὶ τὴν Ἀναστασία τῆς εἰκόνος, καὶ τῆς φώναξε μ' ἐνθουσιασμό:

— Τώρα ξέρω ποιὰ εἶσαι!

Ἡ ἄγνωστη τρόμαξε κι' ἔφερε τὸ δάχτυλό της στὸ στόμα.

— Πᾶψε...πᾶψε! παρακάλεσε.

Ἀλλ' ἡ Μαρία Πέτερτ ἔκανε σ' ὅλους γνωστὴ τὴν ἀνακάλυψί της. Γι' αὐτὴν δὲ χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἡ ἄγνωστη ἦταν ἡ μικρότερη ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Τσάρου Νικολάου 2ου.

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΕΜΠΟΥΡΓΚ

"Ας γυρίσωμε μερικὰ χρόνια πίσω.

Εἶναι ἡ νύχτα τῆς 16ης πρὸς τὴν 17η Ἰουλίου τοῦ 1918. Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῆς Ρωσίας ἀναπαύεται στὸ σπίτι τοῦ στρατάρχου Ἰπάτιεφ, ποὺ τῆς εἶχε ὁρισθῆ γιὰ φυλακή, στὸ Αἰκατερίνεμπουργκ, μιὰ μικρὴ πόλι τῶν Οὐραλίων.

Μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ Νικολάου 2ου, στὶς 17 Μαρτίου 1917, ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια εἶχε φυλακισθῆ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τσάρσκοιε-Σέλο. Πέντε μῆνες ἀργότερα, οἱ φυλακισμένοι μεταφέρθηκαν στὸ Τομπόλσκ, καὶ τὸ Μάϊο τοῦ 1918 στὸ Αἰκατερίνεμπουργκ.

Κατὰ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ἰουλίου, οἱ Λευκορῶσοι τοῦ Βράγγελ, ποὺ, στὸ μεταξύ, εἶχαν κάνει σημαντικὲς προόδους, πλησίαζαν στὸ Αἰκατερίνεμπουργκ. Οἱ ἐπαναστάτες περνοῦσαν ἡμέρες ἀγωνίας. Ἂν ἀπελευθερωνόταν ὁ Τσάρος, ὅλα μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας δόθηκε ἀπὸ τὴ Μόσχα; Ἡ ἀπόφασι πάρθηκε ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἀρχές, ποὺ εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὴν προσέγγισι τοῦ στρατοῦ τοῦ Βράγκελ; Ἀγνωστο. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι τὴ νύχτα τῆς 16ης πρὸς τὴν 17η Ἰουλίου, κάμποσοι στρατιῶτες μπῆκαν στὸ διαμέρισμα τῶν φυλακισμένων. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βρισκόταν ὁ κομισσάριος Γιουρόφσκι, ἀρχηγὸς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, ποὺ φρουροῦσαν τὸ σπίτι τοῦ Ἰπάτιεφ.

Οἱ στρατιῶτες ξύπνησαν βάναυσα τοὺς φυλακισμένους καὶ τοὺς διέταξαν νὰ κατεβοῦν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ὑπογείου. Οἱ φυλακισμένοι ἦταν ἑπτά. Ὁ Τσάρος, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρὸ τσάρεβιτς, ἡ τσαρίνα, οἱ τέσσερις κόρες τους Ὄλγα, Τατιάνα, Μαρία καὶ Ἀναστασία, ἡ καμαριέρα Ντεμίντοβα, ὁ γιατρὸς τοῦ Τσάρου Μπάτκιν καὶ δυὸ πιστοὶ ὑπηρέτες.

Ὁ Γιουρόφσκι ἔβγαλε ἀμέσως τὸ περίστροφό του κι' ἔφερε τὴν κάνη του μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Νικολάου 2ου.

— Οἱ δικοί σου, τοῦ εἶπε, ἀπατειράθηκαν νὰ σ' ἐλευθερώσουν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφεραν. Εἴμαστε ὑπογραμμένοι νὰ σὲ σκοτώσωμε.

Καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη. Ὁ Νικόλαος 2ος σωριάστηκε νεκρός. Ἀντήχησαν ταυτόχρονα καμιμιὰ εἰκοσαριὰ πυροβολισμοί, ἀνάμεσα σὲ σπαραχτικὲς κραυγές. Ἔπειτα ἁπλώθηκε ἡ σιωπή... Στὸ πάτωμα βρίσκονταν ἕντεκα πτώματα, ποὺ κολυμποῦσαν στὸ αἷμα τους.

Οἱ στρατιῶτες τὰ φόρτωσαν, ζεστὰ ἀκόμη, σ' ἕνα καμιόνι καὶ τὰ μετέφεραν στὸ δάσος Κοπτιάκι, σ' ἀπόστασι 25 χιλιομέτρων. Ἐκεί, τὰ κομμάτιασαν, τὰ περιέλουσαν μὲ θειϊκὸν ὀξὺ καὶ κατόπιν μὲ βενζίνη καὶ τοὺς ἔδαλαν φωτιά. Ὅ,τι ἀπέμεινε, τόρριξαν μέσα σ' ἕνα πηγάδι μεταλλείου, ποὺ ἦταν γεμάτο μὲ νερό.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, οἱ Λευκορῶσοι τοῦ Βράγκελ μπῆκαν στὸ Αἰκατερίνεμπουργκ. Ὁ δικαστὴς Σοκολὼφ ἐπιφορτίσθηκε νὰ ἐξακριβώσῃ τὶς συνθῆκες τῆς σφαγῆς τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Στὴν ἔρευνά του τὸν συνώδευσαν ὁ Ἄγγλος Ρόμπερτ Οὐίλτων, ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς», κι' ὁ Ἑλβετὸς Πιὲρ Ζιγιάρ, ἄλλοτε παιδαγωγὸς τοῦ τσάρεβιτς.

Ἀπὸ τὴν ἐνεργηθεῖσα ἔρευνα, προέκυψε, ὅτι ἡ Ἀναστασία δὲν πέθανε ἀμέσως ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι τοῦ στρατιώτου Γισμικώφ, χρειάστηκε νὰ τὴν ἀποτελειώσουν φὲ χτυπήματα μπαγιονέτας»...

Μέσα στὸ πηγάδι, ἐξ ἄλλου, βρέθηκαν δυὸ πόρπες ἀπὸ γυναικεῖες παντοῦφλες, στολισμένες μὲ διεσμάντια, ἀδαμαντοκάλλιητες ἀγκράφες, χτένες κλπ., 13 μικρὰ μαργαριτάρια, δυὸ χρυσὲς ἁλυσιδίτσες, κάμποσα τοπάζια καὶ ἕξη σιδερένια στηρίγματα ἀπὸ κορσέδες.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Καὶ τώρα συνεχίζομε τὴν Ἱστορία μας.

Ἡ Μαρία Πέτερτ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἄσυλο τοῦ Ντάλντορφ, στὶς 20 Ἰανουαρίου 1922. Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, συνάντησε στὴ ρωσικὴ ἐκκλησία τοῦ Βερολίνου τὸ λοχαγὸ Σδάμπ, ποὺ ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε στὸ σύνταγμα θωρακοφόρων τῆς φρουρᾶς. Τοῦ μίλησε ἀμέσως γιὰ τὴν ἀνακάλυψί της κι' ὁ Σδάμπ ἔτρεξε στὸ Ντάλντορφ.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ξαναγύρισε μὲ μερικοὺς ἄλλους Ρώσους πρόσφυγες. "Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἀναγνώρισαν στὴν ἄρρωστη τὴ μεγάλη δούκισσα Τατιάνα κι' ἄλλοι τὴν ἀδελφή της Ἀναστασία.

Ὁ Βαρώνος Κλάϊστ, ἄλλοτε ἀστυνομικὸς διευθυντὴς στὴ Ρωσία καὶ ἤδη πρόσφυγ στὴ Γερμανία, ζήτησε τότε τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ τὴν ὑποτιθεμένη κόρη τοῦ Τσάρου στὸ σπίτι του καὶ τὸ κατώρθωσε.

Μέσα στὸ καινούργιο περιβάλλον, ἡ ἄρρωστη ἔλυσε σιγὰ σιγὰ τὴ σιωπή της. Ἦταν ἡ Ἀναστασία, εἶπε. Καὶ νά ἡ ἀφήγησι ποὺ ἔκαμε:

— "Οταν ἄρχισε ἡ σφαγή, κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου Τατιάνα, ποὺ σκοτώθηκε ἀμέσως. Μὲ χτύπησαν κατόπιν καὶ μένα κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. "Οταν συνῆλθα, βρισκάμουν στὸ σπίτι ἐνὸς στρατιώτη, ποὺ μ' εἶχε σώσει. Λεγόταν Ἀλέξανδρος Τσαϊκόφσκυ. Πήγαμε μαζὶ στὸ Βουκουρέστι, ὅπου παντρευτήκαμε, στὶς 18 Ἰανουαρίου 1918. Στὶς 5 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἔφερα στὸν κόσμο ἕνα γυιό. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1919 ὁ ἄντρας μου πλησιάσθηκε σ' ἕνα δρόμο στὸ Βουκουρέστι, ἀπὸ πυροβολισμούς, ποὺ ρίχτηκαν ἐναντίον του καὶ πέθανε τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα.

Προσδιόρισε κατόπιν, ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Ρωσία μ' ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια Τσαϊκόφσκυ — τὸν πατέρα καὶ τοὺς δυὸ γυιούς του — κι' ὅτι ἔζησαν στὸ Βουκουρέστι πουλῶντας μερικὰ κοσμήματα, ποὺ εἶχε ραμμένα στὰ ροῦχα της. Στὸ παιδί της εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Ἀλέξης. Στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Τσαϊκόφσκυ, εἶπε, εἶχε ἀφίσει τὰ ἐσώρουχά της, ποὺ ἦταν τρυπημένα ἀπὸ τὶς σφαῖρες κι' εἶχαν τὸ μονόγραμμά της.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολῖνο, ὅπου βρισκόταν ἡ θεία καὶ νουνά της πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Πρωσίας. Ταξίδευσε μὲ τὸν κουνιάδο της Σέργιο Τσαϊκόφσκυ. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεί, ντράπηκε στὴ σκέψι, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ στὴ θεία της, ὅτι εἶχε δεχτῆ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα στρατιώτη κι' εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ γάμο της μαζί του. "Ἔτσι ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ...

ΞΕΧΑΣΕ ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ!

Ἀπὸ τότε καὶ ὡς τὶς ἡμέρες μας, ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἀναστασίας δὲν ἔπαυε ν' ἀπασχολῇ τὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη. Δημιουργήθηκαν ἔτσι δυὸ στρατόπεδα. Γιὰ τοὺς μέν, ἡ ἔγκλειστη τοῦ ἀσύλου τοῦ Ντάλντορφ ἦταν πραγματικὰ ἡ κόρη τοῦ Τσάρου Νικολάου, Ἀναστασία. Γιὰ τοὺς ἄλλους, ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶχε σχέσι μὲ τὴν πριγκήπισσα Ἀναστασία. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὡστόσο, ὅτι κανεὶς ἀπὸ κείνους ποὺ τῆς ἀρνήθηκαν τὴν ἰδιότητα τῆς πριγκήπισσας, δὲν τόλμησε νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὡς ἀπατεώνα. Ἡταν ἴσως μιὰ ψυχοπαθής, εἶπαν, ποὺ εἶχε ταυτίσει τὴν προσωπικότητά της μ' ἐκείνην τῆς τελευταίας κόρης τοῦ Τσάρου, ἀλλὰ χωρὶς δόλο. Οἱ πολέμιοί της ἀπέκλεισαν ἐπίσης τὴν ὑπόθεσι, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τυχοδιώκτρια, ποὺ ἤθελε νὰ οἰκειοποιηθῆ τὴν περιουσία τῶν Ρωμανώφ, ἡ ὁποία εἶναι κατατεθειμένη πιθανὸν στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ καλὴ πίστι της φαινόταν ἀναμφισβήτητη.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν πάντα ἄρρωστη. Ὑπέφερε ἀπὸ φυματίωσι τῶν ὀστῶν κι' ἡ πάθησί της τὴν ὑποχρέωνε νὰ ζῇ μὲ διαρκεῖς προφυλάξεις, νὰ κάνῃ εἰδικὲς θεραπεῖες σὲ σανατόρια, νὰ ὑποβάλλεται σὲ ἐγχειρήσεις. κλπ.

Τὸ 1928, ἡ πριγκήπισσα Ξένια τῆς Ρωσίας, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὸν πλούσιο Ἀμερικανὸ Λήντς, τὴν προσκάλεσε στὴν Ἀμερική. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, πῆρε τὸ ὄνομα "Ἀντερσον, ποὺ ἦταν πιὸ εὐκολοτρόφερτο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Κανὰ στὴν Ξένια ἔμεινε πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἀλλ' ὁ παράξενος καὶ φαντασιόπληκτος χαρακτήρας της τὴν ἔφερε σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν πριγκήπισσα καὶ τὸ 1931 ξαναγύρισε στὴ Γερμανία.

Οἱ ἐχθροί της ἀποδίδουν ἰδιαίτερη σημασία στὴ γλωσσολογικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος.

Ἡ πριγκήπισσα Ἀναστασία μιλοῦσε μὲ πολὺ κόπο γαλλικά, τὰ κατάφερνε πολὺ καλύτερα στὰ σγγλικὰ κι' εἶχε ἀρνηθῆ πάντα νὰ μάθῃ γερμανικά. Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ τσάρεβιτς Ζιγιὰρ τῆς μίλησε, λοιπόν, γαλλικά, ἀγγλικὰ καὶ ρωσικά, χωρὶς ἡ ὑποτιθεμένη Ἀναστασία νὰ τὸν καταλάβῃ.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲ μίλησε ποτὲ ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γερμανική. Κι' ἐδῶ γενιέται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθοῦμε, ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ Αἰκατερίνεμπουργκ, οἱ κατοπινὲς περιπέτειές της καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, ποὺ ἔκανε στὸ Βερολῖνο, τῆς ἔφεραν ἀμνησία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεχάσῃ τὶς τρεῖς γλῶσσες ποὺ ἤξερε, δηλαδὴ τὰ ρωσικά, τὰ ἀγγλικὰ καὶ τὰ γαλλικά. Ἀλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποθέσωμε, ὅτι τὰ περιστατικὰ αὐτὰ τὴν ἔκαναν νὰ μάθῃ τὰ γερμανικά, ποὺ πρὶν τὰ ἀγνοοῦσε;

Οἱ ἀντίπαλοί της παρατηροῦν ἀκόμη, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ἔφερε στὸν κόσμο παιδὶ στὸ τέλος τοῦ 1918, δεδομένου, ὅτι ἐννέα μῆνες πρωτύτερα ἦταν ἀκόμη στὴ Ρωσία.

1

2

3

4

1) Ἡ Ἀναστασία, ἡ μικρότερη ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ τσάρου Νικολάου 2ου. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε τὸ 1917, ὅταν ἦταν 16 χρόνων. 2) Ἡ «ἄγνωστη τοῦ Βερολίνου», ὅπως εἶναι σήμερα. 3) Ἡ Πολωνίδα ἐργάτρια Φραντζέσκα Σαντακόφσκυ. 4) Ἡ Ἄννα Ἀντέρσον - Τσαϊκόφσκυ.

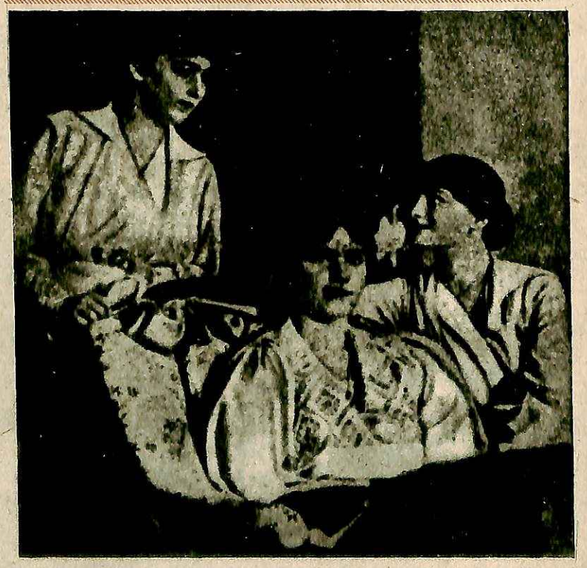

Ἡ εἰκόνα αὐτή, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν «Εἰκονογραφημένη Ἔφημερίδα» τοῦ Βερολίνου, μὲ τὶς τρεῖς Μεγάλες Δουκίσσες (ἀριστερὰ ἡ Ἀναστασία) προκάλεσε τὴ συγκλονιστικὴ ὑπόθεσι τῆς ψυστηριώδους γυναίκας τοῦ Ντάλντορφ.

Οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ τσάρου κι' ὁ Τσάρεβιτς κατὰ τὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς των στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τσάρσκοιε - Σέλο, τὸ 1918. Ἡ Ἀναστασία κάθεται στὸ κέντρον πλάι στὸν Τσάρεβιτς.

Η πριγκήπισσα Ἀναστασία μὲ ἰδιόχειρη ὑπογραφὴ πάνω στὴ φωτογραφία της.

τερα δηλαδὴ τὸ Μάρτιο, ἦταν οἰχμάλωτη στὸ Τόμπολσκ. Ἀλλὰ κι' οἱ ὑποστηρικτές της ἀντιπαρατηροῦν, ὅτι οἱ χρονολογίες δὲν ἔχουν σημασία, γιατὶ μέσα στὸ θολωμένο μυαλό της εἶναι πιθανόν, ὅτι ὑπερδεύτηκαν πολλὰ πράγματα.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι, πάντως, ὅτι οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὸ Βουκουρέστι μὲ τὴ βοήθεια τῆς βασιλίσσας Μαρίας, τόσο γιὰ τὴ γένησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ὑποτιθέμενο τραυματισμὸ τοῦ Τσαϊκόφσκυ, δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα.

Ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα ἐναντίον της εἶναι, ὅτι ἡ θεία καὶ νουνά της Εἰρήνη τῆς Πρωσίας, ἡ μεγάλη δούκισσα Ὄλγκα τῆς Ρωσίας, ἡ βαρώνη Μπουξχαιβδένεν, δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς αὐτοκρατείρας, ὁ θαλαμηπόλος Βολκώφ, ὁ πρίγκηψ Γιουσούπωφ, ὁ λοχαγὸς Σαμπλὶν καὶ ὁ συντηρητὴς Μοντινώφ, ὑπασπιστὲς τοῦ Τσάρου, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ τσάρεβιτς Πιὲρ Ζιλὰρ κι' ἡ σύζυγός του Ἀλεξάνδρα Ζεγκλέδα, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιτήρησι τῶν μεγάλων δουκισσῶν, δὲν τὴν ἀναγνώρισαν

ΟΙ «ΠΑΓΙΔΕΣ»

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ὑπάρχουν μερικὰ ἀξιοπρόσεκτα περιστατικά.

Μιὰ μέρα, ἕνας Ρῶσος πρόσφυγας, ποὺ πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, ὁ βαρώνος Ὄστεν-Σάκεν, κάπνιζε μπροστά της, χρησιμοποιώντας μιὰ πίπα, μὲ παράξενο σχῆμα.

— Εἶναι σὰν τὴν πίπα τοῦ πατέρα μου, εἶπε ἡ Ἀναστασία, μ' ὁλοφάνερη συγκίνησι.

Ὁ βαρώνος ἀπεκάλυψε κατόπιν ὅτι εἶχε παραγγείλει αὐτὴ τὴν πίπα σ' ἕνα κατάστημα τῆς Πετρουπόλεως, ποὺ προμήθευε πίπες στὸν Τσάρο.

Ἄλλη ἀνάμνησι: Ὁ Ρῶσος γιατρός, καθηγητὴς Ρούνκιεφ, περνοῦσε τὴν ἡμέρα τῆς κηρύξεως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς Μόσχας, ὅταν, ξαφνικά, δέχτηκε στὸ κεφάλι μιὰ μπαλλίτσα ἀπὸ χαρτί, ποὺ εἶχε ἐκτοξευθῆ ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Ὁ καθηγητὴς Ρούντνεφ, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀναστασία, τὴ ρώτησε τί ἔκανε τὴν ἡμέρα τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου. Ἡ Ἀναστασία ἔσπασε ἀμέσως στὰ γέλια.

— Τί ντροπή! εἶπε. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ φτιάναμε μπαλλίτσες ἀπὸ χαρτὶ καὶ τὶς πετούσαμε στοὺς διαβάτες.

Πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ρωμανώφ ἀναγνώρισαν τὴν κυρία Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον σὰν τὴν πριγκήπισσα Ἀναστασία. Μεταξὺ αὐτῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Ξένια, συγκαταλέγεται ὁ μέγας δούξ Ἀνδρέας, ποὺ βεβαίωσε, ὅτι ἡ Ἀναστασία γνωρίζει γεγονότα, ποὺ ἦταν γνωστὰ μόνο στὶς μεγάλες δούκισσες, καὶ ὁ μέγας δούξ Νικόλαος. Τὴν Ἀναστασία ἀναγνώρισαν ἐπίσης ὁ πρίγκηψ Φρειδερίκος τοῦ Σὰξ-Ἀλτενμπουργκ, ἡ πριγκήπισσα Μαριάννα τῆς Ἔσσης-Φίλιπστχαλ, ὁ δούκας τοῦ Λέχτενμπεργκ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἐξ ἄλλου, ἡ Ἀναστασία διεσώθη ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Αἰκατερίνεμπουργκ καὶ κατέφυγε στὴ Ρουμανία.

Περισσότερο διαφωτιστικά, ὅμως, ἦταν τὰ «πειράματα», ποὺ ἔκανε ὁ Φελὶξ Ντάσσελ, συνταγματάρχης τῶν δραγώνων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, μαζὶ μὲ τὸ δούκα τοῦ Λέχτενμπεργκ. Ὁ Ντασσὲλ εἶχε τραυματισθῆ στὸ μέτωπο τῆς Γαλικίας καὶ τὸν εἶχαν μεταφέρει στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Τσάρσκοιε-Σέλο, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτεία τῶν μεγάλων δουκισσῶν. Σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ τὶς στήσῃ μερικὲς παγίδες γιὰ νὰ τὶ δοκιμάσῃ καί, φέρνοντας τὴ συζήτησι στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Τσάρσκοιε-Σέλο, τὶς εἶπε πὼς ἦταν εὐτύχημα ποὺ ὑπῆρχε «στὸ δεύτερο δρόφο» ἕνα μπιλιάρδο, γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ τραυματίες.

— Κάνετε λάθος, διώρθωσε ἡ Ἀναστασία. Τὸ μπιλιάρδο βρισκόταν στὸ ἰσόγειο. Δὲν τὸ θυμᾶσθε; Αὐτὸ ἦταν σωστά.

Δεύτερη παγίδα: Ὁ Ντασσὲλ τῆς θύμισε τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ μεγάλες δούκισσες πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ μοιράσουν «ξίφη» στοὺς τραυματίες.

— Ὄχι ξίφη, ρολόγια, διώρθωσε καὶ πάλι ἡ Ἀναστασία.

Κι' αὐτὸ ἦταν σωστό.

Τρίτη παγίδα: Ὁ Ντασσὲλ τῆς μίλησε γιὰ τὶς «καθημερινὲς» ἐπισκέψεις τῶν μεγάλων δουκισσῶν, προσθέτοντας, ὅτι ὁ τσάρεβιτς τὶς συνόδευε πάντα.

— Ὄχι, εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἀναστασία. Εἴχαμε πολλὲς ἀσχολίες μὲ τὸν πόλεμο καὶ πηγαίναμε στὸ νοσοκομεῖο μόνο δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Ὁ Ἀλιάσα (ὁ τσάρεβιτς) δὲν ἤρθε ποτὲ μαζί μας!...

Κι' αὐτὸ ἦταν σωστά.

Ὁ Ντασσὲλ τῆς ἔδειξε κατόπιν διάφορες φωτογραφίες.

— Νὰ ὁ συνταγματάρχης Σεργκέιεφ, ποὺ τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ Ρασπούτιν τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ σὲ δυσμένεια, φώναξε ἡ Ἀναστασία.

Ἄρχισε κατόπιν νὰ γελᾶ.

— «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες»! πρόσθεσε.

Τὸ παρατσούκλι αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχε βγάλει ἡ ἴδια, γιατὶ ὁ Σεργκέιεφ, λαμπρὸς ἀξιωματικὸς κατὰ τὰ ἄλλα, ἀγνοοῦσε τὴν εὐθιμοτυπία καὶ μιλοῦσε συχνὰ στὶς μεγάλες δούκισσες μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

Ἂς προσθέσωμε, ὅτι διάφοροι γιατροί, ποὺ ἐξέτασαν τὴν Ἀναστασία, ἀνακάλυψαν ἴχνη ἀπὸ χτύπημα στὸ κρανίο της, τὸ στῆθος κι' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ἕνας γιατρός, ποὺ ἐξέτασε τὸ πτερύγιο τοῦ αὐτιοῦ της, ἀντίθετα, βεβαίωσε, ὅτι δὲν εἶχε τοὺς χαρακτηριστικοὺς γύρους τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς Ἔσσης, ἀπ' ὅπου προέρχονται οἱ Ρωμανώφ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΑΥΤΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ;

Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια;

Ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων συνεχίστηκε μὲ πεῖσμα κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ἀπὸ τὴ διαμάχη αὐτὴ δὲν ἦταν ξένα τὰ συμφέροντα, οἱ προσωπικὲς ἀντιζηλίες κι' οἱ μηχανορραφίες μεταξὺ τῶν Ρώσων πρόσφυγων. Τελικά, ἡ μητέρα τοῦ αὐτοκράτορος Μαρία Θεοδωρόβνα καὶ 17 μεγάλοι δοῦκες καὶ πρίγκηπες τῆς Ρωσίας, ὑπόγραψαν μιὰ δήλωσι, στὴν ὁποία τονίζουν, ὅτι «ἡ γυναίκα ποὺ καλεῖται κυρία Τσαϊκόφσκυ, δὲν εἶναι ἡ μεγάλη δούκισσα Ἀναστασία Νικολάγιεβνα».

Μιὰ ἄλλη ἑρμηνεία γιὰ τὴν «ἀγνωστη τοῦ Βερολίνου» ἔδωσε ὁ ἰδιαιτέρως ντέτεκτιβ Μάρτιν Κνάπφ, ποὺ ἐνήργησε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ οἴκου τῆς Ἔσσης. Κατὰ τὸν Κνάπφ, ἡ κυρία Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον εἶναι ἡ Πολωνίδα ἐργάτρια Φραντζίσκα Σαντσκόφκυ, ποὺ ἔμενε στὸ Βερολίνο τὸ 1920 καὶ ποὺ ἐξαφανίστηκε στὶς 15 Φεβρουαρίου τοῦ ἰδίου ἔτους. («Ὅπως γράψαμε παραπάνω, ἡ κυρία Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ στὶς 17 Φεβρουαρίου 1920). Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἐνδείξεις, ποὺ, βέβαια, δὲν ἀποτελοῦν ἀποδείξεις. Ἡ κυρία Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον ἔχει ἄλλωστε τρόπους γυναίκας τοῦ καλοῦ κόσμου ἢ, ἀκριβέστερα, γυναίκας ποὺ ἔζησε σὲ κάποτερο περιβάλλον. Ἡ ἴδια συμπεριφορά της, λοιπόν, δὲ δικαιολογεῖ τοπεινὴ προέλευσι, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν ἦταν πραγματικὰ ἡ Φραντζίσκα Σαντσκάφσκυ.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα;

Τὰ «πειράματα» τοῦ Ντασέλλ, ἡ ἀφήγησι τοῦ καθηγητοῦ Ρούντκεφ καὶ διάφορα ἄλλα περιστατικά, φαίνεται ν' ἀποδεικνύουν μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο, ὅτι εἶναι πραγματικὰ ἡ τελευταία κόρη τοῦ Τσάρου. Ἐκτὸς ἂν τὰ περιστατικὰ αὐτὰ τὰ ἔμαθε ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, κατὰ τὴν πολυτάραχη περίοδο, ποὺ ἐπακολούθησε τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ κατὰ τὴν ὁποία κύματα Ρώσων προσφύγων διέτρεχαν τὴν Εὐρώπη πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι ἡ Ἀναστασία Νικολάγιεβνα, θὰ πρέπει νὰ πρόκειται τότε γιὰ μιὰ ψυχοπαθῆ, ποὺ ἐνσαρκώθηκε καλάπωτα τὸ ρόλο τῆς Ρωσίδας πριγκήπισσας καὶ πίστεψε ἀπόλυτα σ' αὐτόν. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι δὲ ζήτησε ποτὲ χρήματα ἀπὸ κανένα, οὔτε προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴ θέσι της μὲ οἱονδήποτε τρόπο.

Ἡ ἀπόρριψι τῆς αἰτήσεώς της ἀπὸ τὸ δικαστήριο τοῦ Ἀμβούργου ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν του δὲν ἐκρίθησαν ἐπαρκή.

Ἡ κυρία Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον, ἡ θρυλικὴ Ἀναστασία, μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ζῇ ὁλομόναχη σ' ἕνα σπιτάκι, στὸ Μέλανα Δρυμό, ποὺ τῆς τὸ παραχώρησε ὁ πρίγκηψ τοῦ Σὰξ-Ἀλτενμπουργκ. Ἡ μόνη της συντροφιὰ εἶναι δυὸ μεγάλα λυκόσκυλα, ποὺ γυρίζουν νύχτα καὶ μέρα πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ συρματοπλέγματα, ποὺ περιβάλλουν αὐτὸ τὸ σπίτι, ἕτοιμα νὰ κομματιάσουν ταὺς περίεργους, ποὺ θὰ τολμοῦσαν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδό του.

**

ΤΟ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟ ΡΟΚ-ΕΝΤ-ΡΟΛ

Γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς στὴν καλλιέργεια τῶν φυτῶν, δυὸ Ἀμερικανόπουλα 16 χρονῶν, στὴν Ἀλαμπάμα, βάζανε νὰ παίζουν δυνατὰ δυὸ ραδιόφωνα σὲ μιὰ φυτεία καλαμποκιοῦ, μεταδίδοντας συνεχῶς δίσκους ρὸκ-ἐντ-ρὸλ ἐπὶ 10 ὥρες τὴν ἡμέρα. Ἔτσι, τὰ φυτὰ μεγάλωσαν στὸ μισὸ χρονικὸ διάστημα ἀπ' τὰ ἄλλα, ποὺ δὲν «ἄκουγαν» μουσική. Τὰ ἴδια ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα σημειώθηκαν καὶ στὴ Βρώμη.

Ἄλλα πειράματα ἀποδείξανε, ὅτι τὸ συνεχὲς χτύπημα ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ κάνει νὰ φυτρώσουν πολὺ γρηγορώτερα διάφοροι σπόροι.

Οἱ τέσσερις Μεγάλες Δούκισσες. Ἡ Ἀναστασία εἶναι ἡ τρίτη ἐξ ἀριστερῶν. Τὸ σπινθηροβόλο βλέμμα της ἔκαμε πολλοὺς νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Τσαϊκόφσκυ-Ἄντερσον

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

EXPRESS

... σᾶς προσφέρει τώρα τὴν δυνατότητα μιᾶς ἡμερήσιας ἐκδρομῆς στὴν

ΥΔΡΑ καὶ στὶς ΣΠΕΤΣΕΣ

Πρωῒναὶ ἀναχωρήσεις στὶς 8.30, ἀπογευματιναὶ στὶς 14.15. Τὸ Σάββατον τρία δρομολόγια στὶς 8.15, 13.30 καὶ 16.45

Πληροφορίαι καὶ κρατήσεις θέσεων στὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἀκαδημίας 4, τηλ. 627.990 ἢ στὸν Πράκτορα τῆς προτιμήσεώς σας.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΚΑΦΟΣ ΠΟΥ ΑΞΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όλλες... πού χύριδε

Χόρεψαν ένα - δυό χορούς μαζί κι' ήπιαν σαμπάνια...

ΟΤΑΝ έπειτα άπό ξξη μήνες, οί γιατροί τοῦ ἔδωκαν τήν ἄδεια νά κυττάχτῆ στόν καθρέφτη, ὁ Λάϊονελ Φλάσγουωρθ ἔμεινε μ' ἀνοιχτό τό στόμα. Οἱ ἀλλεπάλληλες αἰσθητικές ἐγχειρήσεις τοῦ εἶχαν κάμει στό πρόσωπο τόν εἶχαν ἀλλάξει ὁλότελα. Εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἀπό αὐτή τήν ἀλλαγή, βέβαια, δέν εἶχε χάσει. Εἶχε βγῆ, τουναντίον, κερδισμένος. Πρίν ἀπό τήν πυρκαϊά πού ξέσπασε μέσα στό χημικό ἐργαστήριο ὅπου ἐργαζόταν καί πού τοῦ κατέστρεψε τό πρόσωπο, εἶχε τή μύτη ζουλημγμένη, τά χείλη χοντρά καί κακοφτιαγμένα, τά μῆλα προεξέχοντα καί τό μέτωπο φουσκωτό. Ἀλλ' εἶχε συνηθίσει σ' αὐτό τό πρόσωπο, πού τοῦ ἄρεσε μ' ὅλες τίς ἀτέλειές του. Ἦταν τό δικό του πρόσωπο.

Τώρα, ὅμως, οἱ γιατροί μέ τά νυστέρια τους τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα πρόσωπο μέ κανονικές ἀναλογίες καί λεπτά χαρακτηριστικά, ἕνα πρόσωπο πού δέν ἀνταποκρινόταν ἴσως στό χαρακτήρα καί τήν ψυχοσύνθεσή του. Ἀλλά δέ μποροῦσε νά κάμη τίποτα. Ἡ ψυχή του ἔπρεπε νά δεχτῆ αὐτό τό ὑλικό περίβλημα πού τῆς εἶχαν δώσει.

Οἱ γιατροί τοῦ εἶπαν ὅτι θά μποροῦσε τώρα νά γυρίση στή Γλασκώθη, ὅπου τόν περίμεναν ἡ μητέρα κι' ἡ γυναίκα του, ἡ ἀγαπημένη του Ἔλσα. Προνοητικός, ὁ Φλάσγουωρθ ἔγραψε στή μητέρα του, γιά νά τήν προειδοποιήση γιά τήν ἀλλαγή. Τήν παρακαλοῦσε ταυτόχρονα νά προϊδεάση τήν Ἔλσα γιά τήν ἀλλαγή, χωρίς, ὅμως, νά τῆς πῆ πότε ἀκριβῶς θά γυρίζε. "Ἤθελε νά τήν προφυλάξη ἀπό μιά ἔκπληξη, πού ἴσως νά μήν τῆς ἦταν εὐχάριστη.

"Επειτα ἀπ' αὐτή τήν προειδοποίησι, πῆρε τό τραῖνο γιά τή Γλασκώθη. Σ' ὅλη τή διαδρομή, τό μυαλό του ἔτρεχε στά περασμένα. Τοῦ φαινόταν πώς δέν ἔλειπε παραπάνω ἀπό μιά μέρα ἀπό τό σπίτι του. Ὅταν τό τραῖνο μπῆκε στό σταθμό, εἶδε τή μητέρα του, πού τόν περίμενε στήν ἀποβάθρα. Ἀλλά γιατί δέν τοῦ ἀπαντοῦσε στά νοήματα πού τῆς ἔκανε; Κατέβηκε σέ λίγο ἀπό τό τραῖνο κι' ἔτρεξε κοντά της.

— Πῶς σοῦ φαίνομαι; τή ρώτησε γελώντας.

Ἡ μητέρα του τόν κύτταζε σαστισμένη. Δέν ἔκαμε τήν παροιμιώδη κίνησι γιά νά τόν ἀγκαλιάση καί νά τόν φιλήση... Ὁ Λάϊονελ ἔνοιωσε τό αἷμα νά παγώνη μέσα στίς φλέβες του.

— Μητέρα, εἶμαι ἐγώ, ὁ γυιός σου... ὁ Λάϊονελ, τῆς εἶπε πιάνοντάς την ἀπό τούς ὤμους καί κυττάζοντάς την στά μάτια.

Τό πρόσωπο τῆς μητέρας του εἶχε πάρει τρομαγμένη ἔκφρασι. Τά χείλη της ἀναδεύτηκαν κάμποσες φορές, σάν νά ἤθελε κάτι νά πῆ, ἀλλά κανένας ἦχος δέ βγῆκε ἀπό τό στόμα της. Ταλαντεύθηκε κατόπιν, κι' ἔχασε τίς αἰσθήσεις της. "Αν ὁ Λάϊονελ δέν τήν συγκρατοῦσε μέ τά στιβαρά χέρια του, θά σωριαζόταν κάτω.

Αὐτή ἡ λιποθυμία δέν κράτησε παρά μερικές στιγμές. Ἡ μητέρα του ἄνοιξε σέ λίγο τά μάτια της.

— Λυπᾶμαι πολύ, μητέρα, εἶπε ὁ Λάϊονελ. Δέ φανταζόμουν...

Αὐτή τή φορά, κατάφερε νά τοῦ χαμογελάση. Ἀλλά δέν τοῦ εἶπε τίποτα. Τόν κύτταξε σάν ξένο. Μέ πόση ἀγωνία περίμενε τό γυρισμό του! Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος πού στεκόταν μπροστά της δέν ἦταν ὁ πολυαγαπημένος γυιός της. Τῆς φαινόταν πώς δέν τόν εἶχε ξαναδῆ ποτέ ἄλλοτε.

Ὁ Λάϊονελ χαμογέλασε πικρά.

— Ξέρω τί σκέφτεσαι, τῆς εἶπε. Μέ βλέπεις σάν ἄγνωστο.

Ἡ μητέρα του σκούπισε ἕνα δάκρυ πού ἔτρεχε ἀπό τά μάτια της.

— Εἶμαι καλύτερα τώρα, Λάϊονελ, εἶπε. Σέ παρακαλῶ, ἄς φύγωμε ἀπό δῶ... Ὤ, παιδί μου... σέ λύπησα χωρίς νά τό θέλω...

— Ὄχι, μητέρα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Λάϊονελ.

Βγήκαν ἀπό τό σταθμό κι' ὁ Λάϊονελ βοήθησε τή μητέρα του ν' ἀνεβῆ σ' ἕνα ταξί.

— Γκράφτον στρήτ, 135, φώναξε στό σωφέρ.

Ἦταν ἡ διεύθυνσι τοῦ δικοῦ του σπιτιοῦ. Μετά τό γάμο του, πρίν ἀπό τρία χρόνια, εἶχε πάει νά ἐγκατασταθῆ μαζί μέ τήν Ἔλσα σ' ἕνα κεντρικό διαμέρισμα, ἐνῶ ἡ μητέρα του εἶχε μείνει στό παλιό τους σπίτι, μέ τόν κῆπο, πού βρισκόταν σ' ἕνα ἄκρη τῆς πόλεως.

— Ὄχι, εἶπε ἡ μητέρα του. Πᾶμε πρῶτα ἀπό τό σπίτι νά ξεκουραστῆς λίγο... Δέ θέλεις νά ἰδῆς τά ἄνθη μου; Εἶναι τόσο ὅμορφα αὐτή τήν ἐποχή...

Ὁ Λάϊονελ κατάλαβε. Κι' ἔδωσε στό σωφέρ τή διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς μητέρας του.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἔμειναν κι οἱ δυό κάμποση ὥρα ἀμίλητοι. Στό τέλος, ἡ μητέρα τοῦ εἶπε:

— Δέν πρέπει νά παρουσιαστῆς ξαφνικά μπροστά στήν Ἔλσα ... Εἶναι καλλίτερο νά τήν ἰδῶ καί νά τῆς μιλήσω πρῶτα ...

Ὁ Λάϊονελ, ὅμως, δέν ἦταν σύμφωνος.

— Εἶσαι κουρασμένη, μητέρα, ἀπάντησε. Θά πάω νά τήν ἰδῶ μόνος μου... Θά πισουσιαστῶ σάν φίλος τοῦ ἄντρα της καί νομίζω πώς θά τά καταφέρω καλλίτερα

Ἡ μητέρα του θέλησε νά τόν ἐμποδίση ἀλλά δέν τό κατάφερε. "Εφυγε σέ λίγο.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, χτυποῦσε τήν πόρτα τοῦ διαμερίσματος ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ μαζί μέ τή γυναῖκα του. Ἡ "Ελσα τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια.

— Λέγομαι Σάντοιγκαυ, τῆς εἶπε ὁ Λάϊονελ. Λῶρενς Σάντριγκαυ ... Εἶμαι φίλος τοῦ συζύγου σας.

Ἡ "Ελσα τόν ὠδήγησε στό σαλόνι καί τόν ἔβαλε νά καθίση στόν καναπέ. "Επειτα κάθισε κι' αὐτή σέ μιά πολυθρόνα ἀπέναντί του.

— Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε, κύριε Σάντοιγκαυ; τόν ρώτησε.

Ὁ Λάϊονελ δέ θυμόταν πιά τί ἤθελε νά τῆς πῆ κι' ἄρχισε νά μιλᾶη γιά διάφορα πράγματα. Ἡ "Ελσα δέν τόν ἄφηνε καθόλου ἀπό τά μάτια της. Τό βλέμμα της ἦταν γαϊδευτικό. Ἕνα ἀπό τά βλέμματα ἐκείνα πού δίνουν ἕνα σωρό ὑποσχέσεις καί κάνουν τούς ἄντρες νά τρελλαίνωνται.

— Ὁ ἄνδρας σας θά γυρίση ἀπό τή μιά μέρα στήν ἄλλη, εἶπε ὁ Λάϊονελ.

Ἡ "Ελσα νταηγέλασε.

— Πόρεμει νά τό πάσω ἀπόφασι ἀπάντησε. Δέ μοῦ μένουν παρά ἐλάχιστες ἡμέρες ἐλευθερίας ... "Ωρες ἴσως.... "Ηθελα πολύ νά ζῆ ἀπόψε... Σᾶς πειράζει αὐτό, μέ προσκαλέσατε νά βγοῦμε μαζικούσε Σάντοιγκαυ;

Ὁ Λάϊονελ λίγο ἔλειψε νά προσθοῆ. Ἦταν σάν κάποιος νά τόν εἶχε πιάσει ἀπό τό λαιμό καί νά τόν ἔσφιγχε δυνατά... Ἡ ἀναπνοή του κοβόταν. Ἡ γυναῖκα του, ἡ πολυαγαπημένη του "Ελσα, μποροῦσε, λοιπόν, νά φέρεται τόσο ἀδιάντροπα; Κι' εἶχε ξεπέσει τόσο χαμηλά, πού ἦταν ἕτοιμη ν' ἀνοίξη τήν ἀγκαλιά της στόν πρῶτο τυχόντα;

— Εἶμαι, τουναντίον, πολύ εὐχαριστημένος ἀπάντησε θέλοντας νά ἰδῆ ὡς πού θάφταναν τά πονήματα. Θά ἔνοῦμε μαζί ἀπόψε.

"Εφαναν σ' ἕνα ἐστιατόριο καί κατόπιν πῆγαν νά τελειώσουν τή βραδυά τους σ' ἕνα νυχτερινό κέντρο. Χόρεψαν ἕνα - δυό χορούς μαζί κι' ἤπιαν σαμπάνια.

Ἡ "Ελσα εἶχε γάσει πιά κάθε ἔλεγχο πάνω στόν ἑαυτό της. Ἔγειωε σέ κάποια στιγμή τό κεφάλι της πάνω στόν ὦμο του καί τοῦ εἶπε προκλητικά:

— Φίλησέ με!

Ὁ Λάϊονελ δέ μπόρεσε πιά νά συνκοπτηθῆ περισσότερο.

— Εἶσαι μιά ξετσίπωτη ... μιά γυναίκα τοῦ δρόμου! τῆς φώναξε.

Αἰσθανόταν τήν ἐπιθυμία νά σφίξη τό γέοι του γύρω σπό λαιμό, της καί νά τήν πνίξη.

Ἀλλ' ἡ "Ελσα γελοῦσε.

— Εἶναι, κακό, λοιπόν, νά ζητάη μιά γυναίκα ἕνα φιλί ἀπό τόν ἄντρα της, πού τῆς ἔλειπε τόσον καιρό; ρώτησε.

Ὁ Λάϊονελ γούλωσε τά μάτια του ἀπό τήν κατάπληξι.

— Τό πρόσωπό σου δέν εἶναι τό ἴδιο, συνέχισε ἡ "Ελσα. Ἀλλ' οἱ γιατροί δέ μπόρεσαν ν' ἀλλάξουν τή φωνή σου... Καί τή φωνή αὐτή, πού τρία ὁλόκληρα χρόνια μοῦλεγε «Σ' ἀγαπῶ "Ελσα». Τήν ἀναγνώρισα ἀμέσως.

Ὁ Λάϊονελ, χωρίς νά λογαριάση ἐκείνους πού βρίσκονταν γύρω τους τήν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του καί τή φίλησε μέ περιπάθεια.

—Μικρή μου "Ελσα! ψιθύρισε.

— Σ' ἀναγνώρισα ἀπό τήν πρώτη στιγμή, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του. Καί σκέφτηκα τότε νά σοῦ παίξω ἕνα μικρό παιγνίδι, γιά νά μάθης ν' ἀμφιβάλλης γιά μένα...

— Δέν μ' ἀφέβαλλα, τραύλισε ὁ Λάϊονελ. Ἀλλά φοβήθηκα...

— Ἀνοησίες εἶπε ἡ γυναῖκα του. Μήπως δέν εἶσαι πάντοτε ὁ ἀγαπημένος μου Λάϊονελ:

Τά μάτια τους ἔλουμπαν ἀπό εὐτυχία.

Α. ΚΙΝΓΚ

**

ΕΠΙΑΣΕ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΕΝΑ ΚΑΡΧΑΡΙΑ

Ὁ Πῆτερ Κάμπερς, ἕνας κάτοικος τοῦ Καμπτάουν, ἔπιασε τελευταίως ἕναν καρχαρία μέ τά χέρια του! Ὄχι ὅμως ἀπό γενναιότητα, ἀλλ' ἀπό ἀγνοια!

Ἕνα βράδυ, ἔκανε μπάνιο μαζί μέ κάποιο φίλο του. Τά νερά εἶναν ἀνεβῆ πολύ κι' ἦταν πιό ζεστά ἀπ' τό συνηθισμένο. Ξαφνικά, οἱ δυό ἄντρες εἶδαν κοντά τους ἕνα μεγάλο ψάρι. Ὁ Πῆτερ τό ἄρπαξε ἀπ' τήν οὐρά καί κατάφερε νά τό τραβήξη ἔξω, στήν ἀμμουδιά. Τό μπάκος του ἦταν μεγαλύτερο ἀπό 1 μέτρο. Ὅταν τοῦ ἄνοιξαν τό στόμα του, οἱ δυό φίλοι τρόμαξαν. Θλέποντας τά φοβερά δόντια του... κι' ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἕνας ψαράς τούς ἐξήγησε πώς ἐπρόκειτο γιά τό πιό ἄγριο καί ἀνθρωποφάγο εἶδος καρχαρίου! Ἀλλ' ἡ ξαφνική ἐπίθεσι τοῦ Κάμπερς τό ἔκανε νά σαστίση, κι' ἔτσι, ἀντί νά τόν δαγκώση, κύτταξε μόνο πῶς νά ξεφύγη!

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μιά νύκτα, μέ βροχή καί ἀστραπόβροντα, ὁ Βιττόριο μένει κοντά στήν Ἐλβίνα καί τήν κάνει δική του. Κανείς τους ὅμως δέ μετανοιώνει γι' αὐτό, ἀφοῦ πρόκειται σύντομα νά παντρευτοῦνε. Στό μεταξύ, ὁ φόβητς εἶχε ἠρεμήσει φαινομενικά καί εἶχε ὑποσχεθῆ στό μετανοιωμένο Τζούλιο νά τόν βοηθήση νά ξαναθρῆ τήν Ἐλβίνα. Ἡ Τζέμμα τοῦ ἐμπιστεύεται τήν ὑποψία της ὅτι ἡ Λαλά παρέσυρε σέ πανίδα τήν ὁπραν κοπέλλα, γιά νά τήν ἐκδικηθῆ πού τῆς πῆρε τό Βιττόριο. "Επειτα ἀπ' αὐτό, ὁ φόβητς ἐπισκέπτεται τή Λαλά, μέ τήν ἐλπίδα νά μάθη κάτι ἀπ' αὐτήν. Ἡ τρανουδίστρια εἶναι ἔξω φρενῶν μέ τό Βιττόριο καί τήν Ἐλβίνα, γιατί ἐνῶ τή βεβαίωσαν πώς θά χωζανε φεύνοντας ἀπ' τό σπίτι της, αὐτή ἔχει λόγους νά ὑποπτεύεται πώς συζοῦνε κάπου. κουφά. κι' ἡ κοροϊδία τους τή δαιμονίζει. Φτνεροῦνει λοιπόν στό φόβητς ὅσα ξέρει. Ἐκείνος παρακολουθεῖ τότε τό Βιττόριο κι' ἀνακαλύπτει ἔτσι τό σπίτι πού ἔχει ἐνκαταστήσει τήν Ἐλβίνα. Περιμένει ἀπ' ἔξω ὅλη τή νύκτα. κι' ὅταν φεύνη ὁ Βιττόριο, εἰδοποιεῖ τήν Ἐλβίνα πῶς θέλει νά τῆς μιλήση.

5ον

Δέν καταλάβαινε καθόλου πῶς ἦταν μουσκεμένος ἀπ' τή βροχή..

Φάνηκε ξαφνικά νά παίρνη μιά ἀπόφασι. "Εβγαλε ἀπ' τήν τσέπη του ἕνα καρνέ, ἔκοψε ἕνα φύλλο του κι' ἔγραψε πάνω, μέ μολυβι:

«Δεσποινίς. Σᾶς βοῆκα, ἔπειτα ἀπό τόσες ἔρευνες. Εἶμαι ἐδῶ. κοντά σας. Ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη νά σᾶς μιλήσω πρόκειται γιά τήν εὐτυχία σας, πού κινδυνεύει.

»Θυμᾶσστε πῶς ἤμουν κάποτε ὁ ἀγαπητότερος φίλος σας; Τό ἴδιο ἔχω μείνει καί τώρα. Γιατί δέ σᾶς κρατάω κακία, πού φύγατε γιά νά μή μέ παντρευτῆτε.

»Πρέπει νά μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη. Δεχθῆτε με, γιά μιά στιγμή μόνο, δίχως μάρτυρες.

»Φ ρ ά ν τ ς».

Πῆρε ἀπό χάμω μιά πέτρα καί δίπλωσε πάνω τό χαρτί. "Επειτα, περνώντας ἀπό ἕνα χάλασμα τοῦ χαμηλοῦ μαντρότοιχου, μπῆκε στόν κῆπο καί προχώρησε πρός τό σπίτι. Τί ἔδαφος, μαλακωμένο ἀπ' τή βροχή, ἔπνιγε τόν ἦχο τῶν βημάτων του.

"Εφτασε κάτω ἀπ' τό παράθυρο, ὅπου εἶχε ἐμφανισθῆ τή νύκτα ὁ ἄξιωματικός. Τώρα στεκότανε σ' αὐτό ἡ Ἐλβίνα.

Δίχως νά μιλήση, ὁ νέος πέταξε τήν πέτρα πάνω ἀπ' τό κεφάλι της, μέσα στό δωμάτιο. "Επειτα ἀποτραβήχτηκε γρήγορα, ἑτοιμος νά φύγη ἀπ' τόν ἴδιο δρόμο ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, ἀν τόν ἀνακαλύπτανε. Δέν ἔχασε ὅμως ἀπ' τά μάτια του τό παράθυρο ὅπου βρισκόταν ἡ Ἐλβίνα.

Εἶδε τή νέα νά γυρίζη ἀπότομα σάν τρομαγμένη, καί νά μπαίνη μέσα. Θάπαιρνε τώρα τό γράμμα του;...

Ἡ ἀβεβαιότης αὐτή τόν βασάνισε, γιά δέκα λεπτά σχεδόν. Ἀνάσανε μέ δυσκολία.

Τέλος, ἡ κοπέλλα ξαναφάνηκε στό παράθυρο καί κύτταξε κατά τόν, μέ ταραχή. Ὁ Φράντς παρουσιάστηκε τότε. Κι' ἡ Ἐλβίνα τοῦ πέταξε ἀμέσως τήν πέτρα.

"Ενα χαρτί, τυλιγμένο πάνω της ἦταν ἡ ἀπάντησι στό γράμμα του Τό πῆρε κι' ἔφυγε τρέχοντας. "Επειτα ἀπό λίγο, διάβαζε:

«Κύριε Φράντς. Στίς 6, ὁ Νίκλος ἐργάζεται πάντα στό βάθος τοῦ ἀμπελιοῦ κι' ἡ Μάρθα πηγαίνει γιά ψώνια. Θά εἶμαι, λοιπόν μοναχή «καί ἐά-ζῆ γά σᾶς ἀνοίξη ἡ ἴδια τήν καγκελόπορτα. "Εχω κι ἐγώ νά σᾶς διηνηθῶ πολλά πράγματα. Μ' εὐχαριστεῖ ποὺ δέν εἴσαστε θυμωμένος μαζί μου. Για-

τί σας ἀγαπῶ πάντα, σάν ἀδελφή.

»Ἐ λ β ί ν α».

Ὁ Φράντς ξαναδιάβασε πολλές φορές αὐτό τό σημείωμα, χαμογελῶντας σκληρά στήν τελευταία φράσι του. Τό κεφάλι του ἔνα φλογισμένο..

"Ωστε, λοιπόν, ἡ Ἐλβίνα δέν ὑποπτευότανε τίποτα. Τοῦ ἔγραφε, σά νά τόν εἶχε ἀφίσει χτές μόνο, χωρίς ἴχνος δυσπιστίας καί δίχως νά δείχνη ντροπή γιά τήν κατάστασί της.

Θά τήν ξανάβλεπε... καί θά τῆς κατάφερνε ἕνα θανάσιμο χτύπημα, μέ μιά φοβερή ἀποκάλυψι. Ναί, ἦταν καιρός νά τελειώνη! Ἀρκετά εἶχε ὑποφέρει... Ὅσο μεγάλο κι' ἄν θά ἦταν τό ματρύριο τῆς Ἐλβίνας, δέ θά μποροῦσε νά συγκριθῆ καθόλου μέ κεῖνο πού εἶχε ὑποστῆ αὐτός, ὁλόκληρη τή νύχτα!

Κύτταξε τό ρολόϊ του. "Επρεπε νά περιμένη σχεδόν μιά ὥρα ἀκόμα.

Ἡ Ἐλβίνα εἶχε ἀποτραβηχτῆ ἀπ' τό παράθυρο κι' εἶχε κλείσει τά τζάμια.

Τί ἀργά πού κυλοῦσε ἡ ὥρα! .. Κι' ὅμως δέν ἤθελε ὁ Φράντς ν' ἀπομακρυνθῆ καθόλου ἀπ' τό μέρος ἐκεῖνο γιατί δέν ἐπιθυμοῦσε νά συναντηθῆ μέ κανένα.

Προσπάθησε νά ταχτοποιήση τά ροῦχα του, ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἀκούγοντας ξαφνικά ν' ἀνοίγη ἡ καγκελλόπορτα, χώθηκε γρήγορα στήν κουφώνα του.

"Ηταν ἡ Μάρθα, πού ἔβγαινε, μ' ἕνα μεγάλο πανέρι στό χέρι. Τήν ἄφησε ν' ἀπομακρυνθῆ, κι' ὅταν ἦταν πιά σίγουρος πώς δέ θά μποροῦσε νά τόν δῆ, πλησίασε στή χαμηλή καγκελλόπορτα. Θά μποροῦσε εὔκολα νά τή δρασκελίση. Μά δέ χρειάστηκε, γιατί εἶδε πῶς ἡ Ἐλβίνα νάρχεται πρός τό μέρος του.

Ποτέ δέν ἦταν τόσο ὅμορφη, ἡ κοπέλλα! Ἡ χαρά ἔλαμπε στά μάτια της, στό χαμόγελό της. "Ανοιξε τήν πόρτα, χαμογελῶντας στό Φράντς καί λέγοντάς του μ' ἀξιολάτρευτη ἀφέλεια:

— Πῶς μπήκατε πρίν;

— Πέρασα ἀπ' τό χάλασμα τοῦ τοίχου.

— Ἄ, ναί, δέν τό εἶχα σκεφθῆ... Ἀλλοίμονο ὅμως, ἄν σᾶς ἔβλεπε ὁ Νικόλας! Εἶναι, ξέρετε, τρομερός φύλακας!

Ξανάκλεισε τήν καγκελλόπορτα κι' ὁδήγησε τό Φράντς πρός τό σπίτι.

— Ποιὸς εἶν' ὁ Νικόλας; ρώτησε ὁ νέος

— Ὁ σπιτονοικοκύρης, καί συγχρόνως ὁ κηπουρός. "Ενας θαυμάσιος ἄνθρωπος, μέ μεγάλη καρδιά, ὅπως κι' ἡ γυναῖκα του.

"Υστερα ἡ Ἐλβίνα πρόσθεσε, κυττάζοντας τό Φράντς, μ' ἕνα παιδιάστικο χαμόγελο:

— Εἶμαι περίεργη νά μάθω πῶς καταφέρατε νά μέ βρῆτε!

— Ἄ, δέν κουράστηκα πολύ, ἀπάντησε ὁ νέος, πού συγκρατιότανε μέ κόπο. Ἁπλῶς καί μόνο, παρακολούθησα τόν τρυφερό φίλο σας.

Ἡ κοπέλλα κοκκίνισε, κι' ἔπειτα ξέσπασε σ' ἕνα ἀσημένιο γέλιο.

— Τ ὸ ν ἄ ν τ ρ α μ ο υ, πέστε καλύτερα, διωρθωσε, προσπαθώντας νά πάρη σοβαρό ὕφος. Γιατί εἶμαι γυναίκα τοῦ Βιττόριο. Ὁ ἴδιος τό θέλησε. Μά ἐλάτε μαζί μου, κύριε Φράντς.

Ἀνέβηκε γρήγορα μιά πέτρινη σκαλίτσα, πού ὁδηγοῦσε στό ἀπάνω πάτωμα. Ἄνοιξε τή δεξιά πόρτα καί εἶπε, κάνοντας μιά χαριτωμένη ὑπόκλισι:

— Ἐδῶ εἶναι τό διαμέρισμά μου!

Μπῆκε πρώτη σ' ἕνα σαλονάκι, ταπετσαρισμένο μέ ἀνοιχτό θαλασσί χαρτί μέ κρέμ λουλουδάκια, πού δίνανε τήν ἐντύπωσι ἐλαφρειᾶς ντανταλας. Στό παράθυρο κρέμονταν ἁπλᾶ καί κομψά κουρτινάκια ἀπό κεντημένη μουσελίνα. Ἡ τραπετσαρία τῶν ἐπίπλων εἶχε τό ἴδιο χρῶμα μέ τά σχέδια τῶν τοίχων. Στή μιά πλευρά, ὑπῆρχε ἕνα τζάκι, στολισμένο μέ βάζα καί ἀκριβά μπιμπελό καί μ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη στημένο ἀπό πάνω.

Ὁ Φράντς ἀκολούθησε τήν Ἐλβίνα, ἔκλεισε τήν πόρτα πίσω τους καί κύτταξε γύρω μ' ἕνα ἐλαφρό εἰρωνικό χαμόγελο.

— Βλέπω πώς ἔχει πολύ γοῦστο ὁ ἄ ν τ ρ α σ ας, εἶπε τονίζοντας τίς τελευταίες λέξεις.

— Εἴδατε τί ὡραία πού εἶναι ὅλα ἐδῶ μέσα; ἀπάντησε ἡ κοπέλλα μέ καμάρι. Κι' ὅμως μοῦ φαίνονται ὅλα ἄνοστα, ἀνυπόφορα, ὅταν δέ βρίσκεται ἐδῶ ὁ Βιττόριο!

Τό ὅμορφο προσωπάκι της ἔχε σκυθρωπάσει. "Υστερα ξαναχαμογέλασε σά νά εἶχε περάσει ἀπ' τό μυαλό της κάποια εὐχάριστη ὁπτασία...

— Καθῆστε ἐδῶ, εἶπε στό Φράντς, δείχνοντάς του μιά χαμηλή πολυθρονίτσα, κοντά στό ντιβάνι. "Εχουμε νά ποῦμε πολλά..

— Ναί, πάρα πολλά, συμφώνησε κι' ὁ νέος.

Βλέποντας τήν κοπέλλα ἐκείνη, πού εἶχε τόσο λατρέψει, ξεχνοῦσε γιά λίγο τήν τρομερή ἀνακάλυψί του, τό στενό δεσμό της συγγενίας του μαζί της, τά ἐγκλήματα τῆς μητέρας της...

Δέν ἔβλεπε παρά τό ἀγγελικό της προφίλ, τό ὑπέροχο ἐκεῖνο ζωντανό λουλούδι μέ τό μεδυστικό ἄρωμα... Ὤ, ἄς τήν ἐφιγγε στό στῆθος του, μιά στιγμή μονάχα, ἄς τή γέμιζε τρελλά, παράφορα φιλιά κι' ὕστερα ἄς πέθαινε!

Εἶχε χάσει τή συναίσθησι τῆς πραγματικότητος... Ἀλλά συνῆλθε ἀπότομα, μέ τά λόγια τῆς κοπέλλας, καί καταράστηκε τόν ἑαυτό του γιά τήν ἀδυναμία του. Ἡ ψυχρή θέλησί του ἐπικράτησε πάλι, ἡ ψυχική του δύναμι μεγάλωσε.

Μποροῦσε τώρα νά τήν κυττάξη στό πρόσωπο χωρίς νά χλωμιάση, δίχως νά συγκινηθῆ.

Ἡ Ἐλβίνα δέ φανταζότανε καθόλου ὅ,τι συνέβαινε μέσα στήν ψυχή του. Ὁστόσο, εἶχε σοβαρευτῆ.

— Ἔχω φταίξει πολύ ἀπέναντι σέ σᾶς, στόν εὐγενέτη μου καί στήν κυρία Ἄννα, εἶπε μέ τρεμουλιαστή φωνή. Μά εἴσαστε ὅλοι τόσο καλοί, ὥστε θά μέ συχωρέσετε.. Ἐσεῖς μοῦ εἴπατε κιόλας πῶς δέ μοῦ κρατᾶτε κακία.

— Ναί. Μά δέν ἤρθα γιά νά σᾶς μιλήσω μόνο γιά τόν ἑαυτό μου... Ὁ κ. Τζούλιο ὑποφέρε πολύ, ὅταν φύγατε, ἀλλά κατέληξε νά μή τό σκέπτεται πιά. Τό βρῆκε φυσικό! Τί ἄλλο μποροῦσε νά περιμένη ἀπό σᾶς;

Ἡ περίφρονητική ματιά πού ἔρριξε στήν κοπέλλα, τήν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση καί νά κοκκινίση ὡς τίς ρίζες τῶν μαλλιῶν. Πῶς μποροῦσε νά τήν προσβάλλη ἔτσι ὁ Φράντς, ἐνῶ ἔλεγε πώς ἦταν φίλος της;

— Ἡ κυρία Ἄννα πάλι δέ μπορεῖ ἀκόμα νά πιστέψη τήν τόση ἀχαριστία σας, συνέχισε ὁ νέος. Μονάχα ἐγώ βρίσκω πώς κάνατε ἐκεῖνο πού ἔπρεπε Αὐτό τό δρόμο θά πάρη μοίραια ὅποιος ἔχει μιά μητέρα σάν τή δική σας ἤ ἕνα πατέρα σάν τό δικό μου!

Ἡ Ἐλβίνα ἄκουγε μ' ἀγωνία αὐτά τά λόγια του.

— Τί ξέρετε σεῖς γιά τή μητέρα μου;.. μπόρεσε νά τραυλίση.

— Ἔννοια σας, θά σᾶς ἐξηγήσω ἀφοῦ ὁ μοῦστος θάρχεται ἀπό τήν...

(Παιανία!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Λίγα γαστρονομικά

Ἀφίξεις ἐπίσημες

Οἱ πάντες, ποὺ λεγόμαστε πιστοὶ κρασοπατέρες,
στὸ πόδι πρέπει νἄμαστε κι' ἀπὸκο αὐτὲς τὶς μέρες
καὶ νὰ προετοιμάσουμε λογίδρια καὶ λόγους,
προπόσεις φίνες κι' ὅμορφες καὶ στίχους ἀναλόγους,
ὅ ὅτι στὸν Σεπτέμβριο ἐμπήκαμε τὸ μῆνα
κι' ὁ πρῶτος... μοῦστος πρόκειται νὰ μπῆ μέσ' στὴν Ἀθήνα!

★

Ἀπὸ τὰ μεσογείτικα τ' ἀμπέλια θ' ἀριθάρη
καὶ θἄρθη στὴν πρωτεύουσα νὰ γίνη κεχριμπάρι,
ν' αὐτὸ κι' εἶναι καθήκον μας καὶ πρέπει νὰ φροντίσουμε
μὲ «μπάντες» καὶ μὲ λάβαρα νὰ τὸν προϋπαντήσουμε
κι' ἐν τάξει νὰ τὰ εἴμαστε ἀπέναντι τῶν τύπων,
ἀψίδα νὰ τοῦ στήσουμε στὸ θρυμα... Ἀμπελοκήπων!

★

Γιρλάντες ἐπιβάλλεται, ἐπίσης, νὰ κρεμάσουμε
κι' ὑποδοχὴ θερμότατη νὰ τοῦ προετοιμάσουμε
γιατί ὅσο π'ὄ.. θερμότερη ὑποδοχὴ τοῦ γίνη
τόσο αὐτὸς τό.. θράσιμο τοῦ μούστου θἐντείνη
καὶ πρὶν ἀκόμα φτάσουμε στοῦ Ὀκτωβρίου τὰ τέλη
θἄ πιοῦμε. ὑπωσδήποτε ψιψένο κοκκινέλι!

★

Ἐν τέλει. πρέπει, πότες μου καὶ φίλοι (καοδιακοί.
νὰ τοῦ παρουσιάσουμε φρουρὰ τιμ. (τική
καὶ μέσ' στὰ κρασοβάρελα προτοῦ νὰ (μπῆ ἀκόμα
τὸ νέο μας παυσίλυπο... παιάνων ἀηθο. (νία
ἀφοῦ ὁ μοῦστος θἄρχεται ἀπὸ τήν... (Παιανία!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

σω... Κυττάχτε με στὰ μάτια, 'Ελβίνα! Τὴ μέρα ποὺ φύγατε, εἴχατε ἀκούσει τὴ φριχτὴ μου ἱστορία, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ γιατροῦ!

Ἡ κοπέλλα ἔτρεμε. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά. Μετάνοιωνε τώρα, ποὺ εἶχε δεχθῆ τὸ νέο ἔτσι κρυφά, χωρὶς κἂν νὰ εἰδοποιήση τὸ Νικόλα. Θὰ πλήρωνε, ἄραγε, ἀκριβὰ τὴν ἡσυχιοστούνη ποὺ τοῦ εἶχε;...

— Θυμόσαστε πὼς μ' ἀκούσατε νὰ μιλάω γιὰ μιὰ ἄθλια γυναίκα, ποὺ ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμο τὴ μητέρα μου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τῆς πάρη τὴ θέσι, καὶ τὸν πατέρα μου στὴν κρεμάλα;

— Ὦ, ναί, ταράλισε ἡ κοπέλλα ἀνατριχιάζοντας. Μὰ γιατί μοῦ τὰ λέτε τώρα ὅλ' αὐτά;

Ὁ Φράντς πῆρε αὐστηρὸ ὕφος δικαστῆ καὶ πρόφερε μὲ τόνο τρομερό, ἀμείλικτο:

— Γιατὶ ἐσεῖς, ἡ ἀκατάδεχτη, ποὺ περιφρονήσατε τὸν ἀθῶο γιιὸ τοῦ κρεμασμένου, εἴσαστε ἡ κόρη αὐτῆς τῆς ἄτιμης γυναίκας, τῆς Λάουρας, τῆς καταραμένης!

— 'Εγώ;... Ἐγώ; φώναξε ἡ 'Ελβίνα σὰν τρελλή, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες.

— Ναί, ἐσεῖς! ἀπάντησε ὁ Φράντς μὲ σφυρὴ τὴ φωνή. Ἔχω τὶς ἀποδείξεις!... Ἡ μητέρα σας μοῦ ξέφυγε, ἐσεῖς ὅμως δὲ θὰ μοῦ γλυτώσετε!... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς σᾶς ἀγάπησα τόσο, πὼς σᾶς νόμιζα τὴν ἀγνότερη κοπέλλα τοῦ κόσμου, θῦμα τῆς Μοίρας, ὅπως εἶμαι κι' ἐγώ! Ἐνῶ ἐσεῖς εἴχατε στὶς φλέβες σας τὸ καταραμένο ἐκεῖνο αἷμα.

»Ὦ, πῶς θἄθελα νὰ μποροῦσαν ν' ἀναστηθοῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα σας κι' ἡ δική μου!... Νά τις, τὶς βλέπετε; Εἶναι τὸ θῦμα κι' ὁ δήμιος. Ἡ μητέρα μου ζητάει οἶκτο γιὰ τὸ ἀθῶο παιδί της. Ἡ δική σας γελάει σαρκαστικά, ἀναστηκώνει τοὺς ὤμους της... Τώρα ἄλλαξαν οἱ ὅροι: Παρακαλεῖ αὐτὴ γιὰ τὴν κόρη της, κι' ἐγὼ σηκώνω τοὺς ὤμους μου μ' ἀδιαφορία!

Ὁ Φράντς ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν 'Ελβίνα. Τὰ δόντια τῆς κοπέλλας χτυποῦσαν, τὰ μάτια της γούρλωναν ὁλοένα πιὸ πολύ, πλημμυρισμένα ἀπὸ φόβο.

Τραβήχτηκε πίσω κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή.

Ὁ Φράντς ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ.

'Ο,τι ἔκανε ἡ μητέρα σας, ἔκανε καὶ ἡ κόρη της, ἡ ἀκατάδεχτη, ποὺ περιφρονήσατε τὸν ἀθῶο γιιὸ τοῦ κρεμασμένου, εἴσαστε ἡ κόρη αὐτῆς τῆς ἄτιμης γυναίκας, τῆς Λάουρας, τῆς καταραμένης!

— 'Εγώ;... Ἐγώ; φώναξε ἡ 'Ελβίνα σὰν τρελλή, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες.

— Ναί, ἐσεῖς! ἀπάντησε ὁ Φράντς μὲ σφυρὴ τὴ φωνή. Ἔχω τὶς ἀποδείξεις!... Ἡ μητέρα σας μοῦ ξέφυγε, ἐσεῖς ὅμως δὲ θὰ μοῦ γλυτώσετε!... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς σᾶς ἀγάπησα τόσο, πὼς σᾶς νόμιζα τὴν ἀγνότερη κοπέλλα τοῦ κόσμου, θῦμα τῆς Μοίρας, ὅπως εἶμαι κι' ἐγώ! Ἐνῶ ἐσεῖς εἴχατε στὶς φλέβες σας τὸ καταραμένο ἐκεῖνο αἷμα.

»Ὦ, πῶς θἄθελα νὰ μποροῦσαν ν' ἀναστηθοῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα σας κι' ἡ δική μου!... Νά τις, τὶς βλέπετε; Εἶναι τὸ θῦμα κι' ὁ δήμιος. Ἡ μητέρα μου ζητάει οἶκτο γιὰ τὸ ἀθῶο παιδί της. Ἡ δική σας γελάει σαρκαστικά, ἀναστηκώνει τοὺς ὤμους της... Τώρα ἄλλαξαν οἱ ὅροι: Παρακαλεῖ αὐτὴ γιὰ τὴν κόρη της, κι' ἐγὼ σηκώνω τοὺς ὤμους μου μ' ἀδιαφορία!

Ὁ Φράντς ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν 'Ελβίνα. Τὰ δόντια τῆς κοπέλλας χτυποῦσαν, τὰ μάτια της γούρλωναν ὁλοένα πιὸ πολύ, πλημμυρισμένα ἀπὸ φόβο.

Τραβήχτηκε πίσω κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή.

Ὁ Φράντς ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ.

Ἄγγιξη. Ἡ 'Ελβίνα ἔμπηξε ἄλλη μιὰ φωνὴ τρόμου. Τὰ πόδια της λυγίσανε, σωριάστηκε χάμω...

Ξαφνικά, ὅμως, ἀναστηκώθηκε μὲ ὁρμή. Τὰ ρουθούνια της τρεμοὐλιαζαν, τὰ μάτια της ἦταν πεταγμένα ἀπ' τὶς κόγχες. Κύτταξε γύρω της κι' ὕστερα ξέσπασε σ' ἕνα στριγγὸ γέλιο:

— Χά, χά! Εἶμαι ἡ κόρη τῆς καταραμένης... Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Βιττόριο; Ἐγὼ νὰ γίνω γυναῖκα σου;... Ἐγώ, ἡ κόρη τοῦ κρεμασμένου; Χά, χά, χά! Τὸν ἔστειλε στὴν κρεμάλα ἡ μητέρα μου... Ἄκουσες ὅλη τὴν ἱστορία;... Χά, χά, χά!

Κάθε φορά, τὸ γέλιο της γινόταν πιὸ δυνατό, πιὸ παρατεταμένο, κι' οἱ φράσεις της πιὸ κοφτές.

Τὸ λεπτοκαμωμένο ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ τόσο γλυκὸ καὶ αἰσθηματικό, δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀνθέξη σὲ τέτοιο ξαφνικὸ καὶ τρομερὸ χτύπημα. Κι' εἶχε τρελλαθῆ!

Ἔπρεπε τώρα νἄναι εὐχαριστημένος ὁ νέος ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί του. Γιατί, λοιπόν, δὲν ἔβλεπε τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου, ποὺ εἶχε πετύχει τόσο σύντομα; Ἡ μητέρα του, ἡ δυστυχισμένη μάρτυς, μποροῦσε πιὰ νὰ κοιμᾶται ἥσυχα τὸν αἰώνιο ὕπνο της. Εἶχε ἀποδοθῆ δικαιοσύνη!

Ἡ ψευτο-Λάουρα εἶχε τελειώσει τὴ ζωή της σ' ἕνα φρενοκομεῖο, κατατρεγμένη ἀπὸ φριχτὲς ὀπτασίες καὶ τρέμοντας γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης της. Ἡ τελευταία της ὥρα ἦταν τρομερή, καταραμένη.

Τώρα ἡ 'Ελβίνα θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο τέλος. Θὰ πέθαινε τρελλή, βλέποντας μπροστὰ στὰ μάτια της τὴν κακοῦργα μητέρα της, τὴ φονιᾶ πατέρα της, τὸν ἄλλο κόσμο νὰ τὴν ἀποφεύγη μὲ φρίκη...

Μὰ ἦταν ἀθῶα, ἡ 'Ελβίνα. Δὲν εἶχε κάνει ποτὲ κακὸ σὲ κανένα!...

Ὁ Φράντς ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος μπροστὰ στὴν κοπέλλα ἐκείνη, ποὺ πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἦταν τόσο γεμάτη ζωή, δροσερή, γελαστή, εὐτυχισμένη, καὶ τώρα εἶχε καταντήσει ἐξ αἰτίας του ἕνα φοβερὸ φάντασμα, μὲ γουρλωμένα κι' ἀδειανὰ μάτια, μὲ στόμα παγωμένο σ' ἕνα σπασμωδικὸ γέλιο, ξερό, σπαραχτικό..

"Ενοιωθε φρίκη γιὰ τὸν ἑαυτό του, σὰ νἄχε βουτήξει τὰ χέρια του στὸ αἷμα.

Ἀφοῦ εἶχε τόσο ὑποφέρει κι' ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ φτάση σ' αὐτὴ τὴ στιγμή, αἰσθανόταν τώρα νὰ τὸν συντριβῆ ἡ ντροπή, οἱ τύψεις, ἡ ἀπελπισία γιὰ ὅ,τι εἶχε κάνει.

Αὐτὸς ποὺ εἶχε δείξει τόσα χρόνια ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καὶ θάρρος ὑπεράνθρωπο, ἔμενε τσακισμένος, δίχως δυνάμεις, μπροστὰ στὸ θῦμα του. Δάκρυα χυντρὰ κυλοῦσαν στὸ κατάχλωμο πρόσωπό του.

"Απλωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του.

— 'Ελβίνα!... Ἐλβίνα!... Συγγνώμη! τραύλισε.

Μὰ καμμιὰ ἀχτίδα ζωῆς καὶ λογικῆς δὲ φώτισε τὰ ἀδειανὰ ἐκεῖνα μάτια, ποὺ τὸν κύτταζαν δίχως νὰ τὸν βλέπουν. Καμμιὰ συγκίνησι δὲ συγκλόνισε τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο κορμί, ποὺ ἔμενε ἀκίνητο, ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο.

— 'Ελβίνα! Ἐλβίνα! "Ελα στὰ συγκαλά σου!... Τὰ ξεχνάω ὅλα! Ἀκούω τὴ μητέρα μου νὰ μοῦ ψιθυρίζη πὼς σοῦ φέρθηκα σκληρὰ καὶ νὰ μὲ διατάζη νὰ σοῦ δώσω τὸ χέρι... 'Ησύχασε, 'Ελβίνα, δὲ θὰ πῶ τίποτα στὸ Βιττόριο, σοῦ τ' ὁρκίζομαι... Ζήσε εὐτυχισμένη μαζί του!

Πῆγε κοντά της καὶ θέλησε νὰ γονατίση μπροστά της.

Κάτι σὰν πνιγμένο μουγκρητὸ βγῆκε ἀπ' τὸ λαιμό της. Βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ καὶ ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά, κυττάζοντας τὸ Φράντς μὲ τρόμο καὶ θυμὸ μαζί.

— Φύγε, Βιττόριο!... οὐρλιασε. Θὰ σὲ σκοτώσῃ... Βλέπεις πόσο αἷμα;... Μὴ μ' ἀγγίζης, μὴ μ' ἀγγίζης!... Φύγε, Κάϊν, φύγε!...

Κι' ἄρχισε νὰ μαδάη τὰ θαυμάσια μαλλιά της, ποὺ εἶχαν λυθῆ καὶ τὰ σκέπαζαν ὅλη.

Ὁ Φράντς, κατατρομαγμένος, καταλάβαινε πὼς θἄταν ἀνώφελη κάθε προσπάθειά του νὰ τὴν ἡσυχάση, καὶ πὼς ἡ παρουσία του ἐκεῖ καταντοῦσε ἱεροσυλία.

"Εφυγε, λοιπόν, ἀπ' τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, τρεκλίζοντας, καὶ νομίζοντας πὼς τὸν κυνηγοῦσε τὸ χλωμὸ κι' ἀπελπισμένο φάντασμα, γιὰ νὰ τοῦ φωνάξη ἀδιάκοπα τὴν τρομερὴ κατάρα:

— Φύγε, Κάϊν, φύγε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Α'.

Ἡ κόμησσα Γκάσκα ἔπαιρνε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ μὲ γάλα, στὸ δωμάτιό της, ὅταν ἕνας καμαριέρης τοῦ ξενοδοχείου τὴν εἰδοποίησε πὼς εἶχε φτάσει ὁ γιατρὸς Τζούλιο Μπάρντο καὶ πὼς ζητοῦσε νὰ τὴ δῆ. "Εδωσε ἀμέσως τὸ φλυτζάνι της στὴ Μπαρέτα καὶ πετάχτηκε ὄρθια.

— Νὰ περάσῃ! Νὰ περάσῃ! εἶπε.

Σὲ λίγες στιγμές, μπῆκε ὁ Τζούλιο.

— Στὶς διαταγές σας, κυρία κόμησσα, εἶπε μὲ μελαγχολικὸ τόνο.

— Δὲ σᾶς διατάζω, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου γιατρέ, ἀπάντησε ἡ κόμησσα, δίνοντάς του τὸ χέρι. "Αν ξέρατε μὲ πόση ἀνυπομονησία σᾶς περίμενα:

Ἡ Μπαρέτα πλησίασε κι' αὐτὴ καὶ εἶπε ταπεινά:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, γιατρέ, νὰ σᾶς χαιρετήσω κι' ἐγὼ καὶ νὰ σᾶς ρωτήσω τί κάνετε;

— Εἶμαι πολὺ καλά, ἐυχαριστῶ... Βλέπω μ' εὐχαρίστησι, ὅτι ἡ ὄψι σου εἶναι καλύτερη ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγες. Εἶχες καμμιὰ ἄλλη νευρικὴ κρίσι;

— Ὄχι, γιατρέ.

— Εἶναι ὅμως πάντα μελαγχολική, ἐπενέδη ἡ κόμησσα. Μὰ τώρα ποὺ εἴσαστε ἐδῶ, καὶ ποὺ ξέρει πὼς ἤρθατε γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὴν κόρη της, εἶμαι βέβαιη ὅτι θ' ἀλλάξη.

Ἡ γριὰ βγῆκε, ἀφίνοντας μονόχους τὴν κόμησσα καὶ τὸ γιατρό.

— Λοιπόν, πῶς μὲ βρίσκετε; ρώτησε ἡ πρώτη.

— Ἔχετε ἀλλάξει πραγματικά, κυρία κόμησσα. Τὸ χρῶμα σας εἶναι λιγώτερο χλωμό, τὰ μάτια σας πιὸ ζωηρά.

Τῆς ἔπιασε τὸ σφυγμὸ καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Εἶναι κανονικὸς καὶ δυνατότερος ἀπ' τὸ δικό μου. Δὲ χρειάζεσθε γιατρό. Μόνο ὡς φίλος μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου.

— Τὸ φίλο ἤθελα κι' ἐγώ...Διαβάσατε τὸ γράμμα μου;

— Ναί.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ ἀνακατεύτηκα στὶς ὑποθέσεις σας;

— Πρέπει, ἀπεναντίας, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατὶ μοῦ θυμίσατε ἕνα καθῆκον ποὺ εἶχα ξεχάσει...Ἐπὶ μερικὰ χρόνια, ἀναζητοῦσα τὰ ἴχνη τῆς ἀγνωστης, ποὺ εἶχε πεθάνει στὸ ψυχιατρεῖο τοῦ Κολένιο. Ἀλλ' οἱ ἐρευνές μου δὲν εἶχαν φέρει ἀποτέλεσμα, κι' εἶχα πάψει πιὰ νὰ τὸ σκέπτωμαι. Τώρα, ὅσο φριχτὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἰδέα πὼς ἡ κοπέλλα ποὺ μεγάλωσα σὰν κόρη μου προέρχεται ἀπὸ μιὰ μητέρα σὰν τὴ Σουζάννα, θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ βεβαιωθῶ.

— Ὦ, ναί! Καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω κι' ἐγώ. "Ετσι, ἂν ἐπιβεβαιωθοῦν οἱ ὑποψίες μας, ἡ Μπαρέτα θἄχη τοὐλάχιστον ν' ἀγκαλιάση μιὰ ἐγγονή, μιὰ ἀξιαγάπητη κοπέλλα!

Τίποτα στὸ πρόσωπο τοῦ Τζούλιο δὲν πρόδινε τὴ βαθειὰ συγκίνησί του.

— "Αν αὐτὴ ἡ ἄγνωστη εἶναι πραγματικὰ ἡ κόρη τῆς Μπαρέτα, πρόσθεσε ἡ κόμησσα, πιστεύετε πὼς πρέπει νὰ φανερώσουμε στὴ δύστυχη γυναῖκα τὴν αἰσχρὴ διαγωγὴ τῆς Σουζάννας σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ τὴ συνεχοή της σ' ἕνα ἔγκλημα ἀνήκουστο; Ἐγὼ θεώρησα καλὸ ὡς τώρα νὰ σωπάσω.

— Κάνατε πολὺ σωστά. "Οχι, δὲ θὰ τῆς ποῦμε τίποτα, οὔτε θ' ἀφίσουμε νὰ τῆς γεννηθῆ καμμιὰ ὑποψία. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἐσεῖς ἐξακολουθῆστε ἥσυχα τὴ θεραπεία σας.

— Δὲ θέλετε, λοιπόν, τὴ βοήθειά μου; ρώτησε ἡ κόμησσα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Κάθε ἄλλο, κυρία κόμησσα! Ἀλλ' ἐσεῖς θὰ εἴσαστε τὸ μυαλό, ποὺ ὁδηγεῖ, κι' ἐγὼ τὸ χέρι ποὺ ἐκτελεῖ... Εἶναι συμπληρωμένες οἱ πληροφορίες, ποὺ σᾶς ἔδωσε ἡ ξενοδόχα;

— Μοῦδωσε πάρα πολλὲς λεπτομέρειες. Θὰ σᾶς τὶς πῶ ὅλες.

Ἡ κόμησσα κουβέντασε πολλὴ ὥρα μὲ τὸ γιατρό, ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὰ χεῖλη της καὶ κρατοῦσε κάθε τόσο σημειώσεις στὸ καρνέ του.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Τζούλιο φαινόταν ἡρεμώτατη. Δὲν κουνιόταν οὔτε ἕνας μῦς της. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφρασι τρυφερὴ καὶ ἤσυχη. Κι' ὅμως ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργά. Τὸ χέρι του ἔτρεμε κάπου-κάπου, καθὼς κρατοῦσε τὸ μολύβι.

Τώρα εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του: Ἡ 'Ελβίνα δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτα. Ἡ Σουζάννα μποροῦσε νὰ ἀναπαύεται ἥσυχα στὸν τάφο της.

Ὡστόσο, ὁ Τζούλιο ἀνυπομονοῦσε νὰ συγκεντρώση ἀποδείξεις τῆς ταυτότητός της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε προδώσει καὶ ποὺ τὴν εἶχε συχωρέσει στὶς τελευταῖες της στιγμές, συγκινημένος ἀπ' τὴν ἀπελπισία τῆς μητέρας ποὺ τοὺ ζητοῦσε νὰ σώση τὸ παιδί της.

Ἀλλ' αὐτὲς τὶς ἀποδείξεις δὲ θὰ τὶς ἔδινε σὲ κανέναν ἄλλο. Τὸ φριχτὸ μυστικὸ θἄμενε θαμμένο μαζὶ μὲ τὴν τρελλή!

Ἡ σταθερὴ αὐτὴ ἀπόφασί του ἔδιωξε κάθε ἀνησυχία ἀπ' τὰ μυαλό του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ ἔτρωγε μαζὶ μὲ τὴν κόμησσα, εἶπε στὸν καμαριέρη ποὺ τοὺς σερβίριζε, νὰ θυμηθῆ νὰ τὸν ξυπνήση τὸ πρωῒ νωρίς, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ πάη στὸ Ροβερέτο. Ρώτησε δὲ ποιὰ ἦταν τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ καμαριέρης τοΰδωσε πρόθυμα πληροφορίες, καθὼς καὶ τὴ διεύθυνσι ἑνὸς κουνιάδου του, ποὺ εἶχε ἕνα μαγαζάκι εἰδῶν κιγκαλερίας καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατατοπίση λεπτομερῶς γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸ Ροβερέτο.

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζούλιο πῆγε σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Ἐπισκέφθηκε πρῶτα ὅλα τὰ ἀξιοθέατα.

Κάθε τόσο, ἡ σκέψι του πετοῦσε στὴ Τζέμμα. Πόσες φορὲς εἶχε ὀνειρευτῆ νὰ κάνη μαζί της αὐτὸ τὸ ταξίδι!...

Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲ συλλογίστηκε τὴ Νινέττα, ἢ μᾶλλον τὴ Σουζάννα. Μόνο τ' ἄλλο πιρωῒ τὴ θυμήθηκε, κι' ἄρχισε ἀμέσως τὶς ἐρευνές του.

Βρῆκε εὔκολα τὸ κατάστημα εἰδῶν κιγκαλερίας τοῦ Μασοτίνι Τὴν ὥρα κείνη, δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ παρὰ ἕνας νεαρὸς ὑπάλληλος, ὡς 16 χρονῶν. Ὅταν ὁ Τζούλιο ζήτησε νὰ μιλήση μὲ τὸν ἀφεντικό του, τὸ παιδὶ χτύπησε ἕνα παραθυράκι μὲ κρύσταλλο, στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ. Τὸ κρύσταλλο ἀνασηκώθηκε, καὶ ρώτησε μιὰ ἀντρικὴ φωνή:

— Ποιὸς μὲ θέλει;

— Κάποιος ξένος, κύριε Μασοτίνι.

— Πέστε του, ἐπενέδη ὁ Τζούλιο, πὼς ἔρχομαι συστημένος ἀπ' τὸν κουνιάδο του,τὸν καμαριέρη τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λέβικο, καὶ πὼς θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Ὁ κ. Μασοτίνι τ' ἄκουσε, φαίνεται, γιατὶ ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ πόρτα καὶ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ σᾶς δέχομαι ἐδῶ, ἀλλὰ στὸ σπίτι ἔχω ἄρρωστη τὴ γυναῖκα μου.

— 'Ελπίζω νὰ μὴν εἶναι τίποτα. "Αν θέλετε ὡστόσο, μπορῶ νὰ τὴν ἐξετάσω, μιὰ κι' εἶμαι γιατρός.

— Ἄ, εἴσαστε γιατρός;

— Ἀκριβῶς. Βρισκόμουν μὲ μιὰ πελάτισσά μου, τὴν κόμησσα Γκάσκα, στὸ Λέβικο, στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος», κι' Ἔλεγα πὼς ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ροβερέτο. Μ' ἄκουσε, λοιπόν, ὁ κουνιάδος σας, ποὺ μᾶς σερβίριζε στὸ τραπέζι, καὶ μοῦ σύστησε ν' ἀπευθυνθῶ σὲ σᾶς, γιὰ νὰ γνωρίσω καλύτερα τὴν πόλι σας καὶ τοὺς κατοίκους.

Ὁ καταστηματάρχης χαμογελοῦσε, κολακευμένος γιατὶ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ ἕνας τόσο σπουδαῖος γιατρός, ποὺ εἶχε πελάτισσα μιὰ κόμησσα

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν κουνιάδο μου γιὰ τὴν τιμὴ αὐτή! εἶπε. Βέβαια, μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ πολὺ χρήσιμος, γιατὶ ἔχω γεννηθῆ καὶ μεγαλώσει ἐδῶ. Δὲν ξέρω ὡστόσο ἂν θὰ κατορθώσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

— 'Αστειεύεσθε, βέβαια! 'Εγώ, ἀπεναντίας, εἶμαι σίγουρος, ὅτι, τὶς μέρες ποὺ θὰ μείνω στὸ Ροβερέτο, ὄχι μόνο γιὰ πεσιέργεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάποιες ἰδιωτικές μου ἐρευνες, οἱ συμβουλές σας κι' οἱ ὑποδείξεις σας θὰ μοῦ εἶναι ἀνεκτίμητες πολύτιμες.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κύριε! Πέστε μου μονάχα τί θέλετε νὰ μάθετε.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θἄθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ γυναῖκα σας καὶ νὰ τῆς πῶ τὰ χαιρετίσματα ἀπ' τὸν ἀδελφό της.

— Ὦ, θὰ καταδεχτῆτε, γιατρέ;...

— Μά, φυσικά!

Ὁ Μασοτίνι ἦταν ἔκπληκτος καὶ συγκινημένος. Φώναξε τὸ μικρὸ ὑπάλληλο του.

— Πρόσεχε τὸ μαγαζί, τοῦ εἶπε Θ' ἀνεβῶ στὸ σπίτι, μὲ τὸν κύριο.

Βγῆκαν ἀπ' τὸ κατάστημα καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ γειτονικὴ πόρτα. Ὁ Μασοτίνι προχώρησε πρῶτος, γιὰ νὰ δείξη τὸ δρόμο στὸ Τζούλιο.

Ἀνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ ἔμπορος ἄνοιξε τὴ μοναδικὴ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο, κι' ἔμπασε τὸ Τζούλιο σ' ἕνα σαλόνι μὲ σκονισμένα ἔπιπλα, ποὺ δείχνανε πὼς ἀπὸ πολὺν καιρὸ δὲν εἶχε μπῆ κανεὶς σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο. Τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένη ἕνα λεπτὸ καὶ τὸν ἄφησε μονάχο.

Ἐνῶ ὁ Τζούλιο θαύμαζε μερικὰ ὡραιότατα κάδρα κρεμασμένα στοὺς τοίχους, ξαναγύρισε ὁ Μασοτίνι.

— Ἐλᾶτε, γιατρέ, εἶπε. Ἡ γυναῖκα μου σᾶς περιμένει μ' ἀνυπομονησία.

Ἡ κ. Μασοτίνι ἦταν ἀρκετὰ πιὸ νέα ἀπ' τὸν ἄντρα της. Ἦταν μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα, ἀλλ' ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου της καὶ τὰ κομμένα μάτια της δείχνανε ἀρκετὰ προχωρημένη ἀναιμία. Ἀκουμποῦσε τὴν πλάτη της στὰ μαξιλάρια καὶ φοροῦσε μιὰ κεντημένη ρόμπα. Κατοῦσε ἀκόμα στ' ἀριστερὸ χέρι ἕνα βιβλίο, ποὺ διάβαζε ὅταν ἔφτασε ὁ ἄντρας της.

Μιὰ ὑπηρέτρια, ποὺ βρισκόταν κοντά της, ἔφυγε ὅταν μπῆκε ὁ γιατρός.

Ὁ Τζούλιο χαιρέτησε φιλοφρονητικὰ τὴν ὁμορφη κυρία κι' ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε, δείχνοντας τὰ κάτασπρα δόντια της.

— Ὁ γιατρὸς ἀπὸ δῶ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ σ' ἐξετάση, τῆς ἐξήγησε ὁ ἄντρας της, κυτταζοντάς την τρυφερά.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατρέ μου! εἶπε ἐκείνη. Ἔμαθα πὼς μοῦ φέρνετε νέα ἀπ' τὸν ἀδελφό μου. Ἔχω νὰ τὸν δῶ πολὺν καιρό. Τί γίνεται;

— Εἶναι πολὺ καλά. Κρίμα ὅμως ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ ποὺμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς, κυρία, γιατὶ ἡ ὄψι σας δὲ μ' ἀρέσει καθόλου! Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις;

— Βεβαίως, γιατρέ μου!

Ὁ Τζούλιο κάθησε κοντὰ στὸ μαξιλάρι τῆς ἄρρωστης.

— Εἴσαστε ἀπὸ πολὺν καιρὸ στὸ κρεβάτι; τὴ ρώτησε.

— Σχεδὸν δυὸ μῆνες. Ἔχω τέτοια ἀδυναμία, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου.

— Σᾶς εἶδε κανένας καλὸς γιατρός;

— Δὲ θέλω πιὰ νὰ τοὺς ξέρω! Ἔχω χρόνια ἄρρωστη. Συμβουλεύθηκα διάφορους διάσημους γιατρούς, κι' ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπανε, μὰ δίχως ἀποτέλεσμα!

— Γιατί, ἀπλούστατα, δὲ θὰ ἐπιμείνατε στὴ θεραπεία.

— Αὐτὸ τῆς ἔχω πῆ κι' ἐγὼ πολλὲς φορές! ἐπενέδη ὁ σύζυγος.

— Μὰ ἀφοῦ νοιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου, ὅταν δὲν κάνω καμμιὰ θεραπεία καὶ δὲν παίρνω φάρμακα!

— Ἔτσι σᾶς φαίνεται, ἀγαπητὴ κυρία. Μὰ ἡ ἀρρώστεια σας προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ καὶ ὑπουλα. Ἡ ἀδυναμία σας θὰ μεγαλώση, μὲ τὴν ἀδράνεια καὶ τὴν ἀνεπαρκῆ τροφή, κι' ὅταν θὰ θέλετε νὰ ξαναδῶ τὶς χαμένες δυνάμεις σας, ἔλαι πιὰ πολὺ ἀργά! Βλέπετε, σᾶς τὰ λέω ἔτσι ὡμά, γιὰ νὰ συνελθῆτε καὶ ν' ἀλλάξετε τακτική.. Καὶ τώρα ποὺ σᾶς τάψαλα λίγακι, ἐπιτρέπετέ μου νὰ σᾶς ἐξετάσω.

Ὁ Τζούλιο ἔμεινε ἐκεῖ σχεδὸν μιὰ ὥρα. Πρὶν φύγη δὲ, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ξαναπήγαινε τὴ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ καταστηματάρχης θἄχε κλείσει τὸ μαγαζί του καὶ θἄταν ἐλεύθερος νὰ τοῦ δώση τὶς πληροφορίες ποὺ ἐπιθυμοῦσε.

Πραγματικά, ἦταν ἀκριβὴς στὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ. Βρῆκε τὴν κ. Μασοτίνι πιὸ εὐδιάθετη καὶ γεμάτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

— Ὁ Θεὸς φώτισε τὸν ἀδελφό μου νὰ σᾶς στείλη σ' ἐμᾶς! τοῦ εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι καλύτερα κιόλας, μολονότι δὲν πῆρα παρὰ μόνο δυὸ ἀπὸ τὰ σκονάκια ποὺ μοῦ γράψατε. Μὰ θὰ τὰ συνεχίσω, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι!

— Κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σᾶς δῶ στὸ πόδι, πρὶν φύγω ἀπ' τὸ Ροβερέτο.

Δέρμα υαθαρό υγιές υαί φρέσυο

χάρις στὴν Nivea!

Γιατί ἡ Nivea περιέχει ὅ,τι χρειάζεται τὸ δέρμα: λιπαρὰ καὶ ὑγροδημιουργὰ συστατικὰ καὶ τὴν περίφημη Eucerit, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ οὐσίες συγγενεῖς πρὸς τὸ ὑγιὲς δέρμα.

... ἐξ ἄλλου,

ἡ τιμή της Nivea εἶναι λογική, χάρις στὴν εὐρυτάτη κατανάλωσί της. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὴν ἀπολαύσετε μὲ ἀφθονία σὲ μεγάλα τμήματα τοῦ σώματός σας γιὰ νὰ ὠφεληθῆ περισσότερο τὸ δέρμα σας.

NIVEA Creme

Διάσημοι αἰσθητικοὶ βεβαιώνουν ὅτι: Ἡ καλύτερη κρέμα εἶναι ἡ Nivea!

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ τῶν καλυτέρων 6 Σχολῶν ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ καὶ ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, 'Ιπποκράτους καὶ ΔΙΔΟΤΟΥ

— Δὲν πιστεύω νὰ φύγετε γρήγορα! εἶπε μ' ἀγωνία ὁ ἔμπορος.
— Δὲ θὰ μπορέσω νὰ μείνω παραπάνω ἀπὸ πέντε-ἕξη μέρες.
— Θὰ ξαναγυρίσετε ὅμως;
— Τὸ ἐλπίζω.
— Πέστε μου τώρα τί θέλετε νὰ μάθετε;... Νὰ περάσουμε στὸ σαλόνι;
— Ὄχι, ὄχι, μπορεῖ θαυμάσια ν' ἀκούσῃ καὶ ἡ κυρία. Θὰ περάσῃ ἡ ὥρα της.
Ἡ ἄρρωστη κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ γιατρό. Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φουσκωμένο πορτοφόλι, προσποιήθηκε πὼς ἐξέταζε προσεχτικὰ μερικὰ χαρτιά, ποὺ εἶχε μέσα, κι' εἶπε ὕστερα:
— "Αν δὲ γελιέμαι, τὸ Ροβερέτο ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ Δημοκρατία τῆς Βενετίας.
— Μάλιστα, γιατρέ, ἀπάντησε ὁ Μασοτίνι. Ἔπειτα κατελήφθη ἀπ' τὴν Αὐστρία.
— Καὶ ὀφείλει τὴν ἀνάπτυξή του στὴν παραγωγὴ καὶ τὸ ἐμπόριο τοῦ μεταξιοῦ.
— Μάλιστα.
Ὁ Τζούλιο ἄφησε τὸ πορτοφόλι πάνω στὸ διπλανὸ τραπέζι, ἀκούμπησε σ' αὐτὸ τὸν ἀγκῶνα του καὶ τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του καὶ πρόσθεσε, μὲ κάποια συγκίνηση:
— Μοῦ ἔχει μείνει ἐντυπωμένο τ' ὄνομα τοῦ τόπου σας, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς φριχτοῦ δράματος, ποὺ συνέβη ἐδῶ πρὶν ἀπὸ 19 ἢ 20 χρόνια. Ἤμουν φοιτητὴς τότε. Εἶχα συνηθίσει νὰ πηγαίνω στὸ ἀνατομεῖο καὶ ν' ἀντικρύζω θεάματα ἀνατριαστικά, ποὺ θὰ πάγωναν τὸ αἷμα κάθε ἄλλου ἀνθρώπου. Κι' ὅμως, ὅταν διάβασα τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος μιᾶς γυναίκας, ποὺ εἶχε μείνει πολλὲς μέρες θαμμένη σ' ἕνα λάκκο, ὅπου τὴν ἔριξαν ζωντανή, δοκίμασα τέτοια ἐντύπωσι, ποὺ ἔκλαψα σὰν μωρό. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!
Ἡ ἄρρωστη ἔβγαλε μιὰ φωνή:
— Στοιχηματίζω πὼς ὁ κύριος ἐννοεῖ ἐκείνη τὴ δυστυχισμένη Ἀμαλία Φαρίνα, ποὺ τὴν ἔθαψε ζωντανὴ ὁ ἄντρας της, ὁ Λορέντζο Φαρίνα.
— Ναί, αὐτὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν τὰ ὀνόματα, εἶπε ὁ Τζούλιο.
— Εἶδα αὐτὸ τὸ πτῶμα καὶ τὸ θυμᾶμαι πάντα! βεβαίωσε ἡ γυναίκα.
— Ἄ, τὸ εἶδατε;
— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, δήλωσε ὁ ἄντρας της. Σᾶς βεβαιῶ δὲ πὼς τ' ὀνειρευόμουνα γιὰ πολλὲς νύχτες. Παρακολούθησα ὕστερα καὶ τὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ δολοφόνου. Μὰ δὲν ἱκανοποιήθηκα ἀρκετά, μολονότι ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸ ἔγκλημά του... γιατὶ θἄθελα νὰ δῶ κρεμασμένη μαζί του κι' ἐκείνη τὴν παλιογυναίκα, τὴ συνένοχό του!
Ὁ Τζούλιο ἔκανε μιὰ χειρονομία θαυμάσια προσποιημένης ἐκπλήξεως. Εἶχε φέρει τὴν κουβέντα στὸ σημεῖο, ποὺ ἐπιθυμοῦσε...
— Ἄ, εἶχε καὶ συνένοχο; φώναξε.
— Δὲν τὸ ξέρατε;
— Ὄχι, δὲ θυμᾶμαι καλὰ τὶς λεπτομέρειες. Ἡ ζωηρότερη ἀνάμνησί μου ἦταν ἐκείνο τὸ πτῶμα... Μὰ τώρα ποὺ ἔχει περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωσι, εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τὰ ὑπόλοιπα, προπάντων ἀπὸ σᾶς ποὺ εἴχατε δῆ τὸ θῦμα...
— Καὶ ποὺ εἴχαμε γνωρίσει τὴ συνένοχο, δίκαιο εἶπε ὁ Μασοτίνι. Ναί, ἐχόρταν καὶ ψάνιζε ἀπ' τὸ μαγαζί μου... Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ξαναβλέπω! Εἶχε μιὰ διαβολικὴ ὀμορφιά, δυὸ μάτια ποὺ σὲ θάμπωνε ἡ λάμψι τους, χείλη κόκκινα σὰν κεράσια, ἕνα χαμόγελο ποὺ σὲ μάγευε... Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ὅποιον τὴν ἐρωτευόταν. Ἦταν χαμένος... Γιατὶ αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν ἕνα τέρας διαστροφῆς καὶ ἐγκληματικότητος!
— Δὲν τιμωρήθηκε κι' αὐτή; ρώτησε ὁ γιατρὸς μὲ προσποιητὴ περιέργεια.
— Ὄχι, κύριε, τόσκασε.
— Μὰ πῶς;...
— Θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ὅλα, ἂν δὲ βαρειέσθε.
— Ἀπεναντίας, ἐνδιαφέρομαι πάρα πολύ!
Ὁ Μασοτίνι διηγήθηκε τὴ γνωστή μας ἱστορία τοῦ Λορέντζο Φαρίνα, τῆς ἀμοιρης γυναίκας του καὶ τῆς Λάουρας. Ἔπαιρνε φωτιά, κάθε φορά, ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴν κακούργα ἐκείνη γυναίκα, ποὺ εἶχε παρασύρει στὴν καταστροφὴ τὸ Λορέντζο, κι' ἔβειχνε βαθειὰ συγκίνησι ὅταν θυμότανε τὰ χαρίσματα τῆς μαρτυρικῆς Ἀμαλίας.
Ἡ γυναίκα του ἔκλαιγε.
Ὅταν τελείωσε ὁ ἔμπορος, ὁ Τζούλιο ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ λίγο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό, σὰ νἄβλεπε κάποια ὀπτασία. Ὕστερα ρώτησε τὸ Μασοτίνι:
— Πρὶν ξεμυαλίση τὸ Λορέντζο, αὐτὴ ἡ γυναίκα, δὲν εἶχε ἄλλους δεσμούς;
— Ἦταν χήρα.
— Ἄ! Ἦταν Ἰταλὸς ὁ ἄντρας της;
— Ναί, Πιεμοντέζος, ὅπως κι' ἐκείνη. Λεγότανε Ρομπέρτο Μπορνάϊ.
Ὁ Τζούλιο σηκώθηκε ἀπότομα. Τὰ ρουθούνια του τρέμανε, τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες. Ἔπαιζε στὴν ἐντέλεια τὸ ρόλο του.
— Ἀδύνατον! φώναξε.
— Γιατί; ρώτησαν μ' ἀπορία οἱ δυὸ σύζυγοι.
— Γιατὶ γνωρίζω μιὰ κυρία Μπορνάϊ, Πιεμοντέζα, ποὺ ἔζησε πάντα στὸ Τουρίνο, καὶ ποὺ εἶναι μιὰ ἄγια γυναίκα, ἀφοσιωμένη στὴν κόρη της.
— Εἶναι χήρα, αὐτή;
— Ναί. Ὁ ἄντρας της, ποὺ λεγότανε Ρομπέρτο, πέθανε μακρυὰ της... κανεὶς δὲν ἔμαθε ποῦ καὶ πότε!
— Μὰ τότε μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ ἔμενε στὸ Ροβερέτο! Κι' ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε μαζί του, δὲ θἄταν νόμιμη σύζυγός του. Τὸ λέγανε ὅλοι ἀλλιώτε... Μάλιστα, ὑποπτεύονταν πὼς τὸν δηλητηρίασε γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, ἀφοῦ τούφαγε ὅλη του τὴν περιουσία.
— Ἄ! Πῶς δὲ ζήτησαν νὰ βεβαιωθοῦνε γι' αὐτό;
— Ἀποσιωπήθηκε τὸ πρᾶγμα, γιατὶ φοβόνταν ὅλοι αὐτὴ τὴ γυναίκα. Ἦταν ἐπικίνδυνη... εἶχε φίλους στὴν ἀστυνομία, ὅπως κάποιο Γκόριο, ἕνα ἀφιέ, ποὺ ζῇ ἀκόμα. Ἴσως αὐτὸς μονάχα ξέρει ποὺ κατέφυγε ἐκείνη ἡ φόνισσα, μὲ τὴν κόρη της.
— Ἄ, εἶχε κόρη;
— Ναί, ἀπ' τὸ Λορέντζο Φαρίνα, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος. Τὴ γνώρισα κι' αὐτήν, γιατὶ ἡ παρουσάνα της τὴν ἔφερνε μαζί της, ὅταν ἐρχόταν καὶ ψώνιζε ἀπ' τὸ μαγαζί μου. Μάλιστα, πολλὰ χρόνια ἀργότερα, μοῦδειξε μιὰ φωτογραφία τῆς μικρῆς, ποὺ τῆς τὴν εἶχε δώσει ἡ μητέρα πρὶν τὴ διώξη, καὶ ποὺ ἔγραφε ἀπὸ πίσω: «Ἡ Ἐλβίνα στὴν παρουσάνα της».
Χρειάστηκε νὰ βάλη ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του ὁ Τζούλιο, γιὰ νὰ μὴ δείξη τὴ δυνατὴ συγκίνησί του. Χλώμιασε μόνο ἐλαφρά.
Δὲν τοὔμενε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία: Ἡ Ἐλβίνα ἦταν ἡ κόρη τῆς ψευτο-Λάουρας, δηλαδὴ τῆς Σουζάννας, ἡ ἄλλοιῶς τῆς Νινέτας.
— Ζῇ ἀκόμα αὐτὴ ἡ παραμάνα; ρώτησε.
— Ὄχι, κύριε. Πέθανε, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια.
— Κι' ὁ Γκόριο ποὺ εἴπατε, δὲ φανέρωσε ποτὲ σὲ κανένα ποῦ κατέφυγε ἐκείνη ἡ γυναίκα; Δὲ διηγήθηκε ποτὲ πῶς ἔφυγε;
— Ὄχι. Κανεὶς ἄλλωστε, δὲν τοῦ μιλάει. Ζῇ ἀπομονωμένος, σὰ δήμιος, σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Λέγεται πὼς γίνανε ἐκεῖ μέσα ἐγκλήματα ἀνήκουστα, μολονότι δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις... Μένει μαζί του καὶ μιὰ γριὰ ὑπηρέτρια, φοβερὰ ἄσχημη. Αὐτὴ συγυρίζει τὸ σπίτι, ψωνίζει, μαγειρεύει...
— Εἶμαι περίεργος νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸ Γκόριο, νὰ τοῦ μιλήσω, εἶπε ζωηρὰ ὁ Τζούλιο. Ἑτοιμάζω μιὰ μελέτη περὶ ἐγκληματικότητος καὶ μαζεύω στοιχεῖα ἀπ' ὅπου βρῶ... Ἂν εἶναι ὅμως ἔτσι ἀγριάνθρωπος ὅπως μοῦ τὸν παριστάνετε, δὲ θὰ δέχεται κανένα!
— Ἔχετε μιὰ καλὴ πρόφασι γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε, παρατήρησε ἡ κ. Μασοτίνι. Μπορεῖτε νὰ τοῦ πῆτε πὼς πάτε ἐκ μέρους τῆς κ. Μπορνάϊ. Ἂν, ὅπως λέγεται, εἶχε ἰδιαίτερες σχέσεις μαζί της καὶ τὴ βοήθησε νὰ τὸ σκάσῃ, θὰ θέλη πολὺ νὰ μάθῃ νέα της.
— Ἡ συμβουλή σας εἶναι πολύτιμη! φώναξε ὁ Τζούλιο. Ναί, ἔτσι θὰ κάνω, γιατὶ εἶμαι περίεργος νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸν τύπο.
Καμμιὰ ὑποψία δὲν πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ ἐμπόρου καὶ τῆς γυναίκας του. Βρῆκαν φυσικὴ αὐτὴ τὴν περιέργεια γιὰ ἕνα ἐπιστήμονα.
Μίλησαν ὕστερα γι' ἄλλα θέματα. Ὁ Μασοτίνι τοῦ περιέγραψε πιστὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς συνήθειες τῶν συμπολιτῶν του. Τοῦ μίλησε γιὰ τὴν πολιτική, γιὰ τὴ μόδα, γιὰ χίλια-δυὸ ζητήματα.
Ὕστερα, τὸ ἀντρόγυνο κάλεσε τὸ Τζούλιο νὰ φάη μαζί τους τὸ ἄλλο βράδυ. Ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε μ' εὐγένεια.
— Θὰ φάω στὸ σπίτι σας τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ φύγω, εἶπε, γιατὶ θέλω νὰ μᾶς κάνη συντροφιὰ στὸ τραπέζι κι' ἡ κυρία. Αὐτὲς τὶς μέρες εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὶς δουλειές μου, καὶ δὲ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ ἡ παρέα μου... Ἂν θέλετε ὡστόσο νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσι τοῦ Γκόριο, θὰ πάω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, αὔριο κιόλας.
— Θἀρθῶ μαζί σας, ἂν θέλετε.
— Ὄχι, ὄχι! Ἐσεῖς ἔχετε τὶς δουλειές σας. Ἔπειτα πρέπει νὰ παρακολουθῆτε τὴν κυρία, γιὰ νὰ ἐκτελῇ πιστὰ τὶς ὁδηγίες μου. Κι' ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ σᾶς δῇ κανείς, ὅταν θὰ πηγαίνουμε ἐκεῖ, καὶ νὰ γίνουν σχόλια εἰς βάρος σας.
— Ἔχει δίκιο ὁ κύριος, συμφώνησε ἡ ἄρρωστη μὲ τὴν ἁρμονικὴ φωνή της.
— Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ὑποσχεθῆτε πὼς θἀρθῆτε ἐδῶ αὔριο βράδυ, νὰ μᾶς διηγηθῆτε τί ἔγινε.
— Ναί, θἀρθῶ, ὑποσχέθηκε ὁ Τζούλιο.

II

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ δόκτωρ Τζούλιο ἔκανε μὲ αὐτοκίνητο ἕνα μέρος τῆς διαδρομῆς. Ὕστερα, κατέβηκε, πλήρωσε τὸ σωφὲρ κι' ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι, ποὺ προχωροῦσε ἀριστερά, ἀνάμεσα στοὺς φράχτες. Πέρασε ἕνα ὕψωμα, ἔστριψε δεξιά, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὶς καλύβες τῶν ἐργατῶν ἐνὸς γειτονικοῦ ὀρυχείου. Σταμάτησε ἕνα λεπτό, γιὰ νὰ βγάλη ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ σημειωματάριό του καὶ νὰ διαβάσῃ προσεχτικὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε σημειώσει.
Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του. Ὡς τώρα ἦταν σωστὲς αὐτὲς οἱ ὁδηγίες. Προχώρησε πάλι, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ πὼς μερικὰ γυναικόπαιδα τὴν κύτταζαν μὲ περιέργεια, κι' ἔφτασε σὲ λίγο σὲ μιὰ τέλεια ἐρημιά. Ἀνέβηκε μιὰ πλαγιὰ κι' εἶδε, 300 μέτρα πιὸ πέρα, ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι μὲ γκρίζους τοίχους καὶ πράσινα παράθυρα, τριγωρισμένο ἀπὸ ψηλὰ ἀγριόχορτα.
Αὐτὸ ἔπρεπε νἄταν τὸ σπίτι τοῦ Γκόριο, τοῦ παλιοῦ χαφιὲ τῆς ἀστυνομίας.
Ὁ Τζούλιο προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καθὼς πλησίαζε, ἕνας σκύλος ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ μὲ μανία. Μιὰ στριγγὴ γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε, μέσα ἀπ' τὸ σπίτι:
— Σώπα, Μπάρλικ! Ἡσυχία!
Ἀλλὰ τὰ γαυγίσματα ἐξακολουθοῦσαν. Κι' ἡ γυναίκα βγῆκε στὴν πόρτα, γιὰ νὰ δῇ μὲ ποιὸν τὰ εἶχε ὁ σκύλος.
Εἶχε δίκιο ὁ Μασοτίνι: Ἡ γριὰ αὐτὴ ἦταν φοβερὰ ἄσχημη, καμπούρα, στραβοκάνα, ἀχτένιστη, μὲ μάτια κίτρινα σὰν τῆς γάτας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Βαπτίσεις

Στὸν Ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, τὴν 25ην Αὐγούστου, ὁ κ. Θ. Μελετίου, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στὸ Μιλάνον, ἐβάπτισε τὸ κοριτσάκι τοῦ κ. Ἀντωνίου Δ. Βεζύρη καὶ τῆς ὡνόμασε Εὐφροσύνη-Θεοδώρα. Στὴν μικρὴ νεοφώτιστο, στοὺς γονεῖς της καὶ στὸν ἀνάδοχο, εὐχόμεθα νὰ ζήσῃ χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Ο. Χ.

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η

ΣΚΥΠ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΛΩΣΤΙΚΗΣ - ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ - ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΟΣ 740)1943

Πλήρης μόρφωσις — Θεωρητικὴ — Τεχνικὴ καὶ Πρακτικὴ κατάρτισις. Τὰ νέα διδακτήρια, ἐφωδιασμένα μὲ πρότυπα μηχανήματα, εἶναι ἐγκατεστημένα εἰς τὰ ἰδιόκτητα καὶ εἰδικῶς ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Πειραιῶς κτίρια τῆς Σχολῆς. Καθηγηταὶ Ἀνωτάτων Ἑλληνικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καταρτίζουν τελείως τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ΚΛΩΣΤΙΚΗΝ — ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ — ΒΑΦΙΚΗΝ καὶ ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Ἡ Σχολὴ λειτουργεῖ: 1) Ὡς Μέση Σχολὴ Ἐργοδηγῶν εἰς ἡμερήσια τμήματα. Ὅσοι οἱ φοιτῶντες εἰς τὴν ἡμερήσιον Σχολὴν δύνανται ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ φοιτῶσι καὶ εἰς νυκτερινὸν Γυμνάσιον. 2) Ὡς κατωτέρα Σχολὴ Τεχνιτῶν εἰς νυκτερινὰ τμήματα. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς Σχολὰς γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες καὶ θήλεις μαθηταί. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετὴς καὶ παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Σχολῶν ἐξέρχονται μὲ εἰδικότητες Κλώστου — Ὑφαντουργοῦ — Πλέκτου — Βαφέως — Ἐξευγενιστοῦ Ὑφασμάτων. Ἐργοδηγοὶ ἐκ τῆς πρώτης καὶ τεχνῖται ἐκ τῆς δευτέρας.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ: 1) Διὰ τὴν Σχολὴν Ἐργοδηγῶν ἡλικία 15ον ἔτος συμπεπληρωμένον, ἐνδεικτικὸν Ε' τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ Κατωτέρας Ὑφαντουργικῆς Σχολῆς. 2) Διὰ τὴν Κατωτέραν Σχολὴν ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ.

ΣΗΜ. Οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δ' τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ Ἰσοτίμου Σχολῆς δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Β' τάξιν τῆς Κατωτέρας Σχολῆς κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων εἰς τὰ μαθήματα τῶν Ὑφασμάτων Ὑλῶν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πειραιῶς — Ἀθηνῶν 101, (ἔναντι ἐργοστασίου ΕΛΑΪΣ), τηλέφωνον 483.390, καὶ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 1 (6ος ὄροφος), τηλέφωνον 21.652.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 866

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1 Κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀντιπαθῆ. — "Ενας ἀπὸ τοὺς πολλούς, ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἑταιρεία Ὑδάτων.
2 Βασιλιᾶς τῶν Θηβῶν, ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης. — Τὸ ταχυδρομεῖο διαθέτει γι' αὐτὰ μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία.
3 21. — Ἀριθμός. — Ἀφοροῦν τοὺς μὴ ἔχοντας μόνιμη κατοικία (οὐδ.).
4 Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώσεις — Εἶναι δυσεύρετο. — Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
5 Ἐργαλεῖο (καθαρ.). — Τὸ στέμμα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. — Τροφὴ ἀγρίων ζώων.
6 Χλόη. — Παιγνίδι τῶν ἀρχαίων, ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὸ σημερινὸ σκάκι. — Καταφύγιο γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.
7 Νησιτκό. — Προϊὸν φυτοῦ, ἁλλὰ καὶ μέρος τοῦ χεριοῦ. — "Ομοια σύμφωνα.
8 Δὲν ἔχει συντροφιά. — Παθολογικὸ πρήξιμο τῶν φύλλων διαφόρων φυτῶν, ποὺ ὀφείλεται σὲ δήγματα ζωϋφίων.
9 Μοναχικά. — Ἀποκλείει τὴ δημιουργία οἰκογενείας.
10 Σχηματίζεται ἀπὸ πολλὰ ὁμοίμορφα ἀντικείμενα. — Τροφὴ ζώων.
11 Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως. — Μοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ ἄλλους. — Μουσικὴ σύνθεσις.
12 Κατάργησις. — Ἀναπαραγωγικὸ ἀμέμφρανο κύτταρο τῶν φυτῶν καὶ μερικῶν πρωτοζώων. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
13 Περίφημη γόησσα τῆς ἀρχαιότητος.—Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀγοράσετε. — Σηκώνω κάτι.
14 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — "Ενδυμα, ποὺ φοροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι πάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα. — Μιὰ τῶν Δωδεκαεόνων.
15 Πόλις τῆς Παλαιστίνης. — Ἐπιτυχίες (κοσμαρ.) — Νότα.
16 Μᾶς δροσίζουν τώρα τὸ καλοκαίρι. — Θὰ τοὺς βρῆτε στὰ φαρμακεῖα.
17 Ἐξωτικὸ φροῦτο. — Ποθητὴ ἀπὸ κάθε ἄρρωστο.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1 Ἄγονα. — Λεῖος, ἐπίπεδος.
2 Θαλάσσιος. — Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων, πρὸς τιμὴ μεγάλης θεᾶς.
3 Ὅμοια σύμφωνα. — Τὸ αἷμα του δὲν εἶναι φυσιολογικό. — Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.
4 Προτέρημα. — Δυνάμωμα. — Λέξις ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῶν νηπίων.
5 Χωρὶς περιεχόμενο (οὐδ.) — Ἐπίρρημα: μὲ πανουργία. — Ἀπαραίτητο στὸ σκάκι μὰ καὶ σὲ ἄλλα παιγνίδια — Δηλώνει συγκατάβασι.
6 Γενάρχης μιᾶς τῶν φυλῶν τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. — Θεωρεῖται ἀπαραίτητος σὲ μιὰ ὄπερα. — Φωνῆεν.
7 Ἐξασφαλίζεται μὲ ἄφθονο χρῆμα. — Κοσκίνισμα — Χρονικὸ διάστημα.
8 Ὁλόκληρος. — Βρίσκονται πολὺ μακρυὰ (οὐδ.).
9 Καλύπτουν τὸ μισὸ Ἄδεν. — Δέντρο φοινικοειδὲς τῆς Ἀσίας.
10 Θαρραλέα. — Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
11 Ἂν δὲν ἀνήκουν στὸ σῶμα σας, τότε εἶναι... ἄψητοι. — Κάτοικος περιοχῆς τῆς Πελοποννήσου. — Σύμπλεγμα ἑλληνικῶν νήσων.
12 Μυστήριον. — Ὑποζύγιον.. τῶν ποιητῶν. — Κραυγὴ πτηνοῦ.
13 Χρονικὸς σύνδεσμος. — Παγίς γιὰ ζῶα. — Ὀχυρωμένη πόλις τῆς τουρκικῆς Ἀρμενίας.
14 Διεστραμμένος Γάλλος μαρκήσιος. — Θετικό, βέβαιο. — Ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς στάχτης.
15 Ἔχει τὶς ἴδιες διαστάσεις μὲ ἄλλον. — Τουφέκι τοῦ 18ου αἰῶνος. — Νημάτιο.
16 Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. — Εἶδος τοῦ παντοπωλείου.
17 Βρίσκεται παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ βασιλιᾶ. — Σήκωμα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 865 στὴ σελ. 66

⁂

ΤΟ «ΤΑΜΠΛΟ» ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

Χρησιμοποιῶντας γιὰ πινέλο μιὰ θούρτσα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων, ἕνας πιτσιρίκος 4 χρονῶν σκάρωσε ἕνα «ζωγραφικὸ πίνακα», ποὺ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο σὲ μιὰ ἔκθεσι «μοντέρνας τέχνης», στὴ Νέα Ζηλανδία!
Ἡ γιαγιά του τοῦ εἶχε δώσει αὐτὴ τὴ θούρτσα, καὶ διάφορες μπογιές, γιὰ νὰ παίξη καὶ νὰ τὴν ἀφίνη ἡσυχη στὸ σπίτι. Ὕστερα ἔστειλε τὸ «ἔργο» του στὴν ἔκθεσι.. γι' ἀστεῖο. Ἀλλ' οἱ κριτὲς τοῦ διαγωνισμοῦ, ποὺ δὲν ἤξεραν ποιός εἶχε φτιάσει τὸν κάθε πίνακα, συμφώνησαν ὅλοι πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ καλλίτερος! Τὴν πάσανε ἀραγε; Ἢ μήπως πραγματικὰ ὁ πιτσιρίκος εἶναι ἕνα πρόωρο ζωγραφικὸ ταλέντο;

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβείον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται τὰ καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὀροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 5—7 μ.μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

Παντοῦ στὸν ΚΟΣΜΟ

Ἡ ἀπελπισία ἑνὸς θερμαστοῦ

Ὁ Ἄγγλος θερμαστὴς Φιλέας Οὐίτχαους εἶχε ζητήσει τὴν περασμένη ἑβδομάδα τὴ νέα πού ἀγαποῦσε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Αὐτοὶ δέχτηκαν

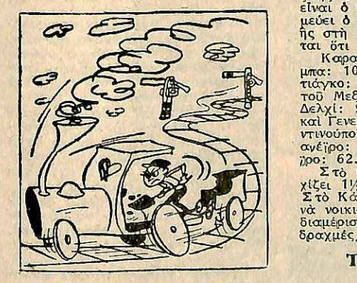

ἀλλ' ἡ ἀγαπημένη του, δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ λέξι. Τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, ὁ Φιλέας ἔτρεξε στὸ στραβὸ τοῦ Βόλβερ Χάμπτον πήδησε σὲ μιὰ ἀτμομηχανή, ποὺ ἔρισκόταν ὑπ' ἀτμὸ καὶ τὴν ἔβαλε μπροστὰ ὁλοταχῶς. Ὅλο τὸ δίκτυο τῆς περιοχῆς ἄναστατώθηκε. Πολλοὶ συρμοὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν... πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μὴ συγκρουσθοῦν μαζί του. Ὁ Φιλέας ἔφτασε τέλος στὸ Ντρόζβιτς, ὅπου σταμάτησε, γιατὶ τοῦ εἶχε σωθῆ τὸ κάρβουνο. «Μοῦ πέρασε!» εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔτρεξαν νὰ τὸν συλλάβουν Θὰ ἔχῃ, ὅμως τώρα νὰ κάνη μὲ τὴ δικαιοσύνη γιατὶ ἡ σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία ὑπέβαλε ἐγκαντίον του μήνυσι μὲ τὴν ὁποία ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τοῦ ζητάει καὶ σημαντικὴ ἀποζημίωσι.

Τὸ κόστος τῆς ζωῆς στὶς μεγαλουπόλεις

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τοῦ Ο.Η.Ε. ὁ δείκτης τοῦ κόστους τῆς ζωῆς στὶς διάφορες μεγαλουπόλεις εἶναι ὁ ἀκόλουθος (ὡς βάσις χρησιμεύει ὁ δείκτης τοῦ κόστους τῆς ζωῆς στὴ Νέα Ὑόρκη ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι εἶναι τὸ 100):
Καρακάς: 150. Ἀντὶς - Ἀμπέμπα: 109. Γουατεμάλα: 103. Σαντιάγκο: 93. Μοντρεάλ: 92. Πόλις τοῦ Μεξικοῦ: 91. Παρίσι καὶ Νέον Δελχί: 90. Βηρυττός: 86. Λονδίνον καὶ Γενεύη: 82. Ρώμη: 81. Κωνσταντινούπολις: 76. Βιέννη: 75. Πιο Ἰανέϊρο: 71. Κοπεγχάγη: 70. Κάϊρο: 62.
Στὸ Καρακάς, ἕνα μαρούλι στοιχίζει 1½ δολλάριο (45 δραχμές). Στὸ Κάϊρο, ἀντίθετα, μπορεῖ κανεὶς νὰ νοικιάσῃ ἕνα πολυτελὲς κεντρικὸ διαμέρισμα 5 δωματίων μὲ 2.200 δραχμές.

Τὰ 85 χρόνια τοῦ Ἀντενάουερ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν 85ης ἐπετείου τῶν γενεθλίων του ὁ καγκελλάριος Ἀντενάουερ ἐξελέγη (καὶ ἀπεδέχθη τὴν ἐκλογή του) «δόκτωρ τιμῆς ἔγεκεν» τῆς λέσχης τῶν Γερμανῶν εὐθυμογράφων.

Τὸ βασίλειο τῶν σκύλων

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν 26 ἑκατομμύρια σκυλιῶν. Ὑπολογίσθηκε ὅτι γιὰ τὴ διατροφή τους δαπανῶνται 350 ἑκατομμύρια δολλάρια (10.500.000.000 δραχμές) τὸ χρόνο. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πρέπει νὰ σ

Η χουρη-άλυσίδα

ΕΝΑ δροσερὸ γέλιο ξέφυγε ἀπ' τὰ κατακόκκινα φιλήδονα χείλη τῆς 'Ασμπή· καθὼς ξεγλυστροῦσε σὰν γέλι ἀπ' τὰ μπράτσα τοῦ Ρός.

— Μὰ εἶσαι γυναῖκα μου πιά! διαπαιτυρήθηκε ἐκεῖνος. Πλήρωσα γιὰ νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸν πατέρα σου καὶ μοῦ ἀνήκεις. Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνιέσαι τὰ φιλιά σου!

Ἡ κοπέλλα τέντωσε νωχελικὰ τὸ μελαψὸ της κορμὶ καὶ κούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της ἀναδεύοντας τὰ σκοτεινὰ κύματα τῶν μαλλιῶν της. Ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ τόσο προκλητικὴ ποὺ ὁ Ρός προσπάθησε πάλι νὰ τὴν ἀνκαλιάσῃ.

Ἡ 'Ασμπὴ τὸν ἄφισε νὰ τυλίξῃ μὲ τὰ νέρα του τὴ φιδίσια μέση της καὶ νὰ κολλήσῃ τὰ νεῖλη του στὰ δικά της. Μὰ ὅταν κατάλαβε πὼς τὸ φιλί της τὸν εἶχε ξετρελλάνει τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα μακρυὰ της καὶ πῆγε νὰ σταθῇ στὴν πόρτα τῆς καλύβας. Ὁ θυμὸς ἔκανε ν' ἀστράψουν τὰ μάτια τοῦ Ρός.

— Τί θέλεις, λοιπόν: φώναξε

— Μιὰ χουρὴ ἁλυσίδα, γιὰ νὰ περάσω σ' αὐτὴν τὸ φυλαχτό μου καὶ νὰ τὴν κρεμάσω στὸ λαιμό μου ὅπως ἡ Μάρνα. ἀπάντησε ἤρεμα ἡ 'Ασμπή.

— Μὰ ὁ ἄντρας τῆς Μάρνα δουλεύει στὴν πόλι, μὲ τοὺς λευκοὺς ἔξσπασε ὁ Ρός 'Ενῶ εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἰθαγενής... Ζήτησέ μου νὰ σκοτώσω λιοντάρια καὶ νὰ σοῦ φέρω τὰ νύχια τους! Ζήτησέ μου νὰ παλέψω μὲ κροκόδειλους, γιὰ νὰ στολίσω τὸ λαιμό μου μὲ τὰ δόντια τους... Μὰ ποῦ νὰ βρῶ τὴ χουρὴ ἁλυσίδα ποὺ θέλεις:

— 'Η Ροδεσία εἶναι γεμάτη ἀδαμαντωρυχεῖα, εἶπε ἡ 'Ασμπή. Πήγαινε νὰ δουλέψῃς σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ὥστε νὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ πάρῃς ὅ,τι θέλω

— Νὰ χαθῶ σὰν σκουλήκι μέσα στὴ γῆ: φώναξε ὁ Ρός. "Ὅλη μου ἡ δύναμι θὰ στερέψῃ. κι' ἡ φλόγα τῆς ζωῆς θὰ σβύσῃ ἀπ' τὸ κορμί μου. ἂν πάω νὰ βλέπω τὸν ἥλιο!

— Φτάνει νὰ δουλέψῃς ἕνα χρόνο γιὰ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ἁλυσίδα. Δὲ θὰ πάθῃς τίποτε σ' ἕνα χρόνο... ἐπέμεινε ἡ κοπέλλα.

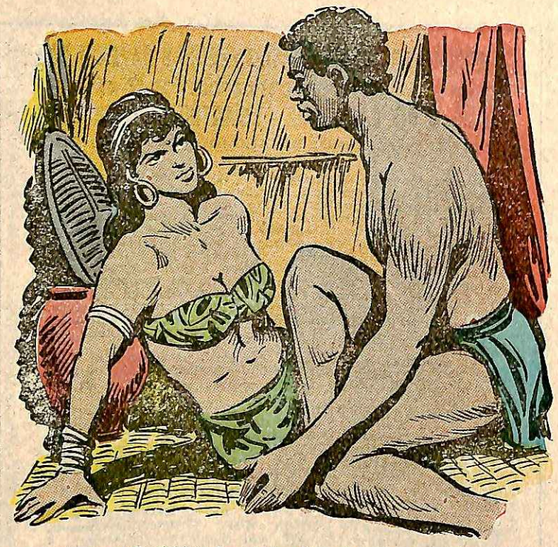

— φτάνει νὰ δουλέψῃς ἕνα χρόνο γιὰ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ἁλυσίδα, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος του, λουσμένη ἀπ' τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ. ποὺ ἔκανε τὸ δέσιμα τὰ νὰ νουσίζῃ καὶ τόνιζε τὶς τέλειες γραμμές της.

"Ενας βουβὸς ἀναστεναγμὸς ξέφυγε ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ ἄντρα. Πῶς μποροῦσε ν' ἀοντηθῇ τίποτα σ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ πειρασμό. σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τὴν ποθοῦσε τόσο. ὥστε νὰ νάνη τὰ λογικά του:

'Η 'Ασμπὴ τοῦ ἄπλωσε τὰ νέοια της

— Θὰ πᾶς: τὸν ρώτησε καρφώνοντας τὸ βλέμμα της στὸ δικό του.

'Ο Ρὸς τὴν ἄσπαξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Θὰ πάω! εἶπε βραχνά. "Ελα ὅμως... Τὰ νάδια τῆς ἀπουσίας νύντας θὰ εἶναι ἡ μοναδική παοηγοριά μου γιὰ τὸ νεόνο ποὺ θὰ περάσω μακρυά σου!

★

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ 'Ασμπὴ κοιμόταν ἀκόμα ὅταν ὁ Ρὸς ξεκίνησε γιὰ τὸ πιὸ κοντινὸ ὀρυχεῖο. ποὺ ἀπεῖχε ἀπ' τὸ νωριό του μιὰ ἑβδομάδα ποοείας μέσα στὴ ζούγκλα.

Ποοτοῦ φύγη. ἔμεινε πολλὴ ὥρα γονατισμένος δίπλα στὸ στρῶμα. κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ καὶ λαντάρα τὴ γυναῖκα ποὺ μόλις εἶχε ἀποκτήσει. Γιὰ γόοι της θὰ πήγαινε στὴν κόλασι. ἀποφασισμένος νὰ πολέψῃ μὲ τὰ κακὰ πνεύματα τῶν σκοταδιῶν καὶ νὰ τὰ νικήσῃ...

Μόλις ξύπνησε ἡ 'Ασμπὴ καὶ εἶδε πὼς ἦταν μόνη της. ἔσπρασε σ' ἕνα τσανταντὸ γέλιο. Εἶχε πετύχει αὐτὸ ποὺ ἤθελε: ν' ἀποχωοισθῇ τὸ Ρός! Τώρα πιὰ μποροῦσε νὰ χαοῇ ἐλεύθεοη τὸν ἐρωτά της μὲ τὸ Χανιέ!

Αὐτὸν ἤθελε γιὰ ἄντρα της. Μὰ δὲν τὸν εἶχε πάοει. γιατὶ ὁ νέος δὲν εἶχε νὰ πληοώσῃ στὸν πατέρα της τὸ ποσὸν ποὺ ζητοῦσε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴ δώσῃ.

Τὶ σπμασία εἶχε ὅμως ποὺ ἦταν γυναῖκα τοῦ Ρός ἀφοῦ τίποτα δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ δένεται κάθε νύντα στὴν καλύβα της τὸν ἀναπτιμένο της: Βέβαια, ὁ ἄντρας της θὰ γύριζε σ' ἕνα χρόνο. ἀλλὰ μέχοι τότε μποοεῖ νὰ συνέβαιναν πολλά..

Κι' ἄλλωστε, ἴσως νὰ μὴ γύριζε ποτὲ ὁ Ρός, ἴσως νὰ πέθαινε ἐκεῖ κάτω. στὸ ἀδαμαντωουγεῖο...

Λίγα λεπτὰ ἀργότεοα, ἀντήνησε μέσα ἀπ' τὴ ζούγκλα ἕνα βραχνὸ κρώξιμο πουλιῶν. Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ Χανιέ.

'Η 'Ασμπὴ ἔτοεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὴν εὐνάοιστη εἴδησι. Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ ἔξέχασαν κάθε τι ποὺ δὲν εἶχε σγέσι μὲ τὴν ἀνάπη τους...

★

Κάποια νύντα. καθὼς ἡ 'Ασμπὴ κι' ὁ Χανιὲ κοιμόταν. χορτασμένοι ἀπὸ γάδια καὶ φιλιά. μιὰ σκὰ πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς καλύβας. Ἦταν ὁ Ρὸς Κρατοῦσε στὸ νέοι του κάτι ποὺ γυάλιζε στὸ γλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ: μιὰ μακοειὰ χουρὴ ἁλυσίδα.

Εἶχε κατοοθώσει νὰ τὴν κεοδίσῃ τόσο σύντομα. διακινδυνεύοντας τὴ ζωή του. γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ ὁμάδα ἐογατῶν ποὺ εἶχαν θαφτῆ ἀπὸ τὴν ἐαφνικὴ καθίζησι μιᾶς στοᾶς τοῦ ἀδαμαντωουγείου. Δὲν εἶχε νάσει οὔτε στιγμή: Μόλις πῆοε στὰ γέοια του τὴν ἀμοιβὴ καὶ τοὺς μισθούς του. ἀγόοασε τὸ κόσμημα ποὺ λαχταοοῦσε ἡ γυναῖκα του. καὶ ξεκίνησε νὰ τῆς τὸ πάῃ.

'Η καοδιά του ξεσκίστηκε. ὅταν ἀντίκουσε τὸ ἔνογο ζευγάοι. 'Η σκέψι πὼς ἡ 'Ασμπὴ τὸν πρόδινε. ἐνῶ αὐτὸς δούλευε σὰν σκυλὶ γιὰ νάοι της. τὸν ἔκανε νὰ τοελλαθῇ ἀπὸ μανία.

Προχώοησε ἀθόουβα. ἔβγαλε ἀπ' τὴ ζώνη του τὸ κοφτεοὸ μαγαῖοι του καὶ τόγωσε ὡς τὴ λαβὴ στὸ στῆθος τοῦ Χανιέ. ποὺ πέρασε ἀπ' τὸν ὕπνο στὸ θάνατο χωοὶς νὰ βγάλη οὔτε μιὰ κραυγή!

"Υστεοα ὁ Ρὸς τοάβηξε τὸ μαγαῖοι κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ καοφώση στὴ, καοδιά της ἄπιστης. Μὰ μετάνοιωσε τὴν τελευταία στιγμή.

"Εσκυψε, τῆς ἀνασήκωσε μαλακὰ τὸ κεφάλι, καὶ τῆς πέρασε στὸ λαιμὸ τὴ νουσὶ ἁλυσίδα!

Μόνον ὅταν ἄογισε νὰ τὴ σφίγνη. εὕπνησε ἡ 'Ασμπή. Τὰ μάτια της νούολωσαν ἀπ' τὴ φοίκη. Ποοσπάθησε νὰ παλέψῃ γιὰ τὴ ζωή της... μὰ ἡ νουσὶ ἁλυσίδα γνώοιζε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ στὸ λαιμό της. ξεσκίζοντας τὴ σάοκα της κόβοντάς της τὴν ἀνάσα!...

"Οταν τὸ κοιμί της ἔπεψε πιὰ νὰ σφοβάζῃ ὁ Ρὸς σηκώθηκε σιγὰ-σιγά. ἔγνικε ἀπ' τὴν καλύβα καὶ ξαναπῆοε τὸ δοόμο γιὰ τὸ ὀουγεῖο. γιὰ τὸν τάφο ποὺ τὸν πεοίμενε...

Α. ΣΩΛΚ

ΑΝΟΥΣΚΑ, ἡ νέα Μπεγκοὺμ

«Ὁ καλύτερος δάσκαλός μου εἶναι ὁ ἔρωτας!...»

Η 'Ανούσκα φὸν Μέκς, κόρη Γερμανοῦ βαρώνου, κατασκευαστοῦ ἐτοίμων ἐνδυμάτων, ἐγκατεστημένου στὸ Παρίσι δὲν ἔχει πιὰ παρὰ μερικοὺς μῆνες γιὰ νὰ προετοιμαστῇ ὥστε νὰ γίνῃ ἀνταξία σύζυγος ἑνὸς ζωντανοῦ θεοῦ.

Μόλις πρὶν δυὸ χρόνια, ἡ 'Ανούσκα πήγαινε ἀκόμα στὸ σχολεῖο κα ἰδὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ, οὔτε στὰ τολμηρότερα ὀνειρά της τὴν τύχη ποὺ τὴν περίμενε. Περνώντας τὶς διασκοπές της στὶς Κάννες γνώρισε τὸν Καρὶμ 'Αγὰ Χάν, ποὺ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἀφοαδωνιασμένο μὲ μιὰ πλούσια κληοονόμο τὴν Σύλβια Κα ζαμπλάνκας. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀντίκουσε τὴν 'Ανούσκα, ὁ Καρὶμ δὲν εἶχε πιὰ μάτια γιὰ ἄλλη.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ 'Ανούσκα ἦταν δεκάξη χρόνων καὶ μόλις τέλειωσε τὸ καλοκαίοι ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυοίση στὸ σχολεῖο καὶ τὰ μαθήματά της. 'Ο Καρὶμ τὴς τηλεφωνοῦσε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο δυὸ φοοὲς τὴ ἑβδομάδα. 'Η μικοὴ ἐοωτευμένη δὲν ἤξεοε σχεδὸν τίποτα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Γι' αὐτὴν ὁ ὑπέοτατος ἀοχηγὸς τῶν 'Ισμαηλιτῶν, ἦταν ἁπλῶς ὁ γιὸς τῆς κυοίας Τζὰν Μπάομπαοα Γιάοντ Μπάλλεο κόρης τοῦ λόοδου Τσάοστον, πρώην συζύγου τοῦ βασιλιᾶ τῆς μπύοας Τόμας Λόμπ Γκίνες καὶ τοῦ 'Αλῆ Χάν.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα ἡ 'Ανούσκα προσεκλήθη νὰ περάσῃ δεκαπέντε μέοες στὸ «σαλὲ» τοῦ 'Αγὰ στὸ Γκστάαντ.

— 'Η μητέοα μου θὰ βοίσκεται ἐκεῖ συμπλήοωσε ὁ Καοὶμ.

Αὐτὲς οἱ δεκαπέντε μέοες ἦταν ἡ ποώτη δοκιμασία, ποὺ ἔποεπε νὰ πεοάσῃ ἡ 'Ανούσκα.

'Η μητέοα της ἀονήθηκε νὰ τὴ συνοδεύσῃ καὶ ἡ κοπελλίτσα ἀντιμετώπισε, ἀνυπεοάοιστη τὴν αὐστηοὴ κριτικὴ τῆς κυοίας Τζόαν, ποὺ εὐτυχῶς τὴ βοῆκε χαοιτωμένη.

— "Αν εἶναι τόσο ἔξυπνη καὶ καλοανατεθοαμμένη ὅσο καὶ ὄμοοφη τότε σὲ συγχαίοω γιὰ τὴν ἐκλογή σου εἶπε στὸ γυιό της.

Μὰ ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ ὀμοοφιὰ τῆς 'Ανούσκα δὲν ἀοκοῦσαν. "Εποεπε νὰ προετοιμαστῇ γιὰ τὸ οόλο τῆς Μπεγκούμ. Τὸ ποῶτο καθῆκον της ἦταν νὰ μάθη τὴ θοησκευτικὴ καὶ ἱστοοικὴ παράδοσι τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπογόνων τοῦ Μοάμεθ.

Τὸ χειμόοεο ἦταν, πῶς ὁ Καοὶμ δὲν εἶχε ἀναλάβει καμμιὰ ὑποχοέωσι ἀπέναντί της. 'Αοκοῦσε νὰ γνωοίση κάποια ἄλλη ποὺ θὰ τοῦ φαινόταν πιὸ ἐλκυστική, γιὰ νὰ πάνε χαμένα τόσο τὰ ὀνείοα, ὅσο καὶ οἱ κόποι της.

Πολλὲς φοοὲς ἡ 'Αννούσκα κόντεψε νὰ πετάξῃ τὸ Κοοάνι καὶ τὶς ἀντιλήψεις πεοὶ ἀπόλυτης ὑποταγῆς τῶν γυναικῶν, ποὺ τῆς δίδασκε. 'Ο ἀγαπημένος της δὲν ἔοισκόταν κάνοντάς της ὥστε νὰ τὴν βοηθάῃ. Οἱ ὑποθέσεις του τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ταξιδεύῃ συχνὰ καὶ στὸ μεταξὺ κυκλοφοοοῦσε ἡ φήμη πὼς οἱ 'Ισμαηλιτὲς ἤθελαν νὰ παντοεύουν τὸν 'Αγὰ τους μὲ μιὰ μουσουλμάνα πριγκήπισσα. Οἱ ὑποψήφιες ἦταν ἀμέτοητες καὶ ἡ μικοὴ ἐοωτευμένη, δὲν μποοοῦσε παοὰ νὰ ζηλεύῃ. Οἱ δοῦλοι νέοι ἄοχισαν νὰ τσακώνωνται. 'Ο χωοισμὸς φαινόταν ἀναπόφευκτος.

Ξαφνικὰ ὅμως τὶς τελευταῖες μέοες τὰ πράγματα πῆοαν μιὰ οαδαία κι' ἀποφασιστικὴ ἐξέλιξι. 'Ο Καοὶμ ἀγόοασε γιὰ ἑκατὸ ἑκατομμύοια παλαιὰ φράγκα, ἕνα μέγαοο τῆς δόξης Ὑοσέν στὸ Παοίσι ὅπου ἐγκαταστάθη μὲ τὴ μέλλουσα γυναῖκα του. Ποιὰ θὰ εἶναι αὐτή; Μὰ φυσικὰ ἡ 'Ανούσκα. ἀφοῦ μαζί της συζήτησε καὶ ἀποφάσισε τὴν ἀγοοὰ τοῦ μεγάοου.

Γιὰ τὴν ὥοα, οἱ δυὸ νέοι σκέφτονται προπαντὸς τὶς διακοπές, ποὺ πρόκειται νὰ πεοάσουν μαζὶ στὰ μέση ποὺ πρωτοσυναντήθηκαν. 'Ο Καοὶμ ἔχει στείλει ἤδη στὶς Κάννες ἕνα ἀπόσπασμα ὑπηοετῶν γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὸν «Πύογο τοῦ 'Ορίζοντος», ὅπου θὰ φτάσῃ σύντομα μ' αὐτή, ποὺ θεωοεῖ μνηστή του

'Από τότε ποὺ βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Καοὶμ ἡ 'Αννούσκα ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ εὐτυχία. Ξαναοχίζει νὰ μελετάῃ πυοετωδῶς τὸ Κοοάνι καὶ τὶς πολυάοιθμες ἀνατολίτικες δισ)έκτους. ποὺ εἶναι ὑποχοεωμένη νὰ ξέοῃ μία Μπεγκούμ.

— 'Ο καλύτεοος δάσκαλός μου εἶναι ὁ ἔοωτας! δήλωσε.

ΤΟ 'ΑΕΡΟΚΙΝΗΤΟ

καταργεῖ τοὺς δρόμους

Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ κινῆται μέσα σὲ σωλῆνα μὲ 1500 μίλια τὴν ὥρα

ΘΕΛΕΤΕ ἕνα ὄχημα χωρὶς ρόδες, ποὺ νὰ μποοῇ νὰ κινηθῇ γοηγοοώτεοα ἀπὸ ἀεοοπλάνο, χωοὶς ὅμως νὰ κινδυνεύῃ νὰ πέσῃ καὶ χωοὶς νὰ χοειάζεται ἀεοοδοόμια, δοόμους ἢ σιδηοοδοομικὲς γοαμμές; Ὑπάοχει λοιπὸν ἕνα τέτοιο «αὐτοκίνητο» τοῦ μέλλοντος "Εχει ὀνομασθῇ «'Αεοοκίνητο» καὶ γλυστοάει πάνω σ' ἕνα «μαξιλάοι» ἀέοος, μ' ἕνα σύστημα ποὺ πεοιγοάψαμε ἄλλοτε λεπτομεοῶς. 'Η μηχανή του εἶναι ἁπλουστάτη, χωοὶς ἄξονες, ταχύτητες, διαφοοικά, τοοχούς, κλπ. Κινεῖ ἕνα μεγάλο ἀνεμιστῆοα, ποὺ στέλνει συνεχῶς ποὸς τὰ κάτω ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέοος. Κι' ὁ ἀέοας κοατάει τὸ ὄχημα μετέωοο, σὲ μικοὸ ὕψος ἀπ' τὸ ἔδαφος.

Τὸ «'Αεοοκίνητο» ἔχει ἐλάχιστα κινούμενα μέοη, κι' ἑπομένως εἶναι οἰκονομικότατο στὴν ἀγοοά, τὴ λειτουογία καὶ τὴ συντήοησι.

Μποοεῖ νὰ κινηθῇ πάνω ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἐπιφάνεια: ὁμαλὸ ἢ ἀνώμαλο ἔδαφος ἢ μιὰ ἔκτασι νεοοῦ. "Ετσι, τὰ μεγάλα ποτάμια, ὁ Γάγγης, ὁ 'Αμαζόνιος, ὁ Νεῖλος, ὁ Κίτοινος Ποταμός, μποοεῖ νὰ μετασθηθοῦν σ' ἕνα εἶδος «αὐτοκινητόδοομου».

Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, τὸ «'Αεοοκίνητο» κινεῖται στὰ μονοπάτια τῆς ζούγκλας, στὴν ἔοημο ἢ στὶς παγωμένες πολικὲς πεοιοχές.

"Αν διαδοθῇ τὸ «'Αεοοκίνητο», θὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ ἄνθοωποι ἀπὸ τοὺς ἀσφαλτοστοωμένους δοόμους. Τὰ ποοάστεια θὰ μποοοῦν νὰ διατηοήσουν ὅλη τὴν ἐξοχική ὀμοοφιά τους, τοιγυοισμένα τελείως ἀπὸ καταπάοσια λειτάδια. Γιατὶ ἕνα τέτοιο λειβάδι, ὁμαλὸ καὶ δίχως δέντοα, ἀποτελεῖ τὸν ἰδεώδη «δοόμο» γιὰ τὸ «'Αεοοκίνητο». 'Ακόμη καλύτεοα μάλιστα εἶναι ἂν βοίσκεται μέσα σ' ἕνα οηχὸ καὶ φαοδὺ χαντάκι — γιατὶ ἔτσι συγκοατεῖται πεοισσότεοο τὸ «μαξιλάοι» τοῦ ἀέοος καὶ τὸ ὄχημα κινεῖται ὁμαλώτεοα καὶ ταχύτεοα.

"Ενας τέτοιος «δοόμος», γιὰ ἕξη σειοὲς ὀχημάτων, θὰ ποέπει νὰχη πλάτος 24 μέτοων πεοίπου. Οἱ ζῶνες του θὰ εἶναι 4 μέτοα φαοδειές, ὑπεοαοκετὲς δηλαδὴ γιὰ ὀχήματα πλάτους 2½ μέτοων Στὴν ἐξωτεοικὴ ζώνη, τὰ «'Αεοοκίνητα» θ' ἀναπτύσσουν ταχύτητα 50 μιλίων τὴν ὥοα, στὴ δεύτεοη 75, στὴν τοίτη 100, κλπ., μέχοι 150 μίλια τὴν ὥοα.

Ποέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ «'Αεοοκίνητο» εἶναι στὴν οὐσία ἕνα εἶδος ἀεοοπλάνου καὶ συνεπῶς μποοεῖ νὰ κινηθῇ ἀκόμα καὶ μὲ ὑπεοηχητικὲς ταχύτητες ἔχοντας ὡστόσο τὸ ποοσόν, ὅτι «πετάει» πολὺ χαμηλά, κι' ἔτσι δὲν ποοσομοιάζει τοὺς κινδύνους τῶν ἀεοοπλάνων. 'Ωστόσο, σὲ ταχύτητες μεγαλύτεοες ἀπὸ 150 μίλια τὴν ὥοα, ὁ ἄνεμος κι' ἡ κακοκαιοία μποοεῖ νὰ ποοκαλέσουν ἐνοχλήσεις καὶ δυσκόλειες. Γι' αὐτό, σὲ τέτοιες πεοιπτώσεις, θὰ εἶναι ποοτιμότεοο νὰ κινῆται τὸ ὄχημα μέσα σ' ἕνα σωλῆνα, ἐγκατεστημένο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἢ ὑπόγειο ἢ ὑποβούχιο ἢ κοεμασμένο ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη πλευοὰ μιᾶς χαοάδοας, εἴτε πάνω ἀπὸ ἕνα ποτάμι.

"Αν μάλιστα διοχετεύεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα πεπιεσμένος ἀέοας, γιὰ νὰ σποώχνη τὰ ὀχήματα ποὸς τὰ ἐμποός, θὰ ἐπιτυγχάνεται μεγάλη οἰκονομία στὴν καύσιμο ὕλη καὶ ταχύτητες διπλάσιες ἀπ' τοῦ ἤχου, ἐνῶ συγχοόνως ὁ θόοιβος θὰ ἐξουδετεοωθῇ τελείως.

"Ενα ταξίδι μ' αὐτὸ τὸ μέσον, ἀπ' τὴ Νέα Υόοκη στὸ Σὰν Φοαντσίσκο, δηλαδὴ ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκοη τῆς 'Αμεοικῆς, θὰ διαοκῆ μόλις 2 ὧοες, μὲ ταχύτητα 1.500 μιλίων τὴν ὥοα. Τὰ ὀχήματα, ποὺ θὰ κυκλοφοοοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα, θὰ ποέπει ν' ἀπέχουν ὡς 1 μίλι τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. "Επομένως, θὰ φτάνουν στὸν ποοοοισμό τους πεοὶ τὰ 1.500 τὴν ὥοα. "Αν ὑπολογίσουμε δὲ τέσσεοες ἐπιβάτες γιὰ κάθε ὄχημα, βοίσκουμε, ὅτι θὰ μποοοῦν νὰ ταξιδέψουν ἔτσι 6.000 ἄνθοωποι τὴν ὥοα. Δὲ θὰ ὑπάοχῃ ὡστόσο κανεὶς κίνδυνος συγκοούσεως, γιατὶ ὅλα τὰ «'Αεοοκίνητα» θὰ κινοῦνται μὲ τὴν ἴδια, ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ θὰ διατηοοῦν σταθεοὲς τὶς ἀποστάσεις μεταξύ τους

'Η διοχέτευσι τοῦ ἀέοος θὰ γίνεται ἀπὸ στάμια ἐγκατεστημένα κάθε μεοικὰ μίλια, κι' ἀπὸ μηχανήματα ποὺ θὰ λειτουογοῦν πιὸ αὐτόματα μὲ ἀτομικὴ ἐνέογεια.

Οἱ σωλῆνες αὐτοὶ θὰ μποοῇ νὰχουν ὁποιοδήποτε μῆκος — νὰ διατοέχουν π. χ. τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ ἀπὸ τὴν 'Αμεοικὴ ὡς τὴ Χαβάϊ, ἀπ' τὴ Νέα Υόοκη ὡς τὴν Εὐοώπη, ἀπ' τὴν 'Αλάσκα ὡς τὴ Σιβηοία μέσα ἀπ' τὸ Βεοίγγειο Ποοθμό. Σὲ μιὰ μέοα, θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ κάνη κανεὶς τὸ γῦοο τοῦ κόσμου!

'Αλλὰ τὸ «'Αεοοκίνητο» δίνει ἐπίσης λύσι καὶ σ' ἕνα ἄλλο πρόβλημα: τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν σωφὲο ἀπὸ αὐτόματα μηχανήματα ὁδηγήσεως.

Τὰ συστήματα, ποὺ ἔχουν ἐφαομοσθῇ στ' αὐτοκίνητα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό — ραντάο, ὑπόγεια καλώδια, κλπ. — εἶναι πολυδάπανα, δύσκολα στὴ συντήοησι κι' ὄχι ἀπόλυτα ἀσφαλῆ. Τὸ «'Αεοοκίνητο» ὅμως δὲ θὰ χοειάζεται σωφέο, γιὰ νὰ κινηθῇ μέσα στὸ σωλῆνα, ἢ στὸ δοόμο-χαντάκι του. Μόνο στὶς στοοφὲς καὶ στὶς διασταυοώσεις θὰ ποέπει νὰ ὑπάοχουν αὐτόματα μηχανήματα, γιὰ νὰ τὸ βάζουν στὸ σωστὸ δοόμο, μὲ ἠλεκτοικὰ σήματα, ποὺ θὰ τὰ συλλαμβάνη μιὰ συσκευὴ ἐγκατεστημένη μέσα στ' αὐτοκίνητο.

"Ετσι, θὰ λύνεται καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ παοκαοίσματος. Γιατὶ ὁ ὁδηγός, ἀφοῦ φτάση στὸν ποοοοισμό του. στὸ γοαφεῖο ἢ στὸ μαγαζί του. θὰ στέλνη ὕστεοα τὸ ὄχημα πίσω, στὸ σπίτι του, ἀδειανό, γιὰ νὰ πεοιμένη στὸ γκοάζ του, ὥσπου νὰ τὸ ξανακαλέση μὲ τὸ τηλέφωνο, μ' ἕνα ἠλεκτοονικὸ κώδικα.

Τέλος, τὸ «'Αεοοκίνητο» ἔχει τὴν εὐκινησία τοῦ ἑλικοπτέοου. Μποοεῖ νὰ κινηθῇ μποός, πίσω, πλάγια, νὰ κάνη μιὰ ὁλόκληοη στοοφὴ ἐπὶ τόπου, κλπ.

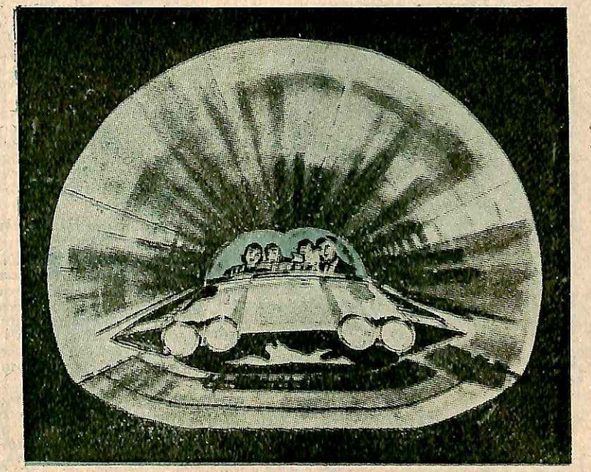

Μὲ τὴ διοχέτευσι πεπιεσμένου ἀέοος μέσα στὸ σωλῆνα, τὸ «'Αεοοκίνητο» θὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ πόλι σὲ πόλι μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ τελείως ἀθόουβα.

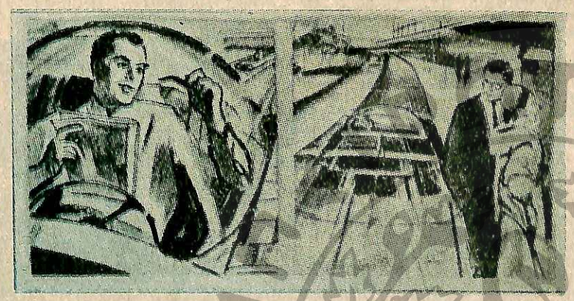

'Α ρ ι σ τ ε ρ ά : 'Ο σωφὲο δὲ θὰ χοειάζεται ν' ἀπασχολῆται συνεχῶς μὲ τὸ δολάν, ἐφόσον θὰ ὑπάοχουν αὐτόματα μηχανήματα ποὺ θὰ τὸν ἀντικαθιστοῦν. Δ ε ξ ι ά : Ἀφοῦ φτάση στὸν ποοοοισμό του, ὁ ὁδηγὸς θὰ στέλνη πίσω στὸ σπίτι του τὸ ὄχημα, ἀδειανό.

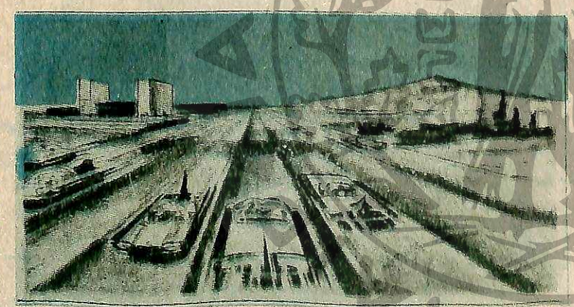

Μέσα σ' ἕνα ρηχὸ καὶ φαρδὺ χαντάκι, θὰ συγκοατῆται καλύτεοα τὸ «μαξιλάοι» τοῦ ἀέοος. κι' ἔτσι τὸ ὄχημα θὰ κινῆται ὁμαλώτεοα καὶ ταχύτεοα.

ΤΟΥΒΛΑ ΑΠΟ ΞΥΛΟ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΗ

Πάνω ἀπὸ 100 σπίτια τῆς Μπραζιλίας, τῆς καινουογιας πρωτεύουσας τῆς Βραζιλίας, ἔχουν χτιστῆ μὲ ξυλινα τούβλα. Οἱ ειδικοὶ βεβαιώνουν, ὅτι τὰ τούβλα αὐτὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀντοχὴ καὶ ὄχι μεγαλύτεοη ἀντοχή, καὶ διάοκεια μὲ τὰ συνηθισμένα πηλίνια! 'Ο ἀοχιτέκτων, ποὺ ποωτοστάτεψε γιὰ στὰ μεταχειοισθῇ, εἶναι ἕνας Χιλιανός. Ποοφητεύει δέ, ὅτι ἡ ἰδέα του θ' ἀποτελέση ἀληθινὴ ἐπανάσταση γιὰ τὴν οἰκοδομική. Πάντως, ἡ νέα μέθοδος ἔχει ποοκαλέσει ἤδη τὴν ποοσοχὴ τῶν 'Αμεοικανῶν, καὶ μάλιστα στὸ 'Ιλλινόις, ἱδοὺθηκε ἕνα ἐογαστήοιο, ποὺ φτιάνει τέτοια τοῦβλα ἀπὸ τοπικὴ ὕλη.

'Εξ ἄλλου, κατασκευάζονται διακοσμητικὰ τούβλα εἰδικὰ γιὰ τὸ ἐσωτεοικὸ τῶν σπιτιῶν, ἀπ' τὰ ὑπολείμματα τῶν φυτικῶν στόοων, ποὺ δίνουν τὸ κατοέλαιο. "Εχουν ὡοαία ὄψι γυαλιστεοὴς πέτοας.

Τέλος, δοκιμάζονται τώοα στὴν 'Αγγλία τούβλα ἀπὸ στάχτη κάοβουνου, ἀνακατεμένη μὲ ἀσβέστλο. "Ετσι, θὰ βοοῦνε μιὰ χοησιμοποίησι οἱ στάχτες ἀπ' τοὺς φούονους τῶν μεγάλων ἐογοστασίων.

Στὰ ρομάντζα ἀρκεῖ νὰ ἀγαπήση κάποιον κι' ἡρωΐδα γιὰ νὰ γίνη ἡ εὐτυχισμένη σύζυγός του. Μὰ δὲν ἀρκεῖ ὁ ἔρως...

Πῶς θὰ διαλέξετε ΤΟ ΤΑΙΡΙ ΣΑΣ

Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ βασανίζουν κάθε κορίτσι

Πῶς μπορεῖ νὰ πῆ μιὰ κοπέλλα ἂν εἶναι πραγματικὰ ἐρωτευμένη ἢ ἁπλῶς τὸ νομίζει;

Καμιὰ κοπέλλα δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται, οὔτε κὰν γ' ἀρραβωνιάζεται, χωρὶς νὰ εἶναι 100% σίγουρη γιὰ τὰ δικά της αἰσθήματα, ὅσο καὶ γιὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου ποὺ διάλεξε. Διαφορετικά, κινδυνεύουν νὰ ἀνακαλύψουν, κάποτε καὶ οἱ δυό, πὼς καταδίκασαν τὸν ἑαυτό τους σὲ ἰσόβια δεσμά. Μόνο ὁ χρόνος μπορεῖ νὰ ἀποδείξη ἂν ταιριάζουν, πραγματικὰ δυὸ ἄνθρωποι.

Ὁ γάμος εἶναι ἕνας δεσμός, ποὺ πρέπει νὰ κρατᾶη ὁλόκληρη ζωή. Δὲν πειράζει, λοιπόν, ἂν καθυστερήση λίγο, ὥστε νὰ μπορέσουν οἱ δυὸ ἐνδιαφερόμενοι νὰ γνωρισθοῦν καλλίτερα, ποτοῦ πάσου τὴ μεγάλη ἀπόφασι

Τί πρέπει νὰ ἐξετάση μιὰ ἐρωτευμένη κοπέλλα;

Ὅλα ὅσα φοροῦν, τὸν ἐκλεκτό της Ὅταν διαλέγη κανεὶς ἕνα σύντροφο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή, πρέπει νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψι του κάθε λεπτομέρεια. Ὑπολογίζει τὴν κοινωνική του θέσι, τὴ μόρφωσί του, τὴ θρησκεία του, τὶς ἀντιλήψεις του καὶ τὸ χαρακτῆρα του.

Τὸ ζευγάρι μπορεῖ νὰ διαφέρη μέχρις ἑνὸς σημείου. Ἂν ὅμως βλέπουν τὸν κόσμο μὲ διαφορετικὰ μάτια καὶ δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ κάνουν καμιὰ ὑποχώρησι, ἡ συμβίωσι καταντάει πολὺ δύσκολη, ἂν ὄχι ἀδύνατη. Παραδείγματος χάριν, μιὰ θεοσεβούμενη κοπέλλα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῆ ἕνα σύζυγο, ποὺ θὰ κορτσιδεύη ὅσα ἐκείνη θεωρεῖ ἱερά. Τὸ γάσμα ποὺ θὰ δημιουργηθῆ ἀνάμεσά τους, ἀκόμη κι' ἂν εἶναι τὸ μοναδικό, θὰ ἀποκλείση κάθε συνεννόησι.

Πρέπει νὰ ὑπάρχη κατανόησι καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές;

Ὁπωσδήποτε, κι' ἀλλοίμονο ἂν δὲν ὑπάρχει! Ἡ συζυγικὴ ζωὴ δημιουργεῖ προστριβές. Μπορεῖ μόνο ἡ κατανόησι καὶ τῶν δυὸ μπορεῖ νὰ τὶς ξεπεράση.

Στὰ ρομάντζα φαίνονται ὅλα πολὺ εὔκολα. Ἡ ἡρωΐδα ρωτάει τὸν ἑαυτό της: «Τὸν ἀγαπάω;» Κι' ὅν ἀπαντήση: «Ναί», δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτ' ἄλλο. Παντρεύεται τὸν καλό της καὶ ζοῦν αὐτοὶ καλὰ κι ἐμεῖς καλλίτερα. Δυστυχῶς, στὴν καθημερινὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει τέτοιο διαβατήριο γιὰ τὴν εὐτυχία.

Δὲν ἀρκεῖ γ' ἀναρωτηθῆτε ἂν εἶσαστε ἐρωτευμένη. Πρέπει νὰ ἔνετε βεβαιωθῆ πὼς ὁ νέος ποὺ διαλέξατε ταιριάζει στὸν τύπο σας.

Τί ρόλο παίζει ὁ συναισθηματικὸς παράγων;

Σπουδαῖο. Ἡ κοπέλλα ποὺ ἀποφασίζει νὰ παντρευτῆ πρέπει νὰ εἶναι συναισθηματικὰ ὥριμη γιὰ γάμο. Ὑπάρχει μιὰ «σκάλα συναισθημάτων» ποὺ τὴν ἀνεβαίνουμε μεγαλώνοντας. Στὴν ἀρχή της βρίσκεται ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ στὸ τέρμα της ἡ ὡριμότητα. Ὡρισμένοι ἄνθρωποι δὲν κατορθώνουν νὰ φτάσουν ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ τέρμα, ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν. Οἱ τύποι αὐτοὶ δὲν ἀποκτοῦν οὔτε στὰ γεράματα, τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης.! Εἶναι φοβερὰ ἐπικίνδυνοι, γιατὶ τοὺς διακρίνει μιὰ παιδικότητα ποὺ γοητεύει ὅσους δὲν τοὺς γνωρίζουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ ποὺ τοὺς κάνει ἀνίκανους νὰ ἀναλάβουν οἰκογενειακὰ βάση.

Ποιὰ εἶναι ἡ κατάλληλη ἡλικία γιὰ γάμο;

Ὅταν μιὰ κοπέλλα βεβαιωθῆ ὅτι εἶναι ἱκανὴ νὰ κρίνη ἀνεπηρέαστα τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ τῆς ἄρεσε νὰ παντρευτῆ, τότε ἔνει φτάσει σὲ ἡλικία γάμου. Ἡ σωστὴ κρίσι εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη στὴν ἐκλογὴ συζύγου, γιατὶ ἡ συμβίωσι δὲν ἀποτελεῖ ἕνα ἀτέλειωτο μῆνα τοῦ μέλιτος, ὅπως δυστυχῶς πιστεύουν οἱ περισσότεροι νέοι.

Τὰ κορίτσια φαντάζονται πὼς ἀποκτῶντας σύζυγο, ἀποκτοῦν συγχρόνως καὶ τὴν ἐλευθερία, ποὺ τοὺς στερεῖ ὁ πατέρας τους. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὁλότελα ἀντίθετη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παντρευτοῦν, γάνουν ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα νὰ φλερτάρουν. Ἡ κοπέλλα ποὺ παντρεύεται γιὰ νὰ «ζήση τὴ ζωή της», ἔνει ὑποχρέωσι κι' ὅλας αἴτησι διαχυγίου. Τὰ προνόμια τῆς συζυγικῆς ζωῆς εἶναι λίγα καὶ πληρώνονται ἀκριβά. Γι' αὐτό, μόνο μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη μπορεῖ νὰ προσφέρη τὴν εὐτυχία στὸ ζευγάρι.

Εἶναι χρήσιμη ἡ κολακεία;

Λένεται πὼς ὁ πιὸ εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ κατακτήση μιὰ κοπέλλα τὸν ἄντρα ποὺ τῆς ἀρέσει, εἶναι νὰ τὸν κολακέψη. Πραγματικά, αὐτὴ ἡ μέθοδος «πιάνει», συνήθως. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. γιατὶ ἀονᾶ ἡ γοήνεον ὁ νέος θὰ ἀνακαλύψη πὼς τὸν κορόϊδεψαν. Ἡ ἀπάτη δὲν μπορεῖ νὰ νοησιμεύση ὡς βάσι μόνιμου δεσμοῦ. Ἡ κοπέλλα ποὺ ἀναπαίει κάποιον δὲν ἔνει παρὰ νὰ τοῦ πῆ εἰλικρινά, τί αἰσθάνεται γι' αὐτόν. Ὁπωσδήποτε θὰ ὑπάρνη ἐπάνω του κάτι ποὺ ἐκείνη τὸ βρίσκει δύροφο—διαφορετικὰ δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ τοῦ τονίση αὐτὸ τὸ κάτι γιὰ νὰ τὸν εὐναριστήση. Δὲ, θὰ πρέπει ὅμως νὰ τοῦ κρύψη πὼς βλέπει τὰ ἐλαττώματά του ὥστε νὰ ἐξετάσουν μαζί, ἂν δὲν θ' ἀποτελέσουν ἐμπόδιο στὴ συνδίωσί τους.

Γιατί φοβόμαστε τὶς λέξεις;

Πολλοὶ ἄνθρωποι, προπαντὸς ἄντρες δισταζουν νὰ μιλήσουν, γιὰ τὰ αἰσθήματά τους, ἀπὸ φόβο μήπως φανοῦν συναισθηματικοί. Ἂν ὅμως, ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ συναίσθημα, δὲν μένει παρὰ ὁ ὠμὸς ρεαλισμὸς ποὺ μᾶλλον τουιάζει ἕνα κορίτσι. Γι' αὐτὸ οἱ περισσότερες κοπέλλες, ἔνουν τὴν τάσι καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκφράζουν μὲ τρυφερὲς λέξεις τὸν ἔρωτά τους. Ἀντίθετα, τὰ ἀνόρια προσπαθοῦντας νὰ παραστήσουν τὸ «σκληρό», ἀποφεύγουν κάθε φράσι ἢ ἐκδήλωσι, ποὺ μπορεῖ νὰ νασακτηοιστῆ σὰν ρωμαντική. Κι' ὅμως, ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ρωμαντισμὸ ζητοῦν οἱ κοπέλλες, ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχή μας. Μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, μὲ ὅλα τὰ γλυκόλογα καὶ τοὺς ὅρκους της, δὲν κουράζει αὐτὴ ποὺ τὴν δέχεται, ἔστω κι' ἂν ἐπαναλαμβάνεται κάθε μέρα—φυσικά, ὅσο ὑπάρχει ἔρωτας.

Ἡ συζυγικὴ ζωὴ σκοτώνει τὸν ἔρωτα;

Ναί, ὅταν οἱ σύζυνοι δὲν ξέρουν νὰ τὸν διατηροῦσυν ζωντανό. Ἡ ρουτίνα εἶναι φοβερὸ δηλητήριο, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀντίδοτό του: ἡ τρυφερότητα. Μὴν ἀφήσετε τὴ συνήθεια νὰ καταστρέψη τὴ μαγεία τῶν ἐρωτικῶν σας σχέσεων. Μὴν ἐπιτρέψετε νὰ γίνη ἡ κάθε μέρα ὅμοια μὲ τὴν προηγούμενη. Ὅσο θὰ φροντίζετε γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄντρα σας, τόσο θὰ σᾶς ἀγαπᾶη, κι' ὅσο σᾶς ἀγαπᾶει τόσο θὰ φροντίζη γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

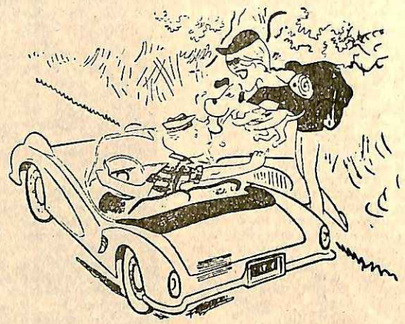

— Δῶσε ἀμέσως ἕνα φιλάκι στὸν κύριο, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σταματήση γιὰ νὰ μᾶς πάρη!

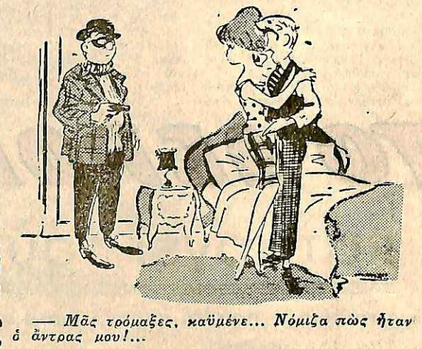

— Μᾶς τρόμαξες, καϋμένε... Νόμιζα πὼς ἦταν ὁ ἄντρας μου!...

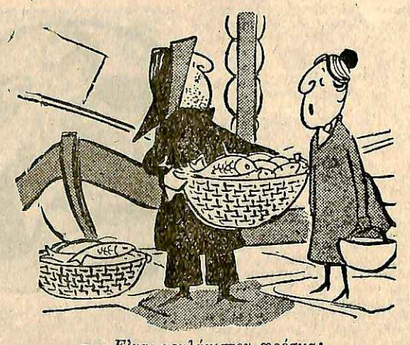

— Εἶναι τουλάχιστον φρέσκα!

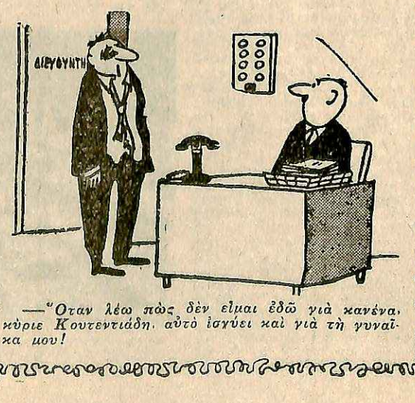

—"Οταν λέω πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ γιὰ κανένα, κύριε Κουτεντιάδη, αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα μου!

Η "ΚΥΡΙΑ - ΘΑΥΜΑ„ μίλησε καὶ πάλι...

Μιὰ φοράδα μὲ τηλεπαθητικὲς ἱκανότητες

ΕΙΝΑΙ ἀληθινὰ ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μεγάλης κυκλοφορίας στὸ τελευταῖο τεῦχος του: Μιὰ φοράδα ἔγινε μέντιουμ καὶ ἀνακάλυψε τί εἶχε ἀπογίνει ἕνα χαμένο παιδί!

Ἡ παράξενη καὶ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία ἄρχισε ὅταν ἕνα ἀνορράκι 3 χρόνων, ὁ Ρόννι Βάϊτκαμπ, ἐξαφανίσθηκε ἕνα μεσημέρι ἀπ' τὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν στὸ Μπλούμινγκτον τῆς πολιτείας τῆς Ἰνδιάνας. Ὅταν τὸ ἀντελήφθηκε ἡ μητέρα του, ρώτησε τρία ἄλλα παιδιὰ ποὺ παίζανε μαζί του στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ἐκεῖνα τῆς εἶπαν:

— Ὁ Ρόννι πῆγε στὸ δάσος καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά.

Τὸ δάσος αὐτὸ ἄρχιζε κοντὰ ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἁπλωνόταν σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων στρεμμάτων.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἀνησύχησε δικαιολογημένα καὶ κατέφυγε στὴν ἀστυνομία. Ἄρχισαν τότε λεπτομερεῖς ἐρευνες ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, καθὼς κι' ἀπὸ τοὺς 1500 ἄντρες τοῦ προσωπικοῦ μιᾶς γειτονικῆς ναυτικῆς βάσεως, ὅπου ἐργαζόταν ὁ πατέρας τοῦ Ρόννι.

Ψάξανε τοὺς πυκνοὺς θάμνους, τὶς ρεματιές, τὰ σύδεντρα, ἀναζητῶντας τοῦ κάκου τὰ ἴχνη τοῦ μικροῦ.

Στὸ μεταξὺ φράδυασε. Κι' ὅλοι καταλάβαιναν πὼς ὁ Ρόννι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ζήση, ἂν ἐμενε ὅλη τὴ νύχτα στὸ ὑπαίθρο, στὴν παγωνιὰ — γιατὶ ἦταν χειμώνας ἀκόμη!

Δυστυχῶς δέ, οἱ δυσοίωνες αὐτὲς προβλέψεις ἐπαληθεύθηκαν: Οἱ ἐρευνες σταμάτησαν ἀργὰ τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ ἔχουν φέρει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ τοπικὸς σταθμὸς τηλεοράσεως βοήθησε κι' αὐτὸς ὅσο μποροῦσε: Μετέδωσε κάθε 2 ὧρες τὴ φωτογραφία τοῦ Ρόννι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Δὲν ἐμφανισθηκε ὅμως κανείς.

Ἔτσι πέρασαν 11 μέρες. Εἶχε χαθῆ πιὰ κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Ρόννι, ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ τηλεοράσεως, ὀνόματι Φρὰνκ Ἐντουαρντ, θυμήθηκε πὼς σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ ἀστυνομία κάποιας ἄλλης πόλεως εἶχε βρῆ ἕνα χαμένο παιδί, χάρις στὶς πληροφορίες ποὺ τῆς εἶχε δώσει... ἕνα «σοφὸ ἄλογο»!

Ἔψαξε ἀμέσως στὰ ἀρχεῖα του καὶ βρῆκε ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτῆς τῆς περιπτώσεως.

Στὸ Ρίτμοντ τῆς Βιργινίας, ὑπῆρχε μιὰ φοράδα ποὺ τὴν εἶχαν βαφτίσει «Κυρία - Θαῦμα». Τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ ζῶο ἀπαντοῦσε στὶς διάφορες ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ κάνανε, μετακινώντας μὲ τὸ μουσοῦδι του μεγάλα τενεκεδένια γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ποὺ κρέμονταν σπὶ σειρὰ μέσα στὸ στάυλλο του. Ὅταν λοιπὸν ἡ ἀστυνομία τοῦ Νόρφολκ τῆς Μασαχουσέττης ἀπελπίσθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τὰ ἴχνη ἑνὸς χαμένου παιδιοῦ 4 χρόνων, τοῦ Ντάνυ Μάτσον, ἀποτάθηκε ἐπιτέλους στὴ φοράδα.

Κι' ἡ «Λαίδη - Θαῦμα», ὡδήγησε μὲ τὶς ἀπαντήσεις της τοὺς ἀστυνομικοὺς σ' ἕνα ἐγκαταλελειμμένο λατομεῖο, νεμιτο νερό, ὅπου εἶχαν ἤδη ψάξει. Ξαναψάξανε ἐκεῖ καὶ βρήκανε πραγματικὰ τὸ πτῶμα τοῦ Ντάνυ.

Ὁ Ἐντουαρντς εἶχε ἐπίσης στὰ ἀρχεῖα του κι' ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴν καταπληκτικὴ φοράδα.

Ἡ ἰδιοκτήτριά της, κάποια κ. φόντα, τὴν εἶχε ἀγοράσει τὸ 1925, σὲ ἡλικία 2 χρόνων. Δὲν ἀρνοῦσε δὲ νὰ κάνη μιὰ πολὺ περίεργη διαπίστωσι: Ὅταν αὐτὴ ἡ ὁ ἄντρας της ἀκούγονταν νὰ φωνάζουν τὴ φοράδα, ἐκείνη ἔτρεχε ἀμέσως κοντά τους, ποὺν προλάβουν νὰ πραγματοποιήσουν τὴ σκέψι τους! Εἶχε δηλαδὴ τηλεπαθητικὲς ἱκανότητες. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι, ἡ κ. Φόντα ἔμαθε, χωρὶς πολλὴ δυσκολία, τὸ ζῶο ν' ἀπαντᾶη στὶς διάφορες ἐρωτήσεις μὲ τὰ κρεμασμένα γράμματα.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ τηλεοράσεως τηλεφώνησε ἀμέσως σ' ἕνα φίλο του, στὴν Οὐάσιγκτον, καὶ κοπίασε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ κάμη ἕνα ταξίδι 280 χιλιομέτρων ὡς τὸ Ρίτσμοντ, γιὰ... νὰ μιλήση μὲ τὴ φοράδα!

Πραγματικά, ἐκεῖνος πῆγε στὸ Ρίτσμοντ. Ἡ πρώτη ἐρώτησι ποὺ ἔκανε σπὴν «Κυρία - Θαῦμα», ἦταν:

— Ξέρεις γιατί βρίσκομαι ἐδῶ;

Ἡ φοράδα ἀπάντησε ἀδίστακτα, μὲ τὰ κοεμασμένα τενεκεδένια ψηφία:

«Α—Γ—Ο—Ρ—Ι».

Καὶ οἱ ἐρωτοποκρίσεις συνεχίσθηκαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο:

— Ξέρεις πῶς λένεται αὐτὸ τὸ ἀγόρι:

«Ρ—Ο—Ν».

— Εἶναι ζωντανὸ ἢ νεκρό;

«Ν—Ε—Κ—Ρ—Ο».

— Τὸ ἀπανάνανε;

«Ο—Χ—Ι».

— Θὰ βρεθῆ:

«Ν—Α—Ι».

— Ποῦ;

«Τ—Ρ—Ὑ—Π—Α».

— Μακρύτερα ἀπὸ μισὸ μίλι ἀπ' τὸ σπίτι του:

«Ν—Α—Ι».

— Μακρύτερα ἀπὸ ἕνα μίλι:

«Ο—Χ—Ι».

— Τί ὑπάρχει ἐκεῖ κοντά:

«Δ—Ρ—Ὑ—Σ».

— Τί εἰδους εἶναι τὸ ἔδαφος:

«Α—Μ—Μ—Ο—Σ».

— Πότε θὰ βοεθῆ:

«Δ—Ε—Κ».

Ὅταν ὁ Ἐντουαρντς ἄνακοίνωσε στὴν ἀστυνομία αὐτὲς τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ὁ φίλος του, γέλασαν ὁλοι μαζί του, τὸν κοροϊδέψανε.

Ὡστόσο, στὶς 4 Δεκεμβρίου, δυὸ ἐφηβοι βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ Ρόννι μέσα σὲ μιὰ τρύπα, σὲ ἀμμῶδες ἔδαφος σκεπασμένο ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους, σχεδὸν 1 μίλι μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸ κοντύτερο δέντρο ἦταν μιὰ δοῦρ.

Κι' ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασι ἀπέδειξε ὅτι τὸ παιδὶ εἶχε πεθάνει, ὅταν ἡ φοράδα εἶπε πὼς ἦταν νεκρό. Δὲν τὸ εἶχαν ἀπανάνει, ἀλλ' εἶχε χαθῆ μέσα στὸ δάσος καὶ εἶχε πεθάνει ἀπ' τὸ κρύο.

Ἡ «Κυρία - Θαῦμα», εἶχε θαυματουργήσει ἀκόμη μιὰ φορά.

Ἡ Ἐμμὴ ἱστορίζει

Τὸ δαχτυλίδι

ΕΙΜΑΙ εὐτυχισμένος. Ἔχω τὴν πιὸ ὄμορφη καὶ τὴν πιὸ χαριτωμένη γυναίκα τοῦ κόσμου! Εἶμαι ὁ πιὸ καλοπαντρεμένος ἀπ' τοὺς φίλους μου καὶ νὰ γνωστοὺς μου!...

Εἶμαι ὅμως καὶ δυστυχής... Ἡ λατρευτή μου ἔχει ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα ποὺ κατεθάζει τὴν ὑπαρξή της στὸ ταπεινὸ ἐπίπεδο τῶν ἀμόρφωτων γυναικῶν τῆς ἀνορᾶς: Εἶναι ὑπεροβολικὰ ζηλιάρα!...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν εἶμαι τέλειος σύζυγος κι' ἐνῶ... Κάνω ποῦ καὶ ποῦ ἀρκετὲς κατεναρισές. Μὰ δὲ θᾶταν καλύτερο νὰ μὲ διορθώση μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὸν καλὸ τρόπο, παρὰ νὰ μὲ ἐξευριδώνη μὲ τὶς ἀθάσταχτες σκηνὲς της;

Τώρα τελευταῖα ἔτυχε — ναί, ἔτυχε — νὰ εἶμαι ἐρωτευμένος. Δηλαδή, νὰ συμπαθῶ πὶν ὅμορφη ἠθοποιὸ Μάρθα Μωράκ. Τί του, θέρο χεράκι, πούκεϊ! Τὸ φίλησα προχτὲς κι' ἀναστήθηκα!... Καὶ γι' ἀπόδειξι τῆς ἀνάπης μου, ἡ Μάρθα μοῦ ζήτησε ἕνα σαραγνδένιο δαχτυλίδι: Τὸ εἶδε τὶς ἡμέρες ἐκείνες στὴ βιτρίνα ἑνὸς κοσμηματοπωλείου καὶ τῆς «χτύπησε» στὸ μάτι!

Ἀγόρασα τὸ δαχτυλίδι καὶ πῆνα νωρὶς στὸ σπίτι μου. Εἶχα ἀπόφασι νὰ φάω νρήνορα, νὰ δρῶ μ:ὰ πρόφασι καὶ νὰ πάω κατόπιν στὸ θέατρο. Θἀβρισκα στὸ καμαρίνι της τὴ Μάοθα κι' ἀφοῦ θὰ τῆς πρόσφερα ἱπποτικὰ τὸ δαχτυλίδι, θὰ νύριζα ξανὰ στὸ σπίτι μου. Θὰ περνοῦσα ἔτσι ἤσυχα τὴ βραδυά μου μὲ τὴν Ἰουλία, τὴ λατρευτή μου γυναίκα!

Δυστυχῶς, ἡ τρικυμία μὲ περίμενε στὸ σπίτι. Δὲν πρόλαβα νὰ πῶ. Πάνω στὸ κεφαλόσκαλο μὲ περίμενε ἡ Ἰουλία ἐξαγριωμένη. Μὲ κύτταξε ὅλοσυρά, ξεδίπλωσε ἕνα μυρωμένο χαρτάκι, μοῦ τὸ δειξε κι' εἶπε:

— Τὸ ξέρεις αὐτό;

Κρύος ἱδρώτας μ' ἔλουσε. "Ενοιωσα φοβερὸ καρδιοχτύπι κι' ἕνας κόμπος στάθηκε στὸ λαρύγγι μου.

— Βέβαια, τὸ ξερω! κατώρθωσα νὰ τραυλίσω.

— Ἄ! Ὥστε ὁμολογεῖς, ἀθλιε; Ξερόβηξα.

— Τί πράγμα ὁμολογῶ; ψιθύρισα τάχα με ἀπορία. Τὸ γραμματάκι τὸ ξέρω... Μὰ δὲ σπμαίνει ὅτι εἶναι καὶ δικό μου!

Ἡ Ἰουλία ἔμπηξε τὰ γέλια. Κι' ἦταν τρομερὴ τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

— Γὰ πλίθια, μὲ περνᾶς; ξεφώνησε.

— Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, χρυσῆ μου... Τὸ γραμματάκι αὐτὸ εἶναι κάποιου φίλου μου. Μοῦ τὸδωσε νὰ τὸ διαβάσω. Καὶ κατὰ λάθος, τὸβαλα στὴν τσέπη μου!

— Πῶς τὸν λένε τὸ φίλο σου;

— Ἄ, Ἰουλία!... Ζητᾶς νὰ κάνω μιὰ ἀδιακρισία... Μὰ ἡ ἀνατροφή μου κι' ὁ χαρακτῆρας μου ὁ εὐθὺς μ' ἐμποδίζουν!

Ἡ Ἰουλία δὲν τὸ ἔχανε. Μὲ κύτταξε πιὸ ἄγρια καὶ ξεφώνησε πάλι:

— Ἐλεεινέ, ἔχεις φιλενάδα. Ἀπὸ σήμερα τελειώνουν ὅλα μεταξύ μας... Ἄ! μαμᾶ μου! Γιατί μ' ἔθωσες σ' ἕναν προδότη, ἕνα ψεύτη:

Ἡ σκηνὴ ἦταν σπαραχτική. Τὰ δάκρυα καὶ τὰ ξερωνπτά της μὲ τάραξαν. Τώρα ποὺ κρατοῦσε χειροπιαστὴ τὴν ἀπόδειξι τοῦ παραστρατήματός μου, τὴ φοβήθηκα... Τὴν ἀναπόδα ὅμως τὴν ἔνουλία μου!

— Χρυσῆ μου, τῆς εἶπα. Ἡσύχασε... Μὴν κάνης ἔτσι!

— Ὀρκίσου ὅτι εἶναι τοῦ φίλου σου κι' ὄχι δικό σου αὐτὸ τὸ σαχλοραβασάκι!...

— Μά, λατρεία μου, τί λές;... Νὰ ὀρκιστῶ γιὰ τόσο ἀστεῖα πράγματα:

— Ἀστεῖα πράγματα λὲς μιὰ ἐλεεινὴ φυζυνκὴ προδοσία;

Καὶ ξεσπασε σὲ λυγμούς. Ἄκουμπησε τὸ κεφάλι της στὸ παράθυρο καὶ τὰ δάκρυά της ἔβρεχαν τὸ χαλί. Σωστὴ πλημμύρα! Κι' ἐνῶ ἤμουν εἰλικρινὰ σπαραγμένος!

Τέλος νύριξε πάλι σὲ μένα:

— Κύριε, εἶπε, ὅλα τελεῖωσαν μεταξύ μας... Δὲν ἔχετε ἀπὸ σήμερα γυναίκα!

Κι' ἐκλαινε!... Τὸ ὡραῖο της πρόσωπο νίνονταν ὡραιότερο μὲ τὰ δάκρυά της.

— Ἡ ἀδιαφορία σου μ' ἔκανε σκοτώσει! πρόσθεσε μὲ παράπονο. Μόνο δυὸ χρόνια εἴμαστε παντρεμένοι κι' ὅμως ξέχασες ὅτι σήμερα εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας! Πέρυσι ὡστόσο τὴ θυμήθηκες... Καὶ μοῦ χάρισες μὰ λιοτάσια κολιέ... Σήμερα τὴν ἔξχασες! Οἱ ἀπιστίες σου κι' ἡ ἀδιαφορία σου σ' ἔκαναν νὰ τὴν ξεχάσης!...

Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Ἐνῶ ὁ ἀκαρδος, λοιπόν, δὲν ἔβλεπα τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυα τῆς Ἰουλίας μου. Χορτοπόμουα ἀπὸ χαρὰ καὶ κόντευα νὰ ξεφωνήσω ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασι. Ἔβλεπα ὅτι ἡ μοίρα ἔδινε στὰ χέρια μου ἕνα ὅπλο νιὰ νὰ σώθω... Ἔβλεπα, ὅτι τὸ παραστράτημά μου νινόταν ἡ νεφυρα τῆς σωτηρίας μου!

Κι' ἔσφιξα μὲ λαχτάρα τὸ βελουδένιο κουτὶ μὲ τὸ δαχτυλίδι ποὺ προοριζόταν νιὰ τὴν ἠθοποιό μου.

— Ἐπειτα, πλησιασα τὴν Ἰουλία μου καὶ τῆς εἶπα:

— Ἀγαπημένη μου γυναικούλα, σπατάσαι... Τὰ σιρδήματα τῆς λατρείας μου νιὰ σένα, ἔμειναν τὰ ἴδια... Σ' ἀγαπῶ, ὅπως σ' ἀγαποῦσα κι' ἴσως περισσότερο τώρα...

Μὲ διέκοψε, χωρὶς νὰ σηκώση τὸ κεφάλι της:

— Αὐτὰ ἐξακολουθεῖς νὰ φευτίες σου... Δὲν ὑπάρχει τίποτε

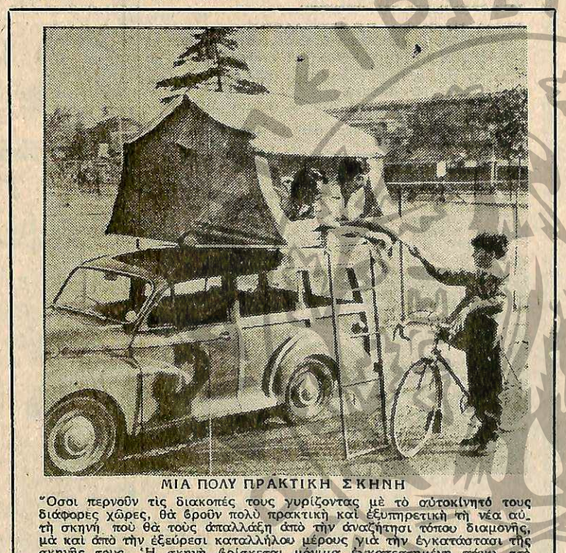

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ὅσοι περνοῦν τὶς διακοπές τους γυρίζοντας μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους διάφορες χῶρες, θὰ βροῦν πολὺ πρακτικὴ καὶ ξεύπηρετικὴ τὴ νέα αὐτὴ σκηνή, ποὺ θὰ τοὺς ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴν ἀναζήτησι τόπου διαμονῆς, μὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐξεύρεσι καταλλήλου μέρους γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς σκηνῆς τους. Ἡ σκηνὴ βρίσκεται μόνιμα ἐγκατεστημένη πάνω στὸ αὐτοκίνητο, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία μας, ἕτοιμη σὲ κάθε στιγμὴ νὰ δεχθῆ τοὺς ἐπιδάτες τοῦ αὐτοκινήτου (δυὸ ἄτομα τὸ πολύ), ποὺ φτάνουν μὲ μεγάλη εὐκολία στὴ σκηνή τους ὅπου τοὺς περιμένουν μαλακὰ πλαστικὰ στρώματα, χρησιμοποιώντας μιὰ μεταλλίνη σκάλα.

μεταξύ μας... Ἡ ἀδιαφορία σου εἶναι ἀπόδειξι ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾶς!

Ἠλιόθηκα τότε μὲ τὴ μεγαλύτερη τρυφερότητα ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ἕνας σύζυγος, ποὺ λατρεύει ἀλήθινὰ τὴ γυναίκα του κι' εἶπα χαϊδευτικά:

— Μὲ ἀδικεῖς, χρυσῆ μου!... Βιάζεσαι, ὅπως πάντα, στὶς κρίσεις σου... Καὶ δὲ μοῦδωσες κἀν τὸν καιρὸ νὰ σ' ἀγκαλιάσω, νὰ σὲ φιλήσω, νὰ σ' εὐχηθῶ νιὰ τὴ σημερινὴ ἐπέτειο τοῦ γάμου μας...

Μὲ διέκοψε ἔξαλλη:

—Νὰ μοῦ εὐχηθῆς;... Τώρα ποὺ σοῦ τὴ θύμισα ἐγώ;...

— Ἀπατᾶσαι, Ἰουλία μου! τῆς εἶπα μὲ τουπέ. Τὸ θυμήθηκα πολὺ πρὶν ἀπὸ σένα!...

Μὲ κύτταξε ἐκθαμβη.

Κι' ἐγὼ τότε ἔβαλα μὲ ὕφος τὸ χέρι μου στὴν τσέπη! Ἔβγαλα τὸ θελούδινο κουτί, τὸ ἄνοιξα μπρὸς στὴν ἀμήχανη γυναίκα μου καὶ τῆς εἶπα:

— Δέξου, ἀγαπημένη μου, αὐτὸ τὸ σμαραγδένιο δαχτυλίδι! Εἶναι τὸ ταπεινὸ δῶρο γιὰ τὴν ἑπέτειο τοῦ γάμου μας!... Κι' ὁμολόγησε ὅτι πολὺ θἀστηκες καὶ πολὺ μὲ ἀδίκησες!....

Ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς ἔγκε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας μου καὶ ρίχτηκε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά μου...

Τὴ φίλησα πολλὲς φορὲς καὶ μὲ γλυκοφίλησε ἀπειρες. λένοντάς μου συνχρόνως:

— Σὲ ἀδίκησα, χρυσέ μου!... Εἶμαι παράλογη!... Ζηλιάρα!... Σοῦ δημιουργῶ, χωρὶς νὰ θέλω, πυράνγκες ἀσκηνὲς! Μὰ εἶναι, γιατὶ σ' ἀγαπῶ πολύ.. θὰ τρελλαίνομουν ἂν σ' ἔβλεπα!... Ἂν ἔπαιονε ἄλλη γυναίκα τὴν καρδιά σου!... Τώρα ὅμως πείστηκα!... Μ' ἀγαπᾶς!... "Ἀδικα, ἐντελῶς ἄδικα σὲ ὑποψιάστηκα!... Καὶ τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἦταν δικό σου... Ἦταν ἀλληθινὰ τοῦ φίλου σου!...

Κι' ἀφοῦ μὲ κύτταξε μὲ λατρεία στὰ μάτια, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε ὅμως, χρυσέ μου, νὰ μὴν ξαναβάλῃς στὴν τσέπη σου γράμματα τῶν φίλων σου... Οὔτε κατὰ λάθος οὔτε θελημα-τικά... Κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ σὲ ξαναενοχλήσω στὸ μέλλον μὲ τὴ ζήλεια μου!...

Ἕνοιωσα μιὰ τσουχτερὴ τύψι καὶ διαβολόστειλα ὁσιστικὰ τὴ Μάρθα...

Καὶ φίλησα μὲ λαχτάρα τὴν ἀθῶα γυναικούλα μου!... Ναί, ὁρκίζομαι ὅτι δὲ θὰ τὴν ξαναστατήσω... αὐτὸ τὸ μπῆνα τουλάχιστον!

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μὴν σᾶς τρομάζει πλέον ἡ τριχόπτωσις, χρησιμοποιεῖτε τὴν **Νοβοκαϊνοῦχον** ἀλοιφὴν μαλλιῶν **ΔΟΣΑ**. Θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ὁριστικὰ καὶ σὲ 4 μόνον ἡμέρες ἀπὸ ΦΑΓΟΥΡΑ θὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ΠΙΤΥΡΙΔΑ καὶ ἡ ὑπερλίπωσις, θὰ σταματήσῃ ἡ τριχόπτωσις, καὶ θὰ ἀρχίσῃ νέα τριχοφυΐα.

Θεραπεία εὔκολη, γρήγορη, οἰκονομική.

Ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς Ε. 6. Α. 2447/12/1960.

Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

J FARPA P — **Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ** Ἐναντι Ἁγίου Διονυσίου Τηλ. 462.573 - Πειραιεύς

ΣΚΑΣΜΕΝΕΣ ΠΤΕΡΝΙΕΣ

Ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως θεραπείαν μὲ εἰδικὴν κρέμαν Τιμὴ 20 δραχμαί. Γ. ΠΕΓΚΛΗΣ. Χημικὸς-Φαρμακοποιός. Στουρνάρα 67. 2ος ὄροφος. Τηλ. 536.023.

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

Μέσα στοὺς δώδεκα αὐτοὺς κύκλους θὰ τοποθετῆστε 12 τετρασύλλαβες λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἡ τοποθέτησι θὰ γίνῃ γύρω ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμό, ἀρχίζοντας πάντα ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ ἀκο-

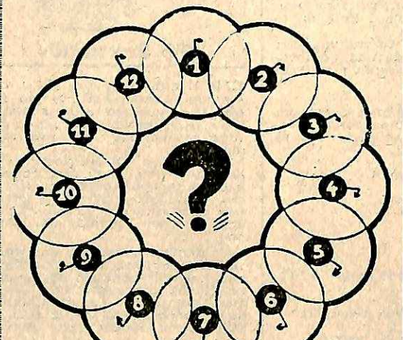

λουθῶντας τὴν κατεύθυσι ποὺ δείχνει. Ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μόνο γράμμα, θὰ βάζετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Κοινῶς λέγεται μανικέτι.
2) Σχηματίζεται μετὰ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας.
3) Νησοπομπὴ τῆς ἐρήμου.
4) Τοπικὸ ἐπίῤῥημα, ποὺ... ἀπομακρύνει.
5) Χαιρετισμός.
6) Ἀδιάφορη, ὀκνηρή.
7) Τὸ μικρὸ ὄνομα Ἑλληνίδος ντιζέϊ.
8) Ζωντανὸ μελανοδοχεῖο.
9) Χρησιμοποιεῖται κατὰ τὸ σερβίρισμα φαγητοῦ.
10) Ποταμάκια.
11) Στὸ σχολεῖο συνοδεύεται ἀπὸ τιμωρία.
12) Μοιράζουν ἕνα χῶρο σὲ ἄλλους πιὸ μικρούς.

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη, ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ὁ πορθμὸς τοῦ Καττεγάτ χωρίζει τὴ Δανία ἀπὸ τὴ Νορβηγία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Ὁ Ἄρης χρειάζεται περισσότερο χρόνο ἀπὸ τὴ Γῆ, γιὰ νὰ διαγράψῃ ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν "Ηλιο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Ὁ Διάρκο Πόλο ἔμαθε τοὺς Ἰταλοὺς νὰ πίνουν καφέ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Τὸ ἄλογο ἀναπνέει ἀπὸ τὸ στόμα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ Ἀΐνστάϊν δὲν πῆρε ποτὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Ἡ εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα, ποὺ βρίσκεται στὸ μεγαλύτερο ὑψόμετρο εἶναι ἡ Βέρνη: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Τὸ βιολοντσέλλο ἔχει πέντε χορδές: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Ὁ Βεσπασιανὸς Ἔγινε αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) "Ενας ἄνθρωπος πίνει τουλάχιστον δυὸ λίτρες νερὸ κάθε μέρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Ἡ περίφημη κατάσκοπος Μάτα Χάρι ἦταν ὁλλανδικῆς καταγωγῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
11) Ὁ "Ελβις Πρίσλεϋ ὑπηρετεῖ ἀκόμα τὴ στρατιωτική του θητεία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
12) Οἱ Δωριεῖς ἦσαν οἱ πιὸ πολεμοχαρεῖς ἀπὸ τὶς τέσσερες φυλὲς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ νέο σου ὑπάλληλο Κώστα;

— Ναί εἶναι εὐσυνείδητος, ἔξυπνος καὶ πολὺ δραστήριος.

— Ἀπὸ ποῦ κατάγεται;

— Μὰ νομίζω πὼς σοῦ τὸ εἶπα

Ἀριθμητικὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κάνοντας τὶς πράξεις, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

... : ... X ... = 27
... X ... X ... = 28
... X ... + ... = 29

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

2) Πάρετε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ χαράξετε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο τετράγωνο, τὸ ὁποῖο χωρίζετε ἀκολούθως σὲ 16 τετραγωνίδια, τέσσερα στὴν κάθε σειρά, ὁριζοντίως κι' καθέτως.

Μέσα στὰ τετραγωνίδια αὐτὰ τοποθετῆστε τώρα τοὺς ἀριθμούς:

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

ἔτσι ὥστε προσθέτοντας τοὺς τέσσερις ἀριθμοὺς τῆς κάθε σειρᾶς, ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως, νὰ βρίσκετε πάντοτε γιὰ ἄθροισμα 34.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὴ θέσι μερικῶν ἀριθμῶν μέσα στὰ τετραγωνίδια:

14	...	...	...
...	...	8	...
...	...	...	16
...	12	...	...

Φροντίστε τώρα νὰ συμπληρώστε τὰ ὑπόλοιπα.

★

3) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ πρέπει νὰ τοποθετῆστε πιὸ κάτω στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός:

```
  4 .
  3 .
-------
  . . .
 1 . . .
-------
 1 4 8 7 .
```

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς ἀποκαλύπτουμε πὼς θὰ χρησιμοποιήσετε πέντε φορὲς τὸ 5 καὶ τέσσερις φορὲς τὸ 2.

★

4) Ποιό κοινὸ χαρακτηριστικὸ παρουσιάζουν οἱ ἀριθμοὶ τῆς καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς κατωτέρω ὁμάδες:

Α) 88 — 132 — 55 — 121 — 33 — 165 — 77 — 187.
Β) 522 — 513 — 505 — 498 — 492 — 487 — 483 — 480.
Γ) 8520 — 5 — 1704 — 4 — 426 — 3 — 142 — 2 — 71.

20 μικροδιαφορὲς

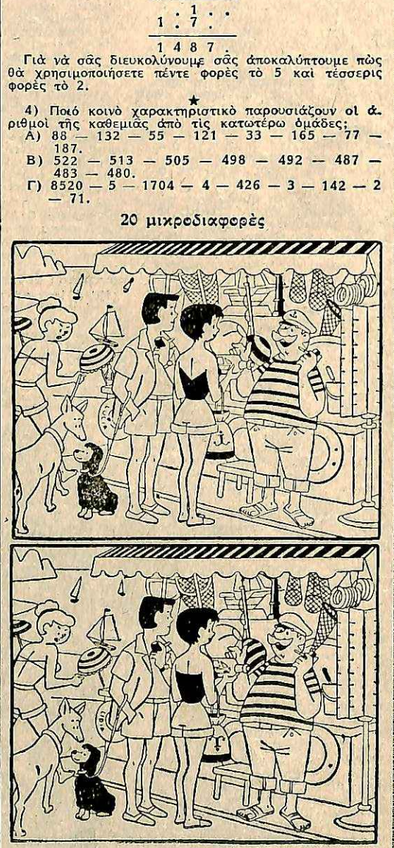

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ παιγνίδι γίνεται, πιὸ ἐνδιαφέρον, ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῇ πρῶτος καὶ τὶς 20 μικροδιαφορὲς ἢ ἐκεῖνος, ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ τὶς περισσότερες μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 66

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ κι' ὁ ἀρχηγός του

Ἡ ζωὴ τοῦ Πάπα στὸ Βατικανὸ

Τὸ μικρότερο κράτος τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Βατικανό. "Εχει ἔκταση 430 στρεμμάτων. Βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς Ρώμης κι' εἶναι ἕνα σύνολο ἀπὸ παλιὰ κτίρια, ἀψίδες μεγάλες αὐλὲς καὶ κήπους. "Εχει 921 κατοίκους. Τὸ ταχυδρομεῖο του, τὸ μαρμάρινο σιδηροδρομικὸ σταθμό του (χρησιμοποιούμενο μόνο ἀπὸ φορτηγὰ τρένα), τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμό, τὴν ἐφημερίδα, τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ τὸ νομισματοκοπεῖο του.

Ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχός του εἶναι ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ΄, ἡλικίας 79 ἐτῶν. Θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς τῶν 528 ἑκατομμυρίων καθολικῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Μαζὶ μὲ τοὺς 75 καρδιναλίους του, διαχειρίζεται τὰ κρατικὰ κεφάλαια, ποὺ ὑπολογίζονται σὲ 400 δισεκατομμύρια δραχμὲς κι' εἶναι τοποθετημένα κυρίως σὲ Τράπεζες καὶ σὲ ἀκίνητα.

Θεωρεῖται «πρωθυπουργὸς» τῆς κυβερνήσεως τοῦ Βατικανοῦ ποὺ ἀποτελεῖται ὅλο ἀπὸ καρδιναλίους. Καθένας ἀπ' τοὺς πρίγκητες αὐτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ κόκκινα καπέλλα, ἔχει ἀναλάβει ἕνα ὡρισμένο κυβερνητικὸ τομέα. Ὁ καρδινάλιος Τσικονιάνι π. χ. διαχειρίζεται τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὶς σχέσεις μὲ τὴ Ρωσία καὶ τὸν κομμουνιστικὸ κόσμο. Ὁ Πάπας διευθύνει προσωπικὰ τὸ "Ἱερὸ Γραφεῖο, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ἠθική.

Μόλις ἔγινε Πάπας ὁ Ἰωάννης, αὐξησε τοὺς μισθοὺς τῶν καρδιναλίων ποὺ ἀποτελοῦν ὑπάλληλον τοῦ Βατικανοῦ, ἔτσι ὥστε νὰ μποροῦν «νὰ ζοῦν ἀξιοπρεπῶς». Σήμερα ὁ κάθε καρδινάλιος πληρώνεται περὶ τὶς 19.000 δραχμὲς τὸ μῆνα. Τὸ συνολικὸ ποσόν, ποὺ διατίθεται γιὰ μισθοδοσίες φτάνει τὰ 200 ἑκατομμύρια δραχμὲς τὸ χρόνο. "Αλλωστε, οἱ 2.500 μισθωτοὶ τοῦ Βατικανοῦ — ὅπως κι' οἱ ὑπόλοιποι κάτοικοί του — ἔχουν τὸ προνόμιο ν' ἀγοράζουν πότε καὶ τσιγάρα φτηνά, χωρὶς τελωνειακὸ δασμό.

Ὁ Πάπας ὀφείλει νὰ μένῃ οὐδέτερος στὶς πολιτικὲς διαμάχες μεταξὺ τῶν ξένων χωρῶν. Δὲν πρέπει νὰ ἐπεμβαίνῃ, παρὰ μόνον ὅταν ζητήσουν κι' οἱ δυὸ ἐνδιαφερόμενοι τὴ μεσολάβησί του. Μπορεῖ ὅμως, ὅταν ζητήσουν νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ ξένα γεγονότα, στέλνοντας ἐγκυκλίους στοὺς καρδιναλίους - ἐπισκόπους τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ δίνοντάς τους ὁδηγίες γιὰ τὴ στάσι, ποὺ πρέπει νὰ κρατήσουν.

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ζῇ στὰ δωμάτια τῆς σοφίτας τοῦ Ἀποστολικοῦ Μεγάρου, πάνω ἀπὸ τὸ ἐπίσημα διαμερίσματα. Δὲν κουράζεται δὲ ν' ἀνεβαίνῃ, πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, τὰ 139 μαρμάρινα σκαλοπάτια. Μαλόνοτι ὑπάρχει ἀσανσὲρ, δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ σχεδὸν ποτέ — ὅπως ἐπίσης πολὺ σπάνια μεταχειρίζεται τὸ τηλέφωνο.

Ξυπνάει συνήθως πρὶν ξημερώσῃ, καὶ στὶς 6½ τὸ πρωῒ βρίσκεται στὸ ἀτομικό του παρεκκλήσι, γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Οἱ ἀκροάσεις κι' οἱ συνεντεύξεις του διαρκοῦν ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 2. Τ' ἀπόγευμα, κάνει ἕνα περίπατο στοὺς κήπους τοῦ Βατικανοῦ.

Κοιμᾶται πολὺ λίγο. Συχνά, ἐργάζεται καὶ τὴ νύχτα.

Ἐνῶ ὁ προκάτοχός του Πίος προερχόταν ἀπὸ τὴν ἀνωτέρα ρωμαϊκὴ ἀριστοκρατία, ὁ Ἰωάννης, εἶναι χωριατόπουλο, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ καθολικοὶ συνηθίζουν νὰ λένε: «Ὁ Πάπας Πίος βρισκόταν ἴσως κοντύτερα στὸ Θεό, ἀλλ' ὁ Πάπας Ἰωάννης βρίσκεται κοντύτερα σὲ μᾶς».

Δὲν εἶναι, καθόλου τυπικός. Ὑποδέχεται διαχυτικὰ τοὺς ἐπισκέπτες του. Γι' αὐτὸ ἴσως ἔχει κυκλοφορήσει ἡ φήμη πὼς εἶναι... ἀριστερῶν ἀρχῶν!

Ἡ παπικὴ φρουρὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 100 πανύψηλους ἄντρες, μὲ μεσαιωνικὰ κράνη, πανοπλίες καὶ πολύχρωμες στολὲς (μπλὲ κίτρινες καὶ πορτοκαλιές), ἀπλισμένους μὲ δόρατα μήκους 2 μέτρων. Εἶναι ὅλοι τους Ἑλβετοί, καὶ καθολικοί, ἀπὸ «καλὲς» οἰκογένειες.

Μολονότι οἱ παπικοὶ φρουροὶ ἔχουν ρόλο μόνο διακοσμητικό, εἶναι καλὰ ἐξασκημένοι στὸν ἀγῶνα στήθους πρὸς στῆθος. Ὡστόσο, ἡ ἀσφάλεια τοῦ Πάπα ἔχει ἀνατεθῆ στὴν πραγματικότητα σὲ ἀστυνομικοὺς μὲ πολιτικά.

Τὸ μουστάκι, ἀφοῦ γνώρισε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες μεγάλες δόξες, τείνει σ.νὰ - σιγὰ νὰ ἐξαφανιστῇ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐπικράτησε μιὰ τάσι νιὰ ν' ἀναθιώσῃ. Ἀλλ' ἡ τάσι αὐτὴ ἐκφυλίστηκε βαθμιαία καὶ σήμερα οἱ μουστακοφόροι ἀντιπροσωπεύουν ἐλάχιστο ποσοστὸ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν.

Μιὰ ἔρευνα σὲ διεθνῆ κλίμακα, ποὺ ἔγινε τελευταῖα, ἔδειξε ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν 18—35 χρόνων μόνον 4% ἔχουν μουστάκι. Ἀπὸ 35—55 ἡ ἀναλογία ἀνεβαίνει στὰ 8% καὶ μετὰ τὰ 55 στὰ 14%. Οἱ ἀρ.θμοὶ αὐτοὶ δείχνουν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν μόνο 9 στοὺς 100 (περίπου) ἔχουν ἀκόμη μουστάκι.

Ἡ ἴδια ἔρευνα ἔδειξε ὅτι στὰ χωριὰ καὶ στὶς πόλεις μὲ κατοίκους κάτω ἀπὸ 5.000 οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μουστάκι ἀντιστοιχοῦν σὲ 11%. Στὶς πόλεις μὲ κατοίκους 5—20 χιλιάδες σὲ 8% καὶ σ' ἐκεῖνες μὲ κατοίκους ἀνω τῶν 20.000 σὲ 5—7%. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε πὼς ἡ πρόοδος ἐξαφανίζει βαθμιαία τὸ μουστάκι, ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη μεοικοὺς πιστοὺς στὶς ἀγροτικὲς περιοχές.

Ἀλλ' οἱ πιστοὶ στὸ μουστάκι ἔχουν ὁ καθένας τὶς προτιμήσεις τους. Ἄλλοι τὸ θέλουν πυκνό, ἄλλοι λεπτό, ἄλλοι μυτερὸ κλπ. Οἱ κυριώτεροι τύποι μουστακιῶν ὅλα τὰ μέσα στὸ σκοπὸ ποὺ ἔπρεπαν στὴ ζωὴ τους καὶ δὲ γυρίζουν ποτὲ τὸ βλέμμα τους πίσω. Περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀνάπη τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ ὑπακοή.

Τὸ μουστάκι ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ!..

Οἱ ἕξη ἐπικρατέστεροι τύποι του

1) Ὁ τύπος τοῦ Κάϊζερ Γουλιέλμου 2ου. Μουστάκια πυκνὰ καὶ νυρισμένα πρὸς τὰ πάνω σὰν αἰχμές. Μπορεῖ νὰ τὰ δῆ κανεὶς ἀκόμη σὲ μερικὰ χωριά, μεταξὺ εὐπόρων ἀγροτῶν. Τὰ μουστάκια αὐτὰ δείχνουν μεγάλο ἐγωϊσμό, ποὺ φτάνει ὡς τὴν καταφρόνησι τῶν ἄλλων, πεῖσμα καὶ πνευματικὴ ἀκαμψία. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προσκολλημένος σ' ὡρισμένες ἀρχές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν κάνη ν' ἀπομακρυνθῇ.

2) Ὁ τύπος τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ. Μέτρο πάχος μουστακιοῦ. Σταματάει λίγο πιὸ μέσα ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν χειλέων. Ἀπαιτεῖ συνεχῶς φροντίδες. Μερικοὶ νέοι τὸ συνηθίζουν ἀκόμη. Εἶναι τὸ μουστάκι τῶν νοητῶν ἢ ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ ἐμφανίζωνται σὰ τέτοιοι. Οἱ τύποι αὐτοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλο προορισμὸ ἀπὸ τὸ νὰ κατακτοῦν τὶς νυφίτσες. Εἶναι περισσότερο ματαιόδοξοι παρὰ ἐγωϊστές. Οἱ σημερινὲς δὲ φαίνονται ὅτι τοὺς συμπαθοῦν, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν τοὺς ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη. Παρ' ὅλα αὐτά, βρίσκουν πάντοτε θύματα.

3) Ὁ τύπος τοῦ Στάλιν. Πολὺ πυκνό. Σκεπάζει τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ στόματος καὶ καλύπτει σὲ αἰχμὴ πρὸς τὰ πλάνια. Τὸ βρίσκει κανεὶς ἀκόμη στὶς μικρὲς πόλεις, ἰδίως μεταξὺ τῶν εὐκατάστατων κτηματιῶν. Δείχνει πεῖσμα, θέλησι καὶ σταθερότητα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπάνου μέχρι ἕνα εἶδος φίλτρου γιὰ τὸν ἀέρα ποὺ εἰσχωρεῖ στὰ ρουθούνια. Συνκρατεῖ τὰ μόρια τῆς σκόνης, καθὼς καὶ τοὺς διάφορους μικροοργανισμούς.

4) Ὁ τύπος τοῦ Ἀδόλφου Μανζοῦ. Πιὸ μακρὺ καὶ πιὸ λεπτὸ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ. Εἶχε ἄλλοτε κάποια διόδοσι, ἀλλὰ σήμερα τὸ συναντάει κανεὶς σπανιώτατα. Δείχνει ἀνθρωπο ἐπιπόλαιο καὶ ἀστατο, μὲ ἐξεζητημένη κομψότητα καὶ ἐπιτηδευμένους τρόπους. Εἶναι ὁ τύπος ποὺ ἀρέσει λιγώτερο στὶς γυναῖκες.

5) Ὁ τύπος τοῦ Σαρλώ. Πυκνὸ κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια καὶ πολὺ στενὸ στὰ πλάγια. Παρόμοιο μουστάκι εἶχε καὶ ὁ Χίτλερ. Τὸ μουστάκι αὐτὸ δείχνει οἴησι καὶ μεγάλη ἠθοποιία. Τὸ ἔχουν τύποι ἀνειλικρινεῖς καὶ δόλιοι, ποὺ μηχανεύονται τὰ πάντα νιὰ νὰ στάσουν στὸ σκοπό τους. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων. Δὲν ἀναπαύουν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Τὰ μουστάκια αὐτὰ χαρακτηρίζουν ἐπίσης τοὺς ἀρριβιστές. Τώρα ἐξαφανίζονται ὁλοένα.

6) Ὁ τύπος τοῦ Τζὼν Τζίλμπερτ. Πολὺ λεπτό. Πιάνει ὅλο τὸ ἐπάνω χεῖλος καὶ ξεπερνάει ἐλαφρὰ τὶς δυὸ ἄκρες του. Τὸ ὕψος του πρέπει νὰ εἶναι μικρότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατοστό. Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοιο μουστάκι θέλουν νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶναι συνήθως εὐγενικοὶ καὶ πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους. Εἶναι μετοπιέμενοι σ' ὅλα καὶ ξέρουν νὰ παίζουν θαυμάσια τὸ ρόλο ποὺ ἔταξαν στὸν ἑαυτό τους. Ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴ γνώμη τῶν συνομιλητῶν τους. Σὲ περίπτωσι διαφωνίας θὰ ταχθοῦν μὲ τὸν ἰσχυρότερο.

Τὸ μουστάκι ἦταν ἄλλοτε δεῖγμα ἀνδρισιοῦ, κι' ὁ πόθος τῶν νέων. Ἦταν ν' ἀποκτήσουν μουστάκι γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸ στρίβουν. Οἱ σημερινοὶ νέοι, ὅμως, τὸ ἔχουν καταργήσει.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὡστόσο, ὅτι τὸ μουστάκι (τὸ πραγματικὸ κι ὄχι τὸ ψαλλιδισμένο) εἶναι ὑγιεινό, νιὰ λόγο ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος φίλτρου γιὰ τὸν ἀέρα ποὺ εἰσχωρεῖ στὰ ρουθούνια. Συνκρατεῖ τὰ μόρια τῆς σκόνης, καθὼς καὶ τοὺς διάφορους μικροοργανισμούς.

Τό μονοπάτι τοῦ τσέλιγγα

ΠΡΩ'Γ' πρωΐ εἶχε θγάλει ὁ Στάμος τὰ πρόθατά του ἀπὸ τὸ μαντρὶ καὶ τἄχε. ἀμολήσει στὸ λειβάδι γιὰ νὰ θοσκήσουν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, εἶχε γίνει ὁ πρῶτος τσέλιγγας τοῦ χωριοῦ μὲ διακόσια πρόθατα, καὶ τὰ περισσότερα χωράφια, ποὺ τἄσπερνε τριφύλλι καὶ ἄλλες τροφὲς μονάχα γιὰ τὰ πρόθατά του.

— Κρίμα τὰ πιστιστικὰ χωράφια, ἔλεγαν οἱ χωριανοί. Θἄμποροῦσε νὰ φυτέψη πεπόνι, ντομάτες, πατάτες, καὶ νὰ θγάλη πολλὰ λεφτά. Μὰ εἶναι ξεροκέφαλος!...

— Καὶ λίγο τεμπέλης! πρόσθεσε κάποιος ἄλλος.

— Μήπως δούλεψε ποτὲ στὴ ζωή του; "Ολο ξέπλα τὸν θρίσκεις κάτω ἀπὸ κανένα δέντρο, νὰ διαθάζη.

— Ἔ, δουλεύουν τὰ πρόθατα γι' αὐτόν. "Ας μὴ τοῦ ἄφηνε ὁ πατέρας του τὴν περιουσία, καὶ θἄ θλέπαμε τότε ἂν θἄ γινόταν τεμπέλης!

Ἔτσι κουτσομπόλευαν τὸ Στάμο, οἱ χωριανοί του κι' ἐκεῖνος μάθαινε ἀπὸ τοὺς φίλους του τί ἔλενε τὸ χωριὸ γι' αὐτὸν κι' ἀδιαφοροῦσε.

Δὲν πατοῦσε στὸ σπίτι του, παρὰ μονάχα κάθε Σαθθατόθραδο γιὰ νὰ πλυθῆ, ν' ἀλλάξη, νὰ πάη τὸ πρωῒ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ξανασύνη γιὰ τὰ πρόθατά του.

Ἀγαποῦσε τὴν ἐκκλησιὰ ὁ Στάμος, τόσο ποὺ ἀπὸ μικρὸς διαρκῶς ἔλενε πῶς θὰ γινότανε παπᾶς. Γι' αὐτὸ τέλειωσε τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, καὶ πῆνε καὶ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ θγάλη τὸ γυμνάσιο. "Ηθελε, δηλαδή, μιὰ τάξι ἀκόμη γιὰ νὰ τελειώση, ὅταν ὁ πατέρας του τὸν κάλεσε θιαστικὰ στὸ χωριό. Γιατί εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα του.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μητέρα του ὁ Στάμος, γι' αὐτὸ κι' ὁ θάνατός της τοῦ κόστισε τόσο, ποὺ δὲν εὑρίσκε ἡσυχία, οὔτε παρηγοριὰ πουθενά. Ἔφευγε πρωῒ πρωῒ ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ πάη στὴ στάνη τοῦ πατέρα του. Ἐκεῖ, μέσα στὴ γαλήνη τῆς ἐξοχῆς, εὑρίσκε τὴν ἠρεμία τῆς ψυχῆς του, τὸ δεκαοχτάχρονο αὐτὸ παλληκάρι, ποὺ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τίποτα πιά, μὰ οὔτε καὶ γιὰ τὶς κοπέλλες τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὸν γλυκοκύτταζαν διπλά, γιὰ τὴ λεθεντιά του καὶ γιὰ τὰ πλούτη του.

Μάλιστα, ἡ Διαμάντω, μιὰ καλὴ καὶ ὁμορφη τσελιγγοπούλα, πολλὲς φορὲς τὸν πλησίαζε γιὰ νὰ τοῦ πῆ, καθαρὰ καὶ ἔστερα, ὅτι μόνο ἕνα ὄνειρο εἶχε: νὰ τὸν ἔχη στὸ πλάϊ της γιὰ ἄντρα.

Ἐκεῖνος τῆς χαμογελοῦσε καὶ τῆς ἔλενε μὲ ἁπαλὴ φωνή:

— Αὐτό, Διαμάντω, δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ποτέ...

— Καὶ γιατί; τὸν ρωτοῦσε κατάπληκτη ἡ κοπέλλα. Μὴ δὲν εἶμαι ὁμορφη; Μὴ δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ τσελιγγοπούλα; Μὴ δὲν εἶμαι ἀπὸ νοικοκυρόσπιτο κι' ἂν δὲν ἔχω ποσέκι;

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχεις, Διαμάντω. Εἶσαι ἄξια καὶ καλή. Μὰ ἐγὼ θἄ γίνω παπᾶς...

Τότε ἐκεῖνη νέλασε φαρσκαστικά, πράγμα ποὺ κακοφάνηκε πολὺ στὸ Στάμο, μὰ καὶ τὸν ἐξευτέθισε πολὺ ἐναντίον της καὶ τὴν ἔδιωξε.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο γίνηκε ἀφορμὴ νὰ ξαναζητήση ὁ Στάμος ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τελειώση καὶ τὴν τελευταία τάξι τοῦ γυμνασίου, ποὺ τοῦ ὑπολειπόταν. Κι' ἔφυνε.

Μὰ διαζόθηκε καὶ στὸ χωριό, πῶς πήναινε στὴν Ἀθήνα, γιατὶ τοῦ ἄρεσε τὸ γλέντι κι' ὄχι ἡ σπουδὴ καὶ πῶς, τεμπέλης ὅπως ἤτανε, χαρᾶμ· ἐτσωνε τὸ ψωμὶ τοῦ πατέρα του...

Ὁ Στάμος τἄμαθε αὐτά, μὰ ἀδιαφόρησε. Ἕνα σκοπὸ εἶχε πιὰ στὴ ζωή του: νὰ τελειώση τὸ γυμνάσιο κι' ἔπειτα νὰ γίνη παπᾶς.

Ὅσο γιὰ τὴ μικρότερη καὶ μοναδικὴ ἀδελφή του τὴ Ζαφείρω, ποὺ ἦταν καμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνων, ἀνάλαθε ἐκείνη τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας τους μιὰ κι' ὁ πατέρας τους μ' ἕνα θοηθό. φύλαναν τὰ πρόθατα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἐκείνη τὴ θραδυά, ποὺ ἡ Διαμάντω θρῆκε τὸ Στάμο ζαπλωμένο κάτω ἀπὸ μιὰ μουριὰ καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν ἀγάπη της, ὁ Στάμος στὴν Ἀθήνα εἶχε ἐφιάλτες.

Δὲν τὴν ἀγαποῦσε, μὰ τὰ λόγια της τὸν εἶχαν ταράξει θαθιὰ στὴν ψυχή κι' ὅλα ἐρχόταν ὑπροστά του ἡ λυπερὴ κορμοστασιά της καὶ τὸν ἐνοχλοῦσε.

Ἔτσι, ὁ πεισματοὺς δὲν τὸν ἄφηνε ἡσυχο οὔτε τὴν ἡμέρα. Ἡ λαχτάρα τῆς γυναίκας εἶχε ἀναστατώσει τὴν ψυχή του, καὶ τὰ μάτια του ἀρχισαν πιὰ νὰ κυττάζουν ἀλλοιώτικα τὶς κοπέλλες στὴν Ἀθήνα.

Ὥσπου μιὰ μέρα, συζητώντας γιὰ τὰ μαθήματά του μὲ μιὰ συμμαθήτριά του στὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο ὅπου πήναινε, ἀρχισε ἔφνικα νὰ τὴ θλέπη μὲ ἄλλο μάτι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἅπιασε τουφερὰ τὸ χέρι νιὰ νὰ τῆς πῆ:

— Λένα, σ' ἀγαπῶ!...

— Λένα, σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε, πιάνοντας τουφερὰ τὸ χέρι της.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια, κοκκίνισε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Αὐτὸ τοὔθωσε θάρρος. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴ φίλησε παράφορα.

— Λένα, τῆς εἶπε πάλι, εἶχα ἄλλα ὀνειρα. Τώρα ἔθρυσαν ὅλα. Εἶσαι ἡ πρώτη καὶ μοναδική μου ἀγάπη! Πές μου, πῶς θἄ μ' ἀγαπήσης κι' ἐσύ!

— Σ' ἀγαπῶ, Στάμο!

Αὐτὲς οἱ λέξεις τὸν ἐνθουσίασαν, μὰ καὶ τὸν ξανάφεραν στὴν πραγματικότητα.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε, Λένα. "Ας τελειώσω πρῶτα τὸ γυμνάσιο.

Ὁ Στάμος καὶ ἡ Λένα θλέπονταν τώρα πιὸ συχνά. Ὁ πατέρας τῆς νέας εἶχε καφενεῖο σὲ κάποια μακρυνὴ συνοικία καὶ δούλευε καλά. Ἀπὸ τὴ δουλειά του εἶχε φτιάσει κι' ἄλλο ἕνα σπίτι, ἐκτὸς αὐτό, ὅπου καθοταν ἡ οἰκονένειά του.

Ὅταν ἡ γυναίκα του τοῦ ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι ἡ κόρη τους ἀναποῦσε τὸ Στάμο, δὲ θύμωσε. μόνο εἶπε:

— Μικρὴ εἶναι ἀκόμη. Πάντως τὴν τύχη δὲν πρέπει νὰ τὴ διώχνουμε...

Κι' εἶπε τῆς κόρης του νὰ καλέση τὸ Στάμο στὸ σπίτι τους νὰ φᾶνε μιαζὶ ἕνα θράδυ Κυριακή.

Ὁ Στάμος πῆνε πρόθυμα κι' ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι στὸν πατέρα τῆς Λένας. Κι' ὅταν ἡ κουθέντα τραθήξε γύρω ἀπὸ τὰ μελλοντικὰ σχέδια τοῦ νέου, αὐτὸς τοὺς εἶπε:

— Πῆρα μιὰ ἀπόφασι, δίχως τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος στὸ χωριό μας. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸν καταφέρω, γιατὶ μ' ἀγαπάει. "Εχω ὡστόσο μιὰ μονάκριθη ἀδελφή, ποὺ ἂν δὲν παντρευτῆ αὐτή, δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ πάρω γυναῖκα. Τὴν κόρη σας τὴν ἀναπῶ καὶ ἀρνὰ ἡ γρηγορα — ἂς εἶμαι ἀκόμη μικρὸς — σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου, γιατὶ τὴν ἀναπῶ.

Μιλοῦσε σὰν ἄντρας πιὰ ὁ Στάμος, γιατὶ τέτοιος ἦταν ὁ χαρακτήρας του.

Ἔτσι, ὅταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, ἀποχαιρέτησε τὴ Λένα καὶ τοὺς γονεῖς της κι' ἔφυνε γιὰ τὸ χωριό.

Δὲν ἦταν ἐγωϊστής, οὔτε ὑπερήφανος. Ἐπεδὴ τελείωσε τὸ γυμνάσιο, μὰ δὲν ἀνεχόταν νὰ τὸν πειράζουν καὶ γι' αὐτὸ δὲ σύχναζε οὔτε στὰ καφενεῖα, οὔτε ἔκανε παρέα μὲ τοὺς συνομήλικούς του.

Πήναινε νὰ θρῆ τὸν πατέρα του στὴ στάνη, νὰ τοῦ πάη τὸ φαγητὸ ποὺ ἑτοίμαζε ἡ ἀδελφή του, νὰ φάη μαζί του τὸ μεσημέρι καὶ νὰ ξαπλώση κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα γιὰ νὰ διαθάση κανένα θιβλίο.

Ὁ πατέρας του τὸν καμάρωνε, μὰ δίσταζε νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὰ σχέδιά του.

Κι' εἶχε πολλὰ σχέδια ὁ Στάμος, ἀλλὰ ὅλα ἀλλάξαν μὲ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Λένα. Ὅπως ἐπίσης ὅλα ἀλλαξαν μὲ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Γι' αὐτὸ δὲν πούλησε τὰ πρόθατα καὶ τὰ χωράφια τους, μὰ θἄλθηκε νὰ τὰ μεναλώση πιο πολύ.

Κι' ἡ Λένα; Μ' αὐτὴν εἶχε ἀραιώσει τὴν ἀλληλογραφία, μὰ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπάη.

Θὰ φρόντιζε νὰ παντρέψη πρῶτα τὴν ἀδελφή του κι' ἔπειτα θἄ κύτταζε καὶ τὸν ἑαυτό του. Μὰ ἔπρεπε νὰ περάση τὸ πένθος...

Μιὰ μέρα ἔφτασε στὸ χωριὸ ἡ Λένα, μόνη της! Εἶχαν δυὸ χρόνια νὰ συναντηθοῦν, κι' εἶχε ψηλώσει, εἶχε γίνει μιὰ ὡραία, κομψὴ κοπέλλα.

Ζήτησε νὰ δῆ τὸ Στάμο κι' ἔνας μικρὸς τὴν ὁδήγησε ὡς τὸ μαντρί.

Ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπληξὴ τους ὅταν εἶδε ἕνα τσοπάνο νὰ διαθάζη κάποιο θιβλίο, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο! Μὰ καὶ ἡ ἐκπληξὴ τοῦ Στάμου δὲν ἦταν λίγη!...

Ἐκείνη στάθηκε σὲ ἀπόστασι κι' ἐκεῖνος δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

— Λένα! τῆς φώναξε. Τί θέλεις ἐδῶ; Γιατί δὲ μὲ εἰδοποίησες;

— Καλλίτερα ἔτσι, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη. "Ηρθα κι' εἶδα τὴν πραγματικότητα!

— Ποιά, Λένα;

— Ὅτι εἶσαι ἕνας τσοπάνος, ποὺ μὲ κοροϊδεύει!

Ἄδικα προσπάθησε ὁ Στάμος νὰ τὴν πείση ὅτι δὲ μποροῦσε ν' ἀφήση ἢ νὰ πουλήση τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του.

Ἄδικα προσπάθησε νὰ τῆς ἐξηγήση ὅτι σ' ἕνα χωριὸ τὰ παιδιὰ κάνουν ὅλες τὶς δουλειές, ἀσχετα ἂν ἔχουν σπουδάσει, κι' ὅτι, δὲν ἦταν ταπεινωτικό, ποὺ ἔβοσκε τὰ δικά του πρόθατα καὶ ποὺ φοροῦσε τὰ ροῦχα τοῦ τσοπάνη.

Ἐκείνη, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε τοὔδωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε·

— Καταλαθαίνω... μὰ δὲν κάνεις γιὰ μένα! Κι' ἔφυγε.

Μὰ τὸ σούσουρο ἁπλώθηκε στὸ χωριό, ὅταν μαθε-τηκε πῶς μιὰ κομψὴ Ἀθηναία πῆγε καὶ θρῆκε τὸ Στάμο στὸ μαντρί. Κι' ὅλοι τὴν κύτταζαν μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, ὅταν κατέθηκε γιὰ νὰ πάρη τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Στάμος ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. "Ηταν σκληρὸς, καὶ ἀπόφευνε κάθε κοπέλλα. Ἀφοσιώθηκε στὰ πρόθατά του, καὶ φρόντιζε διαρκῶς νὰ καλλιτερέψη τὴν περιουσία, ποὺ τ' ἄφησε ὁ πατέρας του.

Πάντρεψε καὶ τὴν ἀδελφή του. Τῆς ἔδωσε μεγάλη προῖκα καὶ τὸ πατρικὸ σπίτι. Κι' αὐτὸς θλιὼς κράτησε τὰ πρόθατα.

Τρεῖς φορὲς προσπάθησε ἡ Διαμάντω νὰ τὸν μεταπείση. "Ἄδικος ὁ κόπος της! Κι' ἡ ἀπόγνωσί της τὴν ἔσπρωξε μιὰ μέρα νὰ πέση καὶ νὰ τσακιστῆ στὸ γκρεμό.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο μαύρισε πιὸ πολὺ τὴν ψυχὴ τοῦ Στάμου. Κι' ὡρκίστηκε νὰ μὴν παντρευτῆ ποτέ.

Ὅταν, λοιπόν, σουρούπωνε στὸ λόγγο, οἱ περαστικοὶ ἄκουγαν ἀπὸ μακρυὰ, ἕνα μοιρολόγι νὰ θγαίνη μέσα ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Στάμου.

Ἦταν ἡ φλογέρα του ποὺ διαλαλοῦσε λυπητερὰ τὸν πόνο του, ἐνῶ τὰ πρόθατά του μαζεμένα κουρνιαζαν μέσα στὸ μεγάλο μαντρί.

ΜΙΡΑΝΤΑ

***

ΑΦΘΟΝΙΑ ΨΥΧΙΑΤΡΩΝ

Ἡ ἀμερικανικὴ περιοχὴ τῆς Κολούμπια — στὴν ὁποία θρίσκεται καὶ ἡ πωτεύουσα τῆς χώρας, ἡ Οὐάσινγκτον — ἔχει, ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμό της, περισσότερους ψυχιάτρους παρὰ κάθε ἄλλο τμῆμα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν: Ἀναλογοῦν δηλαδὴ 28 ψυχίατροι σὲ κάθε 100.000 κατοίκους, ἐνῶ στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ ἀναλογία εἶναι μόνο 16 στὶς 100.000. Πρέπει ἄραγε νὰ συμπεράνουμε ὅτι, ἡ Οὐάσινγκτον ἔχει... τοὺς περισσότερους τρελλούς;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τὸ πρῶτο, ποὺ θἄ μᾶς χρειασθῆ, ὅταν ἀρχίση ν' ἀλλάζη ὁ καιρὸς κι' ἐμεῖς βρισκόμαστε ἀκόμη στὴν ἐξοχή, εἶναι ἕνα ἐλαφρὸ, ἀλλὰ ζεστὸ ἐπανωφόρι. Μὲ αὐτὸ θἄ ἀντιμετωπίσωμε τὶς πρῶτες δροσιές. Δὲν ἐφθασαν ὅμως ἀκόμη, ἀλλ' ἀσφαλῶς θἄ φθάσουν καὶ θ' ἀνασάνωμε λίγο ἀπὸ τὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι εἶναι ἀπαραίτητο καὶ ἡ μόδα συνιστᾶ νὰ χρησιμοποιήσωμε ἕνα εἶδος λαινὰζ σὲ ἀραιὰ ὕφανσι. Κάτι ποὺ θυμίζει τὴν ἐταμίν. Εἶναι ἕνα ὕφασμα πολὺ σοῦπλ καὶ εὐνάριστο νὰ τὸ φορᾶη κανείς. Ἔχει ἐπίσης τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι πολὺ θλαφερὸ καὶ γι' αὐτὸ πτίσσεται εὔκολα στὸ νέρι γιὰ νὰ φορεθῆ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χρειαστῆ.

Ἂς προσπαθήσωμε τὶς ἀνοιχτὲς ἀπογευνιὲς, ὅπως τὸ γκιοὶ-πέολ, τὸ σάμπιλ καὶ πολὺ συχνὰ τὸ λευκό.

Ἡ κόψι αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν εἶναι ἡ ρικτή, μὲ ἐλαφρὰ ὅμως ὑπογράμμισι τῆς μέσης. Αὐτὸ τὸ ὑπογράμμισμα δὲν πρέπει νὰ τοῦ χαλάση τὴν ἄνετη γραμμή.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι κι' αὐτὸ ἄμετο καὶ δὲν τελειώνει σὲ γιακά, ἀλλὰ ἕνα φουλάρι περιορίζει λίγο τὸ ἄνοιγμα καὶ συγχρόνως στολίζει τὸ λαιμό. Ἡ γραμμὴ τοῦ κλεισίματος μπορεῖ νὰ εἶναι εὐθύγραμμη, ἀλλὰ ἡ μόδα δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν στανωτή. μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ τοποθετημένα σὲ ἀσιὲς ἀποστάσεις.

Τὸ τρουὰ κὰρ μάκρος τῶν μανικιῶν, εἶναι πάντα τῆς μόδας καὶ πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴν ἐποχή.

ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ὑφάσματα, ποὺ θὰ δοῦμε τὸ φθινόπωρο, θἄ εἶναι τὰ ζέρσεϋ. Μὲ γιασά θἄ ξαναϊδοῦμε τὸ παλαιτικὸ αὐτὸ ὕφασμα ποὺ ὑποτάσσεται τόσο εὔκολα σὲ κάθε εἶδους κόψι.

Γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου θὰ δοῦμε ζέρσεϋ σὲ ἀνοιχτὰ νερώματα γκρί. μπέζ. σάμπλ ζαναϊδί καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσωμε γιὰ ὁλόκληρα φορέματα στὴ μία ἢ τὴν ἄλλη κόψι, ἀλλὰ καὶ γιὰ διάφορα ντὲ-πιές.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἀφασμόζουν τὸ συνδυασμὸ φούστας καὶ καζάκας.

Ἡ φούστα γίνεται μὲ τσακιστὲς πιέττες, ποὺ τὴν ἴδια ὥρα κατεύθυνσι. Τὸ πλισσάρισμα τῆς μπλανσὴς εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο. Ὅσο γιὰ τὴν καζάκα, ποὺ συνοδεύει τὴ φούστα. προσπαθοῦμε τὴν κόψι κιμονό. ποὺ εἶναι πάντοτε πολὺ μοδάτη.

Τὸ μανίκι εἶναι ἄνετο στὴ μασγάλη καὶ στενεύει πρὸς τὰ κάτω σφίγγοντας στὸ γέρι.

Ἡ καζάκα πέφτει εὐθύγραμμα σὲ μέτριο μάκρος ἄνετη, ἀλλὰ ἐφαρμοστὴ συγχρόνως. Ὁ λαιμὸς ἔνει διακετὸ ἀνοιγμα στρογγυλὸ καὶ καταλήγει σ' ἕνα πλατὺ κούμπωμα ὡς ἕνα σημεῖο τῆς καζάκας.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΟΨΙ

Ἄλλος τύπος ντὲ-πιὲς ποὺ θὰ παρουσιάζη μιὰ ἰδιαίτερη κομψότητα εἶναι αὐτός, ποὺ συνδυάζει τὴ φούστα μὲ τὴ βέστα. Ἐδῶ ἡ μόδα συμβουλεύει τὴν, ἴσια γραμμὴ στὴ φού-

Λευκὰ φθινοπωρινὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ λεπτὴ μάλλινη ἑταμίν.

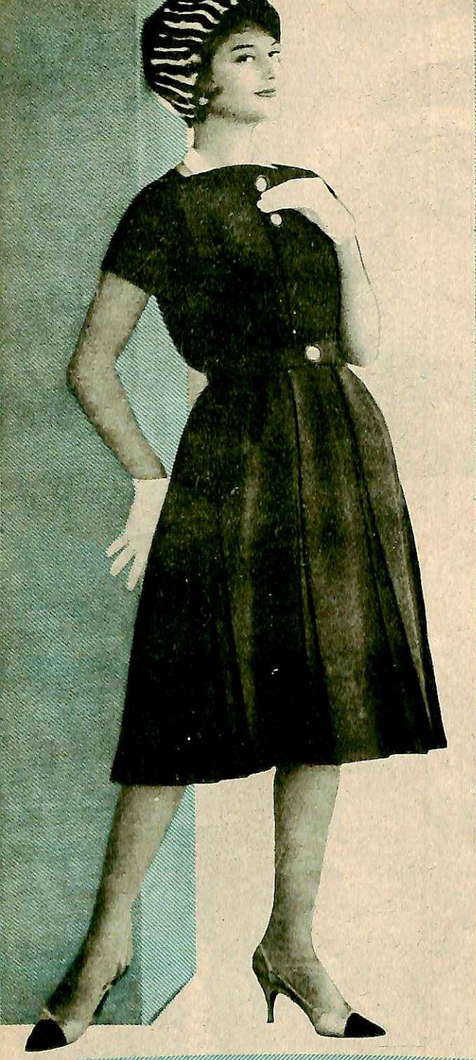

Ἀριστερά: Ὁλόκληρο φόρεμα μὲ κορσαὶ κιμονὸ καὶ φούστα μὲ πιέττες. Δεξιά: Φούστα καὶ σταυρωτὴ θέστα ἀπὸ ζέρσεϋ.

στα γοφοὺς ὅμως ὑπερβολὴ στὸ στενὸ καὶ μὲ κάποια μάλιστα ἄνεσι στοὺς γοφούς.

Ἡ θέστα ποὺ θὰ συνοδεύῃ τὴ φούστα ἔχει σταυρωτὸ κούμπωμα — εἶναι πολὺ τῆς μόδας—καὶ δίνει μιὰ σπαστὶβ ἐμφάνισι στὸ σύνολον.

Δυὸ πλαϊνὲς ντεκοὺπ συντελοῦν, ὥστε νὰ σπιατσίζῃ ἡ θέστα μιὰ κάμπυλη στὴ μέση, ἐνῶ τὸ μῆκος της θὰ εἶναι μέτριο καλύπτοντας ὡστόσο τοὺς γοφούς. Τὰ μανίκια σὲ μάφορ πάντοτε τρουὰ-κάρ εἶναι κολλητὰ στοὺς ὤμους, ἀλλὰ μὲ φαρδειὲς μασχάλες καὶ ἐλεύθερα αὐτὰ στὸ κάτω τους ἄκρον.

Τὸ κούμπωμα εἶναι σταυρωτὸ καθὼς εἴπαμε καὶ κλείνει μὲ τρία ζεύγη κουμπιά.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλό, μ' ἕνα γιακὰ ἐπίσης στρογγυλὸ καὶ σὲ γραμμὴ ἐβαζὲ νύρω στὸν λαιμό.

Ἕνα ὁμορφο σκέρτσο σ' αὐτὸ τὸ ντὲ-πιὲς εἶναι νὰ στολίζεται μὲ ἐξωτερικὰ γαζιὰ γύρω στὰ γιακὰ καὶ στὸ τέλος τῶν μανικιῶν. Ἐπίσης σὲ ὅλο τὸ μῆκος τοῦ κλεισίματος καὶ στὸ κάτω ἄκρο τῆς βέστας.

Ἂν ταιριάζῃ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ζέρσεϋ τοῦ ντὲ-πιὲς σας προσθέτετε στὸν ἤδη ὑπάρχοντα γιακὰ ἕνα δεύτερο γιακὰ λευκὸ καὶ στὰ μανίκια ἕνα ντεπασὰν λευκό. Τὸ στόλισμα αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε ἐξ ὁλοκλήρου καὶ στὴ λευκὴ μπλουζάκα ποὺ θὰ φοράτε μέσα ἀπὸ τὴ θέστα.

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ φθινοπωρινὰ φορέματα διατηροῦν κάτι ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἐποχή. Μᾶς ἐμφανίζονται ἀπὸ λεπτὰ λαινάζ, ἀλλὰ γοφοὺς αὐτὸ νὰ ἐμποδίζῃ νὰ εἶναι ἀσκετὰ ἀνοικτὰ στὸν λαιμὸ καὶ ἁνάγουν καὶ κοντὰ μανίκια. Ἕνα γαζωτωμένο μοντέλο τῆς ἐποχῆς σέ σκοῦρο γαῦμα. Λαινάζ σπιατσίζει ἕνα κορσάζ κιμονὸ μὲ τετράγωνο ἄνοιγμα καὶ κοντὰ μανίκια. Ὅλο τὸ κορσὰζ εἶναι ἄνετο, καὶ τὸ φάσδος του συγκεντρώνεται στὴ μέση μὲ μεσικὲς πέντσες.

Ἡ φούστα παρουσιάζει ἐβαζὲ γραμμὴ μὲ κουφωτὲς πιέττες καὶ στὰ διάμεσα ἀπ' αὐτὲς τὶς πιέττες ὑπάρχουν πλαγιασστὲς πιέττες. ποὺ σπιατσίζουν παρὸς τὰ κάτω σὰν βεντάλλια.

Μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος κουμπώνει μπροστὰ μ' ἕνα κουμπὶ φανταζί. Τὸ κορσὰζ ἐπίσης κουμπώνει μὲ δυὸ κουμπιὰ κοντὰ τοποθετημένα.

ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΜΠΛΕ ΜΑΡΕΝ

Εἶναι ἕνας συνδυασμὸς ποὺ ἐμφανίζεται ἐκ νέου μὲ τὴν ἄφιξι τῆς καινούαγιας ἑπογῆς παστεϊνώντας μὲ τὴν πικοτοτυπία του τὸ καλοκαῖρι μέσα στὸ φθινόπωρο.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ συνηθισμένα λευκὰ στολίδια. Ἀλλὰ γιὰ τὸ ντὲ-πιὲς φόρεμα καὶ τὸ φθινοπωρινὸ ἐπανωφόρι, ποὺ γίνεται ἀπὸ λευκὸ λαινάζ, ἐνῶ τὸ φόρεμα ἀπὸ κάτω εἶναι μπλὲ-μαρὲν μεταξωτὸ ἢ κοτονάντ ἢ λεπτὸ λαινάζ.

Εἶναι ἕνας ὡραιότατος συνδυασμὸς τοῦ μπλὲ καὶ τοῦ λευκοῦ. Τὸ ζέρσεϋ ἔνει καὶ αὐτὸ τὴ θέσι του. Ὅσο γιὰ τὴν κόψι τοῦ ἐπανωφοροῦ εἶναι ριντὴ καὶ εὐθύγραμμη μὲ ἐλευθερία στὸ μπροστινὸ κλείσιμο. Δηλαδὴ θ' ἀντιμώνη στὶς κάθετες γραμμὲς τοῦ κλεισίματος γοφοὺς νὰ κουμπώνη.

Ὁ λαιμὸς θὰ εἶναι στρογγυλὸς καὶ δὲ θὰ ἔχη γιακά. Θὰ ἔχωμε ὅμως, τόσο ὁλοτρίγυρα στὸν λαιμὸ ὅσο καὶ ὡς κάτω στὰ μπροστινὰ ἀνοίγματα, ἕνα μπλὲ μαρὲν ντεπασάν.

Μιὰ ἐξωτερικὴ τσέπη ψηλὰ στὸ ἕνα πλάϊ καὶ δυὸ τσέπιες στὴν κανονική τους θέσι θὰ συμπληρώνουν τὴν ὅλη του ἐμφάνισι.

Ἡ μόδα συμβουλεύει ἐπὶ πλέον γιὰ συμπλήρωμα τῆς ὅλης ἐμφανίσεως ἕνα ἄσπρο κλοσάκι, μιὰ ἄσπρη τσάντα καὶ ἄσπρα γάντια.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Ἀκόμη καὶ τὰ ταγιὲρ ἀπὸ κατάλληλα ὑφάσματα γιὰ τὸ φθινόπωρο δὲν θ' ἀργήσουν νὰ κάμουν τὴ ἐμφάνισί τους. Ἀνάμεσα στὰ ὑφάσματα ποὺ θὰ ἔχουν τὰ πρωτεῖα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ θὰ εἶναι τὰ μελανζέ μαῦρα μὲ τόνους χρυσαφένιους, μπέζ, μορντορὲ καὶ κόκκινου, σὲ συνδυασμὸ μὲ γκρὶ καὶ μπλέ.

Τὰ φθινοπωρινὰ ταγιὲρ σχετικὰ μὲ τὴν κό-

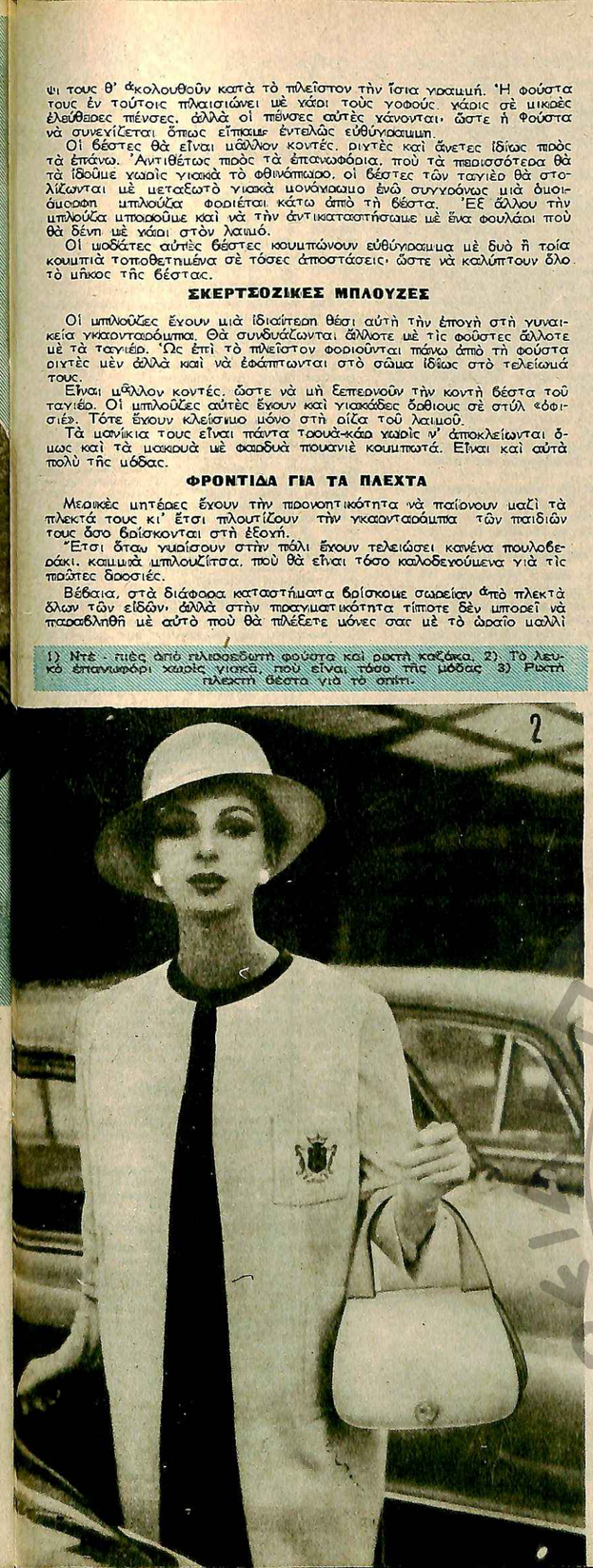

1) Ντὲ - πιὲς ἀπὸ πλισσερδωτὴ φούστα καὶ ριχτὴ καζάκα. 2) Τὸ λευκὸ ἐπανωφόρι χωρὶς γιακά, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας 3) Ριχτὴ πλεκτὴ θέστα γιὰ τὸ σπίτι.

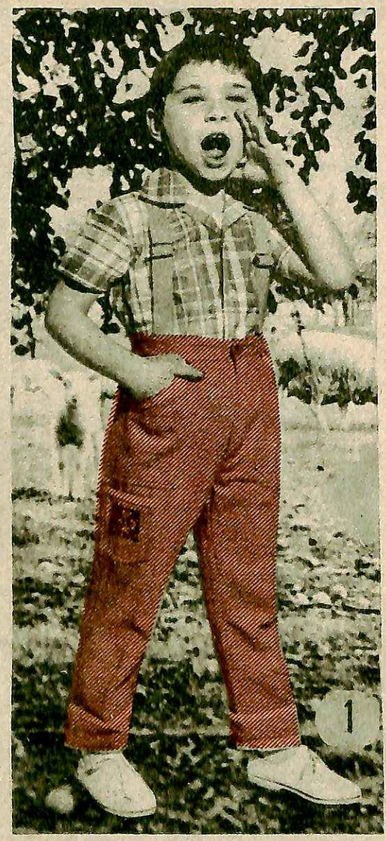

1) Καρεδάτη μπλούζα και μονόχρωμες παντελόνι. 2) Αγοριάτικο μακρύ παντελόνι με μπρες, τέλλες και πλαστρόν. 3) Μακρύ παντελόνι και φούστα με γιακά που καταλήγει σε τσέπες κάθετες. 4) Φαρεσάτοι κοριτσίστικα με φάσα σε όλο το μήκος του φορέματος υπροστά.

πού θὰ πλέξετε μόνες σας μὲ τὸ ὡραῖο μαλλὶ ποὺ θὰ διαλέξετε καὶ μὲ τὴν πλέξη ποὺ δὲν θάχη τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὰ ἔτοιμα.

Κοντὰ στὸ πουλόβερ καὶ τὴ μπλούζα πολὺ χαήσιμη θὰ εἶναι ἐπίσης μιὰ φέστα γιὰ τὶς πρῶτες δροσερὲς ἡμέρες.

ΠΑΕΧΤΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μὲ τὸν Σεπτέμβρη, ποὺ εἶναι πιθανὸν ν' ἀρχίση μὲ τὶς δροσιές του, ἕνα πουλόβερ γιλέκο εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ θὰ χρειασθῆτε γιὰ τὶς μικρούλες σας. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη μανίκια ἢ νὰ ἔχη πολὺ κοντά. Θὰ τὸ φορέση ὅπως πάνω ἀπὸ τὸ φορεματάκι της τὸ καλοκαιρινὸ ἢ πάνω ἀπὸ τὴ μπλούζα μὲ φούστα.

Γιὰ ἕνα τέτοιο πουλόβερ θὰ διαλέξετε μαλλὶ πολὺ λεπτὸ καὶ μπορεῖτε ν' ἀκολουθήσετε τὴν πλέξη κατὰ τὰ ζωηρὰ χρώματα.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Γιὰ τ' ἀγοράκια σας θὰ φροντίσετε νὰ ἀποκτήσουν μακριὰ παντελονάκια μὲ συνδυασμὸ πουλόβερ ἢ μπλούζα μάλλινη.

Γιὰ τὰ μικρὰ ἀγοράκια καλὸν εἶναι νὰ βάζωμε μπρετέλλες στὰ παντελονάκια τους. Ἔτσι θὰ συγκρατοῦνται στὴ θέσι τους. Οἱ μπρετέλλες μποροῦν νὰ μπαίνουν πάνω ἀπὸ μιὰ μπλούζα μάλλινη ἢ βαμβακερὴ καὶ σταυρώνουν στὴν πλάτη.

Τὰ πιὸ μικρὰ ἀγόρια δὲν περιορίζονται σὲ μπρετέλλες μόνο, ἀλλὰ ἔνουν καὶ πλαστρὸν στὸ στῆθος. Μποροῦ ὅμως νὰ εἶναι καὶ ποσσθετὸ τὸ πλαστρόν, ὥστε νὰ βγαίνη ὅταν θέλωμε.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τὶς φανταζῆ κοτονάντ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τὶς διαδεχτοῦν γιὰ τὰ κοριτσάκια λεπτὰ λαινὰζ καὶ φανελλίτσες σκωτσέζικα ἢ καισεδᾶτα.

Τὰ μπουστάκια σ' αὐτὰ τὰ φορεματάκια εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κιμονὸ μὲ κοντὰ μανικάκια καὶ στρογγυλὰ ἀνοίγματα λαιμῶν, ποὺ στολίζονται μὲ μιὰ φάσα γύρω στὸ ἄνοιγμα. Ἡ φάσα αὐτὴ ἐπικεντρίνεται καὶ στὸ κάθετο ἄνοιγμα ποὺ συντελεῖ στὸ κλείσιμο τοῦ κορσάζ.

Οἱ φουστίτσες εἶναι σουρωτές, ἀλλὰ κάποτε γαϊσιάρονται μὲ μιὰ φάσα λίγο κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς. Μεταξὺ φάσας καὶ μέσης παρεμβάλλουν τότε πένσες πιασταί.

Σὲ ἕνα ἄλλο φορεματάκι βλέπουμε μιὰ φάσα, ποὺ ἀφηγίεται ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ καὶ συνενίζεται ὡς τὸ τέλος τῆς κλὸς φούστας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

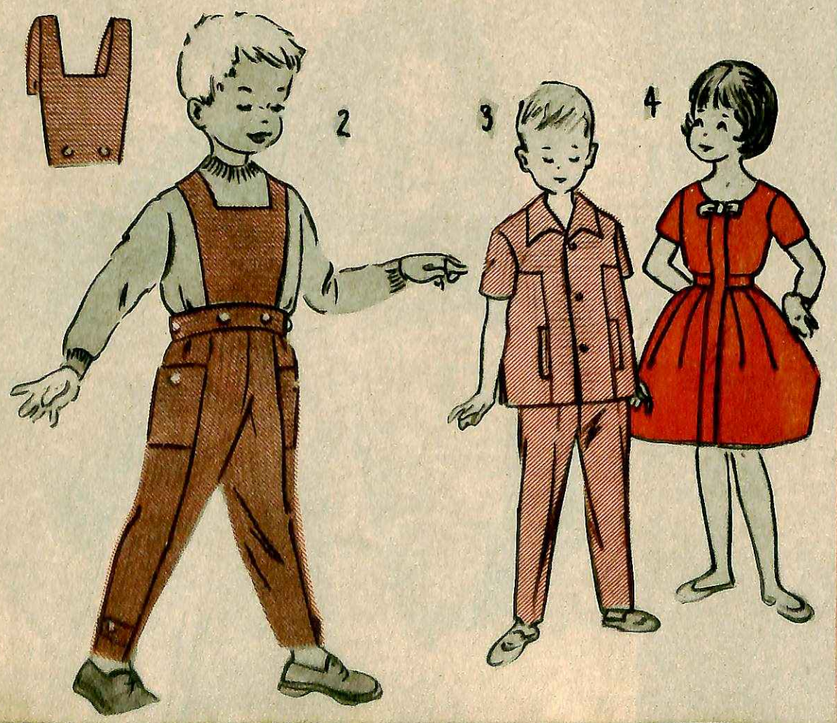

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γιὰ τὸ τζάκι

Ἂν ἔχετε τζάκι στὸ σαλόνι σας κι' ἔχουν λερωθῆ τὰ τοῦβλα του, ξεσκονίστε τα πρῶτα καλὰ κι' ἔπειτα πλύνετέ τα μὲ ζεστὴ σαπουνάδα. Τέλος, περάστε τα μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο σὲ παραφινέλαιο.

Τὸ ἄσπρο ἀγαλματάκι

"Ενα ἀγαλματάκι ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο καθαρίζει ἁπλούστατα μὲ σκέτο νερό. Τρίβετε ἐλαφρὰ μὲ μιὰ βούρτσα τὰ πιὸ σκονισμένα μέρη του. Ξεπλένετε ὕστερα κάτω ἀπ' τὴ βρύση καὶ σκουπίζετε μ' ἕνα μαλακὸ πανί. Ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα τοπικοὶ λεκέδες, τοὺς τρίβετε μὲ μπεντζίνα (μακριὰ ὅμως ἀπὸ κάθε φωτιά). Ἀποφεύγετε τὸ σαπούνι. Καὶ μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ ὀξέα, ποὺ τρῶνε τὸ μάρμαρο.

Λερωμένα μάρμαρα

Τὰ λερωμένα μάρμαρα τῶν παραθύρων κλπ. καθαρίζουν πολὺ καλὰ μὲ ζεστὴ σαπουνάδα ἢ μὲ χλωρίνη. Τὰ τρίβετε μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο σ' αὐτὸ τὸ ὑγρό. Τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν. Μετὰ 2 ὧρες, τὰ πλένετε μὲ καθαρὸ νερό. Ἂν δὲν ἔχουν ἀκόμη καθαρίσει τελείως, ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἴδια. Τέλος, περνᾶτε τὸ μάρμαρο μὲ λίγο λινέλαιο, τὸ ἀκόμα καλύτερα, μὲ διάλυσι καθαροῦ κεριοῦ σὲ νέφτι.

Ἂν ἔχη στάλες πάνω ἰώδιο, τρίβετε τὸ λεκὲ μὲ μιὰ ἐλαφρόπετρα ὅσπου νὰ χαθῆ, κι' ὕστερα γυαλίζετε τὸ μάρμαρο.

Τὸ ξεφλούδισμα τῆς ντομάτας

Γιὰ νὰ ξεφλουδίσετε τὶς ντομάτες εὔκολα καὶ γρήγορα, τὶς βάζετε μέσα σ' ἕνα τρυπητὸ καὶ τὶς βουτᾶτε ἔτσι, ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα, σὲ νερὸ ποὺ βράζει, κι' ὕστερα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερό.

Ἀδιάβροχο χαρτόνι

Μπορεῖτε νὰ φτιάσετε ἕνα χαρτόνι ἀδιάβροχο, μὲ τὸν ἑξῆς ἁπλὸ τρόπο: Ἀλείφετε ἕνα φύλλο χαρτὶ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ ἀναλιγωμένο σὲ μισὴ ποσότητα νεροῦ. Τὸ ἴδιο κάνετε σὲ δεύτερο φύλλο καὶ τὸ κολλᾶτε πάνω στὸ πρῶτο. Γιὰ νὰ σφίξη καλὰ ἡ κόλλα, περνᾶτε ἀπὸ πάνω ἕνα σίδερο καλὰ ζεστό. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἴδια διαδικασία πολλὲς φορές, ὅσπου νὰ σχηματισθῆ ἕνα χαρτόνι τοῦ πάχους ποὺ θέλετε.

Τυρὶ ἐκ τοῦ προχείρου

"Οταν βρίσκεσθε στὴν ἐξοχὴ καὶ ἔχετε διαθέσιμο γάλα, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἐκ τοῦ προχείρου ἕνα εἶδος τυριοῦ (φέτα). Παίρνετε 2 κιλὰ γάλα. Τὸ ἀφίνετε μέσα σ' ἕνα φαρδὺ τσουκάλι, σὲ πολὺ δροσερὸ μέρος (ὑπόγειο) ἐπὶ 12 ὧρες. Μαζεύετε μ' ἕνα κουτάλι τὴν κρέμα ποὺ σχηματίσθηκε ἀπὸ πάνω. Προσθέτετε στὸ γάλα μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ πυτιὰ (τὴν ἀγοράζετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο) Βάζετε τὸ τσουκάλι σὲ μέρος χλιαρό, π. χ. κοντὰ στὸ τζάκι. "Οταν πήξη καλὰ τὸ γάλα, παίρνετε τὰ κομμάτια τοῦ τυριοῦ μὲ μιὰ τρυπητὴ κουτάλα, καὶ τὰ βάζετε μέσα σὲ μιὰ μεταλλίνη κυλινδρικὴ φόρμα μὲ τρύπες, ἢ ἔστω σ' ἕνα σουρωτῆρι. Σκεπάζετε μ' ἕνα πιάτο. Ἀφίνετε μερικὲς ὧρες, γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὶς τρύπες ὅλο τὸ ὑγρὸ καὶ νὰ φαρμαριστῆ τὸ τυρί. Ὕστερα τὸ ἀδειάζετε σ' ἕνα πιάτο καὶ τὸ σερβίρετε, μαζὶ μὲ τὴν κρέμα ποὺ ἀφαιρέσατε τὸ πρωΐ.

Μὲ λίγα λόγια

Τὸ παχωμένο νερὸ μετὰ τὸ φαγητὸ βοηθεῖ τὴ χώνεψη ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ ἀναιμικὸ ἄτομο, προτιμότερο εἶναι νὰ παίρνη ἕνα ζεστὸ χαμομήλι ἢ ἐλαφρὸ τσάϊ.

★

Ἂν πέση λάδι σ' ἕνα καλὸ φόρεμά σας, μὴ μεταχειρισθῆτε βενζίνη ἢ ἄλλα τέτοια μέσα. Τρίψετε δυνατὰ τὸ λεκὲ μὲ ψίχα ψωμιοῦ. Θὰ χαθῆ ἐντελῶς, ἂν ἔχετε λίγη ὑπομονή.

Ναπολιτάνικη «πίτσα»

Θέλετε νὰ φτιάσετε ἕνα πολὺ νόστιμο ναπολιτάνικο φαγητό, ποὺ λέγεται «πίτσα»; Ἑτοιμάστε μιὰ πηχτὴ ζύμη ἀπὸ ἀλεύρι, νερὸ καὶ βούτυρο (80 γραμ. βούτυρο γιὰ κάθε 200 γρ. ἀλεύρι). Ἁπλώστε τὴν μέσα σὲ μιὰ ρηχὴ φόρμα, ὥστε νὰ σχηματίση ἕνα στρῶμα ἀρκετὰ παχὺ καὶ λίγο ἀνασηκωμένο ὁλόγυρα. Τὴν τρυπᾶτε σὲ πολλὲς μερίδες. Τὴ μισοψήνετε στὸ φοῦρνο. Ἔχετε τοιγαρίσει κατὸ μεταξὺ λεπτὲς φέτες κρεμμύδι (ὄχι καφτερὸ) μὲ τὸ ἀνάλογο λάδι. Γιὰ 6 ἄτομα χρειάζεται μισὸ καλὸ κρεμμύδι. Σκεπάζετε λοιπὸν τὸ μισοψημένο φύλλο μὲ τὰ κρεμμυδάκια, κι' ἀπὸ πάνω στρώνετε μὲ τέχνη φιλέτα ἀντζούγιας ξαρμυρισμένης καὶ μερικὲς ἐλιὲς μαῦρες. Συμπληρώνετε ἔπειτα τὸ ψήσιμο στὸ φοῦρνο. Ὁ μεζὲς αὐτὸς σερβίρεται καλύτερα ζεστός.

Μπορεῖτε νὰ προσθέτεσε καὶ κομμάτια ντομάτας, πρέπει ὅμως τότε νὰ πάρετε τὰ μέτρα σας, ὥστε νὰ μὴ μουσκέψη ἡ ψημένη ζύμη μὲ τὸ νερὸ τῆς ντομάτας καὶ μαλακώση.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕ-Ι-ΜΣ ΤΣΕ-Ι-Ζ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!..

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τυχοδιώκτης Κόρριντον βρίσκεται δίχως λεφτά. Ὡστόσο τοῦ χρειάζεται ἕνα γερὸ ποσόν, γιὰ νὰ κάνη μιὰ αἰσθητικὴ ἐγχείρησι στὴν Ἔφη, μιὰ προστατευομένη του κοπέλλα, σεβδιτόρα στὸ μπὰρ «Ντομινό», ποὺ τὸν λατρεύει κι' αὐτὸς τὴ συμπαθεῖ. Ἔχει ἀντιληφθῆ πὼς τὸν παρακολουθοῦνε ἕνας - δυὸ ἄγνωστοι, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ ἐξηγήση τὸ λόγο. Ἀπ' τὸν πιανίστα τοῦ «Ντομινό» μαθαίνει πὼς ζητοῦσε πληροφορίες γι' αὐτὸν μιὰ ἄγνωστη κοπέλλα, ὀνόματι Ζάν, ποὺ τὴ συνώδευε κάποιος Κριού, γνωστὸς τύπος τοῦ ὑποκόσμου. Κατορθώνει δὲ νὰ δῆ ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν παρακολουθοῦν: ἕνα κοντόχοντρο ἄγνωστο, μὲ μαῦρο μπερέ. Τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Κριού, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις. Βρίσκει ὅμως ἐκεῖ τὴ Ζάν, τὸν Πελλινὸ Γιάν - δηλαδὴ τὸν ἄγνωστο μὲ τὸ μπερέ — καὶ τὸν Ἄγγλο Ρανλεῦ, κουλοχέρη καὶ μονόφθαλμο. Οἱ τρεῖς κρατᾶνε φυλακισμένο τὸν Κρού στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἐχουν τρομοκρατήσει. Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι εἶναι ὁ Γιάν κι' ἡ Ζάν Περσινού,— μιὰ ὁμορφιὰ ἀλλὰ παράξενη κοπέλλα. Ἀπειλώντας τὸν Κόρριντον μ' ἕνα πιστόλι, τὸν ἀναγκάζουν νὰ καθήση ἥσυχα, τοῦ ἐξηγοῦν πὼς τὸν χρειάζονται γιὰ μιὰ «δουλειά» καὶ πὼς θὰ τὸν καλοπληρώσουν. Κι' ἡ Ζάν ἀρχίζει νὰ τοῦ μιλᾶη γιὰ τὴν περασμένη τυχοδιωκτικὴ ζωή του, ποὺ φαίνεται πὼς τὴν ξέρει πολὺ καλά. Τοῦ ἀναφέρει τὴν κατασκοπευτικὴ δράσι του στὸν πόλεμο, γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἰντελλιτζενς Σέρβις τὴ συνεργασία του μὲ τὴ γαλλικὴ Ἀντίστασι, τὴ σύλληψί του ἀπ' τὴ Γκεστάπο. Γιὰ νὰ θεβαιωθοῦν ὅμως ἀπόλυτα πὼς εἶναι ὁ Κόρριντον, τοῦ ζητᾶνε νὰ δοῦνε τὰ σημάδια ποὺ ἔχει στὸ κορμί του, ἀπ' τὰ μαρτύρια τῶν Γερμανῶν. Ἐκεῖνος θυμώνει τότε, χτυπάει ἄσχημα τὸ Γιάν καὶ τοῦ ἁρπάζει τὸ πιστόλι του. Ἔπε τα ἀπ' αὐτό, μπορεῖ πιὸ νὰ φύγη. Κι' ὅμως μένει, γιατὶ ὁ Ράντλεϋ τοῦ ὑπόσχεται 1.000 λίρες, ἂν δεχτῆ νὰ σκοτώση κάποιον ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξουνε. Κάνει ποάγματι τὴν πονηρὴ σκέψι νὰ τοὺς πάρη τὰ μισά, λεφτὰ ὑποστὰ κι' ὕστερα ν' ἀπονηβῆ. Ὁ Ράνλεϋ τοῦ ἔξηνε ἀκόμη πὼς ἀναγκάζοντα νὰ κοατοῦν περίωρι σμένο τὸν Κριού, γιατὶ ἔψαθε τυχαίως τὸ σχέδιό τους καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ἐκβιάση.

3ον

—Εἶναι κάπως νωρὶς ἀκόμα γιὰ πιστό, εἶπε. Ὡστόσο θὰ πάρετε κάτι... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐτοίμασε δυὸ οὐΐσκυ καὶ πρόσφερε τὸ ἕνα στὸν Κόρριντον.

—Τώρα ποὺ μείναμε μόνοι μας, μπορῶ νὰ μιλήσω πιὸ ἐλεύθερα, πρόσθεσε. Εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ φαίνεται ἀπίστευτη... Στὴν ὑγειά σας!

Καὶ σήκωσε τὸ ποτήρι του. Ὁ Κόρριντον ἀπάντησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ἤπιε μιὰ γουλιά. Σκεπτόταν πώς, ἂν κατόρθωνε νὰ πείση τὸ Ράνλεϋ νὰ τοῦ δώση ἀμέσως 500 λίρες, θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τὴν ἐγχείρησι τῆς Ἔφι...

Ἡ καρδιὰ του ζεστάθηκε, ὅταν φαντάσθηκε τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρά της... Ἂν ἔπαιζε ἐπιδέξια τὸ παιχνίδι του, εἶχε πιθανότητα νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα μὲ τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη του!

—Μοιάζει σὰν μυθιστόρημα, συνέχισε ὁ Ράνλεϋ. Δὲν τὸ πιστεύω κανεὶς πὼς μπορεῖ νὰ συνέβη στ' ἀλήθεια... Μὰ ἔτσι εἶναι ἡ Ζάν: λίγο παράξενη!

—Κι' οἱ τρεῖς σας εἴσαστε παράξενοι, εἶπε Ψυχρὰ ὁ Κόρριντον. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς χαρακτηρίσω... Ἀποτελεῖτε καμμιὰ μυστικὴ ἑταιρία;

— Κάτι τέτοιο! ἀπάντησε ὁ Ράνλεϋ γελώντας. Θὰ καταλάβετε ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται... Εἶναι κάτι ποὺ τὸ γνωρίσατε καὶ σεῖς ἀπὸ κοντά, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε ν' ἀποταθοῦμε σὲ σᾶς. Ξέρουμε πὼς δὲν εἶσαστε ἄνθρωπος, ποὺ θὰ μᾶς προδώσετε, κι' ἂν ἀκόμα δὲ δεχθῆτε τὴν πρότασί μας.

— Καὶ βέβαια, δὲ θὰ σᾶς προδώσω, ἀπάντησε ὁ Κόρριντον. Αὐτὸ ὅμως, δὲ σημαίνει πὼς θὰ συμφωνήσω μαζί σας. Στὰ σοβαρὰ μοῦ προτείνετε αὐτὴ τὴν...;

Σταμάτησε. Ἡ λέξι «ἐκτέλεσι», τοῦ φαινόταν πολὺ μελοδραματική.

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ράνλεϋ. Ἡ ὑπόθεσι δὲν εἶναι τόσο ὑποπτη, ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως... Καλύτερα ὅμως, ν' ἀρχίσω ἀπ' τὴν ἀρχή.

"Εκανε μιὰ μικρὴ διακοπὴ κι' ὕστερα συνέχισε:

— Ἐμεῖς οἱ τρεῖς εἴμαστε οἱ μόνοι, ποὺ ἀπομείναμε ἀπὸ μιὰ δμά δα, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἀνήκαν στὴ γαλλικὴ Ἀντίστασι. Στὴν ἀρχὴ ἤμαστε ἑννιά: δυὸ Γάλλοι, ὁ Πιὲρ Γκουρβὶλ κι' ὁ ἀδελφός του Ζώρζ, δυὸ Γαλλίδες, ἡ Ζὰν κι' ἡ Σαρλότ, δυὸ Πολωνοί, ὁ Λοϋμπις κι' ὁ Γιάν, καὶ τρεῖς "Αγγλοι, ὁ Χάρρις, ὁ Μάλλορυ κι' ἐγώ.

Ὁ Κόρριντον κούνησε τὸ κεφάλι του, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

"Οταν ἔκανε τὸν κατάσκοπο, εἶχε γνωρίσει πολλὲς τέτοιες ὁμάδες. Ἦταν ὅλοι τους χρήσιμοι ἄνθρωποι, φανατικοὶ πατριῶτες, κι' ἔκτελοῦσαν τὶς διαταγὲς χωρὶς συζήτησι.

— Ἡ ἀποστολή μας ἦταν νὰ ἐκτροχιάζουμε τὰ τραῖνα, συνέχισε ὁ Ράνλεϋ. Ἀλλάζαμε θέσι ὁλόενα. Κρυβόμαστε τὴν ἡμέρα κι' ἐνεργοῦσαμε τὴ νύχτα. Κάναμε πολὺ καλὴ δουλειά.

"Εμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Τὸ μοναδικὸ του μάτι ἔλαμπε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Ἀρχηγός μας, ἦταν ὁ Πιὲρ Γκουρβίλ... Ἕνας ἄντρας μὲ ἐξαιρετικὸ θάρρος καὶ ἐπιμονή, θαυμάσιος τύπος! "Ολοι ἤμαστε πρόθυμοι νὰ κάνουμε τὸ κάθε τι γι' αὐτόν. Καὶ δὲν ἤμαστε τίποτα χωρὶς αὐτόν. Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ πετυχαίνη τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀπόδοσι ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του. Ἐνέπνεε τὴν ἀφοσίωσι, τὴν αὐτοθυσία.

Ὁ Κόρριντον ἔπινε τὸ οὐΐσκυ του μὲ μικρὲς γουλιές. Κύτταζε τὸ κενό, συλλογισμένος. Καταλάβαινε τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ Ράνλεϋ. Εἶχε γνωρίσει ἀσκετους τέτοιους τύπους. Μὰ δὲν εἶχε μπορέσει ποτὲ νὰ ἐξηγήση τὴν ἀπόλυτη αὐταπάρνησι τῶν συντρόφων τους...

— Ἡ Ζὰν κι' ὁ Γκουρβὶλ ἀγαπιόνταν, συνέχισε ὁ Ράνλεϋ μὲ χαμηλότερη φωνή. Οἱ δυό τους ἦταν ἕνας ἄνθρωπος! Δὲν ἔχω ξαναδῆ ποτὲ τόσο τελειασμένο ζευγάρι... Ναί, ἀγαπιόνταν. Μὰ ὁ ἔρωτάς τους, δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς συνηθισμένους. Ἦταν ἡ ἀπόλυτη ἕνωσι ψυχῶν καὶ σωμάτων!

Κύτταξε τὸ ποτήρι του, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω πολὺ καλά, συνέχισε. Κι' ὡστόσο εἶναι βασικό! "Ολη ἡ ὑπόθεσί μας περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὶς σχέσεις τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων. Ζοῦσαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Δίστασε, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὶς κατάλληλες λέξεις.

— Θὰ πεθαίναν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο, ποὺ μποροῦ νὰ σᾶς πῶ! πρόφερε χαμογελώντας.

— Καλά, καλά, τὸν διέκοψε ὁ Κόρριντον μ' ἀνυπομονησία. Τί ἔγινε ὕστερα; Κάποιος ἀπὸ σᾶς πρόδωσε τὸν ἀρχηγό σας;

Ὁ Ράνλεϋ τὸν κύτταξε.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε, ἐσεῖς ποὺ δὲ γνωρίσατε τὸν Πιέρ... Μὰ κάτι τέτοιο συνέβη, σὲ γενικὲς γραμμές.

Ὁ Κόρριντον ἄδειασε τὸ ποτήρι του. Τώρα καταλάβαινε καθαρὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη τέτοια περίπτωσι, κι' ἔκτελοῦσαν τὶς διαταγὲς χωρὶς συζήτησι.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά, παρατήρησε. Τί σχέσι ἔχω ἐγώ;...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἀπάντησε ὁ Ράνλεϋ. Θὰ εἶμαι σύντομος, ὅσο μπορῶ. Ἡ Ζάν, ὁ Μάλλορυ κι' ἐγὼ εἴχαμε φύγει γιὰ μιὰ ἀποστολή. Ἀλλά, πῆγε ἄσχημα ἡ δουλειὰ — χωρὶς νὰ φταίμε ἐμεῖς. Δὲ θέλω νὰ σᾶς κουράσω μὲ λεπτομέρειες... Πάντως, μᾶς πιάσανε καὶ μᾶς παραδώσανε στὴ Γκεστάπο.

»Οἱ Γερμανοὶ ξέρανε πὼς ἀνήκαμε στὴν ὀργάνωσι τοῦ Πιέρ. Μᾶς ἀνακρίνανε. Ἐνδιαφέρονταν κυρίως γιὰ τὸν ἀρχηγό μας. Ἐμᾶς, δὲ μᾶς λογαριάζανε... Ἐκεῖνος τὰ διεύθυνε ὅλα. "Οσο ἔμενε ἐλεύθερος, τὰ τραῖνα θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐκτροχιάζωνται.

»Ἡ Ζὰν κι' ὁ Μάλλορυ ἦταν μπροστά, ὅταν μὲ παραλάβανε οἱ δημιοι τῆς Γκεστάπο...

"Εφερε τὸ χέρι του στὸ σημάδι τοῦ προσώπου του. Κύτταξε τὸν Κόρριντον καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Ὁμολογῶ, πὼς δὲ φάνηκε πολὺ γενναῖος. Οὔρλιαξα μάλιστα δυὸ - τρεῖς φορές.

— Πάντα αὐτό... τὸ γλέντι εἶναι λιγάκι θορυβῶδες! παρατήρησε ὁ Κόρριντον γελώντας.

— Ναί, βέβαια... Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γκεστάπο θέλανε νὰ μάθουν ποῦ βρισκόταν ὁ Πιέρ. Κατόρθωσα νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ὅση

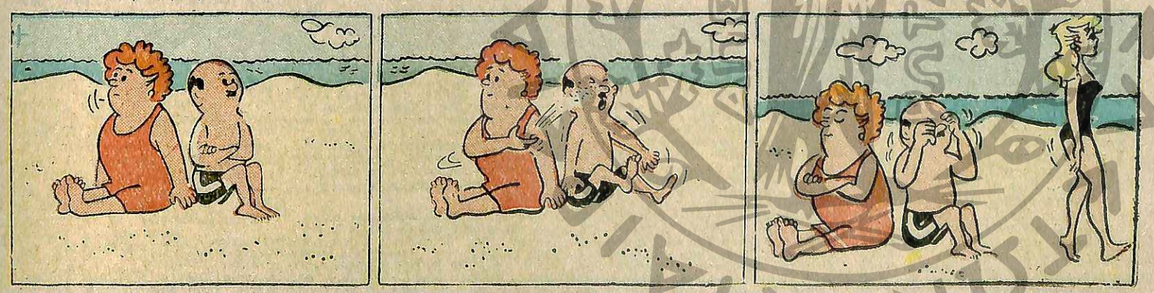

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ὥρα μὲ βασανίζανε. Εὐτυχῶς, ὅταν θὰ λύγιζα πιά, κουραστήκανε καὶ μ' ἀφίσανε. Δὲ λέγεται πῶς μὲ εἶχαν καταντήσει!. Τέλος πάντων.... Καταπιάστηκαν ὕστερα μὲ τὴ Ζάν. "Ημουν σίγουρος πὼς θὰ πήγαινε χαμένος ὁ κόπος μου, μ' αὐτήν. Πάντως, κάνανε ὅ,τι μπορέσανε. Μὰ δὲν καταφέρανε νὰ τῆς ἀποσπάσουν οὔτε μιὰ φωνή... "Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, βαρεθήκανε πιὰ νὰ τὴ βασανίζουνε καὶ ἀσχολήθηκαν πάλι μὲ μένα. Μοῦ σπάσανε τὸ ἕνα χέρι. Τότε λιποθύμησα.. Ἔτσι, δὲν εἶδα ὅ,τι ἔγινε ὕστερα. Μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅμως ἀργότερα ἡ Ζάν.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ δωμάτιο.

— Εἶναι κάτι, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω ἀκόμα: 'Ο Μάλλορυ, δὲ βάσταξε καθόλου. Μόλις τὸν ἀγγίξανε, ἔσπασε... καὶ δήλωσε πὼς θὰ τοὺς τἄλεγε ὅλα!

'Η ἀνάμνησι αὐτὴ φάνηκε νὰ τὸν συγκινῆ βαθιά. 'Εξακολούθησε νὰ πηγαινοέρχεται μὲ νευρικὰ βήματα.

— Μὲ εἶχαν στραβώσει ἀπ' τὸ ἕνα μάτι ,καὶ τὸ χέρι μου εἶχε τέτοια χάλια, ὥστε δὲν ἔμενε παρὰ νὰ μοῦ τὸ κόψουνε.... "Οσο γιὰ τὴ Ζάν, καταλαβαίνετε τί εἶχε τραβῆξει. Κι' ὅμως, εἶχε πάει χαμένη ἡ θυσία μας, ἀφοῦ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν μάθει αὐτὸ ποὺ θέλανε!

Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε στὸ δρόμο.

— Μᾶς κλείσανε ὕστερα καὶ τοὺς τρεῖς στὸ ἴδιο κελλί... Πήγαινα νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τοὺς πόνους. Τὸ αἷμα, ἔτρεχε ποτάμι ἀπ' τὶς πληγὲς τῆς Ζάν-... Μόνον ὁ Μάλλορυ πῆρε ὁλόγερος, ἀπείραχτος.

»"Εμενε παράμερα, σὰν ντροπιασμένος... 'Η Ζὰν προσπαθοῦσε νὰ χυμήξη πάνω του! Οὔρλιαζε, ἔκλαιγε, τὸν ἔβριζε μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα. Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῆ...

»Ποτὲ δὲν πέρασα φριχτότερη νύχτα!.. 'Ο Μάλλορυ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, παρὰ μονάχα μιὰ φορά, γιὰ νὰ μᾶς πῆ: «'Ηλίθιοι! Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν;.... Δὲ θὰ μᾶς ἀφίνανε σὲ ἡσυχία, ὥσπου θὰ μιλοῦσε ἐπιτέλους ἕνας ἀπὸ μᾶς.. 'Ο Πιὲρ θὰ καταλάβη.... Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος...».

'Ο Κόρριντον ἄκουγε ἀφηρημένα. Γιατὶ συλλογιζότανε τὰ λεφτά,ποὺ θἄπαιρνε.... Πεντακόσιες λίρες! "Ισως καὶ πιὸ πολλά. "Ηξερε νὰ κάνη παζάρια. Ναί, θ' ἀνέβαζε τὴν τιμή!

Κύτταξε τὸ Ράνλεϋ. "Αν διαπραγματευότανε μαζί του, δὲ θὰ δυσκολεύόταν νὰ τὸν καταφέρη!

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ τώρα λίγα λόγια γιὰ τὸ Μπράϊαν Μάλλορυ, συνέχισε ὁ Ράνλεϋ ξαναγεμίζοντας τὰ ποτήρια.

'Ο Κόρριντον πρόσεξε πὼς τὸ χέρι του ἔτρεμε..

— "Ηταν πιλότος καταδιωκτικοῦ ἀεροπλάνου. Εἶχε ἔρθει στὴν ὁμάδα μας, ἀφοῦ δραπέτευσε ἀπὸ ἕνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων. Φαινόταν ἄψογος, χωρὶς καμμιὰ ἀδυναμία. "Ηταν ὁμορφος ἄντρας, 30 ἢ 35 χρόνων, μορφωμένος. "Εβινε τὴν ἐντύπωσι, πὼς εἶχε πολλὰ λεφτά. "Οποιος τὸν γνώριζε, δὲ μποροῦσε νὰ μὴν τοῦ ἔχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

»Εἶχε δραπετεύσει μὲ μυθιστορηματικὸ τρόπο ἀπ' τὸ στρατόπεδο, σκοτώνοντας δυὸ φρουρούς.... Τὸν κυνηγούσανε 75 μέρες, μὰ εἶχε καταρθώσει νὰ τοὺς ξεφύγη. 'Ο Πιὲρ ἔλεγε συχνὰ πὼς τὸν θεωροῦσε, σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς ὁμάδος μας.... Εἶχε πολλὴ πρωτοβουλία κι' ἔβεινχε πάντα, ἀδιαφορία γιὰ τὸν κίνδυνο. 'Επιζητοῦσε μόνος του, τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες ἀποστολές. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, εἶχε χρειαστῆ νὰ ἐπέμβη ὁ Πιέρ, γιὰ νὰ βάλη φρένο στὸν ἐνθουσιασμό του. Μᾶς ἔβινε τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου θαρραλέου καὶ ἀδάμαστου.

"Εχω συναντήσει πολλοὺς τέτοιους τύπους. Φαίνονται σπουδαῖοι, μὲ ἀτσαλένια θέλησι... μά, ὅταν πιαστοῦνε, σπάζει ἀπότομα τὸ ἠθικό τους.

— Δὲν ἦταν τέτοιε ἡ περίπτωσι τοῦ Μάλλορυ, ἐπέμεινε ὁ Ράνλεϋ. Αὐτὸν τὸν εἶχαν πιάσει κάμποσες φορὲς χωρὶς νὰ λυγίση ποτέ. "Οχι, δὲν ἦταν τέτοιος.. Ποιὸς ξέρει, τί τὸν ἔπιασε, ἐκείνη τὴ νύχτα!... Δὲν καταλαβαίνω... Τοὺς ὑπέδειξε, ποῦ βρισκόταν ὁ Πιέρ. Καὶ τοὺς τα ράδωσε συγχρόνως, ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μαζί του: τὴ Σαρλὸτ καὶ τὸ Ζὼρζ. 'Ο Λοῦμπις, ὁ Χάρρυ κι' ὁ Γιὰν ἔτυχε νὰ μὴν εἶν' ἐκεῖ. Εἶχαν πάει σὲ κάποια ἀποστολή. Μὰ ὁ Μάλλορυ εἶχε δώσει τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ τους στὴ Γεστάπο. Τὰ εἶχε πῆ ὅλα, ὅσα ἤξερε!

— Πότε ἔγινε, αὐτό;

— 'Εδῶ κι' ἑνάμισυ χρόνο περίπου... Κάναμε πολὺν καιρό, βέβαια, ὥσπου νὰ πάρουμε τὴν ἀπόφασι. Μὰ ἔπρεπε νὰ ἐτοιμαστοῦμε πρῶτα, νὰ μαζέψουμε λεφτά:.. 'Η Ζὰν ἀρρώστησε. "Ηρθαν στιγμὲς ποὺ νόμισα πὼς δὲ γινόταν πιὰ τίποτα.. Μὰ νὰ ποὺ φτάσαμε ἐπιτέλους στὸ σκοπό μας!

— Τί ἔγινε ὁ Γκουρβίλ; Τὸν ἔπιασε ἡ Γκεστάπο;

— Ναί. 'Ο Ζὼρζ κι' ἡ Σαρλὸτ σκοτώθηκαν, στὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς Γερμανούς. 'Ο Πιὲρ πιάστηκε δυστυχῶς ζωντανός. Τὸν εἶχαν δυὸ ἑβδομάδες στὰ χέρια τους, πρὶν ἀποφασίσουν νὰ τοὺς ἐκτελέσουνε..

— Καὶ σᾶς οἱ ἄλλοι, τί γίνατε;

— Μᾶς βοήθησε ἀνέλπιστα ἡ Τύχη. Σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομή, ἔπεσε μιὰ βόμβα στὴ φυλακή μας, καὶ πάνω στὴν παραζάλη ποὺ ἐπακολούθησε μπορέσαμε νὰ δραπετεύσουμε.

— Κι' ὁ Μάλλορυ;

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΡΕΠΕΙ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Τὴ ζωὴ πολλὲς φορὲς τὴν παρεξηγοῦμε. Νομίζουμε πὼς ἡ ἐλευθερία μας εἶναι τόσο ἀπόλυτη ποὺ νομίζουμε πὼς εἴμαστε κυρίαρχοι τοῦ σκάφους μας.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ «πρέπει» τῆς ζωῆς μας μοιάζουν. Γιὰ νὰ ζήση ὁ καθένας μας πρέπει ν' ἀναπνέη. 'Η ἀναπνοὴ δὲν εἶναι ζήτημα ἐκλογῆς, ἀλλὰ ζήτημα ἀναποφεύκτου ἀνάγκης. 'Η ἀρνησίς μας ν' ἀναπνεύσουμε σημαίνει τὸν θάνατόν μας. 'Υπάρχουν ἀναπόφευκτα «πρέπει», ποὺ δὲν εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέξουμε. Ἂς μὴν νομίσουμε ὅμως ἑαυτούς μας τόσο ἀπόλυτα ἐλεύθερους.

"Ενα ὅμως εἶναι τὸ κοινὸ «πρέπει» γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι τὸ «πρέπει» τοῦ θανάτου. Γιὰ τοὺς περισσότερους ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι πολὺ ἀπρόσδεκτο τὸ πρέπει τοῦτο. Θὰ θέλαμε νὰ μὴν ἦταν ἀνάγκη νὰ πεθάνουμε. 'Αλλὰ εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, πρέπει νὰ πεθάνουμε.

'Ο Σαΐξπηρ τὸν θάνατο τὸν ἐκάλεσε «τὸ ἀναγκαῖο τέλος» 'Η ἀναγκαιότης ὅμως τοῦ θανάτου δὲν τὸν κάνει κατ' ἀνάγκην χάρο τρομακτικό. 'Ο ἀπ. Παῦλος τὸν ὠνόμαζε κέρδος καὶ ὄχι ζημία: «Ὦ θάνατε, ποῦ τὸ κέντρον σου; »Δὲν εἶχε κεντρὶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὁ θάνατος.

"Ενας 'Εβραῖος ποὺ δέχθηκε τὸν Χριστὸν καὶ ἔγινε ἀναγεννημένο παιδὶ τοῦ Θεοῦ, ἑτοίμασε μιὰ θαυμάσια μαρτυρία ποὺ παρεκάλεσε νὰ δοθῆ σ' ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ φίλους του μόλις ἀπεθήνησκε. Μά, τί ἔλεγε ἡ κάρτα: «14 Αὐγούστου 'Ημέρα θριάμβου διὰ τῆς Χάριτος. 'Αναγγέλλεται ὅτι: Μετεκόμισα ἀπὸ τὸ πλινθόκτιστο σπίτι μου (Β' Κορ. ε' 1). "Οτι ἐφθασα ἀμέσως στὴν ἔνδοξη χώρα καὶ μὲ ὑπεδέχθησαν οἱ ἄγγελοι (Λουκ. ιστ' 22). 'Απεδήμησα ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἐνεδήμησα εἰς τὸν Κύριον (Β' Κορ. ε' 6).

»Κι' ὅπως περίμενα ἔρθηκα στὴν παρουσία τοῦ Κυρίου πλήρη χαρὰ καὶ αἰώνια εὐδαιμονία (Ψαλμ. ιστ' 4) Θὰ σὲ περιμένω κατὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματός σου (Ρωμ. η' 23). Μέχρι τότε ἔχε τὰ μάτια σου ἑστραμμένα πρὸς τ' ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω; 'Ο θάνατος εἶναι γιὰ σένα κάθοδος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς κολάσεως ἢ ἀνοδος εἰς τὰ ἐπουράνια;

Καὶ ὅμως θὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὑπῆρξε κάποιος, ὁ ὁποῖος ἐξέλεξε τὴ ζωή καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθε, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατο. Αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός. 'Εξέλεξε τὸν ἀκριβῆ καιρὸ τοῦ ἐρχομοῦ Του στὸν κόσμο. 'Η Παρθένος δὲν ἔφερε ἀφ' ἑαυτῆς τὸν 'Ιησοῦν στὸν κόσμο. 'Η Θεότης ἐν τῷ Πνεύματι τῷ 'Αγίῳ τὴν ἐγχρησιμοποίησε γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. "Ηλθε κατὰ τρόπον ὑπερφυσικόν. 'Εγεννήθη ἐκ Παρθένου. 'Αλλὰ γεννήθηκε ὄχι γιὰ νὰ ζήση, ἀλλὰ γιὰ νὰ πεθάνη. Τὸ διεκήρυξε ὁ ἴδιος: «Υ. ψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. γ' 14). Πρέπει νὰ ὑψωθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ 'Ιησοῦς Χριστός. Καὶ ἀνεφέρετο, βέβαια, στὸ ὑψωμὰ Του πάνω στὸν σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ. "Επρεπε νὰ πεθάνη. "Επρεπε νὰ σταυρωθῆ.

Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγη ἂν ἤθελε. Θὰ μποροῦσε νὰ μεταβάλη τὸ πρέπει τοῦ θανάτου σὲ «ἂν θέλω θὰ πεθάνω». Πῶς θὰ ἐπιθυμοῦσες καὶ σὺ νὰ εἶχες τὴν ἴδια δύναμι καὶ ἱκανότητα. 'Ο Χριστὸς εἶπε, «τὴν ζωήν μου οὐδεὶς ἀφαιρεῖ ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ θάλλω αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω νὰ θάλω αὐτὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν νὰ λάβω αὐτὴν» ('Ιωάν ι' 18). Τί δὲν θὰ ἔδινες νὰ μποροῦσες καὶ σὺ νὰ ἔλεγες τὸ ἴδιο.

Πρέπει νὰ πεθάνω. Μὰ τὸ πρέπει αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ πρέπει ἑνὸς ἀποτυχημένου ἀναμορφωτοῦ, ποὺ ἐν τέλει ἀνεγνώριζε ὅτι ὁ θάνατος ἦταν τὸ ἀναπόφευκτο τέλος κάθε ἀπεγνωσμένης προσπαθείας του.

Οὔτε ἦταν τὸ πρέπει τοῦ θανάτου ἑνὸς ἁπλοῦ μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε νὰ κάμη ρίχτηκε στὸ θυμὸ τῆς θυσίας ἐκουσία ἢ ἀκούσια. Γιὰ τὸν θάνατό του μίλησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς διακονίας τῆς ζωῆς Του. 'Αλλὰ δὲν μίλησε μόνο γιὰ τὸν θάνατό Του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνάστασί Του. Τοῦτο εἶναι μοναδικό. Δὲν τὸ ἔκαμε κανένας, ἀπολύτως κανένας. Πρέπει νὰ πεθάνω γιὰ ν' ἀναστηθῶ Καταστρέψατε τὸν ναὸν τοῦτον, εἶπε συμβολικὰ ὁ Χριστὸς στοὺς 'Εβραίους, κι' ἐγὼ σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὸν ξαναχτίσω.

'Αλλὰ γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐκούσιο πρέπει τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ; Οἱ ἄλλοι Εὐαγγελισταὶ μᾶς λένε πὼς ἔπρεπε νὰ πεθάνη γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ προφητεῖαι. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἦταν ὁ πρωταρχικὸς σκοπὸς τοῦ θανάτου Του. "Ηταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοποὺς. ἀλλ' ὄχι ὁ πρωταρχικός.

'Ο Χριστὸς ἔπρεπε ν' ἀποθάνη ὄχι ἐκ καθήκοντος, ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς τρόπος τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. 'Ο θάνατος τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦταν ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη γιὰ τὸ ἔργο ποὺ ἔκαμε, ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργο Του. Τίποτε ἀπολύτως δὲν ἐκάρφωσε τὸν Χριστὸ στὸν σταυρὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκούσια καὶ ἀπερίφραστη ἀπο Του γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο, γιὰ μένα καὶ σένα. Οἱ ἱερεῖς, οἱ γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν. Τὸν ἐσταύρωσες σὺ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἁμαρτία μας. "Επρεπε νὰ πεθάνη γιὰ νὰ μπορέσης σὺ νὰ ἔχης τὸ προνόμιο τῆς ἐκλογῆς τῆς ὁποίας θὰ ἀπολαύσης συγχωρημένης, τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἀποδεχόμενος διὰ τῆς πίστεως τὸ ἔργο τοῦ θανάτου Του. 'Αφοῦ ἀπέθανε 'Εκεῖνος γιὰ τὴν ἁμαρτία σου, γιατὶ νὰ πεθάνης καὶ σύ; Δὲν θὰ πεθάνης στὴν πραγματικότητα ἂν δεχθῆς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. Κάμε τὴν ἐκλογή σου τώρα, ἐνόσω εἶναι εὐκαιρία

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

'Ο ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχο μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου ἔτους, ἢ δωρεὰν ὁλοκλήρον τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη εἰς τὴν διεύθυνσιν,: Δημοσιεύσεις ὁ «ΣΠΟΡΕΥΣ», Γραμματοθυρὶς 387, 'Αθῆναι.

— Δὲ χαρακτηρίσατε ὡστόσο ὡς δολοφονία τὴν ἐκτέλεσι τῆς Μαιρίας Χάσυπτμαν καὶ τῶν ἄλλων προδοτῶν... παρατήρησε ἤσυχα ὁ Ράνλεϋ.

— Τότε εἴχαμε πόλεμο. Τώρα εἶν' ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα."Αν σκοτώσω κάποιον σήμερα, θὰ μὲ πιάσουνε, θὰ μὲ δικάσουνε καὶ θὰ μὲ κρεμάσουν ἴσως.

— Πρέπει νὰ φανῆ σὰ δυστύχημα ἢ σὰν αὐτοκτονία, εἶπε ὁ Ράνλεϋ. Αὐτὸ ἔκαμε κι' ὁ Μάλλορυ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τοὺς δυὸ συντρόφους μας.

'Ο Κόρριντον ἦπιε ἄλλη μιὰ γουλιὰ οὐΐσκυ. Φαινόταν πὼς σκεπτότανε. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του...

— Ὑπάρχει κίνδυνος, εἶπε ψυχρά. Πρέπει τώρα νὰ ἐξετάσω τὸ πρόβλημα ἀπ' τὴ δική μου ἄποψι... Μοῦ ζητᾶτε νὰ βγάλω τὰ κάστανα ἀπ' τὴ φωτιά... 'Εγὼ προσωπικὰ δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τέτοιοι τύποι ὑπάρχουνε μὲ τὶς ντουζίνες. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο νὰ σκοτώσης ἕναν ἄνθρωπο στὸν πόλεμο καὶ στὴν εἰρήνη.

'Ο Ράνλεϋ ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του μέσα σ' ἕνα τασάκι. Ζάρωσε τὰ φρύδια του, καὶ στὸ μέτωπό του χαράχτηκαν δυὸ βαθειὲς κατακόρυφες ρυτίδες.

— Ἀφῆστε τὶς ὑπεκφυγές, εἶπε κοφτά. Δέχεσθε ἢ ὄχι;

— "Οχι, γιὰ 1000 λίρες.

'Ο Ράνλεϋ κύτταξε ζωηρὰ τὸ συνομιλητή του.

— Δηλαδή; Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Εἶναι βέβαιο πὼς εἶμ' ἕτοιμος νὰ κάνω ὅ,τιδήποτε, ἀλλὰ μὲ μιὰ λογικὴ ἀμοιβή. Δὲ φτάνουνε 1000 λίρες... Μοῦ ζητᾶτε νὰ παίξω τὴ ζωή μου! Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται πὼς αὐτὸς ὁ τύπος δὲ θὰ μὲ στείλη νὰ δρῶ τοὺς ἄλλους δυό;

»Κι' ἂν πάλι πετύχω, ἀλλὰ κάνω κανένα λάθος, θὰ τὸ πληρώσω στὴν κρεμάλα! Ριψοκινδυνεύω λοιπὸν τὴ ζωή μου... καὶ βρίσκω πὼς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ 1.000 λίρες!

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ράνλεϋ. Κατὰ βάθος, ἔχετε δίκιο. Τὸ κακὸ εἶναι ὅμως πὼς δὲν εἴμαστε πλούσιοι... Θὰ πρέπει νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους δυό... Πάντως, δὲ μποροῦμε ν' ἀνεβοῦμε πάνω ἀπ' τὶς 1500 λίρες. "Αν μάλιστα σᾶς δώσουμε αὐτὸ τὸ ποσόν, θὰ μείνουμε τελείως ἀπέναντι.

'Ο Κόρριντον τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ἀπογοητευμένος. Τοῦ ἄρεσε τὸ παζάρεμα, τὰ κατάφερνε πεῖφημα σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Μὰ ὁ Ράνλεϋ τοῦ μιλοῦσε μ' ἀπόλυτη τιμιότητα καὶ εἰλικρίνεια. "Ηταν φανερὸ πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. 'Επομένως, δὲ χωροῦσε πιὰ παζάρι...

'Αφοῦ δίστασε μιὰ στιγμὴ ἀκόμα, ὁ Κόρριντον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Καλά, λοιπόν, συμφωνῶ μὲ τὶς 1500 λίρες. "Ελπίζω ὡστόσο νὰ σᾶς ξεκολλήσω πιὸ πολλά.

— Τὸ φαντάσθηκα, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ράνλεϋ, καὶ γι' αὐτὸ ἔπαιρα μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Δὲν ἔξερω νὰ παζαρεύω... Μόνο ποὺ πρέπει τώρα νὰ συμβουλευθῶ καὶ τοὺς ἄλλους. "Ισως νὰ τὰ βροῦνε πολλά, αὐτὰ τὰ λεφτά. Εἶναι ὅλα ὅσα ἔχουμε!...

— 'Ιδῆτε τους, εἶπε ὁ Κόρριντον. Θέλω τὰ μισὰ μπροστὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα μετὰ τὴ «δουλειά». Ρωτῆστε τους κι' ἀποφασίστε.

III

'Ο Κριοὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Δίστασε, βλέποντας τὸν Κόρριντον νὰ τοῦ χαμογελᾶ, ξαπλωμένος νωχελικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

'Ο Ράνλεϋ τὸν εἶχε διώξει ἀπ' τὴν διπλανὴ κάμαρα, γιὰ νὰ κουβεντιάση ἰδιαιτέρως μὲ τὴ Ζὰν καὶ τὸ Γιάν.

— Καλύτερα θἄκανες νὰ καθήσης φρόνιμα σὲ μιὰ γωνιά, τοῦ σύστησε ὁ Κόρριντον. Μοῦ ἀναθέσανε νὰ σὲ προσέχω.

— Τί θὰ μὲ κάνουνε; τραύλισε ὁ Κριού, ἐνῶ τὰ μάτια του πλημμύριζαν ξαφνικὰ ἀπὸ τρόμο. Ξέρεις ἐσὺ τί μαγειρεύουνε; Εἶσαι ἀναγκαστεμένος στὸ κόλπο τους;

'Ο Κόρριντον ἄναμε ἕνα τσιγάρο καὶ κύτταξε τὸν ἄλλο, ἀνάμεσα σ' ἕνα συννεφάκι καπνοῦ.

— Δὲν ἔχω ἰδέα τί σκοπεύουν νὰ σὲ κάνουνε, εἶπε μὲ ἄχρωμη φωνή. Οὔτε καὶ μὲ μέλλει ἄλλωστε. "Ας μὴν ἔκανες τὴ βλακεία νὰ ζητήσης νὰ τοὺς ἐκδιάσης.

'Ο Κριοὺ ἀναπήδησε...

— Μὰ ποῦ νὰ ξέρω ἀπ' τὴν ἀρχὴ μὲ ποιοὺς ἔχω νὰ κάνω; μουρμούρισε. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα προπάντων.. μοῦ παγώνει τὸ αἷμα!

"Ερριξε μιὰ φοβισμένη ματιὰ στὴν πόρτα καὶ συνέχισε:

— Εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα! Μοῦ φαίνεται τελείως ἀνισόρροπη.

— Δὲν ἀποκλείεται... Μὰ ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ μπλέξετε μαζί τους;

ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΜΑΙΡΗΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΑΡΙΘ. 24. ΤΗΛΕΦ. 816.271

— Εἰδικὴ ἐκμάθησις διὰ μοντελίστας.
— Διαθέτει Παριζιάνικα μοντελα σὲ κροκί.
— Δεχόμεθα οἰκοτροφους μαθητριας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐπαρχιῶν.
— Ταχεῖα ἐκμάθησις.
— Δίδακτρα ἀπὸ 100 δραχμὰς μηνιαίως.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην.
Ὁδὸς Ἠπείρου 24 — Τηλέφ. 816.271.

— Βρίσκονται τρεῖς μέρες ἐδῶ, εἶπε ὁ Κριού, σφίγγοντας καὶ ξεσφίγγοντας νευρικὰ τὶς γροθιές του. Δὲ μποροῦ νὰ κάνω μιὰ κίνησι, χωρὶς νὰ βρῶ μπροστά μου ἕναν ἀπ' αὐτούς... Δὲν ὑποφέρεται πιά! 'Αναρωτιέμαι πῶς θὰ τελειώση...

— Τἄβαλες καὶ τἄπαθες, εἶπε πάλι ὁ Κόρριντον.

'Ο Κριοὺ κατακοκκίνισε.

— "Α, σοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία ὁ μονόφθαλμος;...

— Μοῦ εἶπε πὼς τοὔκλεψες ἕνα πορτοφόλι καὶ πὼς προσπάθησες ὕστερα νὰ τὸν ἐκβιάσης.

'Ο Κριοὺ ἐπιχείρησε νὰ δικαιολογηθῆ:

— Χρειαζόμουν λεφτά... Μὰ τί δουλειὰ ἔχουν στὴν 'Αγγλία. αὐτοὶ οἱ τρεῖς; Τὰ χαρτιὰ τους δὲν εἶν' ἐν τάξει. Κινδυνεύουν νὰ τοὺς πιάση ἡ ἀστυνομία... Τί τοὺς ζήτησα ἐγώ; Πέντε λίρες μονάχα...

— Κοιὼτερα θἄκανες νὰ τοὺς ἀφίσης ἥσυχους... Πάντως, μὴ βασίζεσαι σὲ μένα! Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα. Κύττα νὰ ξεμπλέξης μονάχος σου.

'Ο Κριοὺ πηγαινοερχόταν τώρα μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ τὰ χέρια βεμένα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του.

— Πιστεύεις ὅτι... ἄρχισε νὰ λέη.

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του, ἀνίκανος νὰ διατυπώση τὴ σκέψι ποὺ τὸν τυραννοῦσε ἐδῶ καὶ 48 ὥρες. Κύτταξε τὸν Κόρριντον σὰ χαμένος καὶ ξανάρχισε ὕστερα τὶς βόλτες του.

— Μὲ νευριάζουνε... μουρμούρισε. "Ας ἤξεραν μονάχα ποὺ θέλουν νὰ καταλήξουνε!... Δὲ μπορεῖ νά...

Σταμάτησε πάλι, δάγκασε τὰ χείλη του καὶ κύτταξε τὸν Κόρριντον.

— Δὲ μ' ἐμπιστεύονται. Μὲ φοβοῦνται... Μὰ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσα τὸ λόγο μου! Τοὺς πρότεινα μάλιστα νὰ ὁρκιστῶ στὸ Εὐαγγέλιο.

— Ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα στὸ σπίτι σου: ρώτησε ὁ Κόρριντον, μὲ τὸ σαρκαστικό του χαμόγελο.

'Ο Κριοὺ τὸν κύτταξε μ' ὀδη του τὴ σοβαρότητα.

— "Οχι, ἀλλὰ μποροῦσαν ν' ἀγοράσουν ἕνα, ἀπάντησε. Θὰ τὸ πλήρωνα ἐγώ, ἀπ' τὴν τσέπη μου... 'Η φωνή του ἔσβυσε.. 'Ωστόσο, μπόρεσε νὰ προσθέση μ' ἀπελπισία:

— Δὲ μ' ἐμπιστεύονται...

'Ο Κόρριντον χασμουρήθηκε.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ βάλης ἄλλο ἕνα ποτηράκι; εἶπε. Δικό σου εἶναι τὸ οὐΐσκυ;

— Εἶν' ἀπίστευτο! εἶπε ὁ Κριού, κάνοντας πὼς δὲν ἄκουσε. Πῶς ἐμπλέχτηκα σὲ τέτοια ἱστορία:... "Αν μοῦ τὸ λέγανε, δὲ θὰ τὸ πίστευα ποτέ! Αὐτὸ τὸ Μάλλορυ... θὰ τὸν ξεκάνουν ὁπωσδήποτε!.... Εἶναι δολοφονία. Μὰ δὲν τοὺς νοιάζει καθόλου... Τοὺς ἄκουσα, ποὺ κουβεντιάζανε. 'Η κοπέλλα εἶναι χειρότερη ἀπ' τοὺς ἄλλους. Σκληρή, σὰν πέτρα!... Δὲ συμφωνεῖς καὶ σύ;

Στάθηκε μπροστὰ στὸν Κόρριντον.

— Δὲ βρίσκεις πὼς μοιάζει μέ... γρανίτη; πρόσθεσε. Ποτέ μου δὲν ἔχω ξαναδῆ τέτοιο τύπο!... Δὲ μοῦ φεύγει ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα πὼς σκοπεύουν νὰ μὲ σκοτώσουνε! Ξέρω πὼς εἶναι ἠλίθιο νὰ τὸ σκέπτωμαι... "Ερχομαι ὅμως στὴ θέσι τους καὶ τοὺς δικαιολογῶ...Τί θὲς νὰ κάνουνε; "Εχουν βαλθῆ νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ Μάλλορυ...Γιατί ὄχι καὶ μένα;

Σκούπισε τὸν ἱδρώτα ποὺ κυλοῦσε στὸ μέτωπό του.

— Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ κοιμηθῶ, πρόσθεσε. Κουρελιάστηκαν τὰ νεῦρα μου.

— Πιὲς καὶ σὺ κάτι, νὰ συνέλθης, τοῦ σύστησε ὁ Κόρριντον, ἐνῶ σηκωνότανε. Τάχεις χάσει τελείως.

— Λὲς νὰ μὲ σκοτώσουνε; ρώτησε ὁ Κριού, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του μ' ἕνα παλιὸ μαντήλι. Αὐτὸς ὁ βρωμο-Πολωνέζος...Μὲ κυττάζει ὅλη τὴν ὥρα, σὰ νἄχη κάποια ἰδέα μέσα στὸ μυαλό του. 'Ο Κόρριντον ἔβριξε ἀρκετὸ οὐΐσκυ σ' ἕνα ποτήρι, πρόσθεσε σόδα κι' ἔβαλε τὸ ποτήρι μέσα στὴ χούφτα τοῦ Κριού.

— "Ασε τὶς ἀνησίες κι' ἡσύχασε, τοῦ εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ πάθης τίποτα.

Τὸ ποτήρι χτύπησε στὰ δόντια τοῦ Κριού, καθὼς κατάπινε μονορρούθι τ

Καί σείς θά γίνετε ὡραιότερη
Ἐπισκεφθῆτε τό Ἰνστιτοῦτο
Constant

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ αἰσθητικαί
Μύτης — Στήθους — Ρυτίδων
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ τελεία
μέ λείραν μιᾶς 10ετίας
ΕΙΔΙΚΑΙ θεραπεῖαι:
Ρυτίδων — Λεκέδων — Παχυσαρκίας — Τριχοπτώσεως κλπ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
ΤΗΛ. 36.396
Ἡ πρώτη περιποίησις ΔΩΡΕΑΝ

ΤΗΛ. 612-010
100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ & ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΙΟΣΩΜΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
Μὲ KASTRIOTIS

Τυπώσ
ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ
ΑΟΣΜΑΤΟΣ ΦΙΛΕΣ
ΛΔΚ
ΤΗΣ Helene Curtis

spray net
ΣΕ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΕΒΑΠΟΡΙΖΑΤΕΡ..... ΔΡ. 26
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΝ ΔΡ. 20
Ἀποφεύγετε τίς ἀπομιμήσεις

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 50. Τηλ. 612.515. Ὧραι ἐπισκέψεως 11—1 καὶ 5—7μ

Μὰ φταῖτε ἐσεῖς λιγάκι... Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι! Βαρέθηκα πιά! φώναξε ἐκεῖνος. Δὲν ἔχετε δικαίωμα! Φύγετε, ὅλοι... Φύγετε!...

Ὁ Γιὰν μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο.

— Ἔλα, πᾶμε, εἶπε.

Δίχως δύναμι, τσακισμένος, ὁ Κριοὺ σύρθηκε στὴ διπλανὴ κάμαρα. Ὁ Γιὰν τὸν ἀκολούθησε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

Δ΄.

— Φαντάζεται πὼς θὰ τὸν σκοτώσετε, εἶπε ἥσυχα ὁ Κόρριντον. Ἔχει φουσκώσει τὰ μυαλά του μὲ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα.

Ἡ Ζὰν ἔκανε πὼς δὲν κατάλαβε τὴν ἐρώτησι ποὺ κρύβανε αὐτὰ τὰ λόγια του.

— Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ σᾶς πληρώσουμε ὅσα ζητήσατε, εἶπε.

Ὁ Κόρριντον ξέχασε μεμιᾶς τὸν Κριού. Ἦταν ἔκπληκτος καὶ ἀπογοητευμένος, γιατὶ πρόβλεπε πὼς θἄκανε μεγάλα παζαρέματα.

— Θὰ μοῦ δώσετε τὰ μισὰ ἀμέσως καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὅταν τελειώσῃ ἡ δουλειά; ρώτησε. Θέλω 750 λίρες.

— Ναί, ἀπάντησε λακωνικὰ ἡ νέα γυναῖκα.

Ὁ Κόρριντον δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι τι δὲν πήγαινε καλά... Ἐνοιωσε μιὰ ξαφνικὴ δυσπιστία καὶ κακοδιαθεσία. Ὑποπτεύθηκε πὼς τοῦ στήνανε κάποια παγίδα..

Ἔμεινε ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα του, χαϊδεύοντας τὸ ποτῆρι του καὶ κυττάζοντας δύσπιστα τὴ Ζάν.

Ἐκείνη στεκόταν ὄρθια μπροστὰ στὸ τζάκι, μὲ τὰ χέρια μέσα στὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ της καὶ τὸ πρόσωπό της ἀνέκφραστο.

Ὁ Ράνλεϋ ἔμενε λίγο παράμερα, δίπλα στὸ παράθυρο. Δὲν ἀνακατευότανε προσωρινά.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Κόρριντον. Ἐξηγήστε μου τώρα τί πρέπει νὰ κάνω... Θὰ χρειαστῶ μιὰ φωτογραφία ἢ μιὰ καλὴ περιγραφὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μήπως ἔχετε ἰδέα ποῦ κρύβεται;

— Φοβᾶμαι πὼς δὲν ἔχομε φωτογραφία του, δήλωσε ὁ Ράνλεϋ. Μὰ ἔχω ἕτοιμη μιὰ περιγραφὴ του... Ὅσο γιὰ νὰ τὸν βρῆτε, δὲ θἄναι τόσο εὔκολο! Δὲν ξέρετε, παρὰ δυὸ ἴχνη του. Ὁ Χάρρις κι' ὁ Λούμπις τ' ἀκολουθήσανε, καὶ φαίνεται πὼς τὸν βρήκανε στὸ τέλος. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς. Πρέπει μονάχα νὰ προσέξετε πάρα πολύ!

Ὁ Κόρριντον χαμογέλασε.

— Ἔννοια σας, θὰ προσέξω,βεβαίωσε. Ποιὰ εἶν' αὐτὰ τὰ δυὸ ἴχνη;

— Νομίζαμε στὴν ἀρχὴ πὼς θ' ἀνακαλύπταμε εὔκολα τὸ Μάλλορυ. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του... Προσπαθήσαμε νὰ θυμηθοῦμε λεπτομερῶς τὶς συζητήσεις μας μαζί του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε σ' αὐτὲς κάποια ἔνδειξι... Μᾶς μιλοῦσε σπάνια γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὡστόσο θυμηθήκαμε δυὸ στοιχεῖα: Τὴ διεύθυνσι μιᾶς θείας του, ποὺ μᾶς τὴν εἶχε δώσει γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ σκοτωνόταν, καὶ τ' ὄνομα τῆς φιλενάδας του.

Ἡ θεία του μένει κοντὰ στὸ Γουέντσβερ, στὸ Μπάκιγχαμσάῤῥ. Ἔχω σημειώσει τὴ διεύθυνσί της καὶ θὰ σᾶς τὴ δώσω. Ὁ Λούμπις πῆγε καὶ τὴν ἐπισκέφθηκε... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν βροῦνε νεκρό, πάνω στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, μεταξὺ Γουέντσβερ καὶ Γκρὲτ Μίσεντεν. Φαίνεται πὼς ὁ Μάλλορυ βρισκόταν στὸ σπίτι τῆς θείας του, ὅταν παρουσιάστηκε ἐκεῖ ὁ Λούμπις...

Ὅσο γιὰ τὴ φιλενάδα, λέγεται Ῥίτα Ἄλλεν. Δουλεύει στὸ μεγάλο κατάστημα Μάστιν καὶ Ῥόμπερτς, στὴ Ῥέτζεντ Στρήτ, στὸ τμῆμα τῶν καλτσῶν. Ὁ Χάρρις πῆγε καὶ τὴ βρῆκε... Τὴν ἄλλη μέρα, βγάλανε τὸ πτῶμα του ἀπὸ μιὰ μικρὴ λίμνη τοῦ Γουμπλεντον Κόμμον. Ἴσως νὰ μένη κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἡ Ῥίτα Ἄλλεν.

»Αὐτὰ μονάχα εἶναι τὰ δυὸ ἴχνη ποὺ ἔχομε. Χρησιμοποιῆστε τα ὅπως νομίζετε.

— Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο θὰ μὲ ὁδηγήσουν στὸ Μάλλορυ, συμπλήρωσε ὁ Κόρριντον.

Ἀποτελείωσε τὸ οὐΐσκυ του κι' ἄφησε τὸ ποτῆρι πάνω στὸ τραπέζι.

— Καλά, θὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω, εἶπε. Θὰ σᾶς κρατήσω ἐνήμερους. Ἐδῶ θὰ σᾶς βρῶ;

— Δὲν ξέρομε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Ράνλεϋ. Ἴσως νὰ μείνουμε ἐδῶ. Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ φύγουμε. Ἐξαρτᾶται...

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ Ζὰν καὶ πρόσθεσε χαμογελῶντας:

— Ξέρομε ὅμως ἐμεῖς ποῦ θὰ σᾶς βροῦμε. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς χάσετε! Μάλλον θὰ βαρεθῆτε νὰ μᾶς βλέπετε!

Τὸ χαμόγελό του μαλάκωνε τὸν τόνο τῆς προειδοποιήσεως. Ἔμενε ὅμως πάντως στὸ βάθος μιὰ ἀπειλή.

Ὁ Κόρριντον ἔσκασε στὰ γέλια. Σηκώθηκε.

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸ σκάσω, ἀπάντησε. Ἡ δουλειὰ μ' ἐνδιαφέρει. Ἤξερα ἄλλοτε ἀπὸ κάτι τέτοια...

Ὡστόσο, ὁ ἐνθουσιασμός του φαινόταν κάπως ψεύτικος...

Ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε τὸ Μάουζερ. Ἡ Ζὰν κι' ὁ Ράνλεϋ πάγωσαν κι' οἱ δυό, βλέποντας τὸ ὅπλο. Ἀλλ' ἡσυχάσανε ἀμέσως, ὅταν ὁ Κόρριντον τ' ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι.

— Σᾶς τὸ ἀφίνω, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος. Μπορεῖ νὰ τὸ χρειαστῆ ὁ φίλος σας. Ἐγὼ ἔχω τὸ δικό μου στὸ σπίτι μου...

Ὁ Ράνλεϋ κι' ἡ Ζὰν δὲ μίλησαν.

— Ἔχετε τὴν περιγραφὴ τοῦ Μάλλορυ; ρώτησε ὁ Κόρριντον.

Ὁ Ράνλεϋ ἔβγαλε ἕνα φάκελλο ἀπ' τὴν τσέπη του.

— Ἐδῶ μέσα, εἶπε.

— Ὅλα; Καὶ τὰ λεφτά; ρώτησε πάλι ὁ Κόρριντον, χαμογελῶντας.

Ψαχούλεψε ἀπ' ἔξω τὸ φάκελλο καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Ὄχι, δὲ ὑπάρχουν τὰ λεφτά, πρόσθεσε. Λοιπόν, εἴπαμε... τὰ μισὰ τώρα ἀμέσως.

Ἡ Ζὰν πλησίασε σὲ μιὰ ντουλάπα καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕνα παλιὸ πέτσινο βαλιτσάκι.

— Θὰ μᾶς ὑπογράψετε μιὰ ἀπόδειξι; εἶπε.

— Πῶς;... ρώτησε ὁ Κόρριντον, πιστεύοντας ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει καλά.

— Θὰ μᾶς ὑπογράψετε μιὰ ἀπόδειξι; ξαναεῖπε ἡ νέα γυναῖκα.

— Ἀπόδειξι; Γιατί ὄχι;...

Σάστισε μὲ τὴν τόση ἁπλοϊκότητά τους. Τί νὰ τὴν κάνουν, τὴν ἀπόδειξι; Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν; Ἀφοῦ δὲν εἶχαν κἂν τὸ δικαίωμα νὰ βρίσκωνται στὴν Ἀγγλία, αὐτοὶ οἱ ἄθρωποι! Τοῦ τόξε πῆ ὁ Κριού. Τὰ χαρτιά τους δὲν ἦταν ἐν τάξει.

Ὁ Ράνλεϋ τοῦδωσε ἕνα φύλλο ἀπὸ σημειωματάριο κι' ἕνα στυλό.

— Καὶ τὰ λεφτά; ρώτησε ὁ Κόρριντον; Δὲ μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε πάνω στὸ τραπέζι; Ὄχι πὼς δὲ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη... ἀλλὰ γιὰ νἄμαστε ἐν τάξει!

Ἡ Ζὰν ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τρία μάτσα ἀπὸ χαρτονομίσματα μονόλιρα. Ὕστερα περίμενε, μὲ τὸ χέρι της ἀκουμπισμένο στὸ λεῖο καὶ γυαλιστερὸ ξύλο, πολὺ κοντὰ στὸ ρεβόλβερ...

Ὁ Κόρριντον τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε.

— Ἂν σκόπευα νὰ σᾶς ξεγελάσω, δὲ θὰ σᾶς ἔδινα πίσω τὸ ρεβόλβερ, εἶπε στὴν κοπέλλα.

— Βεβαιωθῆτε ἂν εἶναι σωστά, ἀπάντησε ἐκείνη ξεφά.

Ἡ περιφρόνησι ποὺ ὑπῆρχε στὴ ματιά της, τὸν πείραξε.

— Μοῦ ζητήσατε ν' ἀναλάβω αὐτὴ τὴ δουλειά, τῆς εἶπε. Δὲν ἤθελα ἐγὼ γυρεύοντάς σας. Ἀφοῦ μὲ χρειάζεστε, πρέπει νὰ μὲ πληρώσετε. Σύμφωνοι;

— Μετρῆστε τα, πρόφερε πάλι ἐκείνη κοφτά, ἐνῶ τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ μεταλλικὴ λάμψι.

Ὁ Κόρριντον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ μέτρησε τὰ λεφτά. Τὰ ἔμπιστα δάχτυλά του ἔκαναν γρήγορα καὶ σίγουρη τὴ δουλειά.

— Σωστὰ εἶναι, εἶπε στὸ τέλος.

Ὑπόγραψε τὴν ἀπόδειξι, ἔβαλε τὰ λεπτὰ μέσα στὴν τσάντα του, τὴν πῆρε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του καὶ σηκώθηκε:

— Θέλετε νὰ ξαναβρεθοῦμε αὔριο βράδυ στὸ «Ντιμινὸ Κλάμπ»; πρότεινε.Θὰ σᾶς κατατοπίσω γιὰ τὸ τί ἔκανα.

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Ράνλεϋ. Βασιζόμαστε σὲ σᾶς... Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς κάναμε μεγάλη θυσία, ποὺ δεχτήκαμε νὰ σᾶς δώσουμε τόσα λεφτά.

— Τὰ χρειαζόμουν ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ Κόρριντον, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

— Σᾶς ἔχομε ἐμπιστοσύνη, τοῦ θύμισε ὁ Ράνλεϋ.

— Ἀσφαλῶς! Ὡστόσο, μοῦ ζητήσατε ἀπόδειξι... παρατήρησε ὁ Κόρριντον, κυττάζοντας τὴ Ζάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΜΙΜΗ ΠΑΝΑΓΟΥ
Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠ' ΟΛΕΣ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΤΗΛ. 625-361 ΚΑΙ 675-403

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Λουϊζίδου-Ἀμπαζιώ
Βοηθὸς - Συνεργάτις τῶν καθηγητῶν KRAKANOFF, MORRIS, MASSON, ELDE & τοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΗΘΟΥΣ, ΣΩΜΑΤΟΣ
ΕΙΔΙΚΑ ΤΡΑΙΤΕΜΕΝΤΣ ΑΦΥΔΑΤΩΣΕΩΣ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ
★ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ★
ΕΓΓΥΗΣΙΣΗ 40ΕΤΗΣ ΜΕΙΡΑ - ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ. 35.213

Ἀθλητικὰ παραθυρόφυλλα

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Γ. ΦΡΑΝΤΖΗΣ

Ἡ «κόκκινη» ἐλπίδα

ΣΑΡΑΝΤΑ χιλιάρικα καὶ μιά... ὑπογραφή. Καὶ ὁ Ὀλυμπιακός, ὁ «γίγας» τοῦ Πειραιά, ποὺ δυὸ χρόνια τώρα χάνει τὰ «πρωτεῖα» μέσα ἀπ' τὰ χέρια του, ἀπόχτησε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ ἔλειπε. Τὸν «γκολτζῆ».

Λέγεται Γιάννης Φραντζῆς. Ἕνα ψηλὸ γεροδεμένο παλληκάρι, ποὺ ἔπαιξε ὡς πέρυσι στὴ «Καλκηδόναν». Ἕνας «σαϊτοχτυφὸς» ποὺ ὡστόσο δὲν εἶναι ἀκόμη οὔτε εἰκοσι χρόνων.

Προσόντα του: Ἡ ἀσύλληπτη, ὡραία «ντρίπλα». Τὸ εὐθύβολο σούτ. Καὶ ἡ εὐελιξία.

Ἐλαττώματά του: Ἡ ἔλλειψι «φίρμας». Ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε τὸ σωστό, πρᾶγμα ποὺ ἄλλωστε τὸ λένε καὶ οἱ χιλιάδες τῶν ὀπαδῶν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ποὺ μὲ λαχτάρα περιμένουν νὰ δοῦν ἐφέτος τὴν ἀγαπημένη τους ὁμάδα νὰ πετάξῃ καὶ τὸ πρωτάθλημα νά... «κοκκινίζῃ».

Οἱ καινούργιοι ἄσσοι, δσο κι' ἂν ἦταν ἄσσοι στὶς μικρὲς ὁμάδες, ποὺ ἔπαιξαν πρῶτα, ἔμεναν ἄσημοι καὶ ἄγνωστοι. Ἡ μοῖρα τῶν μικρῶν..

Ὅταν μετεγγράφησαν σὲ μεγάλους συλλόγους, ἡ φίρμα ἤρθε μονάχη της, φυσικὰ κι' ἀβίαστα. Αἴτια: Τὸ πλατὺ κοινό.

Μέχρι χτὲς τὸ παιχνίδι τους τὸ ἔβλεπε ἡ γειτονιά. Τώρα ποὺ θὰ τὸ δοῦν οἱ «χιλιάδες» τῶν μεγάλων γηπέδων, θὰ «φιρμαριστοῦν».

Παραδείγματα ὑπάρχουν πάμπολλα: Ὁ Δομάζος, ὁ Δερμάτης, ὁ Πιτυχούτης, ὁ Σιδέρης, ὁ Βασιλείου.

Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰ προσόντα. Καὶ ὁ Γιάννης Φραντζῆς τὰ ἔχει μὲ τὸ πάρα πάνω.

Τδδείε, ἄλλωστε, στοὺς φιλικοὺς ἀγῶνες, ποὺ ἔδωσαν οἱ ἐρυθρόλευκοι αὐτὲς τὶς μέρες. Οἱ φίλαθλοι ἀναθάῤῥησαν κι' ὁ προπονητὴς κ. Τζίνο Σιμονόφσκυ τὸν ἐφάρτισε ...«κόκκινη ἐλπίδα».

★

— Πῶς βλέπεις, Γιάννη, τὸν τίτλο ἐφέτος; τὸν ρωτήσαμε.

— Κατακόκκινο! ἀπάντησε.

— Ποῦ βασίζεις τὴν τόση σιγουριά;

— Μὰ ἔχουμε φίνα ὁμάδα ἐφέτος! Παῖκτες πρώτης! Τὸ Σιδέρη, τὸ Σάθ. θα καὶ Κώστα Παπάζογλου, τὸ Μπέμπη...

— Γιατί δὲ λὲς καὶ τὸν ἑαυτό σου; Κοκκινίζει.

— Κοκκινίσες...

Γελάει.

— Μά, ἀφοῦ εἶμαι «κόκκινος»!

Σταματᾶ γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα προσθέτει μὲ σιγουριά:

— Θὰ «κοκκινίσῃ» τὸ σύμπαν ἐφέτος! Καὶ πολλοί...! θὰ «πρασινίσουν» ἀπ' τὸ κακό τους.

❁

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ — ΣΧΟΛΙΑ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ κ. ΟΤΤΟ ΣΙΜΙΤΣΕΚ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ΣΕΓΑΣ μετὰ τὴν λήξι τῆς συνεργασίας του μὲ τὸν προπονητὴ κ. Ὄττο Σίμιτσεκ, ἔχει τὴν ἀπόφασι νὰ φέρῃ ὁπωσδήποτε δυὸ - τρεῖς ξένους προπονητές, εἰδικοὺς γιὰ τοὺς δρόμους, τὶς ρίψεις καὶ τὰ ἅλματα. Γίνεται μάλιστα ἀπὸ τώρα λόγος γιὰ ἕνα Γερμανό, ἕνα Σουηδὸ καὶ ἕναν Οὐγγρο.

Ὅσο γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κ. Σίμιτσεκ, λέγεται ὅτι θ' ἀναλάβῃ ὁ παλαίμαχος προπονητὴς καθήκοντα τεχνικοῦ συμβούλου τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

ΑΓΓΛΟΣ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ

Ἡ πρόληψι ἑνὸς Ἄγγλου προπονητοῦ (τοῦ κ. Κισοῦρτιερ) γιὰ τὴν Ἐθνική μας ποδοσφαιρική ὁμάδα, πρέπει νὰ θεωρῆται βέβαιη. Ἡ ΕΠΟ ἐξουσιοδότησε τὸν Ἄγγλο προπονητὴ τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» κ. Γκέϊμ νὰ τῆς ὑποδείξῃ τὸν ἱκανώτερο ἀπὸ τοὺς συμπατριώτες του προπονητές, ποὺ δὲν εἶναι δεσμευμένοι αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὁ κ. Γκέϊμ, κατὰ τὴν τελευταία μετάβασί του στὸ Λονδίνο βρῆκε μόνον ἐλεύθερο καὶ συγχρόνως κατάλληλο τὸν κ. Κισοῦρτιερ, πράγμα ποὺ γνωστοποίησε στὴν Ἀνωτάτη Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία.

Αὐτὲς τὶς μέρες δέ, ἀναμένεται ἡ μετάκλησί του στὴν Ἀθήνα.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΟΙ

Φαίνεται ὅτι οἱ νεαροὶ ἀθλητὲς παραέγιναν... μεγάλοι. Καὶ ἂν μὲν πρώϊδευαν ἀθλητικῶς, κανεὶς δὲ θἄχε ἀντίρρησι. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔγινε κάτι τέτοιο. Οἱ ἔφηβοι ἀθλητές μας, ποὺ πῆγαν στὴ Ρουμανία, ἐπέδειξαν ἰδιαίτερη ἱκανότητα στὶς ἐμπορικὲς δουλειές!

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ΣΕΓΑΣ κατάφερε «βαρὺν τὸν πέλεκυν» ἐναντίον τῶν πρωταιτίων.

Τὸ θέμα ὅπως δὲν εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τιμωρίας σὲ πέντ'-ἕξη ἀθλητές. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι ὅτι οἱ νεαροί, παρεξετύπησαν. Οἱ ἀθλητικὲς ἀρχὲς πρέπει νὰ χτυπήσουν τὸ κακὸ στὴ ρίζα του.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΑΙΤΗΤΕΣ ΣΤΟΥΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΥΣ

Ἀπὸ τὴν Τετάρτη μέχρι τὴ μεταπροσεχῆ Κυριακὴ θὰ διεξαχθοῦν στὸ Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριο οἱ πανελλήνιοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τοῦ 1961, καθὼς καὶ τὸ πρωτάθλημα ὁδατοσφαιρίσεως. Γιὰ τὴν ὁμαλὴ διεξαγωγὴ τῶν ἀγώνων, ἡ ΕΚΟΦ θὰ μετακαλέσῃ ξένους διαιτητές.

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΔΑΝΩΝ

Τὸ Σάββατο θὰ γίνουν στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο ἐπιδείξεις γυμναστικῆς τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Δανίας.

Πρόκειται γιὰ ἕνα θαυμάσιο συγκρότημα ποὺ διαθέτει μυῖκὴ δύναμι καὶ συνδυασμένη χάρι τῆς κινήσεως.

Ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, οἱ Δανοὶ πραγματοποίησαν λαμπρὲς ἐμφανίσεις στὴ Θεσ)νίκη καὶ τὴν Λάρισα, θὰ ἐμφανισθοῦν δὲ ἀργότερα καὶ στὴν Κρήτη.

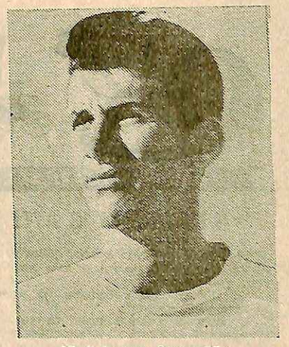
Ὁ Γιάννης Φραντζῆς

ΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ„ ΤΗΣ 10-9-61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

«Ἀπόλλων» Ἀθ. — «Δόξα Δράμας»	1 X
«Ἀπόλλων» Καλ. — «ΠΑΟΚ»	1 2
«Ἄρης» — «Ἡρακλῆς»	1 X
«Ἐθνικὸς» — «Προοδευτικὴ»	1 X 2
«Παναθηναϊκὸς» — «Νίκη» Βόλου	1
«Πανιώνιος» — «Φωστὴρ»	1
«Αἴας» — «Ἀργοναύτης»	2
«Α. Ἑ. Νικαίας» — «Χαλκηδών»	1
«Νεάπολις» — «Ἄρης Πειραιῶς»	1
«Πανναυπλιακὸς» — «Παναργειακὸς»	1
«Μπολώνια» — «Φιορεντίνα»	1 X 2
«Παλέρμο» — «Μίλλαν»	2
«Σαμπτόρια» — «Ρόμα»	1

Ἀναπληρωματικοί:

«Ἀνταγόρας» Κῶ — «Παροδιακὸς» 2
«Πέλωψ» Κιάτου — «Ὀλυμπιακὸς» Λουτρ. 2

ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΚΟΥΣ — ΚΟΥΣ

★Ὁ Ὑφαντὴς θὰ ξαναπαίξῃ;

— Μεγάλη ἡ ἀγωνία τῶν φιλάθλων τοῦ Πειραιῶς.

— Ὁ λαμπρὸς παίκτης, ποὺ ἔχει βγάλει ἀπὸ καιρὸ τὸ πόδι του ἀπ' τὸν γύψο, ἄρχισε κιόλας τὶς προπονήσεις του. Ὅμως ἄλλο προπόνησι καὶ ἄλλο... μάτς.

— Ὁ ἴδιος αἰσθάνεται ἀρκετὰ καλὰ γιὰ νὰ «ξανακλοτσήσῃ».

— Τί θὰ πῇ ὅμως ὁ Σιμονόφσκυ;

— Οἱ πληροφορίες μας εἶναι πὼς θὰ πῇ τὸ «ναί».

—Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ κρίνῃ τὰ πράγματα εἶναι ἡ πράξι.

—Ὑπομονή, λοιπόν, ὡς τὸ πρῶτο μάτς.

★ «Μπερδεύτηκαν τὰ αἰσθήματά μας» ἔλεγε τὴν περασμένη Τρίτη τὸ βράδυ Ἀπολλωνιστὴς φίλαθλος, στὸ φιλικὸ ἀγῶνα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων, μεταξὺ «Παναθηναϊκοῦ» ("Ἀπόλλωνος»

— Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

— Δυὸ ἀπ' τὰ καλύτερα παιδιὰ τοῦ («Ἀπόλλωνος» ἔπαιζαν μὲ τὸν ἀντίπαλό τους, δηλαδὴ τὸν ΠΑΟ, στὶς τάξεις τοῦ ὁποίου μετεγγράφηκαν ἐφέτος.

—Ἔτσι ὁ δύστυχος ὀπαδὸς τῆς Ἑλλαφρᾶς Ταξιαρχίας δὲν ἤτερε τί ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε: Νὰ κερδίσῃ ὁ Ἀπόλλων τὰ δυὸ τέως παιδιά του, ἢ νὰ κερδίσουν τὰ «παιδιὰ» τὸν... πατέρο τους;

Καὶ ἀναστέναξε.

— «Ἔτσι ποὺ μπερδεύτηκαν τὰ αἰσθήματά μας, χασαμε τὸ μπούσουλα».

— «Ἐναι, δυὸ ἢ χί, λοιπὸν θέλεις;»

«Ζερό!»

★ Μεγάλο μπέρδεμα προβλέπεται νὰ γίνῃ φέτος καὶ στὴν ΑΕΚ.

—Ὅπου θὰ παίξουν οἱ δυὸ μετεγγραφέντες Κύπριοι «φὼρ» Κρυσταλλίδης (ἢ Πανίκος) καὶ Ζάγκυλος.

— Τὸ «μπέρδεμα» αὐτὸ τὸ διετύπωσε γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφέας καὶ φανατικὸς θιασώτης τοῦ δικεφάλου:

— «Καλά, ὄρε παιδιά, εἶπε, ὅταν θὰ φωνάζουμε «Ε—Ἑ—Ἑνωσις» θὰ ἐννοοῦμε τὴν ΑΕΚ ἢ... τὴν Κύπρο;»

Καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ ξεματιστῇ..

★ Μαζὶ μὲ τοὺς πονοκεφάλους τῶν προπονητῶν τῶν ὁμάδων τῆς Α΄. Ἑθνικῆς κατηγορίας ἐν ὄψει τοῦ πρωταθλήματος, ἀρχισαν καὶ οἱ πονοκέφαλοι τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Ἐθνικῆς μας Κλ. Μαρόπουλου.

— Τὸν Ὀκτώβρη οἱ ἐπίλεκτοί μας θ' ἀγωνισθοῦν στὴν Ἰρλανδία, καὶ... τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα.

—Ὡστόσο ὁ καλὸς ἐκλέκτωρ, διάλεξε ἀπὸ τώρα τοὺς ἀσσους ποὺ θ' ἀπαρτίσουν τὴν ἐθνική μας

— Μὲ ποιὰ κριτήρια ὅμως;

— Οἱ ὁμάδες δὲν ἀρχισαν νὰ παίζουν, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴ φόρμα τῶν παικτῶν.

— Βεβαίως εἶναι γνωστὴ ἡ ἀξία τοῦ ρητοῦ «τὸ γεγονὸς καὶ χάριν ἔχει» δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ Ὀκτώβρης εἶναι κοντά. Ὡστόσο ὑπάρχει καὶ τὸ ἄλλο ρητό: «Ὅποιος βιάζεται, σκοντάφτει».

—Καὶ τὸ δεύτερο ἔχει περισσότερο τὴ θέσι του ἐδῶ.

—Ἀφοῦ μάλιστα ὁ πρῶτος φιλικὸς ἀγῶνας τῆς προεθνικῆς στὸν Βόλο ἔληξε μὲ 0—0, πρᾶγμα ποὺ φανερώνει ὅτι δὲν ξεκίνησε καλὰ ὁ κ. Κλεάνθης.

★Ὁ Κώστας Λινοξυλάκης, ὁ λαμπρὸς σέντερ-μπὰκ τοῦ ΠΑΟ, ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ Μίμη Στεφανάκου, σέντερ μπὰκ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ κινηματογραφικοῦ ἀστέρος.

— Καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἀστέρι («ντοῦμελεζ» τοῦ γηπέδου καὶ τῆς σθόνης.

— Λέγεται μάλιστα ὅτι κλ

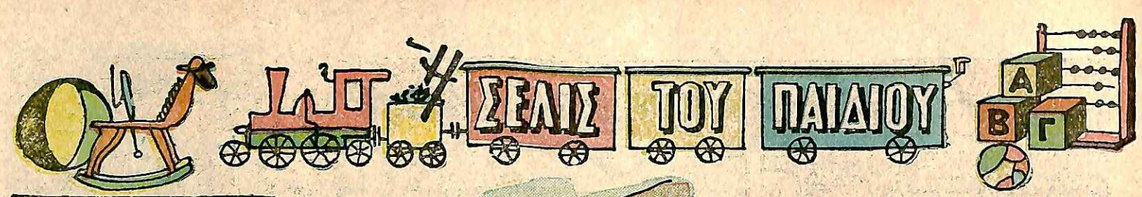

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΟΥΛΙΑ ΚΙ' Ο ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζοῦσε ἕνας καλὸς κυ-
νηγὸς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ κοριτσάκι
του, τὴν Πούλια.

Ἡ Πούλια δὲν πρόφτασε νὰ μεγαλώσῃ κι' ἡ
μητέρα της πέθανε.

Ὁ κυνηγὸς ἔκλαψε πολὺ τὸ χαμό της, μὰ σὲ
λίγο καιρὸ σκέφτηκε: «Ποιὸς θὰ φροντίζῃ τώρα
τὸ κοριτσάκι μου, ἀφοῦ ἐγὼ φεύγω στὸ κυνήγι ὁ-
λημερίς; Πρέπει νὰ ξαναπαντρευτῶ, γιὰ νὰ τοῦ
δώσω δεύτερη μητέρα».

Ἔτσι, ὁ κυνηγὸς ξαναπαντρεύτηκε. Καὶ μὲ τὴ
δεύτερη γυναῖκα ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι, ποὺ τὸ
ὠνόμασαν Αὐγερινό.

Περάσαν χρόνια. Ἡ Πούλια ἔγινε δεκατεσσά-
ρων χρόνων κι' ὁ Αὐγερινὸς δώδεκα.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια ἦταν πολὺ ἀγαπημένα κι' ἀ-
χώριστα τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Πολλὲς φορές, ἐκεῖ
ποὺ ἡ Πούλια ἔπαιζε μαζί του, τὸν παρατοῦσε κι'
ἔτρεχε νὰ βοηθήσῃ τὴ μητρυιά της στὶς δουλειές,
γιὰ νὰ μὴ τὴ γκρινιάζῃ. Γιατὶ ἡ Πούλια, ἦταν
ὁμορφη κοπέλλα, καλὴ ἀδελφή, ἀλλὰ καὶ τέλεια
νοικοκυροπούλα.

Μὰ ἡ μητρυιά της, ζήλευε τὴν Πούλια γιὰ
τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴ μισοῦσε γιὰ τὴ νοικο-
κυρωσύνη της.

Ἦρθε ὅμως μέρα, ποὺ γιὰ κακὴ τύχη τῆς
Πούλιας, πέθανε ὁ κυνηγός. Καὶ ἡ μητρυιὰ ἄρχι-
σε νὰ βασανίζῃ τὴν κοπέλλα. Ἐκείνη ἀποτα-
θιόταν σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔκλαιγε μὲ μαῦρο δά-
κρυ τὴν ὀρφάνια της. Τότε, τὴν πλησίαζε ὁ Αὐ-
γερινὸς καὶ τῆς ἔλεγε μὲ συμπόνια:

— Μὴν κλαίς, ἀδελφούλα μου. Κάνε ὑπομονή.
Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ βασανίζεσαι κι' ἐγὼ
πάντα θὰ σοῦ παραστέκωμαι...

Μὰ μὲ τὸν καιρό, ἡ κακία τῆς μητρυιᾶς ὅλο
καὶ μεγάλωνε.

Μιὰ μέρα, ὁ Αὐγερινός, ἄκουσε τὴ μητέρα του
νὰ λέῃ πὼς ἤθελε νὰ ξεκάνῃ τὴν Πούλια. Ἀθῶος,
ὅπως ἦταν, ἔτρεξε καὶ τὸ σφύριξε τῆς ἀδελφῆς
του.

Ἡ Πούλια, σὰν ἄκουσε τὸν κακὸ σκοπό της,
τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Μὰ πῶς μπορῶ,
ποὺ ἡ μητέρα σου δὲν μ' ἀφήνει οὔτε στιγμὴ ἀ-
πὸ τὰ μάτια της;

Ὁ Αὐγερινὸς λυπόταν τὴν ἀδελφούλα του.
Μὰ τὸ μυαλό του δὲν ἔφτανε τόσο, ποὺ νὰ μπο-
ρῇ νὰ βοηθήσῃ τὴν Πούλια.

Ἔνα βραδάκι, ποὺ ἡ μητρυιὰ πῆγε στὴ γει-
τόνισσα κι' ἄφησε τὰ παιδιὰ ὁλομόναχα, παρου-
σιάστηκε μπροστά τους μιὰ ζητιάνα:

— Γιὰ τὸ Θεό, καλά μου παιδιά, τοὺς εἶπε,
δῶστε μου λίγο ψωμάκι.

Ἡ Πούλια ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφερε λίγο ψωμί.
Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, τὰ παιδιὰ εἶδαν τὴ γριὰ ν'
ἀλλάζῃ ὄψη καὶ νὰ γίνεται μιὰ πολὺ ὁμορφη γυ-
ναῖκα.

— Παιδιά μου, ποὺς εἶπε, μὴ τρομάζετε, ποὺ
μὲ θλέπετε ἔτσι. Ἤρθα νὰ σᾶς πῶ πὼς δὲν εἶμαι
ζητιάνα, μὰ μιὰ καλὴ μάγισσα καὶ ἔξερω νὰ βο-
ηθάω τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς κατατρεγμένους.

— Ἐ, τότε, καλή μου, πές μου ἕναν τρόπο γιὰ
νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν κακιὰ τῆς μητρυιᾶς μου..
εἶπε ἡ Πούλια.

— Πές μας, πρόσθεσε κι' ὁ Αὐγερινός, τί πρέ-
πει νὰ κάνουμε γιατὶ ἐγὼ θὰ πεθάνω δίχως τὴν
ἀδελφούλα μου!..

Ἡ ὁμορφη γυναῖκα ἀποκρίθηκε στὴν Πούλια:

— Πάρε αὐτὰ τὰ δυὸ χτένια κι' αὐτὸ τὸ ἀλά-
τι. Αὔριο ἡ μητρυιὰ θὰ σὲ φωνάξῃ γιὰ νὰ σὲ χτε-
νίσῃ. Τότε ὁ ἀδελφός σου, θ' ἁρπάξῃ, τάχα στ' ἀ-
στεῖα, τὴν κορδέλλα τῶν μαλλιῶν σου. Ἐσὺ θὰ
τρέξῃς νὰ τὸν κυνηγήσῃς. Ἔτσι μὲ τὸ παιγνίδι
αὐτὸ θὰ μπορέσετε νὰ ξεμακρύνετε ἀπὸ κοντά
της. Κι' ὅταν ἐκείνη σᾶς πάρῃ τὸ κατόπι, ρίξτε
πίσω σας ἕνα χτένι, τὸ ἁραιό. Ἀμέσως, θὰ φυ-
τρώσουν δέντρα μπροστά της, ποὺ θὰ δυσκολευ-
τῇ νὰ τὰ περάσῃ. Κι' ἂν δῆτε πὼς ἐπιμένει γιὰ
νὰ σᾶς φτάσῃ, ρίξτε πίσω σας καὶ τὸ χτένι τὸ
πυκνό. Τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ φυτρώσουν θάμνοι κι'
ἀγκάθια. Μὰ ἂν κι' αὐτὰ τὰ περάσῃ, σκορπίστε
τὸ ἁλάτι. Θὰ γίνῃ τότε μιὰ λίμνη, ποὺ δὲν θὰ
μπορέσῃ νὰ τὴν περάσῃ.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ἡ καλὴ γυναῖκα κι' ἐξα-
φανίστηκε.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκρι
βῶς ὅπως τὰ συμβούλεψε ἐκείνη.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ, ἐλεύθερα πιά, συνέχισαν τὸ
δρόμο τους. Μὰ ἦρθε στιγμή, ποὺ ὁ Αὐγερινὸς
κουράστηκε κι' ἔδιψασε. Νερὸ δὲν ὑπῆρχε που-
θενά. Μονάχα σ' ἕνα μέρος, ὑρῆκαν μιὰ τεττημα-
σιὰ μοσχαριοῦ, ποὺ εἶχε μαζεμένο λίγο νερό. Κι'
ὁ Αὐγερινὸς διψασμένος, ἔσκυψε νὰ πιῇ.

— Μὴ! μή! τοῦ φώναξε ἡ Πούλια, μὴν πίνῃς.

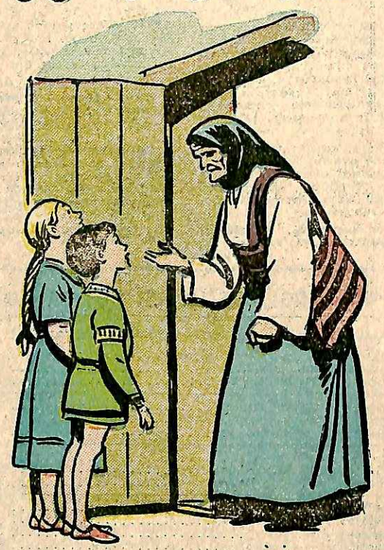

— Γιὰ τὸ Θεό, καλά μου παιδιά, τοὺς εἶπε
ἡ γριά, δῶστε μου λίγο ψωμάκι...

ἀδελφούλη μου, γιατὶ θὰ γίνῃς κι' ἐσὺ μοσχα-
ράκι!

Ὁ Αὐγερινὸς ἄκουσε τὰ λόγια της καὶ συνέ-
χισαν τὸ δρόμο τους. Μὰ ἡ δίψα του ἦταν ἀβά-
σταχτη. Κι' ὅταν ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος, ὅπου
στὴν πατημασιὰ ἑνὸς ἁλόγου βρσκόταν λίγο νε-
ρό, ὁ Αὐγερινὸς ἔσκυψε νὰ πιῇ. Μὰ καὶ πάλι ἡ
Πούλια τὸν ἐμπόδισε, γιατὶ θὰ γινόταν κι' αὐτὸς
ἄλογο. Πῆγαν τότε πορφαστέρα κι' εἶδαν σὲ μιὰ
πατημασιὰ ἀπὸ πρόβατο λίγο νεράκι. Ὁ Αὐγε-
ρινὸς φώναξε τότε μὲ λαχτάρα:

— Ἀδελφούλα μου, δὲν ἀντέχω ἀπὸ τὴ δίψα.
Θὰ βρέξω λίγο τὰ χείλη μου!

Καὶ πρὶν ἡ Πούλια προφτάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ,
ἤπιε μιὰ γουλιὰ κι' εὐθὺς ἄρχισε νὰ θελάζῃ λυ-
πητερά:

— Μπέ! Μπέ! Μπέ!..

Ἄκουγε καὶ καταλάβαινε ὁ Αὐγερινός, μόνο
ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Μὰ κι' ἡ Πούλια
δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ πιὰ τίποτα.

Σὲ λίγο ἔφτασαν μπροστὰ σὲ μιὰ πηγή. Πλάι
ἐκεῖ ἦταν ἕνα κυπαρίσσι, ποὺ ξαφνικὰ ἔγειρε τὴν

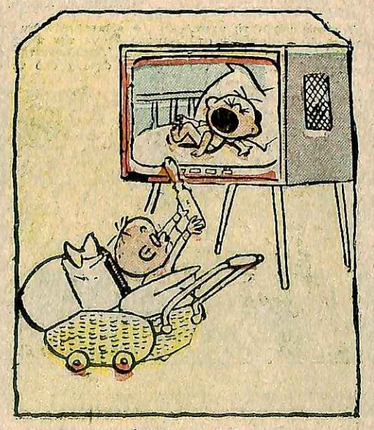

Ἀλληλεγγύη!

κορυφή του κι' ἁπλώθηκε μπροστά τους σὰν
ψάθα.

— Τι ὡραῖα, ποὺ εἶναι ἐδῶ! εἶπε ἡ Πούλια καὶ
πῆγε καὶ ξάπλωσε ἀπάνω.

Μὰ ξαφνικὰ τὸ κυπαρίσσι, ὕψωσε ξανὰ τὴν κο
ρυφή του κι' ἡ Πούλια βρέθηκε ψηλά, ἐνῶ τὸ πρό
σατο φώναζε λυπητερά.

Ξαφνικά, τὸ βασιλόπουλο τῆς χώρας ἐκείνης,
περνώντας ἀπὸ ἐκεῖ, ἄκουσε τὶς φωνές του. Τὸ
πλησίασε, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νερὸ ἀπ' τὴν πηγή,
νομίζοντας πὼς διψοῦσε. Μὰ ἐκεῖνο εἶχε ὑψωμένα
τὰ μάτια του στὴν κορυφὴ τοῦ κυπαρισσιοῦ καὶ
φώναζε ὁλοένα.

Τότε τὸ βασιλόπουλο, σήκωσε τὰ μάτια του κι'
εἶδε τὴν Πούλια.

— Γιατί, ὁμορφούλα μου, τῆς φώναξε, πῆγες
καὶ κάθησες τόσο ψηλὰ κι' ἀφησες ἐδῶ κάτω τὸ
ἀρνί σου μονάχο του;

Ἡ Πούλια δὲν τοῦ ἀποκρινόταν. Καὶ τὸ βασι-
λόπουλο συνέχισε:

— Πές μου, ὁμορφονιά μου, πῶς βρέθηκες ἐδῶ
στὴν ἐρημιά; Δὲν ξέρεις, πὼς ἐδῶ τριγυρίζουν ἄ-
γρια θηρία; Κατέβα κι' ἔλα μαζί μου.

Τί νὰ κάνω νὰ κατέβω; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ
Πούλια. Τὰ θηρία εἶναι πιὸ ἥμερα ἀπὸ τοὺς ἄν-
θρώπους καὶ δὲν τὰ φοβᾶμαι!

— Δὲν μιλᾶς σωστά, τῆς ξανάπε τὸ βασιλό-
πουλο. Ἀπορῶ πῶς βρέθηκαν ἄνθρωποι κι' ἔκα-
ναν κακὸ σὲ σένα. Κατέβα κι' ἔλα μαζί μου.
Δὲν βλέπεις πὼς καὶ τὸ ἀρνάκι σου σὲ φωνάζει
καὶ κλαίει; Ἔλα νὰ σὲ πάω στὸ παλάτι μου.
Εἶσαι τόσο ὁμορφη, ποὺ ἐκεῖ μονάχα σοῦ τα ρά-
ζει νὰ μένῃς!

Τὸ βασιλόπουλο, περίμενε, μὰ ἡ Πούλια δὲν
κατέβαινε. Κι' ἀπελπισμένο, ἐκεῖνο πῆρε ἀπ' τὸ
χαλινάρι τ' ἄλογό του κι' ἔφυγε.

Στὸ δρόμο του ἀπαντήθηκε μὲ μιὰ γριά, ποὺ
περνοῦσε θιαστικὴ κρατώντας ἕνα κόσκινο, μιὰ
σκάφη κι' ἕνα σακκοῦλι ἀλεῦρι. Κοντά της εἶχε κι'
ἕνα γουρουνάκι.

Τὸ βασιλόπουλο στάθηκε τότε καὶ δίνοντάς της
ἕνα φλουρί, τῆς εἶπε:

— Καλή μου γερόντισσα, μπορεῖς νὰ μὲ βοη-
θήσῃς;

— Εἶμαι στὶς διαταγές σου, τοῦ ἀποκριθηκε ἐ-
κείνη ἡ πονηρή, παίρνοντας τὸ φλουρί.

Τὸ βασιλόπουλο τῆς διηγήθηκε γιὰ τὴν Πούλια,
ποὺ δὲν κατέβαινε ἀπ' τὸ δέντρο, γιατὶ φοβόταν
τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ τότε ἡ γριὰ τὸν πῆρε μαζί της καὶ γύρι-
σαν κοντὰ στὸ κυπαρίσσι. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκρυψε τὸ
βασιλόπουλο μέσα στοὺς θάμνους, ἔβαλε τὴ σκά-
φη χάμω κι' ἄρχισε νὰ κοσκινίζῃ τὸ ἀλεῦρι της
μὰ μὲ τὸ κόσκινο ἀνάποδα.

Ἔτσι πήγαινε ἄδικος ὁ κόπος της, γιατὶ τὸ
γουρουνάκι της ἔτρωγε τὸ ἀλεῦρι.

Ἡ Πούλια ὅμως, ποὺ τἄθλεπε ὅλα ἀπὸ πάνω,
ἄρχισε νὰ της φωνάζῃ:

«Ἀλλοιῶς, γριά, τὸ κόσκινο
ἀλλοιῶς καὶ τὸ σκαφίδι,
κτύπα τὸ νουρουνόπουλο
σοῦ τρώει τὸ ἀλεῦρι!»

— Μπᾶ! ἔκανε τότε ἀδιάφορα ἡ γριά, ὑψώνω-
τας τὰ μάτια της στὸ κυπαρίσσι. Τίχτης ἐκεῖ,
κοπέλλα μου; Κι' ἀφοῦ ἔλεπεις πὼς πάει ὁ κόπος
μου χαμένος, γιατὶ δὲν ἐρχεσαι νὰ βοηθήσῃς μιὰ
γριὰ ποὺ δὲν καλοδλέπει;

Ἡ Πούλια τότε, χωρὶς νὰ θάλῃ κακὸ στὸ μυα-
λό της, κατέθηκε.

Τὸ βασιλόπουλο ἔτρεξε εὐθύς, τὴν ἅρπαξε καὶ
τὴν πῆγε στὸ παλάτι του, μαζὶ μὲ τὸ ἀρνάκι της.

Σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τους, γιατὶ κι'
ἡ Πούλια εἶχε ἀγαπήσει τὸ βασιλόπουλο.

Μὰ ἔτυχε σ' ἕνα μῆνα ἀπάνω τὸ βασιλόπουλο
νὰ πάῃ στὸν πόλεμο. Κι' ἡ Πούλια ἀπὸ τὴν ἡμέρα
ἐκείνη κλείστηκε στὴν κάμαρά της μαζὶ μὲ τὸ ἀρ-
νάκι της καὶ τοῦ διηγόταν ἱστορίες.

Ἡ βασίλισσα σὰν τὄμαθε αὐτό, πρόσταξε νὰ
σφάξουν τὸ ἀρνί. Τότε ἡ Πούλια παρακάλεσε νὰ
τῆς δώσουν τὰ κοκκαλάκια του. Ἡ βασίλισσα
τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρι. Κι' ἡ Πούλια τὰ φύτεψε
στὸν κῆπο, ὅπου σὲ λίγες μέρες φύτρωσε μιὰ ὄ-
μορφη πορτοκαλιά. ποὺ εἶχε ἀπάνω της ἕνα χρυσὸ
πορτοκάλι.

Μιὰ μέρα ἡ Πούλια ἅπλωσε τὸ χερι της νὰ
κόψῃ τὸ πορτοκάλι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔγινε ἕνα
θαῦμα: Τὸ πορτοκάλι κόπηκε κι' ἀντὶ νὰ πέσῃ
χάμω, ἄρχισε νὰ ὑψώνεται ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Ἦταν μέσα ἐκεῖ ἡ ψυχούλα τοῦ δυστυχισμένου
τοῦ ἀρνιοῦ

Ἡ Πούλια θέλησε νὰ τὸ πιάσῃ. Μὰ χωρὶς νὰ
τὸ καταλάβῃ, ἄρχισε κι' αὐτὴ τότε νὰ ὑψώνεται
στὸν οὐρανὸ ὁλο καὶ πιὸ ψηλά. Ὥσπου ὁ Αὐγερι-
νὸς κι' ἡ Πούλια χάθηκαν.

Κι' ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι βλέπουν πάνω στὸν
οὐρανὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἀστέρια, τὴν Πούλια νὰ κυ-
νηγᾶ νὰ πιάσῃ τὸν Αὐγερινό. μὰ ποτὲ νὰ μὴ τὰ
καταφέρῃ..

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η "ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ..

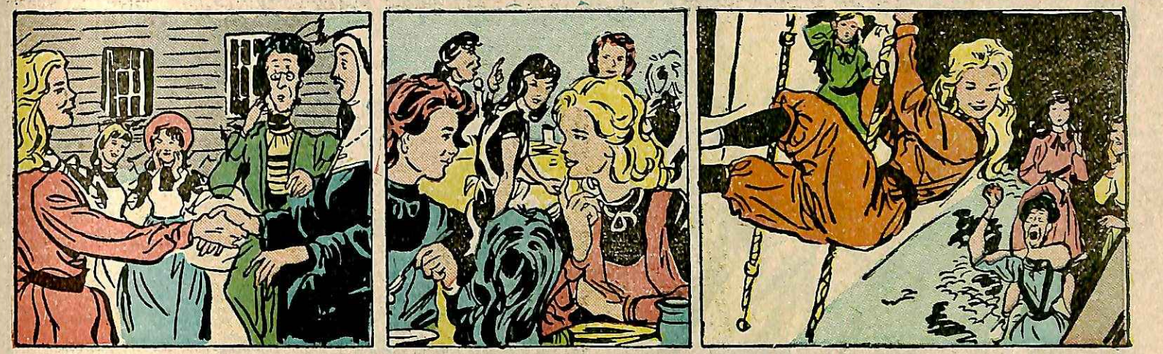

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, στὴ γαλλικὴ σχο-
λὴ καλογραιῶν («Τὰ χελιδόνια»), ἔφτανε μιὰ
νεαρὴ Ἀμερικανίδα, ἡ Ντίνα Μόρτιμερ. Ἡ-
ταν μιὰ ὡραία ζωηρὴ ξανθούλα καὶ οἱ μα-
θήτριες τῆς σχολῆς τῆς ἐπεφυλάξαν ἐνθου-
σιώδη ὑποδοχή. Ὅταν ἡ ἡγουμένη τὴν ὑπο-
δέχτηκε, ἡ Ντίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι λέγον-
τας:

— Χαίρω πολύ, ποὺ σᾶς γνωρίζω.

Ὕστερα ἐστράφη πρὸς τὶς μαθήτριες, ποὺ
γελοῦσαν καὶ τοὺς εἶπε μ' ἐγκαρδιότητα:

— Γειὰ σας κοριτσι, πιστεύω νὰ συνεννο-
ηθοῦμε καὶ νὰ περάσουμε καλὰ μαζί.

Μόλις ἔμειναν μόνη μαζί τους τὶς ρώτη-
σε, γιατὶ γέλασαν ὅταν ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς
ἡγουμένης.

— Γιατὶ ἐμεῖς τῆς τὸ φιλοῦμε μόνο, καὶ
κάνουμε ὑπόκλισι, τῆς ἐξήγησαν αὐτές.

Γρήγορα ἡ ὅλη συμπεριφορὰ τῆς δυναμι-
κῆς Ντίνας ἀναστάτωσε τὴν ἡσυχη καὶ αὐ-
στηρὴ σχολὴ κι' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ὀνομαστῇ
(Μὶς Δυναμίτις). Ἡ ἡγουμένη τῆς ἔκανε πα-
ρατηρήσεις, μὰ οἱ συμμαθήτριές της ἦταν
κατενθουσιασμένες, γιατὶ μὲ τὴν παρουσία
της διέλυε τὴ μονοτονία μέσα στὴν ὁποία
ζοῦσαν μέχρι τότε. Οἱ συνεχιζόμενες ἀταξίες
της ὅμως ἀνάγκασαν τὴν ἡγουμένη...

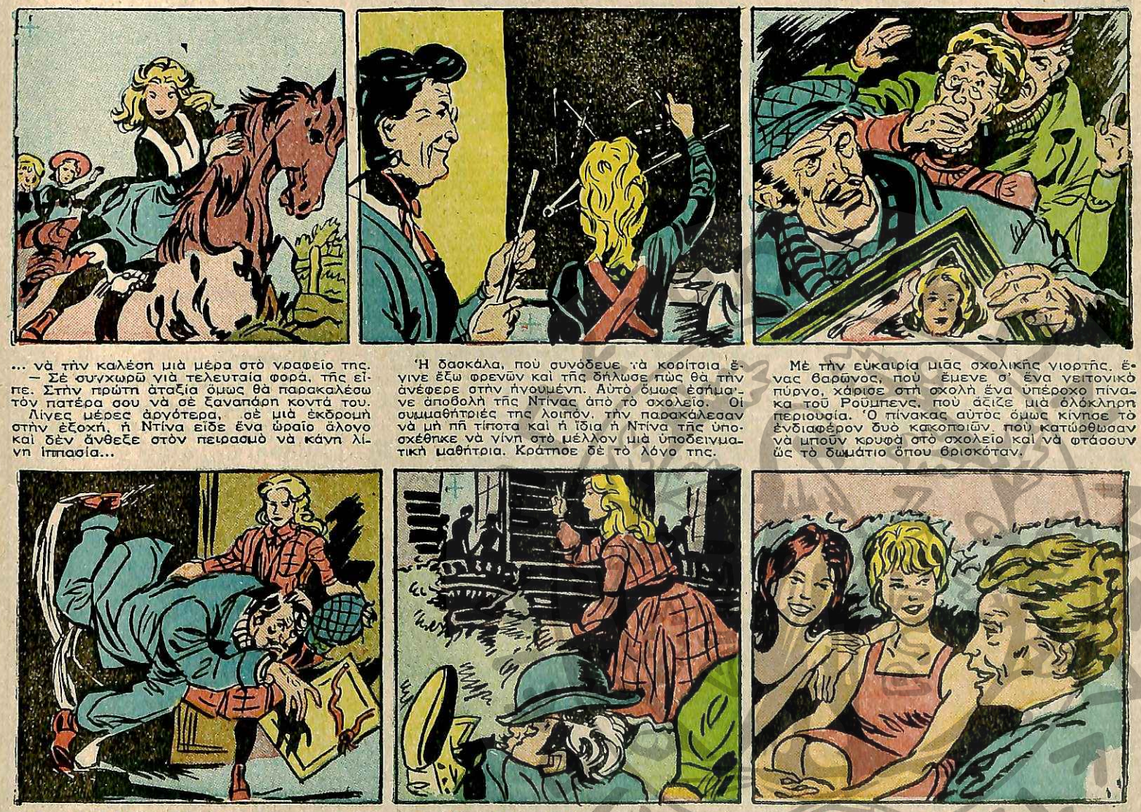

... νὰ τὴν καλέσῃ μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο της.

— Σὲ συγχωρῶ γιὰ τελευταία φορά, τῆς εἶ-
πε. Στὴν πρώτη ἀταξία ὅμως θὰ παρακαλέσω
τὸν πατέρα σου νὰ σὲ ξαναπάρῃ κοντά του.

Λίγες μέρες ἀργότερα, σὲ μιὰ ἐκδρομὴ
στὴν ἐξοχή, ἡ Ντίνα εἶδε ἕνα ὡραῖο ἄλογο
καὶ δὲν ἄνθεξε στὸν πειρασμὸ νὰ κάνῃ λί-
γη ἱππασία...

Ἡ δασκάλα, ποὺ συνόδευε, τὰ κορίτσια ἔ-
γινε ἔξω φρενῶν καὶ τῆς ὅλωσε πὼς θὰ τὴν
ἀνέφερε στὴν ἡγουμένη. Αὐτὸ ὅμως ἐσήμαι-
νε ἀποβολὴ τῆς Ντίνας ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Οἱ
συμμαθήτριές της λοιπόν. τὴν παρακαλέσαν
νὰ μὴ πῇ τίποτα καὶ ἡ ἴδια ἡ Ντίνα τῆς ὑπο-
σχέθηκε νὰ γίνῃ στὸ μέλλον μιὰ ὑποδειγμα-
τικὴ μαθήτρια. Κράτησε δὲ τὸ λόγο της.

Μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς σχολικῆς γιορτῆς, ἕ-
νας θίασος, ποὺ εἶμενε σ' ἕνα γειτονικὸ
πύργο, χάρισε στὴ σχολὴ ἕνα ὑπέροχο πίνα-
κα τοῦ Ρούμπενς, ποὺ ἀξίζε μιὰ ὁλόκληρη
περιουσία. Ὁ πίνακας αὐτὸς ὅμως κίνησε τὸ
ἐνδιαφέρον δυὸ κακοποιῶν. ποὺ κατώρθωσαν
νὰ μποῦν κρυφὰ στὸ σχολεῖο καὶ νὰ φτάσουν
ὡς τὸ δωμάτιο ὅπου ὑριοκόταν.

Ἐνῶ ὅμως ἐφευγαν, ἔπεσαν πάνω σὲ μιὰ
δασκάλα. Ἐκείνη ἔβαλε τὶς φωνές, μὰ ὁ ἕ-
νας κακοποιὸς τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα. Ἡ Ντί-
να ἄκουσε τὴ φασαρία κι' ἔτρεξε. Βλέποντας
τὸν κακοποιὸ νὰ φεύγῃ μὲ τὸν πίνακα, τὸν
ἔβαλωσε κάτω μὲ μιὰ τριλοποδιά. Τῆς ἐπε-
τέθη τότε ὁ ἄλλος μὰ μ' ἕνα θαυμάσιο ζίου -
ζίτσου ἡ Ντίνα...

... τὸν ἔβγαλε κι' αὐτὸν νόκ - άουτ. Ἐλευ-
θερωμένη πιὰ ἡ δασκάλα. ἀναστάτωσε τὴ
σχολὴ μὲ τὶς φωνές της. Δασκάλες καὶ μα-
θήτριες ἔτρεξαν ἀπὸ παντοῦ ἀλλὰ ἡ Ντίνα
δὲν χρειαζόταν πιὰ καμμιὰ βοήθεια. Τὰ εἶχε
καταφέρει μόνη της!

— Φέρτε μου τὸ λάσο μου, εἶπε... Θὰ ἑ-
τοιμάσουμε δυὸ δέματα γιὰ τὴν ἀστυνομία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι μα-
θαίνοντας πὼς μιὰ μαθήτρια εἶχε ἐξουδετε-
ρώσει δυὸ κακοποιούς. Ὅλοι τὴ συγχάρηκαν
καὶ ἡ δασκάλα, ποὺ τῆς εἶχε συγχωρήσει τὴν
ἀταξία της εἶπε σφίγγοντάς της τὸ χέρι:

— Εἶμαι ὑπερηφάνη γιὰ σένα. Ἔκανες
νὰ φυσιᾶῃ μὲ στὴ σχολὴ μας ἕνας καινούρ-
γιος ἄνεμος.

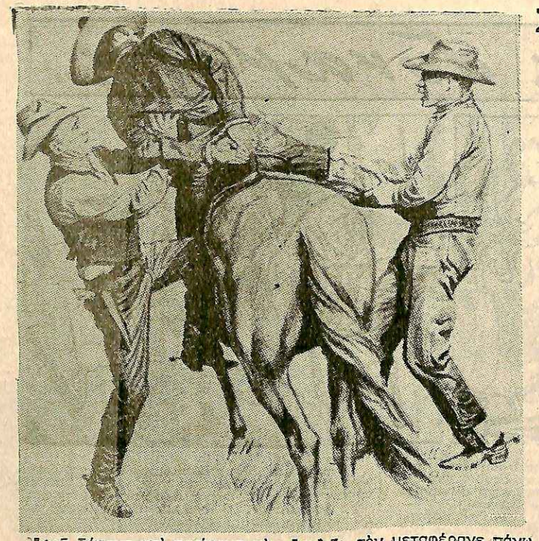

Αφοῦ δέσανε καὶ φιμώσανε τὸν Λουΐτζι, τὸν μεταφέρανε πάνω στὴ σέλλα ἑνὸς ἀλόγου στὴν «ἐστένσια» τοῦ δὸν Καμπάρα.

Τὸ φθερὸ παιχνίδι

— Ντάμα!

— Ἄσσος!

— Μὰ τὸ Θεό, ἔχεις διαβολεμένη τύχη, Χοσέ!

— Ἔλα, ξανακόψε ἐσὺ χαρτί, νὰ γυρίση τὸ γοῦρι.

Τὸ κρασὶ καὶ τὰ χαρτιὰ τρα-βοῦσαν κάθε μέρα τοὺς περισσότερους κάου-μπόυ τῆς περιφερείας στὴν ταβέρνα τοῦ «Κόκκινου Ἀστρου». Πήγαιναν γιὰ νὰ χάσουν ὅλο τὸ μεροκάματό τους.

Οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺ παίζανε τώρα, γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἦταν στενοὶ φίλοι. Ὁ πρῶτος ἦταν γέ-ρος καὶ σφιχτοδεμένος ἄντρας, μὲ ἀετίσια ματιά. Οἱ σύντροφοί του τὸν εἶχαν βαφτίσει «Χοσὲ ὁ ἀμείλικτος» γιὰ τὸ σκληρό του χαρα-κτῆρα. Ὁ ἄλλος λεγότανε «Ρον-τριγκὲθ ὁ κοκκινομάλλης». Τὸ χα-ρακτηριστικὸ του ἦταν τὰ κόκκι-να μαλλιά του, ποὺ, μαζὶ μὲ τὴν πικιὴ γενειάδα του, κάπαιζαν ὁλο σχεδὸν τὸ πρόσωπό του.

Δούλευαν κι' οἱ δυό τους στὴν «ἐστάντσια» τοῦ δὸν Καμπάρα, ποὺ ἁπλῆχε 50 χιλιόμετρα ἀπὸ κεῖ. "Ὁμορφο χτῆμα. Μὰ ὁ ἰδιο-κτήτης ἦταν χειρότερος ἀπ' ἰοὺς ἀνθρώπους του. Κανεὶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἀπ' τὸ προσωπικό του, οἱ μισητότεροι ἦταν ὁ Ρον-τριγκὲθ κι' ὁ Χοσέ.

Καθὼς συνέχιζαν τὸ παιχνίδι τους, ἕνας νεαρὸς κάου-μπόυ πῆ-γε καὶ στάθηκε κοντά τους, γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήση. Ὁ Ρον-τριγκὲθ ἔκλεισε πότε τὸ μάτι μὲ σημασία στὸ σύντροφό του.

— Ἐ, μικρέ, εἶπε ὁ τελευταῖος. Βλέπω πὼς ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸ παιχνίδι.

— Ἀρκετά, ἀπάντησε ὁ νέος.

Ὁ Ρον-τριγκὲθ σηκώθηκε ἀμέ-σως ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ βαρέθηκα. Πάω νὰ ξε-μουδιάσω. Δὲ συνεχίζεις ἐσύ;

Ἐκεῖνος δέχτηκε εὐχαρίστως. Τὸ παιχνίδι ἐξακολούθησε. Μὰ ὁ νεαρὸς εἶχε μιὰ διαβολεμένη ἀτυ-χία. Ἔχανε διαρκῶς.

Ξαφνικά, μιὰ τραχειὰ φωνὴ ἀ-κούστηκε:

— Ἐ, Μάρκο! Τί κάνεις ἐκεῖ;

Ἕνας ψηλὸς ἄντρας πλησίασε τὸ νέο.

— Βλέπεις, Λουΐτζι, παίζω, ἀ-πάντησε ἐκεῖνος.

— Ἄ, παίζεις... καὶ χάνεις!

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Χοσὲ πετά-χτηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Τί ἐννοεῖς; ρώτησε τὸ νεο-φερμένο.

— Ἐννοῶ, πὼς δὲν ἐφιλεται-λεύονται ἔτσι τοὺς μικροὺς...

Τὸν διέκοψε ἕνα μουγκρητό. Ὁ Χοσὲ χύμηξε πάνω του, κρατῶν-τας ἕνα μαχαίρι. Μὰ ὁ Λουΐτζι τὸν σημάδεψε μ' ἕνα περίστροφο.

— Κάτω τὰ ξερά σου! φώνα-ξε. Καὶ κατέβαινε ἀμέσως τὰ λε-φτά τοῦ παιδιοῦ. Γρήγορα!

Ὁ Χοσὲ δὲ μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ. Ἡ θέσι του ἦταν μειονεκτική. Ἔ-βαλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, πέταξε τὰ λεφτὰ πάνω στὸ τρα-πέζι κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Λου-τζὶ πῆρε τότε μαζί του τὸ Μάρκο καὶ ἔγκλεισεν κι' αὐτοὶ ἔξω.

— Ἐμπρός, πᾶμε, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχουμε καιμιὰ δουλειὰ μ' αὐτοὺς τοὺς λωποδύτες!

Ἀνέβηκαν στ' ἄλογά τους καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἔπαυλι Κολο-ρίντο. Ὀδηγοῦσαν ἐκεῖ ἕνα κοπά-δι ταῦρους, ποὺ ὁ κύριός τους δὸν Γκερίμπο ἔστελνε στὸ γειτονά του.

Ὁ Λουΐτζι κι' ὁ Μάρκο ἦταν ἀ-χώριστοι φίλοι. Ὁ πρῶτος εἶχε γίνει ὁ προστάτης τοῦ γεροῦ καὶ φιλότιμου ἐκείνου παιδιοῦ, ποὺ τόχε πάρει ὁ κύριός του στὴν ὑ-πηρεσία του ἐδῶ καὶ λίγο καιρό. Κι' ὁ νέος, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ συμπάθειά του, προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ἀντάξιός της.

Ξαφνικά, παρατήρησαν κάποια ἀναταραχὴ στὸ κοπάδι τους.

Ὁ Μάρκο κέντησε τ' ἄλογό του κι' ὥρμησε μπροστά. Δὲν εἶχε κά-νει οὔτε ἑκατὸ βήματα, ὅταν ἄ-κουσε ἕνα πυροβολισμὸ καὶ μιὰ κραυγὴ τοῦ Λουΐτζι. Στράφηκε ἀπότομα. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνη τίποτα, στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη.

— Λουΐτζι!.. Ἐ, Λουΐτζι!

Τοῦ ἀπάντησε ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο. Τότε κατάλαβε: Εἶχαν ἁ-παγάγει τὸ σύντροφό του!

Ὥρμησε μὲ τ' ἄλογό του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὰ τὸ σκοτάδι πύκνωνε κι' ὁ τόπος ἦταν γεμάτος βράχια. Δὲ θὰ κατάφερνε τίποτα...

Ἔπειτα, σκέφθηκε καὶ τὸ κο-πάδι ποὺ εἶχε ἀφίσει πίσω του. Ἦταν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία! Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψη.

— Οἱ παληάνθρωποι!... οὐρ-λιασε μὲ μανία.

Σὲ μισὴ ὥρα, εἶχε ὁδηγήσει τὸ κοπάδι στὸν προορισμό του, Ὑ-στερα γύρισε δλοταχὼς στὸ κτῆ-μα τοῦ δὸν Γκερίμπο καὶ τὰ δι-γήθηκε ὅλα στοὺς φίλους του.

— Ὁ Ροντριγκὲθ κι' ὁ Χοσὲ τόλμησαν νὰ μᾶς κάνουν τέτοια προσβολή; οὐρλιασε ὁ ζωηρότερος ἀπ' αὐτούς. Νὰ ἐκδικηθοῦμε!

Κι' οἱ κάου-μπόυ, ἑτοιμάστηκαν ἀμέσως νὰ ξεκινήσουνε.

Κάποιος θέλησε νὰ ἐμποδίση τὸ Μάρκο νὰ τοὺς ἀκολουθήση.

— Εἶσαι κουρασμένος, τοῦ εἶ-πε. Ἔτρεχες ὅλη τὴ νύχτα. Πρέ-πει νὰ πᾶς τώρα νὰ κοιμηθῆς.

— Θάρθω μαζί σας! ἐπέμεινε ὁ νέος.

*

Ἀφοῦ ὁ Ροντριγκὲθ κι' ὁ Χο-σὲ δέσανε καὶ φιμώσανε τὸ Λουΐ-τζι, τὸν μεταφέρανε, πάνω στὴ σέλλα ἑνὸς ἀλόγου, στὴν «ἐστάν-τσια» τοῦ δὸν Καμπάρα.

— Ἐμπρός, λόστε τον... καὶ προ-σέχτε μὴ σᾶς δαγκάση! φώναξε ὁ πρῶτος. Θὰ γελάσουμε τώρα μὲ τὴν καρδιά μας.

Μόλις τὸν λύσανε, ὁ Λουΐτζι, τραλλὸς ἀπ' τὴ λύσσα του, ὥρμη-σε πάνω στὸ Χοσέ, κι οἱ δυὸ ἄν-τρες ἄρχισαν νὰ παλεύουν.

Μὰ ὁ Ροντριγκὲθ γλύστρησε ὀ-πούλα ἀπὸ πίσω κι' ἔχωσε τὸ μα-χαίρι του στὸν ὦμο τοῦ Λουΐτζι.

Μόλις εἶδαν τὸ αἷμα, οἱ ἄλλοι βράλανε τὶς φωνές:

— Ὄχι, μὴ τὸν σκοτώσετε! Τὸν χρειαζόμαστε γιὰ τὸ αὐριανὸ γλέντι μας!

Σ' αὐτὰ τὰ μέρη, οἱ κάου-μπόυς ὀργανώνουν κάθε τόσο μι-κρὰ «ροντέο», γιορτὲς δηλαδή, ὅ-που ἐπιδίδονται σ' ἐπικίνδυνα γυ-μνάσματα: Καβαλικεύουν ἀτίθασ-σα ἄλογα, κάνουν ἀκροβασίες καὶ ταυρομαχίες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλα ἦταν ἑ-τοιμα γιὰ μιὰ τέτοια γιορτή. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ στίβου εἶχαν στή-σει ἕνα ψηλὸ στύλο, κι' εἶχαν κρε-μάσει ἕνα σκοινὶ ἀπ' τὴν κορφή του.

Πιάσανε τὸ Λουΐτζι καὶ τὸν τύ-λιξαν μ' ἕνα κόκκινο πανί. Ἐκεί-νος μάντεψε πὼς θὰ τὸν τυραννοῦ-σαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο...

— Θὰ μὲ κρεμάσετε; ρώτησε, ὅταν τὸν πῆγαν κοντὰ στὸ στύλο.

— Ὄχι. Θὰ σὲ κάνουμε κάτι καλλίτερο! τοῦ ἀπαντήσανε.

Καὶ τὸν δέσανε μὲ τὸ σκοινί.

Ἕνας ἐξαγριωμένος ταῦρος χύ-μηξε μέσα στὸ στίβο. Μόλις ἀν-τίκρυσε τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ Λουΐ-τζι, ὥρμησε πάνω του. Μὰ ὅταν εἶχε φτάσει πιὰ κοντά του, ὁ Λουΐτζι ἔνοιωσε ξαφνικὰ νὰ τὸν σηκώνουν ψηλά.

— Οἱ κακοῦργοι! μούγκρισε. Βρῆκαν παιχνίδι γιὰ νὰ γελο-σουνε...

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε πολλὲς φορές. Ἄλλοτε ὁ ταῦρος τοῦ ξέ-σκιζε τὰ πόδια μὲ τὰ κέρατά του κι' ἄλλοτε ἀνυψώνοντανε τὸ κορμί του πρὶν προλάβη τὸ ζῶο νὰ τὸν ἁγγίξη.

Οἱ κάου-μπόυ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια... Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ σκοι-νὶ χαλαρώθηκε καὶ ὁ Λουΐτζι στά-θηκε σὲ χαμηλὸ ὕψος. Ὁ ταῦρος ὥρμησε! Καὶ θὰ τὸν κατασκέξη-ξε, ὅταν ἀκουστήκαν ζαφνικὰ πυροβολισμοί. Τὸ ζῶο ἔπεσε, χτυ-πημένο θανάσιμα.

Ἀκολούθησε πάλη, ἀγριες φω-νές, ποδοβολητὰ ἀλόγων, πιστο-λιές...

Ὁ Μάρκο εἶχε φτάσει στὴν κρίσιμη στιγμή, μαζὶ μὲ τοὺς συ-ντρόφους του. Ἁρπαξε τὸ Λουΐτζι πάνω στ' ἄλογό του κι' ἔφυγε μὲ καλπασμό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πάρανε ἐκδίκησι γιὰ τὴν προσβολή, ρημά-ζοντας καὶ καίγοντας ὅ,τι βρίσκα-νε μπροστά τους.

Ὅταν, σὲ μερικὲς μέρες, μα-θεύτηκε ὁ θάνατος τοῦ Χοσὲ καὶ τοῦ Ροντριγκέθ, ὁ Λουΐτζι κι' ὁ Μάρκο δώσανε τὰ χέρια. Μιὰ κα-λὴ καὶ ἄτεγη φιλία εἶχε πεθάνει, γιὰ νὰ γεννηθῆ στὴ θέσι της μιὰ ἄλλη, ἀληθινὴ καὶ τίμια.

Ρ. ΜΠΟΥΛΑΙΝ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

1) ΠΕΡΙΧΕΙΡΙΣ. 2) ΜΑΝΙΤΑΡΙ. 3) ΚΑΡΑΒΑΝΙ. 4) ΠΑΡΑΜΕΡΑ. 5) ΚΑΛΗ-ΜΕΡΑ. 6) ΑΝΑΜΕΣΑ. 7) ΜΑΡΙΑΝΝΑ. 8) ΚΑΛΑΜΑΡΙ. 9) ΠΙΑΤΕΛΛΑ. 10) ΡΥΑ-ΚΙΑ. 11) ΑΤΑΞΙΑ. 12) ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (ἀπὸ τὴ Σουηδία. Ὁ πορ-θμὸς ποὺ χωρίζει τὴ Δανία ἀπὸ τὴ Νορβη-γία εἶναι τοῦ Σκαγερράκη). 2) ΣΩΣΤΟ (687 μέρες) 3) ΛΑΘΟΣ (πρωτοεμφανί-στηκε στὴ Βενετία τὸ 1500 δυὸ αἰῶνες με-τὰ τὸ θάνατο τοῦ Μάρκο Πόλο). 4) ΛΑ-ΘΟΣ (ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὰ ρουθούνια). 5) ΛΑΘΟΣ (κέρδισε τὸ 1921 τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς Φυσικῆς). 6) ΛΑΘΟΣ (ἡ Μα-δρίτη, 650 μέτρα). 7) ΛΑΘΟΣ (4). 8) ΣΩΣΤΟ (γεννήθηκε τὸ 7 μ.Χ. καὶ ἦταν αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸ 69 μέχρι τὸ 79 μ.Χ.). 9) ΣΩΣΤΟ (καὶ πολὺ περισσότερο ἂν ὑ-πολογίσουμε ὅλα τὰ ρευστά). 10) ΣΩ-ΣΤΟ. 11) ΛΑΘΟΣ (ἀπελύθη πρὸ πολ-λοῦ). 12) ΣΩΣΤΟ.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Ἀπὸ τὴν "Υδρα (πολΥ ΔΡΑστήριος).

Ἀριθμητικὰ προβλήματα

1)
```
   6 : 2 X 9 = 27
   7 X 4 X 1 = 28
   8 X 3 + 5 = 29
```

2)
```
  14   5   11   4
   3  10    8  13
   2   7    9  16
  15  12    6   1
```

3) 425 X 35 = 14.875

4) Α) Εἶναι πολλαπλάσια τοῦ 11.
Β) Ἀφαιροῦμε ἀπὸ τὸν κάθε ἀρι-θμὸ 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3.
Γ) Διαιροῦμε τὸν κάθε ἀριθμὸ μὲ τὸν ἀμέσως ἑπόμενο, γράφουμε τὸ ἀ-πότελεσμα καὶ συνεχίζουμε.

20 μικροδιαφορὲς

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 865 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΑΙΣ — ΕΠΕΑ. 2) ΠΟΥΣ — ΑΚΡΑ. 3) ΤΕΛΟΣ. — ΒΡΑΧΟΣ. 4) ΡΟΛΟΙ — ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. 5) ΚΟΜΟ — ΧΑΝ — ΜΝΑΣ. 6) ΑΓΑΠΗ — ΑΛΣΟΣ — ΥΑΙΝΑ. 7) ΚΑΤΙ — ΑΝΗΣΥΧΑ — ΚΑΡ. 8) Α-ΔΑΝΑ — ΟΡΟΦΗ. 9) ΑΓΑΘΑ — ΠΛΕΚΩ. 10) ΑΣΑΦΗ — ΕΝΑΤΑ. 11) ΙΟΝ — Η-ΜΙΣΕΙΑ — ΑΣΜΑ. 12) ΑΠΩΘΩ — ΑΤΙ-ΜΑ — ΑΕΤΟΙ. 13) ΜΙΣΗ — ΑΤΙ — ΡΕ-ΝΑ. 14) ΟΙΚΟΣΗΜΟΝ — ΜΟΙΡΑ. 15) ΣΕΠΑΛΑ — ΕΝΕΤΟΙ. 16) ΣΟΛΟ — Α-ΓΑΝ. 17) ΣΑΙΝ — ΑΣΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΑΚΑ — ΣΙΑΜ. 2) ΡΟΓΑ — ΟΠΙΟ. 3) ΤΟΜΑΤΑ — ΑΝΩΣΙΣ 4) ΠΕΛΟΠΙ-ΔΑΣ — ΘΗΚΕΣ. 5) ΠΟΛΟ — ΑΓΑ — Ο-ΠΟΣ. 6) ΑΥΛΙΣ — ΑΝΑΦΗ — ΙΣΑΛΑ. 7) ΙΣΟ — ΑΝΑΘΗΜΑ — ΗΛΟΙ. 8) ΣΑ-ΧΛΗ — ΙΤΑΜΑ. 9) ΠΑΣΣΑ — ΑΣΙΤΟ. 10) ΒΑΝΟΥ — ΕΜΙΝΕ. 11) ΠΑΡΙ — ΣΧΟΛΕΙΑ — ΝΑΣ. 12) ΕΚΑΤΗ — ΑΡΕ-ΝΑ — ΩΜΕΓΑ. 13) ΑΡΧΗ — ΟΚΑ — Ο-ΤΑΝ. 14) ΑΟΣΜΑ — ΦΩΤΑΕΡΙΟΝ. 15) ΣΙΝΙΚΗ — ΑΣΤΕΡΙ. 16) ΣΑΝΑ — ΜΟ-ΝΑ. 17) ΣΑΡΑ — ΜΑΙΑ.

«Εμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε.Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειρι-στὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Διευθυντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϋάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. Διαμαντόπουλος, ἀπάντησε ταχυδρομι-κῶς στοὺς: G. Agapitos - USA, Ἀλε-ξάνδραν Νικολαΐδου, Λευκωσίαν - Κύ-πρου καὶ Εἰρήνην Μάρου, Λεμίαν.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντη-σε ταχυδρομικῶς στοὺς: Λιόλιον Εὐάγ-γελον. Παπαναστασόπουλον Νικόλαον, Πανταζῆν Ἀλέξανδρον, Βλάχαν Ἀντώνιον καὶ Θωμοπούλου Χρυσούλαν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Μαρίνα Νικολαΐδου, (14 χρόνων), Τζαβέλλα Νο 18, Κωμαντηρία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων.

Ἡ Σόνια Γαβριηλίδου, (15 χρόνων), Τζαβέλλα Νο 18, Κων-σταντία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλά-δα μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - πο στὰλ μὲ ἠθοποιούς. Φωτογραφία ἀπαραί τητη.

Ἡ Ἀνδρούλλα Ματθαί ου, Καντάρας Νο 28 Καϊμακλί, Κύ-προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, κατὰ προτίμησι μαθήτρια ἀπὸ τὴ Θεσ)νίκη. Ἡ Ἀ-ν-θὴ Ματθαίου, γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι. ἐ πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀ-πὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴ Θεσσαλονίκη, κατὰ προτίμησι μαθήτρια.

Ἡ Νέλλη Νώρα, (17 χρό-νων), Τζαβέλλα Νο 18, Κωνσταντία Λευ κωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ μὲ ἠθο-ποιούς. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Θέλμα (18) καὶ ἡ Λίζα Δη μητρίου, (19 χρόνων), Τζαβέλ-λα 22, Κωνσταντία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ φοιτήτρι ες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων.

Ἡ Μαίρη Κωνσταντινί δου, (20 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποίαν ἰ-σχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλο-γραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθε ρῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ἡ Τζένη, Εὐαγ-γελιστρίας Νο 15, Λεμεσός, Κύπρος, ἐ πιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Παντελή δη ς, Βασιλικὸν Λάρνακα Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅ-λον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λ. Μέσσιου, Παλαμά 25. Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἰδιαίτερος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρό-νων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μ. Κωνσταντίνου, (17 χρόνων), Σωράνου 6 Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέ-ους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀντωνάκης Κυρι-άκου, (19 χρόνων) Βασιλικόν, Λάρ νακα. Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στα-θερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γ. Νικολάου, Μέσα Γειτονιά, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλ ληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὶς Σέρρες, Καστοριὰ καὶ Ρόδο ἡλικίας 15—20 χρό νων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ Κ. Μιχαὴλ καὶ ὁ Κ. Λυ-σάνδρου, Στύλοι, Βαρώσια, Κύπρος, ζη τοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυ-ξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νεοκλῆς Ἰωάννου, Ἀθηνῶν Νο 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέ λει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀ-πὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρό νων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κ. Ἰωαννίδης, Πε-ριβόλια, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ-Κ. Γιάγκου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ ξανθὴ Ἑλληνοπού λα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λούης Θωμᾶ, (18 χρό νων), Πλατεῖα Δημοκρατίας Νο 11, Λάρ νακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλλη νικὴ, ἀγγλικὴ, ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Τρεῖς φίλοι ὁ N. GIKAS, ὁ DINOS VEGOS καὶ ὁ D. ANDREOU, M)V GRECIAN VALOUR Co GOULAN-DRIS BROS 61 ST MARY AXE, LON-DON E.C.3., ENGLAND, θέλουν ν' ἀλ ληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 18—32 χρό-νων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φω-τογραφία εὐπρόσδεκτη.

Οἱ I. ATHANASIADIS, S)S AVGI TRITON SHIPPING INC, 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλ ληνίδες ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκο πὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ N. MAKROGLOU, S) S LAMPIS TRITON SHIPPING Co INC. 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυ ξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ NICOLAOS EVAN-GELINOS καὶ ὁ D. KAVOU-RIS, S)T WORLD BOND, S)TY TRAN SOCEANIC MARINE INC 39 EAST 51 ST., NEW YORK 22, N.Y. USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—23 χρόνων κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὶς Β. Σποράδες, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ JOHN KOKORAKIS, & J. SIGEL καὶ ὁ JOHN KOKRAKIS, S)T PROTEUS, Co RETHYMNIS KU-LUKUNDIS LTD, ST. CLARE HOUSE, 30)33 MINORIES LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερι κό, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, στὴν ἑλ ληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-λίας.

Ὁ Ε. PIPINOS, S)S GE-ORGE Co FREIGHTERS AND TAN-KERS CORP. BROAD ST. NEW YORK 4 N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφή σῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κ. KOSMAS, S)T PELI ON ORION SHIPPING TRANDLING 29 BROADWAY ST. NEW YORK U-SA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀ πὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκο πὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθε ρᾶς φιλίας.

Ὁ Ε. MACROLIANNA K I S καὶ ὁ D. PANARAS S)T A TLANTIC CIN. Co S.E.C.O PORT SA.I.D, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 16—20 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι λίας.

Οἱ T. PETROPOULOS, S)T PRINCESS SOPHIE, Co NIAR CHOS LONDON LTD, 41)43 PARK STREET 41)43 LONDON W.1. EN GLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ γέα ἡλικίας 17—25 χρόνων μὲ σκο πὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ L. THEODOROU καὶ ὁ E. LIOKARIS, S)S ATLANTIC GLO-RY, Co MARITIME BROKER 52 BRO-ADWAY NEW YORK, USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα ἡλικίας 16—24 χρόνων, μὲ σκο-πὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ N. MASTROPEROS, Co GOULANDRIS BROS LTD, 61 MA-RY AXE E.C. 3., LONDON, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ MAROULA IOAN-NOU, 5 DUNFORD ROAD, LON DON N. 7, ENGLAND, θέλει ν' ἀλλη λογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι λίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Μ. PAPADOPOU-LOU, TAKSIM GIHAGIR HAVYAR SOK. No 26)1 ISTANBUL, TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅ-λον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ G. PATTAKOS, FRANK FURT A)M FRITZLAVER ST 34 GER-MANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐ-ξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ N. RIKOS, SIG ST 31 MENDEN SIGBURG, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ λάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο THEODOROS THRA SIVOULIDES, (17 χρόνων), 15 GOUMHOURIAK ST. ABDIN CA.I-RO, UAR, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύνα

Οδοντόπαστα NIVEA

Καθαρίζει τὰ δόντια

Ἀπολυμαίνει τὸ στόμα

Δὲν ἐρεθίζει τὰ οὐλα

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

Διδότου 49. — Τηλέφ. 614.869

Ο Ιατρὸς Χρ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11—1 καὶ 5—7 μ.μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Τὰς ἀπόρους ὡρεὰν ἑκάστην Τετάρτην.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

Ἀφρίζουσα!

ΡΥΚΟ·ΦΙΞ

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΟ ΑΠΟ ΒΕΡΥΚΟΚΚΟ ΚΑΙ ΡΟΔΑΚΙΝΟ

ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

YOGLU AYALI CESME CATIKKAS SOK. No 33\4 ISTANBUL, TURKIVE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἡ ὕλε προκύψει.

Ὁ JOANNIS VALSA MAKIS, (20 χρόνων), καὶ ὁ K. GOUTIS, RE'SACHSTR. No 4, STUTTGART WEILIMDORF, GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδε κτη, ὄχι ὅμως καὶ ἀπαραίτητη.

Ἡ Μόσχα Θεολογίτου, (15 χρόνων), Γρηγορίου Ε' Νο 17, Κηφισιὰ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἢ ἕνα νέο, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ ποστὰλ μὲ ἠθοποιούς.

Ἡ Βούλα Ἰωάννου, Σμύρνης Νο 27, Καζάνι, ζητεῖ ἀπὸ θυμεὶ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμ ματοσήμων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Σοφία Καραμπατζάκη, (17 χρόνων), POSTE RESTANTE, Ξάνθη ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας.

Ἡ Τούλα Μπάκα, Σερρῶν 19, Νιπιάκι, Καλαμάτα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Ρένα Λιναίου, (19 χρόνων), ὑπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σαθαρῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὴν ἀναγωγάτριά μας αὐτή, ἂς στείλουν τὰ γράμματά των στὸ περιοδικὸ μας. Δρα γατσανίου Νο 4, Ἀθῆναι, GRECE.

Ἡ Νατάσα Ἀλεξάκη, (20 χρόνων). Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι, GRECE, ποὺ εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβα ρούς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 30—35 χρόνων κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Καναδά, ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ μετανα στεύσῃ. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν γιὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτο γραφία τους.

Ἡ Μ. Παπακωνσταντίνου, (23 χρόνων), καὶ ἡ Ἰωάνα Ἀναγνωστοπούλου, (18 χρόνων), Σαριπόλου Νο 4, Κουκάκι Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μ' ἕνα ξε νητεμένο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Διονύσιος Σταθόπουλος, (29 χρόνων) ὁδὸς Χα σὰ 16, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνι κὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σάκης Φουλάκης, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεν τρικὸν, Ἀθῆναι ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα φήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλι κίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημι ουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κ. Λίγκος, Ἰωάννου Καρτάλη 86, Βόλος, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτε ρικό, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, μὲ σκο πὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Θ. Λειβαδίτης, 7 Πο λυτεχείου Ἀθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλ ληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κό σμο, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ, τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογρα φία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἰωάννης Εὐαγγελάκος, Ἁγίου Γεωργίου Νο 4, Ἁγία Βαρβάρα, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, θέ λει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλλη νικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χρῆστος Ἀναστασιάδης, Ἰμβρου Νο 51, Δάφνη Τ.10 Ἀθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλλη λογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Γεώργιος Παπανικολάου Α. Κασταμώλας καὶ ὁ Κ. Σαβιού, Καλλιθιές, Ρόδος, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αὐστραλία μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ν. Κορρές, (22 χρό νων), Διγενῆ 21 Ἄνω Πατήσια καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Φουντουλάκης (21 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες 17—22 χρόνων ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σ. Κοντονῆς, Πατησί ων 157 Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα φήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς γνωριμίας.

Ὁ Κ. Πετρα δάκης, (22 χρόνων), Παύλου Μελᾶ 33 καὶ ὁ Δ. Ὁ ταντζῆς Β΄ Πάροδος Ν. Πλαστήρα 13, Συκιές, Θεσσαλονίκη, ζητοῦν ν' ἀλληλο γραφήσουν μὲ νέες, κατὰ προτίμησιν μὲ σπουδαστρίες δραματικῶν σχολῶν.

Ο Ν. Δήτσος, Μεγάλου Ἀλε ξάνδρου 88, Δράμα, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀ πὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Π. Τίνα νάς, 122 Τοπο γραφικὸς Συνοργείων, Ἀμπελιά, Φάρσα λα, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, Ἀμερικὴ, Κα ναδᾶ. μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Δ. Νικολάδης, Λαοδικείας Νο 39, Νίκαια, Πειραιεύς, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέ ες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἑπα κολουθήσει. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Κ. Νικολαΐδης, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰ δία διεύθυνσι.

Ὁ Χ. Γιδαράκος 7ης Με ραρχίας 3 καὶ ὁ Ἐλευθέριος Ἀμανατίδης Μ. Ἀλεξάνδρου 110, Κατερίνη, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμ ματοσήμων.

Ὁ Ἰωάννης Σίνας, Ἀδριανουπόλεως 30, Διδυμότειχον GRE CE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξω τερικό.

Ὁ Βασίλειος Γαλανάκης καὶ ὁ Β. Ἄνθης, (18 χρό νων), Κωστῆ Παλαμᾶ 54, Αἰγάλεω, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Γερμανία, ἡλικίας 15—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπροσδεκτη.

Ὁ Μ. Οἰκονομίδης, (23 χρόνων). Πέλοπος 42, Λ. Ἀξιωμα τικῶν, Περιστέρι, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλ ληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα εὐγενικὴ ἡλι κίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύ ναψι μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Εὐδοκία Καρασά 6 α, (18 χρόνων) Ἀφέται, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅ λον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδε κτη, ὄχι ὅμως καὶ ἀπαραίτητη.

Ἡ Μόσχα Θεολογίτου, (15 χρόνων), Γρηγορίου Ε' Νο 17, Κηφισιὰ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἢ ἕνα νέο, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ ποστὰλ μὲ ἠθοποιούς.

Ἡ Βούλα Ἰωάννου, Σμύρνης Νο 27, Καζάνι, ζητεῖ ἀπὸ θυμεὶ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέ ες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμ ματοσήμων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Σοφία Καραμπατζάκη, (17 χρόνων), POSTE RESTANTE, Ξάνθη ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκο πὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στα θερῆς φιλίας.

Ἡ Τούλα Μπάκα, Σερρῶν 19, Νιπιάκι, Καλαμάτα, θέλει ν' ἀλ ληλογραφήσῃ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Ρένα Λιναίου, (19 χρόνων), ὑπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σαθαρῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὴν ἀναγωγάτριά μας αὐτή, ἂς στείλουν τὰ γράμματά των στὸ περιοδικὸ μας. Δρα γατσανίου Νο 4, Ἀθῆναι, GRECE.

Ἡ Νατάσα Ἀλεξάκη, (20 χρόνων). Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι, GRECE, ποὺ εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβα ρούς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 30—35 χρόνων κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Καναδά, ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ μετανα στεύσῃ. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν γιὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτο γραφία τους.

Ἡ Μ. Παπακωνσταντίνου, (23 χρόνων), καὶ ἡ Ἰωάνα Ἀναγνωστοπούλου, (18 χρόνων), Σαριπόλου Νο 4, Κουκάκι Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μ' ἕνα ξε νητεμένο.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπο γεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΙ κία 70.752.

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ πρέπει νὰ δῆτε τὴν...

Empisal

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΗΜΑΤΑ:

Σαμ. Γ. ΝΑΤΑΝ Κολοκοτρώνη 60-Τηλ. 24.334 Κατάστημα τὸ σπίτι Πανεπιστημίου 36-Τηλ. 627.482. Κατάστημα ΠΑΝΧΡΩΜ Εὐαγγελιστρίας 24 - Τηλ. 34.884. Γ. ΠΑΝΑΓΟΣ Βασ. Κωνσταντίνου 37 - Πειραιεύς - Τηλ 457.784.

ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΗ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ τοῦ ΚΟΣΜΟΥ

περισσότεραι πληροφορίαι & ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 59 - 6ΟΝ ΟΡΟΦΟΣ - Τηλ. 536.075 536.309

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Ενα ψέμα στὴν τύχη

Ὁ ΤΖΕΪΜΣ Μπαρντιέ, ὑπαρχηγὸς τῆς Σκώτλαντ - Γυάρντ, εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἰδιωτικὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο.

Διαβάζοντας, λοιπόν, μιὰ μέρα τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες ψιθύρισε:

— Τρομερό!... Ὁ λόρδος Χάλτον δολοφονήθηκε χτὲς τὸ βράδυ στὸν πύργο του... Ἦταν καλὸς φίλος κι' εὐχάριστος σύντροφος... Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἔκανε τὸ ἔγκλημα;...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του αὐτά, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπᾶη τὸ τηλέφωνο.

Σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

Ἦταν ὁ ἀρχηνὸς τῆς Σκώτλαντ - Γυάρντ.

Τζέϊμς καλημέρα!... τοῦ φώναξε. Ἂν ἔχῃς διάθεσι σὲ παίρνω μαζί μου ὡς τὸ Μάρνκοκ... Ξέρεις, πετάγαινο στὸν πύργο τοῦ λόρδου Χάλτον νὰ κάνω ἔρευνα γιὰ τὴ δολοφονία... Θυμήθηκα ὅτι συνδεόσουν μὲ τὸν μαραὶτη καὶ σκέφθηκα ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσῃς... Θάρρεῖς;

— Γιατὶ ὄχι: ἀπάντησε ὁ Μπαρντιέ.

— Τότε σ' ἕνα τέταρτο θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σου μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου..

Ὁ Τζέϊμς Μπαρντιὲ ἔσπευσε νὰ φορέσῃ ἕνα κοστούμι σπόρ, γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς μας ποὺ εἶχε νίνει κιόλας πεσίσπιρο στὴν Ἀγγλία, φιλιόζοτανε καὶ νιὰ τὴν κουιφότπά του.

Καθὼς στεφάνωνε ἕνα ἄνθος τῆς ἐποχῆς στὴ μπουτονιέρα του, ἀκούστηκε νὰ χτυπᾶη τὸ κουδοῦνι του. Φόρεσε ἁμέσως τὸ γκρὶ σακάκι του καὶ κατέβηκε.

Ἕνα αὐτοκίνητο ἦταν σταματημένο στὴν πόρτα του. Ὁ ἀρχηνὸς τῆς Σκώτλαντ - Γυάρντ. Ἐμπερτ Λάϊονς καὶ δυὸ ἐπίθεωρητοὶ βρισκόντουσαν σ' αὐτό.

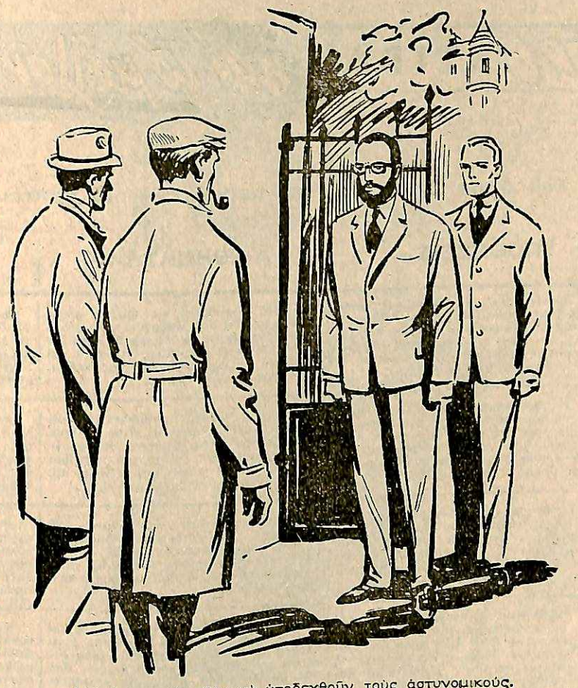

Δυὸ ἄντρες ἔτρεξαν νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁ Τζέϊμς, χαιρέτησε τοὺς συναδέλφους του καὶ κατόπιν ἀνέβηκε καὶ κάθησε πλάϊ στὸ Λάϊονς, ποὺ ὠδήνουσε τὸ αὐτοκίνητο.

— Λοιπόν, ἀρχηνέ, ρώτησε ὁ Τζέϊμς τὸν προϊστάμενό του. τί ξέρετε νιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή:

— Ἀσήμαντα πράγματα! Ὁ σταθμάρχης τοῦ Μάϊορκος μοῦ ἔστειλε μιὰ τηλεγραφικὴ ἐκθεσι. Μοῦ ἀναφέρει ὅσα γράφουν καὶ οἱ ἐφημερίδες. Ἀσφαλῶς θὰ τὶς διάβασες... Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο... Μὰ πές μου, ἐσὺ ποὺ συνδεόσουν μαζί του: Ὁ λόρδος εἶχε συννενοήσεις:...

— Δὲν εἶχε παρὰ ἕναν ἀνηψιό, παιδὶ τῆς μοναδικῆς ἀδελφῆς του. ποὺ θρίσκεται ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια στὴν Αὐστραλία. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε... Ὁ ἀνηψιὸς αὐτός, ὁ Πίτερ Σάντουρν εἶναι τύπος ἐκκεντρικός. Εἶχε φύγει ἀπ' τὸν πολιτισμένο κόσμο ἀποφασισμένος νὰ ζήσῃ στὴν ἐσπιιά. Κι' ὅταν πῆγε στὴν Αὐστραλία, ἐγκαταστάθηκε στὰ ἐνδότερα. Ἀγόρασε ἕνα μεγάλο ἀνράκτημα, ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύεται καὶ ζῆ... Ποτὲ του δὲ ζήτησε οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὸ θεῖο του, ποὺ ἦταν πάμπλουτος. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὴν Αὐστραλία συνάντησε πολλὲς δυσκολίες... Ὁ λόρδος Χάλτον, στὸν ὁποῖο ἄρεσε ὁ μισάνθρωπος ἀνηψιός, τὸν εἶχε κάνει κληρονόμο του. Ἔτσι πολλὲς φορὲς τὸν εἶχε προσκαλέσει ν' ἀφήσῃ τὶς ἐρημιές, καὶ νὰρθῇ νὰ ζήσῃ κοντά του. Μὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε... Θεῖος καὶ ἀνηψιὸς ἄλλαξαν δυὸ τρία γράμματα τὸ χρόνο.

Ὁ λόρδος ὅμως, ὅπως μοῦ ἔλεγε πρὶν ἕνα μῆνα, ποὺ μὲ εἶχε φιλοξενήσει δέκα μέρες στὸν πύργο του, εἶχε νὰ λάθῃ δυὸ χρόνια γράμμα ἀπ' τὸν ἀνηψιό του. Αὐτὸ τὸν εἶχε κάνει ν' ἀνησυχήσῃ. Ἔνοιαζε μὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Εἶχε, λοιπόν, ἀπευθυνθῆ πρὶν δυὸ μῆνες στὶς ἀρχὲς τῆς Αὐστραλίας... Μὰ δὲν ξέρω ἂν τοῦ ἀπάντησαν...

— Τί προσωπικὸ ἔχει ὁ λόρδος στὸν πύργο του;

— Ἔχει τὸν γραμματέα. τὸν ἐπιστάτη, μιὰ οἰκονόμο, τέσσερεις-πέντε ὑπηρέτες καὶ δυὸ κηπουρούς.

Τὸ αὐτοκίνητο διέσχιζε τώρα τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει πίσω του σκεπασμένο στὴν ὁμίχλη. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ ψιλὴ δροχὴ καὶ λίγοι ὁδάβατες φαινόντουσαν στοὺς δρόμους.

Ὕστερο, ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφτασαν στὸν πύργο τοῦ Χάλτον. Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπρὸς στὴ θολωτὴ εἴσοδο. Δυὸ ἄντρες ἔτρεξαν νὰ ὑποδεχτοῦν τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁ ἕνας ὡς σαοάντα χρόνων. εἶχε πικνὴ γενειάδα καὶ φοροῦσε γυαλιά. Ἦταν ὁ Τζὼν Χάρντυ, ὁ γραμματεὺς τοῦ λόρδου. Ὁ ἄλλος ὑρισμένος ἐντελῶς, εἶχε πράδασι τὰ πενήντα, κι' ἦταν ὁ ἐπιστάτης Λιούϊς Στέφενς.

Ὁ Τζέϊμς Μπαρντιὲ. ποὺ τοὺς ἤξερε. τοὺς παρουσίασε στὸν ἀρχηνό. Κατόπιν οἱ ἀστυνομικοί. ἀκολουθούμενοι ἀπ' αὐτούς. μπῆκαν μέσα στὸν πύργο.

Στὸ γραφεῖο τοῦ λόρδου τίποτα δὲν εἶχε μετακινηθῆ. Τὸ πτῶμα εἶχε μεταφερθῆ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου. Ὁ ἰατροδικαστὴς τὸ εἶχε ἐξετάσει. εἶχε κάνει τὴν ἔκθεσί του καὶ δὲν τὸ χοειαζόταν πιά.

— Διηνηθῆτε μας. ρώτησε ὁ ἀρχηνός. πῶς ἀνακαλύφθηκε τὸ ἔγκλημα;

Ὁ Τζὼν Χάντυ εἶπε τότε:

— Χτὲς τὸ βράδυ ἔμεινα ὡς τὶς 7 μαζὶ μὲ τὸ μυλόρδο. που μοῦ ὑπαγόρευσε μερικὲς ἐπιστολές Ὅταν ἀποσύρθηκα νιὰ τὸ δεῖπνο ὁ κύριος μοῦ εἶπε: «Νὰ μοῦ στείλῃς στὶς 9 τὸν Στέφενς. Καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ μοῦ φέρῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ Χάρσερυ...». Βρῆκα τὸ Στέφενς καὶ τοῦ μεταδίδασα τὴν παραγγελία τοῦ λόρδου... Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σᾶς τὰ δινηθῆ ὁ ἴδιος.

Ὁ ἐπιστάτης προσώρησε γιὰ εἴπε:

— Στὶς 9 πῆνα στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου. Εἶχε νευματίσει μόνος στὴν τραπεζαρία.

— Τί ὥρα νευμάτισε; ρώτησε ὁ Μπαρντιέ.

— Ἀπὸ τὶς ἑφτάμιση ὡς τὶς ὀχτώ! Ἔπειτα ξανανύρισε στὸ γραφεῖο. Ἔτσι θεβαιώνει ἡ Ρουθ Χόλνερ ἡ οἰκονόμος.

Καλά, συνεχίστε...

— Στὶς 9 πῆνα στὸ γραφεῖο του. Χτύπησα τὴν πόρτα δυὸ φορές; Δὲν ἔλαβα ἀπάντησι. Ἄνοιξα ακὶ τότε εἶδα τὸ μυλόρδο πεσμένο μὲ τὰ μοῦτρα στὸ γραφεῖο. Στὴν ἀοχὴ νόμισα πὼς κοιμόταν. Ὅταν ὅμως πλησίασα. ἔβλεπα ἀίμα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἐπάνω στὴ γαλάζια ρόμπα ποὺ φοροῦσε. ἀοχισα νὰ φωνάζω... Ὁ προσωπικὸ ἔτρεξε ἀμέσως. Ἔφεραν κατόπιν τὸ γιατρὸ τοῦ νειτονκοῦ χωριοῦ. ποὺ πιστοποίησε τὸ θάνατό του. Εἰδοποίησαν τότε τὴν ἀστυνομία. Αὐτὰ μόνο ξέρω...

Ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες ἔκαναν τὶς καταθέσεις τους. ὁ Τζέϊμς Μπαρντιὲ τοιγυρίζε στὸ δωμάτιο.

— Καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος; ρώτησε ξαφνικὰ τὸν ἐπιστάτη.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριο!... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Στὴν ἀοχὴ κ' ἐμεῖς καὶ ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας ὑποθέσαμε πὼς ἦταν ἡ κλοπή. Μὰ οἱ ἔρευνες ποὺ ἐνήναν ἀπέδειξαν πὼς δὲν ἐλείπε τίποτα.

— Καλά. μπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε. εἶπε ὁ Μπαρντιὲ στὸν γραμματέα καὶ τὸν ἐπιστάτη.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν μόνοι, ὁ Μπαρντιέ. νυρίζοντας στὸν ἀρχηνό, εἶπε:

—Κάπιο ας ἄπο τοὺς ἀνθοπώπους τοῦ πύρνου διέπραξε τὸ ἔγκλημα... Ἀλλὰ ποιός καὶ νιὰ ποιό λόνο;... Ἡ μάλλον ἐξ ὀνόματος τίνος ἐνεργώντας...

Ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἔννραφα. Μὰ τίποτα δὲν τράδηξε ἰδιαίτερα τὴν προσοχή του. Στὸ τσεπάκι οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί. θοηθούμενοι κι' ἀπὸ τὸν σοαπέρο. ποὺ εἶχε φτάσει κι' αὐτός. εἶχαν ἀρχίσει τὶς ἐρευνές τους.

"Επαιρναν ἀποτυπώματα. ἔψαχναν τοὺς ὑπηρέτες. Σὲ λίνο ὁ ἐπιστάτης ἔφερε τὰ κλειδιὰ τοῦ λόρδου του. Ὁ ἀρχηνὸς ἄνοιξε τότε τὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο. Τὰ χρήματα καὶ τὰ χρεώγραφα ἦταν ἄθικτα. Ἕνας μεγάλος φάκελλος ὑπῆρχε σ' ἕνα ἰδιαίτερο συρτάρι.

Ὁ Τζέϊμς, προλαβαίνοντας τὸν ἀρχηνὸ ἁπλωσε τὸ χέρι καὶ πῆρε τὸ φάκελλο. Πάνω σ' αὐτὸν ἦταν γραμμένο μὲ μεγάλα νράμματα: ("Η διαθήκη μου).

Χωρὶς νὰ δίστάσῃ τὸν ἄνοιξε καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν μέσα. εἶπε ἀδιά

Τὰ ΑΣΤΡΑ μαὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 7 — 13 Σεπτεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Εὐνοϊκὴ περίοδος, ἰδίως γιὰ ὅσους γεννήθηκαν μεταξὺ 1920 καὶ 1930. Ἡ ἐργασία θὰ παρουσιάση αἰσθητὴ βελτίωσι, πρέπει ὅμως ν' ἀποφύγετε τὶς πάσης φύσεως ἐκκρεμότητες καὶ νὰ μὴ ἀποκαλύπτετε τὰ σχέδιά σας.	★ Θὰ δοκιμάσετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς χαρές, ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν πολὺ εὐχάριστες ἀναμνήσεις. ★ Ἡ νέα Σελήνη δὲν εὐνοεῖ τὶς νέες γνωριμίες, γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἔχουν μᾶλλον ἐφήμερο χαρακτῆρα. ★ Ἀδικαιολόγητη ζήλεια.	★ Αἰσθητὴ βελτίωσι, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ συκῶτι καὶ τὸ στομάχι τους. ★ Αὔξησι τοῦ δυναμισμοῦ ἐπιτρέπει στοὺς ἀθλητὰς καὶ σὲ ὅσους ἐπιδίδονται στὰ σπὸρ νὰ σημειώσουν θαυμαστὲς ἐπιδόσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἡ τύχη θὰ σᾶς χαμογελάση. Φροντίστε νὰ μὴ τῆς κλείσετε τὴν πόρτα ἀπορρίπτοντας μιὰ πρότασι, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνεται συμφέρουσα. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς ὠθοῦν στὴν ὀκνηρία. Πρέπει ὅμως ν' ἀντιδράσετε.	★ Κάποιο περιστατικὸ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἐξακριβώσετε ποιὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ἀγαπημένου προσώπου ἀπέναντί σας. ★ Γενικὰ περίοδος πιὸ εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς παντρεμένους, παρὰ γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.	★ Στασιμότης στὴν ὑγεία. ★ Ἂν τελικὰ ἀφήσετε φίλους νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ ἀραδούλη ἔξοδο, προσέξετε τὸ φαγητό σας καὶ ἀποφύγετε τὰ ποτά· καθὼς καὶ ὅτι ἄλλο σᾶς ἔχουν ἀπαγορέψει. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ νέα Σελήνη σᾶς ἐξασφαλίζουν ἰδέες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πολλὰ ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε, ἂν τὶς ἐκμεταλλευτῆτε ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως. ★ Εὐκαιρίες νὰ εὑρύνετε τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν σας.	★ Νέα γνωριμία, ποὺ πιθανὸν νὰ διαρκέση, σᾶς ἐπιφυλάσσει ὅμως στὸ μέλλον πολλὲς ἀπογοητεύσεις. ★ Μὴ βασιστῆτε στὴν πρώτη ἐντύπωσι, γιατὶ θὰ εἶναι ἀπατηλή. ★ Θὰ δοκιμάσετε πολλὲς ἐκπλήξεις.	★ Ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ ταξίδια μὲ ἀεροπλάνο καὶ προσέξετε πολὺ ἂν ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο. ★ Ὁ ὀργανισμός ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄφθονο καὶ ἤρεμο ὕπνο. ★ Παραμονὴ στὴν ἐξοχὴ θὰ ὠφελήση πολύ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἡ ἐργασία φαίνεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς πιὸ εὔκολη καὶ πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ συνήθως. ★ Θὰ βρεθῆ πρόσωπο πρόθυμο νὰ σᾶς βοηθήση, δίνοντάς σας τὶς πληροφορίες, ποὺ σᾶς χρειάζονται καὶ ποὺ θ' ἀποδειχθοῦν πολύτιμες.	★ Εὐχάριστη καὶ χαρούμενη περίοδος, κατὰ τὴν ὁποία θὰ δώσετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο τὶς ἀποδείξεις τρυφερότητος καὶ στοργῆς, ποὺ περιμένει ἀπὸ σᾶς. ★ Ραντεβοῦ, στὸ ὁποῖο στηρίζετε πολλὲς ἐλπίδες θ' ἀναθλιθῆ.	★ Πόνοι στὶς ἁρθρώσεις καὶ μικροενοχλήσεις, ποὺ δὲ δικαιολογοῦν καμμιὰ ἀνησυχία. "Αν πάντως παρατείνωνται ἐπισκεφθῆτε τὸ γιατρό σας καὶ ἀκολουθῆστε τὶς ὁδηγίες του. ★ Δερματικὲς ἀνωμαλίες, μᾶλλον ἀλλεργικῆς φύσεως.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ "Ο,τι ἀναλάβετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς εἶναι καταδικασμένο ν' ἀποτύχη. Ἡ περίοδος εἶναι μᾶλλον κατάλληλη, γιὰ νὰ πάρετε τὴν ἄδειά σας, νὰ ἐνημερώστε τὴν ἀλληλογραφία καὶ τὰ βιβλία σας καὶ νὰ περιμένετε.	★ Θὰ συμβῆ κάτι ἀπροσδόκητο, ποὺ θὰ σᾶς ἀναστατώση. Ἴσως μιὰ μεταβολὴ τῶν ἀπέναντί σας αἰσθημάτων, προσώπου, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη. ★ Εἴδησις, ποὺ θὰ σᾶς ἐκπλήξη καὶ μᾶλλον θὰ σᾶς λυπήση.	★ Προσέξετε πολὺ στὸ δρόμο, γιατὶ σᾶς ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος κατὰ τὶς μετακινήσεις σας. ★ Ἀποφύγετε τὰ πρωϊνὰ ποὺ σᾶς ἐκνευρίζουν καθὼς καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. Τὸ ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ καρδιά σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἀποφύγετε κάθε κριτικὴ σὲ βάρος συναδέλφων, συνεργατῶν ἢ καὶ προϊσταμένων. Νὰ τοὺς πικράνετε καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη στὸ μέλλον δυσμενῆ ἀντίκτυπο. ★ Πρόσωπο τοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἀνάξιο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.	★ Ἐρμῆς καὶ Ποσειδὼν ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Αὐτὸ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ σημειώσετε εὐκολες κατακτήσεις καὶ νὰ ὑπερπηδήσετε τὰ ἐμπόδια, ποὺ κρατοῦσαν μακρυὰ σας ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Πρέπει μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὴν ὑπερέντασι, γιατὶ ἐπηρεάζουν τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Θὰ μετανοήσετε, ἂν μειώσετε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς βοηθεῖ νὰ σημειώσετε σημαντικὲς ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ προκαλέσουν ὅμως τὴ ζήλεια φίλων καὶ συναδέλφων. ★ Μὴ καταφύγετε στὰ δικαστήρια παρὰ ἀφοῦ δοκιμάστε προηγουμένως κάθε ἄλλη λύσι.	★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θὰ χάσουν πολλά, ἂν ἀποδειχθοῦν ἀπαιτητικὲς καὶ ζηλότυπες ἀπέναντι ἀγαπημένου προσώπου. ★ Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ διατηρῆστε τὴν αἰσιοδοξία σας. ★ Ὁ χαρακτήρας σας σᾶς ἐξασφαλίζει τὴ γενικὴ συμπάθεια.	★ Προσέξετε τὸ φαγητό σας καὶ ἀκολουθῆστε τὴ δίαιτα, ποὺ σᾶς συνέστησαν γιὰ ν' ἀποφύγετε διαταραχὲς στὸ πεπτικὸ σύστημα. ★ Προφυλάξετε τὸ λαιμό σας, ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ κρυολόγημα. ★ Πετράδι σας ὁ ἀμέθυστος.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τὰ οἰκονομικά σας βρίσκονται σὲ πλήρη ἄνθησι, ἰδίως ἂν συνεργάζεσθε μὲ πρόσωπο τῆς Παρθένου ἢ τοῦ Λέοντος. ★Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ ἄστρα εὐνοοῦν ἰδιαιτέρως τοὺς ἐπιστήμονες. ★ Προσοχὴ στὸ μέτρημα χρημάτων.	★ Τὰ προγνωστικὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις. Ἔλλειψι κατανοήσεως ἐκ μέρους ἀγαπημένου προσώπου αὐξάνει τὸν κίνδυνο ρήξεως ★ Εἰδύλλιο στὸν ὁρίζοντα, γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν κανένα δεσμό.	★ Ἀδικαιολόγητοι φόβοι θὰ διαταράξουν τὸν ὕπνο σας καὶ θ' αὐξήσουν τὴ νευρικότητά σας. ★ Προσέξετε τὴν τροφή σας καὶ τρῶτε τὸ βράδυ λίγο καὶ μόνο ἐλαφρὰ φαγητά. ★ Χρῶμα σας τὸ κόκκινο
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μεγάλη δραστηριότης. Μὴ σπαταλᾶτε ὅμως τὶς δυνάμεις σας πρὸς διάφορες κατευθύσεις. Εὔνοια τῆς τύχης σᾶς ἐπιτρέπει νὰ αὐξήσετε καὶ σταθεροποιήσετε τὰ ἔσοδα. ★ Ἡ ἀλληλογραφία σᾶς ἐπιφυλάσσει μεγάλη ἱκανοποίησι.	★ Θὰ διαπιστώσετε ὅτι στὸν ἔρωτα κερδίζουν ὅσοι ξέρουν νὰ εἶναι διακριτικοί. ★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως κινδυνεύουν νὰ κουράσουν τοὺς ἀγαπημένους τους μὲ μιὰ ὑπερβολικὴ τρυφερότητα. ★ Φυλαχτῆτε ἀπὸ πρόσωπο τοῦ Κριοῦ.	★ Ἡ νέα Σελήνη θ' αὐξήση τὶς ἀϋπνίες, ἰδίως ἂν ἐργάζεσθε μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ εἰς βάρος τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Προκειμένου νὰ ταξιδέψετε, διαλέξετε ὁποιοδήποτε μεταφορικὸ μέσον ἐκτὸς τοῦ ἀεροπλάνου.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Περίοδος κατὰ τὴν ὁποία ἐπιτυγίες καὶ ἀπογοητεύσεις ἐναλλάσσονται. ★ Θὰ πάρετε θαρραλέες ἀποφάσεις, ἀλλὰ οἱ ἐνέργειές σας δὲ θὰ τύχουν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν συνεργατῶν σας. ★ Ἡ Πέμπτη 7 πολὺ τυχερὴ μέρα.	★ Οἱ ἰδιοτροπίες θὰ ζημιώσουν τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις καὶ θὰ σᾶς θυθίσουν ἀκολούθως στὴ μελαγχολία καὶ στὴν ἀπογοήτευσι. ★ Δύσκολα θὰ σᾶς συγχωρήσουν τὴ ζήλεια καὶ τὶς προσβλητικὲς ὑποψίες σας.	★ Ὁ ὕπνος δὲ θὰ εἶναι καθόλου ἤρεμος καὶ εὐχάριστος, γιατὶ θὰ τὸν διαταράξουν ὄνειρα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυσάρεστα ★ Ἀποφύγετε νὰ πέφτετε στὸ κρεββάτι ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνο. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ "Εσοδα στὰ ὁποῖα δὲν ὑπολογίζατε θελτιώνουν τὰ οἰκονομικά σας. ★ Ἡ τύχη θὰ εὐνοήση κάθε ἐνέργεια, ποὺ θὰ γίνη μὲ βάσι τὴ λογική. ★ Ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἐπιδιώκετε θ' ἀποδειχθῆ ἐπωφελὴς στὸ μέλλον.	★ Εὐχάριστες ἐκπλήξεις καὶ ἀπότομες ἀλλαγὲς στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς συζύγους, ποὺ θὰ δοκιμάσουν νέες χαρές. ★ Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς 8 θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα.	★ Προσέξετε τὴν τροφή σας καὶ ἀποφύγετε ὅ,τι ἐρεθίζει τὸ συκῶτι. ★ Νευσαλγίες καὶ πονοκέφαλοι σᾶς ἐκνευρίζουν καὶ σᾶς χαλοῦν τὸ κέφι, δὲν ἀφείλονται πάντως σὲ τίποτε τὸ σοβαρό. ★ Τυχερὸ τὸ 9.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μείωσις τῶν ἐσόδων ἐπιβάλλει περιορισμὸ τῶν ἐξόδων καὶ ἀποφυγὴ κάθε σπατάλης. ★ Μὴ περιφρονῆτε τὶς γνῶμες τῶν μεγαλυτέρων καὶ τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνουν. ★ Οἱ προσπάθειές σας καθοδηγοῦν σωστά	★ Ἀποφύγετε τὶς ἐνέργειες, ποὺ δυσαρεστοῦν τοὺς ἄλλους καὶ σᾶς κάνουν νὰ χάνετε τὴ συμπάθειά τους. ★ Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας. Τελικὰ ὅλα θὰ ἐξελιχθοῦν ὅπως τὰ θέλετε καὶ τὰ ἐπιδιώκετε	★ Πόνοι μετακινούμενοι, τοὺς ὁποίους θ' ἀποφύγετε ἂν προφυλαχτῆτε ἀπὸ τὶς συχνὲς καιρικὲς μεταβολές. ★ Τὸ ἠθικὸ ἐπηρεάζει σημαντικὰ τὴν ὑγεία. Γι' αὐτὸ μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ διασκέδασι. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

ΤΟ ΝΕΟ ΛΕΥΚΟΠΛΑΣΤ — θαῦμα

Κολλάει δυνατὰ καὶ ξεκολλάει ἀνώδυνα

ΥΠΗΡΧΑΝ ἀνέκαθεν δυὸ ἀπόψεις γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ξεκολλάη κανεὶς τὸ τσιρότο, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀνώδυνα. Ἄλλοι συνιστοῦν νὰ τὸ τραβᾶη σιγὰ-σιγὰ κι' ἄλλοι μονομιᾶς μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ἡ ἴδια διαφωνία συνεχίζεται καὶ γιὰ τὸ διάδοχο τοῦ παλιοῦ τσιρότου: τὸ λευκοπλάστ.

Ἐπιτέλους, ὅμως, τώρα θὰ λείψη, γιατὶ δὲ θὰ ἔχη πιὰ λόγο ὑπάρξεως. Πραγματικά, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται σὲ 500 καὶ πλέον ἀμερικανικὰ νοσοκομεῖα. Ἕνα ἐντελῶς καινούργιο εἶδος λευκοπλάστ, ποὺ κολλάει δυνατὰ κι' ἐπίμονα, κι' ὅμως μπορεῖ νὰ τὸ ξεκολλήση κανεὶς ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ πιὸ εὐαίσθητο δέρμα, μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸ πόνο, ὅπως βγάζει ἕνα γάντι.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο πλεονέκτημά του — ποὺ δὲν τὸ εἶχε κανένα ἄλλο εἶδος τσιρότου ἢ λευκοπλάστ ὡς τώρα — εἶναι πὼς ἐπιτρέπει τὸ γρήγορο καὶ κανονικὸ κλείσιμο τῶν πληγῶν, ποὺ ἀκεπάζει. Δὲν ἐρεθίζει καθόλου τὸ δέρμα, οὔτε μηχανικά, οὔτε χημικά. Κι' ἔχει μικροσκοπικοὺς πόρους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ἀναπνέει ἐλεύθερα τὸ δέρμα.

Μοιάζει σὰ λεπτὸ χαρτί, ἀλειμμένο μὲ κόλλα ἀπ' τὴ μιὰ ὄψι του. Εἶναι ὅμως, στὴν πραγματικότητα, ἕνα πλέγμα ἀπὸ λεπτὲς ἴνες νάϋλον. Ἀποτελεῖ δὲ κομπὶ ἔξη ἐτῶν ἐρευνῶν ἀπὸ τρεῖς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονες. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐπινόησε τὸ βασικὸ ὑλικό, ὁ δεύτερος βρῆκε τὸν τρόπο ἐπαλείψεώς του μὲ κόλλα κι' ὁ τρίτος — ὁ χειροῦργος στομαχολόγος δόκτωρ Γκόλιντεν — μελέτησε τὶς δυνατὲς ἐφαρμογές του.

Τὸ πλέγμα ἀπὸ ἴνες νάϋλον εἶναι τόσο πορῶδες, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ φυσήξη κάπνὸ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτό. Στὶς πρῶτες ὅμως δοκιμές, τὸ στόμωμα τῆς κόλλας ἁπλωνόταν σ' ὅλη του τὴν ἐπιφάνεια κι' ἔφραζε τοὺς μικροσκοπικοὺς πόρους. Ἔπειτε λοιπόν, ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις, βρέθηκε μιὰ μέθοδος — ποὺ τηρεῖται τώρα μυστική — μὲ τὴν ὁποία ἡ κόλλα πηγαίνει μόνο ἀπὸ κάτω μέρος καθεμιᾶς ἴνας χωριστά, κι' ὄχι στὰ κενὰ μεταξύ τους.

Ὁ δόκτωρ Γκόλιντεν δοκίμασε πρῶτος τὸ νέο λευκοπλάστ στὸν ἑαυτό του. Τὸ ἄφησε δηλαδὴ κολλημένο στὴ γάμπα του ἐπὶ 10 μέρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔπλενε καὶ σαπούνιζε τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται καθόλου τὸ λευκοπλάστ. Ὕστερα, ὅταν τὸ τράβηξε αὐτό, ἐξεκόλλησε εὔκολα, χωρὶς νὰ ξερριζώση τὶς τρίχες καὶ χωρὶς ν' ἀφίση τὸν παραμικρὸ ἐρεθισμὸ ἢ ἄλλο σημάδι στὸ δέρμα.

Μὲ τὸ λευκοπλάστ αὐτό, μπορεῖ ὁ χειροῦργος νὰ κρατήση καλὰ κλειστὴ μιὰ πληγὴ ἢ μιὰ τομή, ὥσπου νὰ ἐπουλωθῆ, χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ μεταχειρισθῆ τσιμπίδια. Προηγούμενες ἀπόπειρες μὲ κοινὸ λευκοπλάστ εἶχαν ἀποτύχει, γιατὶ ἐκεῖνο ξεγλυστροῦσε ἀπ' τὴ θέσι του, ἐρέθιζε τοὺς ἱστοὺς καὶ δυσκόλευε τὴν ἐπούλωσι. Τώρα χρησιμοποιοῦνται μὲ ἁπλοῦτη ἐπιτυχία λουρίδες ἀπ' τὸ νέο λευκοπλάστ, ἀποστειρωμένες καὶ κολλημένες σταυρωτὰ πάνω στὸ τραῦμα. Μετὰ τὴν ἐπούλωσι, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ξεκολλήση μόνος του.

Μιὰ σημαντικὴ ἐφαρμογὴ του εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς: Μετὰ τὶς ἐγχειρήσεις τοῦ καρκίνου, μπορεῖ ν' ἀρχίση εὐθὺς ἀμέσως ἡ ραδιοθεραπεία, χωρὶς καθυστέρησι, ἐνῶ οἱ χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι εἶναι ἀκόμα στὴ θέσι τους, συγκρατούμενοι μὲ τὸ νέο λευκοπλάστ. Τὸ συνηθισμένο λευκοπλάστ εἶναι ἀκατάλληλο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, γιατὶ ἡ κόλλα του περιέχει μεταλλικὰ στοιχεῖα ("ὀξείδιον ψευδαργύρου), ποὺ, μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων Χ, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς δερματικὲς βλάβες.

Ἐπίσης τὸ νέο λευκοπλάστ θὰ βοῆ πολλὲς ἐφαρμογὲς στὸ «τέσσι» τῆς ἀλλεργίας, ποὺ ἀπαιτοῦν νὰ μείνουν καλλημένες στὸ δέρμα πολυάριθμες λουρίδες λευκοπλάστ ἐπὶ 48 ὧρες.

Τὸ μόνο μειονέκτημά του εἶναι ἡ ἀκριβὴ τιμή του: Στοιχίζει διπλάσια ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Θὰ φτηνήση ὅμως, δίχως ἄλλο, ὅταν αὐξηθῆ ἡ κατανάλωσί του.

'Ασφάλεια γνησιότητος

100%

Τὸ κακάο ION τύπου Ὁλλανδίας κυκλοφορεῖ πλέον σὲ κυτία σφραγισμένα μὲ εἰδικὴν ταινίαν ἀσφαλείας.

—"Οταν ἀγοράζετε - προσέξτε: Ἡ ταινία νὰ εἶναι ἄδικτη' Ἔτσι εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον κακάο ION τύπου Ὁλλανδίας.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ἡ Νικὼ σὰς παρουσιάζει:

TERYLENE Rêve

Τὸ ταγιὲρ πού κατέκτησε τὴν Εὐρώπη!

Τὸ τελευταῖο μοντέλο τοῦ DIOR σὲ ταγιέρ, εἶναι τὸ ταγιὲρ πλισέ. Τὰ ἐργοστάσιον πλισσέων Σ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία, μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν του σὲ φούστες πλισσὲ σήμερον σᾶς προσφέρει καὶ τὸ νέον ταγιὲρ μοντέλο τοῦ DIOR ἀπὸ ὑφασμα TERYLENE-REVE. Δὲ χαλάει ὁ πλισσὲς καὶ δὲν τσαλακώνει ποτέ. Σὰ σῆμα γνησιότητος, ζητᾶτε πάντα τὴν ὀδηγίαν χρησέως, ποὺ φέρει τὴ σφραγῖδα τῆς φίρμας μας: Σ. ΜΑΚΡΗΣ καὶ Σία. Ἔκθεσις-πρατήριον ἐργοστασίου, Ἑρμοῦ 53 καὶ Πλατεῖα Καπνικαρέας 3, 2ος δρόφος.

CG8

CG8 Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Μία καὶ μοναδικὴ εἶναι ἡ γερμανικὴ λουστραλοιφὴ ΣΕ. ΖΕ. 8 μὲ Σιλικὸν κατάλληλη γιὰ τὰ παρκὲ σας. ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ καὶ ΓΥΑΛΙΖΕΙ στιγμιαίως πανιὸς εἴδους πατώματα ἄνευ βενζίνης ἢ νεφτιοῦ. Δὲν κολλᾶ, δὲ μυρίζει, δὲν καταστρέφει τὰ χέρια. Γυαλίζει καὶ προστατεύει τὰ ἐπιπλα, δερμάτινα εἴδη, παπούτσια, τσάντες, λαδομπογιές, ἐμαγιὲ, ντοῦκα καὶ γενικῶς κάθε λεῖα ἐπιφάνεια. Ὅλα γίνονται ἀδιάβροχα. CG8 πωλεῖται παντοῦ. Ἀντιπροσωπεῖα Ν. Ἀντωνιάδης καὶ Σία, Σκουλενίου 4. Τηλ. 36.225. Ἐπισκεφθῆτε τὸ περίπτερό μας εἰς τὴν Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 35 Δ. Γερμανίας.

MAISON DE GANTS

Εἶναι τὸ μοναδικὸ γιὰ τὴν Ἀθήνα κατάστημα ποὺ λανσάρει ὅλες τὶς νέες μόδες γιὰ κάθε σαιζὸν σὲ δερμάτινες ζακέττες, ταγιὲρ, φορέματα, παλτὰ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ. Ἐπίσης πλουσία συλλογὴ ἀπάντων τῶν γαντιῶν. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ βρῆτε μὲ καλὸ γοῦστο καὶ σὲ καλὴ ποιότητα στὴ MAISON DE GANTS τῆς Κας Ἐλένης Λέκκα καὶ Σία. Ἑρμοῦ 44, 2ος δροφος, τηλ. 34.992.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀναλαμβάνουμε τὸ καθάρισμα τῶν δερματίνων ζακεττῶν καὶ δερματίνων εἰδῶν ὑπεύθυνα καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Κυρίες μου

Ὅσες ἔχετε ΛΕΚΕΔΕΣ—ΦΑΚΙΔΕΣ—ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ—ΡΥΤΙΔΕΣ—ΔΙΑΣΤΟΛΗ ΠΟΡΩΝ—ΠΛΑΔΑ. ΡΩΣΙΝ—ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ, μὴ στα. ταλᾶτε ἄδικα τὸν καιρό σας. Ἕνα εἶναι τὸ Ἰνστιτοῦτον ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ΑΜΕΣΩΣ—ΡΙΖΙΚΑ καὶ ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Τὸ Ἐπιστημονικὸν Ἰνστιτοῦτον Αἰσθητικῆς «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ». Πλατεῖα Καπνικαρέας 8 (ὀπισθεν ἐκκλησίας). Τηλ. 25-562.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Χρυσὴ Διαμαντὴ

Ἕνα καὶ δύο καὶ τρία καὶ τέσσερα, ὄχι παιδιά, ἀλλὰ καταστήματα τῶν Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, σᾶς περιμένουν κάθε μέρα μὲ τοὺς εὐγενικώτατους ὑπαλλήλους των, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ φτιάξετε τὸ σπίτι ποὺ ὀνειρευόσαστε. Ἰδὰ καταστήματα πλαστικῶν εἰδῶν Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS», Μητροπόλεως 48, Ἁγίου Κωνσταντίνου 5-Ὁμόνοια, Ἑρμοῦ 87-Μοναστηράκι καὶ Φωκίωνος καὶ Μητροπόλεως γωνία, εἶναι τὰ μόνα ποὺ προσφέρουν τὴν μεγαλυτέραν ποικιλίαν πλαστικῶν εἰδῶν, γιὰ ὅλες τὶς χρήσεις τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ πλαστικὰ εἴδη, ὡς τὴν γουλάπα ποὺ βλέπετε.

Για τήν μπουγάδα

Bella ΣΚΟΝΗ

ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ

BELLA ἕνα νέο ἐπαναστατικὸ προϊὸν τοῦ γερμανικοῦ ἐργοστασίου τῆς πλαστικῆς κόλλας BELLA. Ἡ σκόνη BELLA πλένει μόνη της, καταγγώντας τὴν πρωτόγονη μπουγάδα. Δὲ φθείρει τὰ ροῦχα, καθαρίζει ὅλους τοὺς λεκέδες, δὲ βλάπτει τὰ χέρια καὶ εἶναι ἀντισηπτική. Πωλεῖται παντοῦ ἀντὶ 5 δραχμῶν. Δοκιμάστε την καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

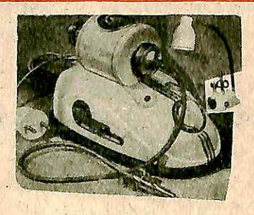

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ;

Μόνο μὲ τὶς τελειότερες ἐν Ἑλλάδι γερμανικὲς μηχανικὲς μανταρίσματος καλτσῶν θὰ τὸ κατορθώσετε. «ΚΟΛΙΒΡΙ» «PROTARI», «PERFETTA» «STELLA». Εἶναι οἱ πιὸ τέλειες. Μὲ τὶς στέρες βελόνες «UNIVERSO» εἶναι ἀπόλυτα ἡγγυημένες. Εὐκολίαι πληρωμῆς, χαμηλὲς τιμὲς καὶ ἡ ἐκμάθησις δωρεάν. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο. Ε., Θεμιστοκλέους 4. ἐντὸς τῆς στοᾶς, ΑΘΗΝΑΙ. Γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ Ο. Ε., Π. Μελᾶ 12.

SUNWAY

Σὲ μιὰ ἀνυπέρβλητη ποιότητα καὶ σὲ 21 διάφορους χρωματισμούς. Εἶναι πρακτικά, χρήσιμα καὶ στολίζουν κάθε δωμάτιο ἢ αἴθουσα. Ἁπλουστάτης χρήσεως καὶ ἀθορύβου λειτουργίας. Ἐπιτρέπουν τὸν πλήρη ἐξαερισμό, χωρὶς ρεύματα καὶ χωρὶς νὰ σᾶς βλέπουν ἀπ' ἔξω. Διατηροῦν τὰ δωμάτια δροσερὰ τὸ καλοκαίρι καὶ ἡλιόλουστα τὸ χειμώνα. ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΑ ΕΝΕΤΙΚΑ ΣΤΟΡ «SUNWAY». Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος: ΔΗΜ. Β. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ, ὁδὸς Κρατίνου 11-ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 532-224, 675.402.

Παιδική Χαρά

ENFANTS

"Ὅση προσοχὴ δίνετε γιὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴ διακόσμησί σας, ἀκόμη περισσότερη δῶστε γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ σας. Μὴν ἐγχαιρετε τώρα τὸ καλοκαίρι, γιὰ τοῦ καιροῦ νὰ ἐγκαταστήσετε πλαστικὲς κολλάρες ΜΑSPO ἐπωλήθησαν ἀπὸ τὸ 1947 καὶ ἰσάριθμες Ἑλληνίδες ἔγιναν καλλιεργημένες. "Ἐχει ἄριστα ἀποτελέσματα. Τὴν μεταχειρίζεσθε μόνη σας 3 λεπτά. Σᾶς συνιστῶμεν νὰ τὴν ἀγοράσετε ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπεία - Κατάστημα Ζωῆς Κωστοπούλου. Καραγεώργη-Σερβίας 7 (ἐντὸς τῆς στοᾶς, στὸ βάθος, ἀριστερά). Σύνταγμα, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 37.466.

Μὲ τὴ γερμανικὴ συσκευὴ MASPO σὲ 5 μέρες ἐξαφανίζεται, χωρὶς δισταγμὸ καὶ πόνο, ἡ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ, ΚΟΙΛΙΟΣΑΡΚΙΑ, ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ, ΠΟΔΟΣΑΡΚΙΑ, ΚΙΡΣΟΙ. Χιλιάδες MASPO ἐπωλήθησαν ἀπὸ τὸ 1947 καὶ ἰσάριθμες Ἑλληνίδες ἔγιναν καλλιεργημένες. "Ἐχει ἄριστα ἀποτελέσματα. Τὴν μεταχειρίζεσθε μόνη σας 3 λεπτά. Σᾶς συνιστῶμεν νὰ τὴν ἀγοράσετε ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπεία - Κατάστημα Ζωῆς Κωστοπούλου. Καραγεώργη-Σερβίας 7 (ἐντὸς τῆς στοᾶς, στὸ βάθος, ἀριστερά). Σύνταγμα, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 37.466.

ΣΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΕΤΕ

ΤΟ

Rivex

ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ!!

Κυρίες μου,

Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ ξεκουραστεῖτε. Τὸ RIVEX πλένει μόνο του, καταργῶντας τὴν πρωτόγονη μπουγάδα. Κάνει τὰ ροῦχα πεντακάθαρα χωρὶς τρίψιμο καὶ δὲν καταστρέφει τὰ χέρια. Ἀρκεῖ μόνο βραστὸ νερό, λίγο σαπούνι καὶ δεκάμισο λιγώτερο RIVEX. Τὸ RIVEX εἶναι προϊὸν τοῦ ἑλβετικοῦ ἐργοστασίου «ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ», συσκευάζεται στὴν Ἑλβετία καὶ ὑπερέχει ὅλων. Θὰ τὸ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ παντοπωλεῖα. Ἀποκλειστικοὶ εἰσαγωγεῖς PIBEΞ, Πλατ. Ὁμονοίας 4. Τηλ. 527-677.

Ροζαρί

"Εφθασε ἡ ὥρα τοῦ σχολείου, φροντίσατε διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν παιδιῶν σας, ἀγοράζοντας ἀπὸ τὴ ΡΟΖΑΡΙ, Καλαμιώτου 15, ὅ,τι ἀπαραίτητον γιὰ τὴν ἐμφάνισίν τους. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ἐν Ἑλλάδι καὶ φημίζεται γιὰ τὶς κομψὲς καὶ καλορραμμένες ποδιές, φουστίτσες, μπλουζάκες, σόρτς, παντελονάκια, κλπ. Σᾶς περιμένουμε νὰ διαλέξετε.

Νικὼ Τηλ. 34.690

Παράξενα
ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Τὸ πρόβατο-σωφὲρ καὶ ἡ σύγκρουσις αὐτοκινήτου μὲ ὑποβρύχιο

ΞΕΡΕΤΕ ποιός εἶναι ὁ συγγραφέας μὲ τὴ ζωηρότερη φαντασία; Ἡ καθημερινὴ ζωή!

"Αν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό, θὰ σᾶς πείσουν οἱ παρακάτω περίεργες εἰδήσεις, ποὺ σταχυολογήσαμε ἀπὸ τὸν παγκόσμιο Τύπο:

Τρεῖς γκάνγκστερς μπῆκαν μιὰ νύχτα σὲ μιὰ πολυκατοικία τοῦ Μανχάταν. Καὶ γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸ θυρωρό, ποὺ τοὺς ἀντελήφθη κι' ἔβαλε τὶς φωνές, τὸν κλειδώσανε μέσα στὸ πορτ-μπαγκάζ ἑνὸς αὐτοκινήτου παρκαρισμένου ἐκεῖ ἀπ' ἔξω. «Πάλι καλὰ ποὺ δὲν τὸν σκοτώσανε!» θὰ πῆτε. Μὰ κι' ἔτσι φαινόταν καταδικασμένος σὲ θάνατο γιατὶ θὰ πάθαινε δπωσδήποτε ἀσφυξία, ὅταν θὰ τελείωνε ὁ λιγοστὸς ἀέρας τοῦ πορτ-μπαγκάζ.

Εὐτυχῶς ὅμως, εἶχε ἐφευρετικὸ μυαλό. Δυὸ "φρικιὰρδες" ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χῶρο, τοῦ γέννησαν μιὰ φαεινὴ ἰδέα: Ἀρχισε δηλαδὴ ν' ἀνοίγῃ κάθε τόσο τὴ βαλίδβα τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, ὥ, βαλίδβα ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ πρόσωπό του καὶ ἔτσι ν' ἀναπνέῃ γιὰ λίγη ὥρα τὸν ἀέρα ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπ' αὐτές!

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διατηρήθηκε ζωντανὸς ἐπὶ 6 ὁλόκληρες ὧρες, ὥσπου ἔφτασε δηλαδὴ τὸ πρωὶ νωρὶς ὁ ἀντικαταστάτης του, ἄκουσε τὰ χτυπήματά του μέσα ἀπὸ τὸ πορτ-μπαγκάζ, τὸ ἄνοιξε μ' ἕνα λοστὸ καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

"Ας μεταφερθοῦμε τώρα στὴν Αὐστραλία. "Ενας κτηματίας τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας εἶχε φορτώσει στὸ τρακτέρ του ἕνα δεμένο πρόβατο, γιὰ νὰ τὸ πάῃ κάπου. Στὸ δρόμο ὅμως σταμάτησε καὶ κατέβηκε ἀφίνοντας ἀναμένη τὴ μηχανὴ γιὰ νὰ διορθώσῃ κάποια βλάβη τοῦ ὀχήματος. Τὸ ζῶο ποὺ εἶχε μείνει μόνο του προσπάθησε τότε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ δεσμά του καὶ καθὼς κλωτσοῦσε, ἔσπρωξε τὸ λεβιὲ τῆς ταχύτητος. Τὸ τρακτὲρ ξεκίνησε ἀμέσως, πέρασε πάνω ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ κτηματία καὶ τοῦ τσάκωψε!

Κάποιος 'Αμερικανός, στὴν Καρολίνα, νόμισε —μὲ τὸ δίκιο του— πὼς τὸν κορόιδευε ἡ γυναίκα του ὅταν τὴ ρώτησε πὼς εἶχε βουλιάξει τὸ φτερὸ τοῦ αὐτοκινήτου τους κι' αὐτὴ ἀπάντησε ὅτι... ἔπεσε πάνω του ἕνα σπίτι! Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια: Ἐνῶ τ' αὐτοκίνητο βρισκόταν σταματημένο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, χτύπησε πάνω του ἕνα σπίτι ποὺ τὸ εἶχαν ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια του καὶ τὸ μεταφέραν κάπου ἀλλοῦ!

Στὴν 'Αμερικὴ καὶ πάλι, ἕνα αὐτοκίνητο συγκρούσθηκε... μ' ἕνα ὑποβρύχιο! Ὁ ἰδιοκτήτης του τὸ εἶχε ἀφίσει σ' ἕνα δρόμο κοντὰ στὸ Λιμάνι. Ἀλλὰ δὲν εἶχε σηρίξει καλὰ τὰ φρένα κι' ἔτσι τ' αὐτοκίνητο κύλησε στὸν κατήφορο, ἔφτασε στὴν προκυμαία κι' ἔπεσε πάνω στὸ ὑποβρύχιο, ποὺ ἦταν πλευρισμένο σ' αὐτὴν τὴν προκαλώντας του ἀρκετὲς ζημίες!

Στὶς 'Ινδίες ὁ ἔμπορος 'Αμουλλὰχ Σίνγκ ἦταν ἀπελπισμένος γιατὶ τὸ δυὸ παιδιὰ του εἶχαν ἀρρωστήσει βαρειὰ καὶ κινδύνευαν νὰ πεθάνουν. Ἔνας "Αγγλος γιατρὸς τὰ περιποιήθηκε, εὐτύχησε, καὶ κατώρθωσε νὰ τὰ σώσῃ. Ἀλλ' ὁ πατέρας ἀπέδωσε τὴ σωτηρία τους στὶς θεῖες δυνάμεις καὶ γιὰ νὰ τὶς εὐχαριστήσῃ ἔστελε νὰ συρθῇ μὲ τὰ τέσσερα ὡς ἕνα ναό, ποὺ ἀπεῖχε 500 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ σπίτι του!

Σ' ὅλο τὸ δρόμο ζητιάνευε γιὰ νὰ ζήσῃ. Τὸν ἔψηνε ὁ ἥλιος τὸν τρώγανε οἱ μῦγες καὶ τὰ κουνούπια. Ὡστόσο ἐννοοῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ τάξιμό του.

Καὶ πραγματικά, κατάφερε νὰ φτάσῃ στὸ ναό, περισσότερο πεθαμένος παρὰ ζωντανός!

"Ενας Νοτιοαφρικανός, ὀνόματι "Οφφισερ, πῆγε μὲ ποδήλατο ἀπ' τὸ Γιοχάννεσμπουργκ στὸ Καιπτάουν (περίπου 1.600 χιλιόμετρα). Ἐξ ὅσου ξέρω τὸ πρᾶγμα!» θὰ πῆτε. Ναί ἀλλὰ τὸ ποδήλατό του δὲν εἶχε τιμόνι!

Τέλος, ἕνας 'Ολλανδὸς πέρασε κολυμπῶντας τὴ Μάγχη ἔχοντας τὰ χέρια του δεμένα μὲ χειροπέδες!...

Φροντίστε γιὰ τὴν περιποιημένη ἐμφάνισι τοῦ ἀνδρός σας
Ἡ κομψότης τοῦ δίνει ἄνεσι καὶ αὐτοπεποίθησι.

Τὸ καλὸ γοῦστο στοὺς ἄνδρες φαίνεται ἀπὸ τὸ ἄψογο ὑποκάμισο. Καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἄψογου ὑποκαμίσου βρίσκονται συγκεντρωμένα στὶς ποπλίνες τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ. Μεγάλη ποικιλία ποιοτήτων, ἀπὸ τὴν πιὸ φίνα καὶ πολυτελῆ ποπλίνα γνωστὴ ὡς No 1080 ἕως τὴν πιὸ φτηνὴ καὶ γερὴ καθημερινῆς χρήσεως γνωστὴ ὡς No 380

Θετικὰ πλεονεκτήματα: Σταθερὲς ποιότητες, ἀναλλοίωτα εὐγενικὰ χρώματα, ἐξαιρετικὰ νήματα, ἐπεξεργασία *SANFORIZED*-® (Δὲν μπαίνει στὸ πλύσιμο).

®= Σῆμα κατατεθέν

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα, ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιαυουρεύει!

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΑΡΜΣΤΡΟΝΓΚ — ΤΖΟΝΣ

Ἡ Μαργαρίτα εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ της

ΠΟΤΕ μέχρι σήμερα, οὔτε στὴν ἐποχὴ ποὺ ξενυχτοῦσε στὶς ἐμπορικὰ, οὔτε στὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πίτερ Τάουσεντ, ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε δεχτῇ τόσο βίαιες ἐπιθέσεις. Τὰ πράγματα ἔχουν φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε, τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ὁ Τόνυ ἀποφάσισε νὰ κρύβῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα τὶς ἐφημερίδες.

— Φτάνουν οἱ κακολογίες! ὅλωσε. "Εχουμε κι' ἐμεῖς δικαίωμα στὴν εὐτυχία!

Μὰ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ προκάλεσε τὸ μένος τῆς κοινῆς γνώμης καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Τύπου: Ἁπλῶς, τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἔκρυψε γιὰ πολὺ καιρὸ πὼς περιμένει παιδί! Ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι ἔγινε μόλις στὰ τέλη Μαΐου, ὅταν δηλαδὴ ἡ κατάστασι τῆς Μαργαρίτας ἦταν πιὰ φανερή. Μέχρι τὴν προηγούμενη ἀκόμη μέρα, ἡ πρίγκιπισσα χόρευε, ἔπινε καὶ κάπνιζε, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, κι' ἂς ἤξερε πὼς θὰ γίνῃ τὸ φθινόπωρο μητέρα.

Ἀμέσως οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν νὰ τὴν κατηγοροῦν πὼς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ παιδί, ποὺ ἔχει στὰ σπλάχνα της, προσθέτοντας πὼς ὅλα μποροῦν νὰ τὰ περιμένουν κανεὶς ἀπὸ μιὰ γαλαζοαῖματη, ποὺ καταντᾶσε νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄσημο φωτογράφο συνηθισμένο στὴ μποεμικὴ ζωή.

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι τελείως διαφορετική. Ἡ Μαργαρίτα ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε τὴν κατάστασί της ὄχι ἀπὸ ἀδιαφορία, ἀλλὰ ἀπὸ γυναικεία φιλαρέσκεια. Ξέροντας πὼς οἱ ζουγοὶ δυσφοροῦν, ὅταν βλέπουν τὴ γυναῖκα τους νὰ παραμορφώνεται, προσπάθησε ἀντιθέτως νὰ διατηρήσῃ — τούλάχιστον τοὺς πρώτους μῆνες — τὴ σιλουέτα της κι' ἔκανε μιὰ φοβερὴ ἀκηνὴ στὸ Νόρμαν Χάρτνελ, τὸν Ἄγγλο Κριτσίαν Ντιὰρ, ποὺ τῆς ἔκοψε φυντό τὸ τελευταῖο της φόρεμα.

— Τὸ θέλω ἐφαρμοστό! τοῦ εἶπε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὁ ἄντρας μου ἐξ αἰτίας τῆς κατασάσεώς μου.

Ἡ γέννησι τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας θὰ δημιουργήσῃ ὁπωσδήποτε καινούργιους μπελάδες στὴν ἀγγλικὴ αὐλή. Ὁ Τόνυ, ποὺ δὲν ἐπέμεινε νὰ τοῦ δώσουν κανένα τίτλο, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑπερασπίσῃ μὲ κάθε μέσον τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγοριοῦ ἢ τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ θὰ ἀποκτήσῃ. Τὸ ἴδιο, φυσικά, καὶ ἡ Μαργαρίτα. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἂν τὸ μωρό τους θὰ ἀνέβῃ μιὰ μέρα στὸ θρόνο, ἀλλὰ θέλουν νὰ ἀναγνωσθῇ σὰν ἡ πέμπτη προσωπικότης τοῦ βασιλείου — μετὰ ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ, τὰ τρία παιδιὰ της καὶ τὴν ἴδια τὴ Μαργαρίτα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἡ παράδοσι, τὸ πρωτόκολλο καὶ ὁ λαὸς θὰ πειραχτοῦν ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ παιδὶ τοῦ φωτογράφου θὰ στάσῃ φηλότερα ἀπὸ τὸ δοῦκα τοῦ Γκλὼστερ, τὸ θεῖο τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ Μαργαρίτα, ὅμως, δὲ σκοπεύει νὰ ὑποχωρήσῃ οὔτε ἕνα βῆμα στὶς δίκαιες ἀξιώσεις της.

"Ετσι, ἐνῶ ὅλες οἱ μέλλουσες μητέρες περιβάλλονται ἀπὸ στοργικὲς φροντίδες καὶ οἱ δικοί τους κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ μὴν τὶς στενοχωρήσουν, ἡ Μαργαρίτα ζῇ μὲ τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς νέου δράματος.

"Οχι πειὰ γκρίζα μαλλιά!

"Ενα ἁπλὸ λούσιμο μὲ τὸ Χρωμοσαμπουὰν PALETTE ἐπαναφέρει τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας ἢ σᾶς δίδει μιὰ μοντέρνα ἀπόχρωσι τῆς προτιμήσεώς σας. Τὸ Χρωμοσαμπουὰν Παλὲτ εἶναι ἀσυναγώνιστο, στὸ εἶδος αὐτό, γιατὶ εἶναι πολὺ εὔκολο στὴ χρῆσι καὶ ἔχει μεγάλη ποικιλία ὡραίων χρωματισμῶν.

Ταυτόχρονα λούζει καὶ μακιγιάρει τὰ μαλλιά.

Προσέχετε τὸ σωληνάριο νὰ φέρῃ πάντοτε τὴν ὀνομασία PALETTE καὶ τὸ σῆμα τοῦ **SCHWARZKOPF** ποὺ ἐγγυᾶται ἕνα θαυμάσιο ἀποτέλεσμα σὲ κάθε περίπτωσι.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ **HANS SCHWARZKOPF-HAMBURG**

Τὸ νέο Χρωμο-Σαμπουὰν "Παλὲτ" σᾶς δίδει νεανικὰ μαλλιά, χωρὶς ἄσπρες τρίχες!

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε

ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛΕΦ. 25-739

"Γνώμη"

Γιὰ τὴν ὑγεία τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ **Μπινάκα**
Προϊὸν ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τῶν Ἑλβετικῶν ἐργοστασίων **CIBA**

Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς ὀδοντιάτρους εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σὲ 50 χῶρες τῆς γῆς πιστεύουν ὅτι ἡ Μπινάκα εἶναι ἡ καλλίτερη ὀδοντόκρεμα ποὺ χρησιμοποίησαν ποτέ.

Μόνο ἡ Μπινάκα περιέχει τὸ ἀνυπέρβλητο ISATROL ποὺ διαλύει τὴν πέτρα τῶν δοντιῶν καὶ τὰ διατηρεῖ γερά, γεμάτα ὑγεία καὶ μὲ μιὰ κάτασπρη λάμψι.

ἡ Μπινάκα ἔχει τὸ πιὸ εὐχάριστο καὶ λεπτὸ ἄρωμα.

ἡ Μπινάκα εἶναι ἀπολύτως ἀντισηπτικὴ καὶ ἀποσμητική. Χαρίζει γιὰ πολλὲς ὧρες μιὰ εὐχάριστη δροσερὴ ἀναπνοὴ καὶ δίδει τὸ πιὸ ἐλκυστικὸ χαμόγελο.

Πειραματισθῆτε καὶ σεῖς, γιὰ νὰ δῆτε μόνοι σας τὴν δραστικότητα τῆς **Μπινάκα.**

ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

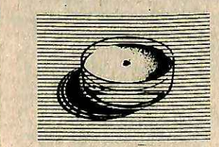

Σκεπάσετε μιὰ ἐπιφάνεια νεροῦ μὲ καπνιὰ (φοῦμο). Ρίξετε μιὰ σταγόνα νεροῦ. Τότε θὰ ὀχηματισθῆ μιὰ μικρὴ ὁπή, τόσο μεγάλη, ὅση εἶναι καὶ ἡ σταγόνα ποὺ ρίξατε....

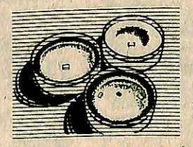

"Οταν ὅμως ἀντὶ γιὰ νερὸ ρίξετε μιὰ σταγόνα διαλυμένης **Μπινάκα,** ἡ καπνιὰ θὰ ἀποτραβηχθῆ ἀστραπιαίως πρὸς τὶς ἄκρες. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ISATROL ποὺ περιέχει ἡ **Μπινάκα.**

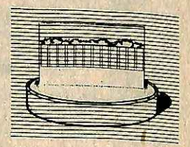

Δύο ὑάλινα πλακίδια ποὺ εἶναι κολλημένα μὲ σάλιο δὲν διαχωρίζονται. "Οταν ὅμως τὰ βάλετε σὲ ἕνα διάλυμα **Μπινάκα,** θὰ παρατηρήσετε ὅτι ἡ **Μπινάκα** θὰ εἰσχωρήσῃ ἀμέσως παντοῦ.

CIBA-Ἀπὸ τὸ 1884 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑγείας σας
ἡ **Μπινάκα** εἶναι προϊὸν τῆς CIBA

Η ΑΦΥΔΑΤΩΣΙ

εἶναι ὁ μεγάλος σας ἐχθρός!..

Πῶς θὰ ξαναδώσετε στὸ δέρμα σας τὸ νερὸ ποὺ τοῦ λείπει

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ἐχθρὸς τοῦ δέρματος εἶναι ἡ ἀφυδάτωσις. Κι' ἡ ἀφυδάτωσις προσβάλλει πιὸ ἀπ' ὅλα τὸ πρόσωπο.

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράδοξο, τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας γερνάει γιρηγορώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος. Εἶναι ἀναρίθμητες οἱ γυναῖκες, ποὺ, παρὰ τὰ χρόνια τους, διατηροῦν ἕνα σῶμα σχεδὸν νεανικὸ καὶ ποὺ, ὡστόσο, τὰ μάγουλα, ὁ λαιμός, τὸ μέτωπο καὶ τὰ χέρια τους εἶναι γερασμένα. Τὰ μέρη αὐτὰ εἶναι ἀκάλυπτα κι' ἔρχονται ἀδιάκοπα σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα. Γι' αὐτὸ ρυτιδώνονται περισσότερο καὶ γιρηγορώτερα. Αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τὰ ἀφυδατώνει καὶ τὰ ἀποξηραίνει.

Τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο εἶναι ἀπαραίτητο, ὡς γνωστόν, στὴ διατήρησι τῆς ζωῆς. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοί, περιέχει τεράστια ἀναλογία νεροῦ: 70% περίπου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὲ μιὰ γυναίκα 60 κιλῶν, τὰ 42 εἶναι νερό. Στὸ ἀνθρώπινο ἔμβρυο, κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα τῆς συλλήψεώς του, ἡ ἀναλογία τοῦ νεροῦ φτάνει τὰ 97%. Στὸ νεογέννητο βρέφος, ἡ ἀναλογία κατέρχεται στὰ 80%.

Αὐτὴ ἡ ἀναλογία τοῦ νεροῦ μειώνεται μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας. Εἶναι σὰν τὸ σῶμα μας νὰ εἶνε μιὰ βρύση, ἀπὸ ὅπου τρέχει σταγόνα μὲ σταγόνα τὸ νερὸ ποὺ περιέχει. Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ νερὸ φεύγουν τὰ νειάτα κι' ἡ φρεσκάδα μας. Ἐμφανίζονται τότε οἱ πρῶτες συντίδες, τὸ ἀλάνθαστο σημάδι τῶν γηρατειῶν.

Πολλοὶ παράγοντες ἐξωτερικοὶ κι' ἐσωτερικοὶ (συνήθως συνεργάζονται κι' οἱ δυὸ) προκαλοῦν αὐτὴ τὴ βαθμιαία ἐξάντλησι τῶν ἀποθεμάτων νεροῦ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Οἱ ἔνθοι αὐτοὶ τοῦ δέρματός μας εἶναι:

α) Ἀτμοσφαιρικοί: ἀέρας ζέστη, ἔηρασία, μεγάλη ὑγρασία, βορνή, ἥλιος κλπ.

β) Χημικοί: καλλυντικά, σαπούνια κακῆς ποιότητος, λοσιόν, ἀρώματα κ.λ.π.

γ) Ὀργανικοί: Ἐλλειψις ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν χυμῶν τοῦ σώματός μας, ἀσθένειες, διαταραχὲς τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας κλπ.

Ἕνας νεαρὸς ὀργανισμὸς ἀναπληρώνει εὔκολα τὸ νερὸ ποὺ ἔνασε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀφθονη ἐφίδρωσι, μιὰ ἀσθένεια κλπ. Ἀλλ' ὅταν ὁ ὀργανισμὸς εἶναι γερασμένος, ἡ ἀναπλήρωσι δὲ γίνεται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Οἱ ἱστοὶ ἐξασθενίζουν τότε, τὰ κύτταρα ἀποξηραίνονται καὶ τὸ δέρμα χαλάει μὲ αὐτούς.

Ἡ ἀφυδάτωσις εἶναι μιὰ ἰδιαίτερη κατάστασι ποὺ δὲν..., ποὺ δὲν ἔνει σχέσι μὲ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ δέρματός μας. Ὑπάρχουν, ἐπίσης, δέρματα ποὺ δὲν τοὺς λείπει τὸ νερό, ὅπως ὑπάρχουν, ἀντίθετα, λιπαρὰ δέματα, ποὺ εἶναι τελείως ἀφυδατωμένα. Ἀλλὰ πῶς μποροῦμε νὰ ξαναδώσετε στὸ δέρμα σας τὸ νερὸ ποὺ τοῦ λείπει:

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλό. Θὰ πρέπει πιὸ ἀπ' ὅλα νὰ διακόψετε γιὰ ἕνα διάστημα τὴ χρῆσι τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ σαπουνιοῦ, ποὺ ἐρεθίζουν τὸ δέρμα καὶ τὸ ἀποξηραίνουν. Κάθε βράδυ, θὰ βγάζετε τὸ μακιγιάζ σας καὶ θὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμό σας μὲ λίγο τριανταφυλλόνερο. Μποροῦτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ νερὸ χαμομηλιοῦ ἢ ἕνα λάδι ἀπὸ ἀγριοτριανταφύλλο, ποὺ εἶναι πλούσιο σὲ βιταμῖνες ἀφυδατώσεως. Τὸ πρωῒ θὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἕνα γάλα καλλωπισμοῦ καὶ θὰ κάνετε ἕνα πυκνὸ μακιγιάζ, ποὺ θὰ προστατεύῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ ὅλες τὶς ἀτμοσφαιρικὲς ἐπιδράσεις.

Θὰ χρησιμοποιήσετε ταυτόχρονα ἕνα ἀπὸ τὰ παρασκευάσματα ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ συγκρατοῦν τὸ νερὸ στοὺς ἱστούς. Τὰ παρασκευάσματα αὐτὰ θὰ τὰ βρῆτε σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ἔτσι, τὸ δέρμα σας θὰ μπορῇ νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς τὸ νερὸ ποὺ τοῦ χρειάζεται.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν ἀκόμη σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἀφυδάτωσις τοῦ δέρματος.

Παρατηρήθηκε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀφυδάτωσι συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὴν ἀπουσία γοληστερόλης στὰ κύτταρα τοῦ δέρματος. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τὰ κάνῃ νὰ συγκρατοῦν τὸ νερό.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, παρασκευάσθηκαν τελευταῖα κρέμες μὲ χοληστερόλη. Ἡ χορῆσις των ἐξαλείφει βαθμιαία τὴν ξηρότητα καὶ ξαναδίνει στὸ δέρμα τὴ φρεσκάδα του.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο λοιπόν, ὅτι ἡ χοληστερόλη ἀναζωογονεῖ τὸ δέρμα. Ἀντὶ νὰ κρέμες μὲ χοληστερόλη, μποροῦτε νὰ βάλετε στὸ δέρμα σας μάσκες μὲ αὐγό, ποὺ εἶναι πλούσιο σὲ χοληστερόλη.

Νὰ πῶς θὰ φτιάξετε αὐτὲς τὶς μάσκες:

Θὰ βρῆτε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ἕναν ἢ δυὸ κρόκους αὐγῶν καὶ θὰ τοὺς χτυπήσετε καλά. Θὰ πειράξετε κατόπιν αὐτοὺς τοὺς κρόκους ἀπὸ ἕνα ταυτηπτό, γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴ μεμβράνη ποὺ τοὺς περιβάλλει καὶ θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ τοὺς χτυπᾶτε. Θὰ προσθέσετε ταυτόχρονα μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἐλαιόλαδο ἢ ἀμυγδαλόλαδο. Ἀφοῦ καθαρίσετε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας μ' ἕνα γάλα καλλωπισμοῦ (μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε βρόχινο νερό) θὰ βάλετε αὐτὴ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό σας. Κάνοντας ταυτόχρονα ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ γιὰ νὰ διευκολύνετε τὴν ἀπορρόφησί της. Θ' ἀφήσετε αὐτὴ τὴ μάσκα μέχρι ἀπὸ κατόπιν θὰ τὴν βγάλετε μ' ἕνα βαμβάκι, ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ βρόχινο νερὸ ἢ σὲ μιὰ γλιαρὴ στυπτικὴ λοσιόν.

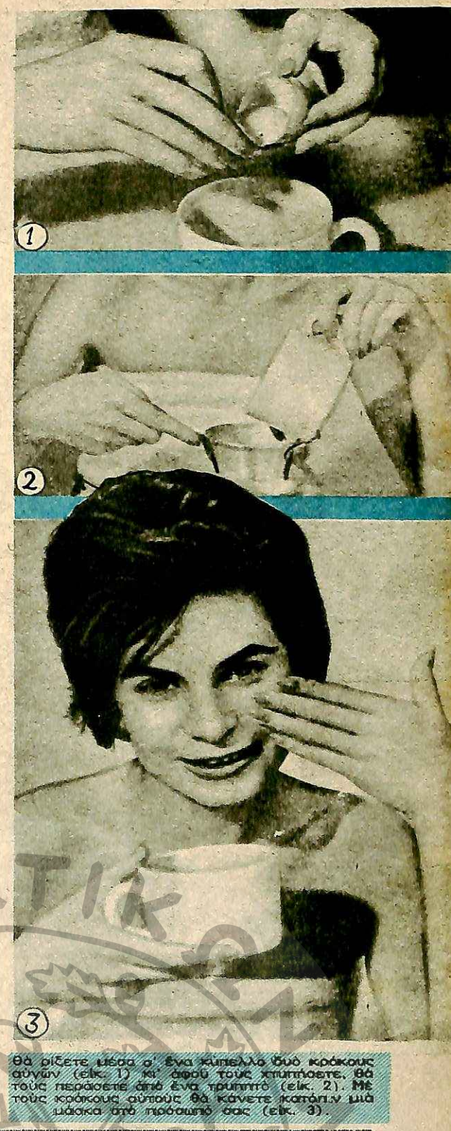

1

2

3

Θὰ ρίξετε μέσα σ' ἕνα κυπελλὸ δυὸ κρόκους αὐγῶν (εἰκ. 1) καὶ ἀφοῦ τοὺς κτυπήσετε, θὰ τοὺς περάσετε ἀπὸ ἕνα τριμμένο (εἰκ. 2). Μὲ τοὺς κρόκους αὐτοὺς θὰ κάνετε κατόπιν μιὰ μάσκα ἀπὸ πρόσωπό σας (εἰκ. 3).

ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ Η ΜΕΣΟΚΟΠΗ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΝΕΑ

Φτάνει νὰ προσέξῃ τὸν ἑαυτό της, σωματικὰ καὶ ψυχικά

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πρῶτα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ προσέχῃ μιὰ γυναίκα προχωρημένη στὰ χρόνια, ἂν θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὴ νεανική της ἐμφάνισι, εἶναι ἡ σιλουέττα της. Πάντα, μιὰ λεπτὴ σιλουέττα φαίνεται νέα, ἐνῶ τὸ πάχος προσθέτει χρόνια.

Ἂν πρέπει νὰ χάσετε μερικὰ κιλά, κάνετε μακροχρόνια δίαιτα ἀποφεύγοντας τὰ γλυκά, τὰ ἀμυλώδη καὶ τὰ λιπαρά. Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη τὰ βάρος σας εἶναι τὸ ἀνάλογο μὲ τὸ ἀνάστημά σας καὶ τὴν ἡλικία σας, καὶ πάλι πρέπει νὰ προσέχετε τὸ φαγητό σας, προτιμῶντας τροφὲς πλούσιες σὲ πρωτεΐνες, ὀλίγα λιπαρὰ καὶ μεταλλικὰ ἅλατα. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι, μετὰ τὰ 45, ἐλατώνονται σιγὰ-σιγὰ οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ πρωτεΐνες, ἀσβέστιο, σίδηρο, βιταμίνες Α καὶ Β. Αὐτὲς μένουν οἱ ἴδιες, ὅπως στὰ 25 χρόνια.

Ἡ γυμναστικὴ εἶναι ἀπαραίτητη. Κάνετε ἕνα περίπατο μὲ ζωηρὸ βῆμα στὸ ὕπαιθρο, στὸν καθαρὸ ἀέρα, γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ αἷμα σας καὶ νὰ τονωθοῦν οἱ μῦς, χωρὶς νὰ κουραστῆ πολὺ ἡ καρδιά. Ἀποφύγετε ὅμως τὰ κοπιαστικὰ σπόρ.

Ὁ καλὸς ὕπνος, τὴ νύχτα, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ φρέσκια καὶ ξεκούραστη. Ἡ κανονικὴ διόρκειά του δὲν εἶναι ἀπολύτως καθορισμένη. Πάντως, εἶναι φυσικὸ νὰ κοιμόσαστε λιγώτερο ἀπ' ὅσο στὰ 20 ἢ στὰ 30 χρόνια σας.

Ἂν δυσκολεύεσθε νὰ κοιμηθῆτε συνηθίστε νὰ πλαγιάζετε κάθε βράδυ τὴν ἴδια ὥρα. Ἕνα χλιαρὸ μπάνιο κι' ἕνα ζεστὸ ποτὸ φέρνουν κάποτε νύστα.

Ἂν ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ πολὺ νωρίς, φροντίστε νὰ κοιμόσαστε ἀργότερα τὸ βράδυ.

Τὸ ντύσιμο εἶναι βασικό, γιὰ μιὰ νεανικὴ ἐμφάνισι. Δὲ θέλομε νὰ ποῦμε μ' αὐτὸ πῶς πρέπει νὰ ντύνεσθε σὰν κοριτσάκι! Μπορεῖτε ὅμως νὰ φοράτε καπέλλα καὶ μπλοῦζες ποὺ νὰ σᾶς κολακεύουν, καὶ καλοραμένα ταγιὲρ καὶ φορέματα. Φροντίστε νάσαστε κομψή, ἀποφεύγοντας ὅμως τὶς ὑπερβολές.

Τὰ χρώματα παστὲλ εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ μιὰ ὥριμη γυναίκα. Τὸ μαῦρο φαίνεται πολὺ ἀνεκρο» ἂν δὲν γαρίρεται μὲ κάτι χρωματιστό. Τὸ μπλὲ μαρὲν ταιριάζει περίφημα μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά. Ἀποφεύγετε τὸ καφὲ καὶ τὸ μπέζ ἐκτὸς ἂν βάφετε τὰ μαλλιά σας. Καὶ τότε ὅμως ἀκόμα, αὐτὰ τὰ δυὸ χρώματα δὲν κολακεύουν τὸ δέρμα.

Τὸ μακιγιάζ, ἐλαφρὸ καὶ διακριτικό, εἶναι ἀπαραίτητο ἀκόμα καὶ γιὰ μιὰ γιαγιά. Ἀλλὰ κι' ὁ ψυχικός σας κόσμος ἀπαιτεῖ τὶς φροντίδες σας. Πρᾶτα ἀπ' ὅλα, βεχθῆτε ἥρεμα καὶ σταθικὰ τὶς διαταραχὲς τῆς ἐμμηνοληξίας. Ἂν ἔχετε τότε ἐνοχλητικὰ σωματικὰ συμπτώματα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. Ὅσο γιὰ τὴν ψυχικὴ κατάπτωσι τῆς γραφικῆς αὐτῆς περιόδου, μπορεῖτε νὰ τὴν ἐξουδετερώσετε διατηρῶντας τὴν κανονική σας δραστηριότητα, διαβάζοντας βιβλία, ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, γιὰ νὰ κατατοπίζεσθε πάνω στὶς ἐξελίξεις τοῦ κόσμου γιὰ νὰ γεμίσετε τὴ ζωή σας μὲ καινούργια ἐνδιαφέροντα.

Εἶναι καιρὸς πάρα νὰ μάθετε μιὰ ξένη γλῶσσα, ἢ νὰ καλλιεργήσετε τὸ ζωγραφικὸ ταλέντο σας — πρᾶγμα ποὺ δὲ μπορέστατε ποτὲ νὰ κάνετε, ὅταν σᾶς ἀπορροφοῦσε ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν σας καὶ τὸ νοικοκυριό.

Ἔχετε ἀποκτήσει πάθη, στὸ διάστημα τῆς ζωῆς σας; Ἐξετάστε τώρα μὲ εἰλικρίνεια ἂν ἡ εὐχαριστησι ποὺ σᾶς προσφέρουν, ἀξίζει τὴ ζημιὰ ποὺ σᾶς κάνουν.

Τὰ οἰνοπνευματώδη π.χ. περιέχουν πολλὲς θερμίδες, καὶ δὲ μποροῦτε συνεπῶς νὰ χάσετε μερικὰ κιλά, ἂν ἔχετε τὴ συνήθεια τοῦ ποτιοῦ—ἐκτὸς ἂν θυσιάσετε ἄλλες, πιὸ ἀπαραίτητες τροφές. Τὸ κάπνισμα κάνει κακὸ στοὺς πνεύμονες καὶ στὴν καρδιά.

Συστέλλει ἐπίσης τὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ἔτσι ὥστε φτάνει λιγώτερο αἷμα στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια.

Τέλος, τὸ μασάζ, τὰ ἀτμόλουτρα καὶ τὰ φωτόλουτρα βοηθοῦν στὸ νὰ ἠρεμήσουν τὰ νεῦρα σας, νὰ τονωθοῦν οἱ μῦς καὶ νὰ καλλιτερέψῃ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Χωρίς λόγια